

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

**VIVIAN
AREND**

HIGH RISK PURSUIT

ADRENALINE SEARCH & RESCUE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YÜKSEK RİSK: TAKİP

ADRENALİN ARAMA & KURTARMA
KİTAP 1

VIVIAN AREND

İÇİNDEKİLER

[Yüksek Risk: Pursuit](#)

[Önsözü](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Yazar Hakkında](#)

YÜKSEK RİSK: TAKİP

Unutulmuş tehlikeler ve ölümcül riskler - geçmişin gölgelerinden çıkmak kolay değildir.

Rebecca James'in taşrada hayatta kalma becerileri ve cesur tavrı, ona arama-kurtarma camiasında efsanevi bir statü kazandırmıştır. Ancak ortağının hayatına mal olan tırmanış kazasından bu yana, o son anlara dair hafızası parçalanmış durumda. Geçmişi bir araya getirene kadar ilerleyemeyecek şekilde sıkışıp kalmıştır.

Bir görev sırasında kalıcı olarak yaralanan Marcus Landers, hayatını Lifeline ekibine liderlik etmeye adanmıştır. TSSB ve unutamadığı anıları bir yana, bir fark yaratmaya ve hayat kurtarmaya kararlıdır. Yedi yıl önce ateşli bir ilişki yaşadığı Becki Banff'a döndüğünde, aralarındaki kimya yeniden alevlenir.

Tutkuları yeniden alevlenirken, geçmişlerindeki gömülü anılar su yüzüne çıkmaya başlar. Yeni gerçekler ortaya çıktıkça Becki en derin korkusuyla yüzleşmek zorunda kalır. Geçmişi hatırlamak, sevdiği adamla hayalini kurduğu gelecekte vazgeçmek anlamına gelebilir...

[Adrenalin Arama & Kurtarma](#)

Yüksek Risk: Takip

Yüksek Risk:

Kurtarma

Yüksek Risk: Gambit
Yüksek Risk: Heyecan

Vivian Arend ile ilgili her şeyden haberdar olmak istiyorsanız, lütfen [haber bültenime](#) kaydolun!

PROLOGUE

Eylül - Grand Teton, Wyoming

Thick sisi onu sarmış, yakındaki ladinin parlak yeşil iğnelerini sıradan bir griye dönüştürmüştü. Becki tırmanma ipindeki tutuşunu düzeltti, ayaklarını yeniden ayarladı. İçindeki yuvarlanmayı dengelemeye çalıştı.

"Hazır mısın? Bugün bir ara harika olur." Dane'in alaycı ses tonu sözlerindeki acıyı yok etti.

Becki, dağın yamacından güvenli bir yol bulmak için bir kez daha nafile bir çabayla omzunun üzerinden bakarken, "Piç herif," diye mırıldandı. İhtiyacı olan şey, mevsimsiz ve ansızın gelen yoğun bulut örtüsünün ortadan kaybolmasıydı.

"Bunu duydum."

Damarlarında dolaşan korkuya rağmen homurdandı. "Süpermen kulağı olan piç. Aferin sana." Gözlerini kıstı, sonra olabildiğince açtı. Ama faydası olmadı. "Dane, hiçbir şey göremiyorum. Bildiğim kadarıyla rotada olabilirdim ya da binlerce metrelik bir serbest düşüşün üzerinde asılı duruyor olabilirdim."

"Önce benim gitmemi mi istiyorsun?"

Şimdi teklif etti. "On beş dakika önce bir şey söyleyemez miydin? Pislik."

Adam güldü. Tüm hafta sonu boyunca aralarında yaşanan gerginliğe rağmen bu tanıdık ses içini ısıtmıştı. O ve Dane birkaç gergin konuşmayı affedecek kadar uzun süredir tırmanış ortakları ve sevgililerdi.

"Evet, ama ben *senin pisliğimin*, değil mi?"

Becki iç çekti. Çocukça davrandığı anlara ve son birkaç haftadır sergilediği tuhaf davranışlara rağmen, Becki onu herkesi önemseydiği kadar önemsiyordu. "Evet, Dane, sen benim pisliğimsin."

"Bec? Seni seviyorum."

Arkasına yaslandı, gözlerini yamaçtan yukarı dikti. Belki yüzünü bir an için görmek sesindeki alışılmadık titremeyi açıklayabilirdi. "Dane?"

Kıyamet koptu.

Solundaki kaya duvarı yerinden oynadı, granitten koca bir levha tek parça halinde düştü. Dane çığlık atarken kırmızı bir ışık parladı. Becki'nin kalbi küt küt atıyor, kendi çığlığının yankısı kulaklarında çınlıyordu. Sonra halat kayışı sarsıldı, onu yukarı doğru sürükledi, ayağını kaybettiğinde onu dağın yamacına çarptı.

Dane düşerken, aralarındaki halat bağlantısı onu ters yönde güvenlik çapasına doğru sürükledi. Dirseklerini ve kollarının üst kısmını kullanarak hareketlerini geciktirmeye çalışmak için bacaklarını kıvrarak büküldü. Sıkı bir tutunma için çabalarken avuç içleri küçük kayalara çarpıyordu.

Başladığı anda Becki sarsılarak durdu.

Parmak eklemleri acıyla zonklıyor, nefesi kesiliyordu, tırmanma kemerine bağlı halatı körlemesine yakaladı. Ağrıyan ellerini yukarı doğru kaydırdı, kalın ipi takip ederek bir kütüğün kaba kabuğunu ve sivri çıkıntının etrafına dolanmış bükülmüş ip liflerini keşfetti.

Küçük tutamaklar kullanarak kendini daha yükseğe çekti ve kazara çapayı daha güvenli hale getirmek için ek halkalar ekleyene kadar dağa tutundu.

Sisli uçuşuma doğru çığlık attı. "Dane."

Cevap yok.

Becki partnerinden bir işaret almak için aşağıya bakmakla yukarıya bakmak arasında gidip geliyor, zirveden ne kadar uzakta olduğunu hesaplamaya çalışıyordu.

Aşağıdan gelen ürkütücü sessizlik ellerinin titremesine neden oldu. Tırmanırken, ipleri ayarlarken, kendini sabitlerken ve Dane'in yaşam çizgisini kontrol altında tutarken uzuvları sarsıldı.

Yumuşak bir esinti bulutları üzerine doğru iterek onu sıırılsıklam etti ama umutlarını artırdı. Rüzgâr yükselir ve sisi uçurursa Dane'i daha kolay görebilecekti.

"Dane."

İlave demirler atmak için çabalarken hâlâ cevap yoktu.

Bir an daha geçtikten sonra kendini uçurumun kenarından çekmeyi başardı, şimdi aşağı inmek için kenara ilk ulaştıklarında olduğundan daha sağdaydı. Dağın yol verdiği ham, yeni yüzeyin görüntüsü safrasının yükselmesine neden oldu. Korkuyu elinin tersiyle itti; ortağı güvende olduktan sonra korkmak için zamanı olacaktı.

"Dane. Cevap ver bana, lanet olası. Islık çal."

İp onun ağırlığıyla ağırlaşmıştı, bu yüzden baygın olduğunu varsaymak zorundaydı. Becki nefes alış verişini sakinleştirdi ve kendini merkeze alarak, metodik bir şekilde onu emniyete almak için ihtiyaç duyduğu ekipmanları aldı.

O çalıştıkça rüzgâr artıyor, sanki hayalet parmaklar onunla oynuyormuş gibi kapüşonunun kenarlarını çırpıyordu. Manevralar yaptıkça görüş mesafesi artıyordu, her hareketi dikkatli ama olabildiğince hızlıydı.

"Tuttum seni, Dane. Dayan, tamam mı? Her şey yoluna girecek." Onu güvenli bir yere çekmek için parmaklarını ipin etrafına doladı.

Dağ tekrar yer değiştirdi.

Sağlam bir ağaca bağladığı ikincil halat, birkaç metreden daha fazla düşmeden sıkıca takıldı. Dane'e giden ana halat düzensiz bir şekilde sarsılırken, yedek sistem onu yerinde kilitledi. Becki hareket eden kayaların üzerinde kayarak ayakta duracak bir yer bulmaya çalıştı. Dönmesini engellemek için ayaklarını geniş bir duruşa getirerek döndü. Bu onu duvara doğru döndürmeye yetti; yukarıdan inen bir taş yağmuru omuzlarına çarptı. İçgüdüsel olarak Dane'in yaşam hattındaki güvenlik kilidinin devreye girdiğinden emin oldu, ağır bir şey kaskına çarptığında ve dünya karardığında bile parmakları hızla hareket ediyordu.

Mayıs - Banff Ulusal Parkı

“ kışlarına tekme basmak isterdim. Her birini.” Marcus ofisinin penceresinden Rundle Dağı'nı aşan bulutlara baktı. Banff panoramasının huzurlu dinginliği onunkiyle uyuşmuyordu. iç karışıklık.

"Bir çağrı aldığınızda ve başı dertte olan bir izci grubunu kurtarmak için tam bir ekibe ihtiyacınız olduğunda buna pişman olursunuz." David ona oturmasını işaret etti. "Volta atmayı bırak. Ekibin bir hata yaptı. Her şeyi berbat ettiler. İyi tarafından bak. Bu bir eğitim tatbikatıydı ve kimse ölmedi."

Eğer hâlâ genç olsalardı, Marcus David'e doğru bir yumruk atardı. "İyi tarafından mı bakayım? Ne zamandan beri Suzy Sunshine oldun sen? Geçen ay ortalığı karıştırdı diye birinci sınıf öğrencilerinden birinin kulaklarını kopardın. Ekibimi bir avuç kurtarma özentisinden daha yüksek bir standartta tutuyorum."

"Öğrencim mi? Oh, hadi ama. Bu farklı bir şey." David ağzını kapattı, muhtemelen nadiren yaptığı patlamanın kulaktan kulağa yayılmasından rahatsız olmuştu.

Marcus masasındaki sandalyeye çöktü ve kardeşinin suçlu ifadesine tanık olmaktan memnuniyet duydu. Öfkeden deliye dönmüş olması, bir iki laf sokmaktan zevk alamayacağı anlamına gelmiyordu. Yine de birlikte çalışmadıkları için memnundu. Yıllar önce David, uzmanlığını bir sonraki nesle aktarmayı seçerek taşra becerilerini farklı bir yöne taşımıştı. Dünyanın en iyi

Kuzey Amerika'daki en yüksek dereceli eğitim merkezleri. David'in enstitüsünden mezun olanlar şu anda Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'nın dört bir yanında çalışmakta ve insanları dağlarda, nehirlerde, milli parklarda ve diğer vahşi doğa ortamlarında ölüm kalım durumlarından kurtarmaktadır.

Öğretmenlik Marcus'un gündeminde hiç olmamıştı. Onun yerine, lanet olası dünyayı kurtarmakla meşguldü. Yeteneklerini, yakalanmanın özür dilemek ve tazminat teklif etmekten çok, bulabildiğiniz kadar çok parçayı toplayıp eve götürmek için bir çantaya tıkmakla ilgili olduğu sıcak bölgelerden birinde veya diğerinde kullanmak.

Şimdi, yıllar sonra, Banff, işler zorlaştığında, koşulsuz olarak ilgilenen birinin olduğu güvenli bir yer haline gelmişti. Çünkü Marcus, geçinmesi pek de kolay olmayan zamanlar olduğunu ilk kabul eden kişiydi.

David yan masadan bir dergi aldı ve ona doğru salladı. "Bu konuşma benim okulumla ya da öğrencilerimle ilgili değil. Ekibiniz işi batırırsa, bununla başa çıkın. Biraz eğitim kampına ihtiyaçları var. Şımarmışlar. 'En iyinin de iyisi' olarak adlandırılmak kafalarını karıştırmış. Ayrıca, barda eğitimden çok insanların onlara yaltaklanmasının tadını çıkararak vakit geçiriyorlar. Her şey üst üste geliyor, kardeşim. Hataların olması kaçınılmazdı."

Bahaneler kabul edilemezdi. Marcus başını salladı. "Benim gözetimimde olmaz. Lifeline için çalışmak üzere seçilmek böyle bir şey değil. Her zaman açık olmalarını bekliyorum David."

"Biliyorum, biliyorum. Ekibinizi kurduğunuzda, sıkı tutacağınızı ve özel kılacağınızı söylemişsiniz. Üç yıl... Tanrım, bu kadar kısa bir süre olduğuna inanamıyorum. Onlarla harika şeyler yaptın ama belki de yeniden toparlanman gerekiyordur."

Marcus elini saçlarında gezdirdi ve bilinçli olarak yavaş bir nefes verdi. Yaptığı şey yeniden toparlanmaktı ama uzun bir bardak sert bir şey doldurmak ve bir süreliğine her şeyi unutmak cazip geliyordu.

Üç yıl, hayatının tüm yönünü değiştirecek kadar uzun bir süre gibi görünmüyordu. Dünya turuna çıkmış ve gizli görevlerde çalışmıştı; dahil olduğu gizli kurtarma operasyonlarının sonsuza dek sürmesini beklemiyordu ama kariyerinin tek bir kötü kararla yok olacağını da hiç düşünmemişti.

Başka birinin tarafında.

İstemsizce sol kolunun kütüğüne baktı. Görüş alanının hemen içindeki bir yan masanın üzerinde, sadece şu anda taktığı modifiye protezi duruyordu

kesinlikle gerekli olduğunda. Fiziksel olarak iyileşmiş ve yoluna devam etmişti. Zihinsel olarak

-Küfretmenin yetmediği günler de oldu.

Yine de hastaneden taburcu olduktan sonra Banff'a dönmek hiç de zor olmamıştı. Özel bir kurtarma şirketi kurmak, başkaları için çalışmayı bırakmaya karar verdiği zaman için her zaman yedek planı olmuştı. En iyileri işe almış, onları sıkı bir şekilde eğitmişti ve şimdi yüksek riskli ve imkansız kurtarmalar için çağrılan ekip onlardı.

O seçkin ekipten birinin rutin bir eğitim tatbikatı sırasında Z-kırılması ve potansiyel olarak kurtarma girişiminden daha fazlasını öldürmesi görüntüsü beyninde tekrar parladı ve hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Eğer ünlü olmak böyle bir şeyse, bundan sonra ekibimi karanlıkta tutacağım. O muhabire lanet kamerasını alıp kışına sokmasını söylemeliydim."

"Makaleyi yazdığı için Nathan'ı suçlamayın. *Sports Illustrated*'ı bu makaleyi yayınladığı ve tüm derginin temasını 'vahşi doğanın ölüme meydan okuyan tanrı ve tanrıçalarına' bir selam haline getirdiği için suçlayın."

"Saklayın. Soruna neyin sebep olduğunu tespit ettik. Ekibim şişmanladı ve tembel tembel oturmaya başladı."

"Bu yüzden düzenli antrenmanlarını artırın. Kayak ve yürüyüş sezonu arasındayız. Okulun 1 Haziran'a kadar sömestr tatilinde olması nedeniyle istediğiniz ekipmana erişebilirsiniz. Kendilerini toparlamaları için yoğun antrenmanlar için mükemmel bir zaman." David alay etti. "Belki de kenardan ders vermek yerine onlara katılmayı düşünmelisin."

Piç kurusu. David onunla alay edecek kadar cesur olan tek kişiydi. "Formda olmadığımı mı ima ediyorsun?"

"Eğer lastik uyarsa-"

Marcus kalemi odanın öbür ucuna fırlattı ama kardeşi kolayca savuşturdu. "Kurtarma uçuşları değil, koordinasyon yapıyorum. Ayrıca ofis işleriyle de uğraşıyorum. Hâlâ formdayım, seni dövemeyecek kadar zayıf değilim."

"Tamam, fiziksel olarak iyi durumdasın ama teknik olarak eskisi kadar nitelikli değilsin." David meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ve bana sadece tek kolun olduğu bahanesini de sunma, çünkü bana ilk günden beri bunun seni engellemesine asla izin vermeyeceğini söylemiştin."

"Lanet olsun, bazen tam bir orospu çocuğu oluyorsun, değil mi?"

Kardeşi sırtıttı. "Lifeline'a katılmak isteyen pek çok çocuğun arkasındaki ilham kaynağının sen olduğunu çok iyi biliyorum. Eğer efsane kendini yumuşatabilirse... Bunu bir düşün."

Öyleydi. Marcus bir dosya klasörü çıkardı ve masasının üzerine fırlattı. "Pekâlâ. Sen kazandın. Ekip en kısa sürede temel eğitime geri dönecek."

David'in usulca küfrederek sayfaları çevirmesi sadece birkaç dakika sürdü. Elinde tuttuğu bir sayfayla dosyayı yere bıraktı. "Seni kurnaz piç. Bana söylenirken bile bir plan hazırlamıştın. Bunu ne zaman hazırladın?"

Kardeşine hızlıca bir tane çekmek çok iyi hissettirdi. "Okul sekreterin harikaydı. Onu çalmayı düşünüyorum."

"Ona paranız yetmez." David dosyadan çıkardığı tek sayfayı Marcus'a doğru salladı. "Halat eğitimi için listenizde kimse yok."

Marcus başını salladı. "Baş eğitmeniniz sömestr tatili için planları olduğunu söyledi. Başka bir fikrin var mı?"

David'in yüzünde öyle hızlı bir gülümseme belirdi ki, korkutucuydu. "Sorman komik. Bazı özel sınıfları planlaması için bir uzman getirdim. Gelecek dönem okula genel eğitmen ve gözetmen olarak katılacak."

"O mu?"

"Rebecca James."

Ağabeyi onun adını öyle gelişi güzel söylemişti ki. Sanki dağ topluluğundaki herkesin tanıdığı tek kadın o değilmiş gibi. David onu bir iş için kapma şansını paylaşmak için can atıyor olmalıydı.

David'in muhtemelen beklediğinin tam tersine, Marcus'un vücudunda bir adrenalin patlaması yaşandı. *Vay anasını.* Lanet olsun.

Becki James.

David'in umursamazlığını kararlılıkla taklit etti. "Öğretmenlik mi yapacak?"

David yavaşça başını salladı. "Yellowstone'daki ABD Parklar Departmanı ile sözleşmesi zaten bitmişti ve biraz izin almak istediğini söyledi, ben de bir davetiye gönderdim."

Marcus bunun bir tuzak olup olmadığını, kardeşinin onu kasvetinden kurtarmak için bunu ayarlayıp ayarlamadığını merak ederken kısa bir an için paniğe kapıldı. Bu his geldiği gibi hızla kayboldu. Bildiği kadarıyla, Becki'yle uzun zaman önce yaşadıkları cinsel kaçamak hâlâ tam bir sırdı. David'in, Marcus'un Becki öğrenciyken okulu ziyaret ettiğini hatırlama ihtimali çok zayıftı. Eğer bu şekilde devam edecekse, tepkisini gizli tutması gerekiyordu.

"Eğer ondan öğretmenlik yapmasını istediysen, tatil konusunda tuhaf bir fikrin var. Bir sonraki tatilim için ıssız ada gibi bir yere gitmemi öneren sen değil miydin, böylece insanları kurtarmaya devam etme ihtiyacı hissetmem?"

"Kabul et kardeşim, sen sadece koca bir Saint Bernard'sın."

Doğru. "Bunu dün ipe tırmanışlarını berbat eden ekibe söyle. Dün gece bana Saint Bernard dediklerini sanmıyorum. Pitbull, pislik, korkunç orospu çocuğu - dudaklarından geçen isimler daha çok bunlardı."

David sırtıttı. "Tanrım, neden acaba?"

Marcus bir an durdu ve düşündü. Bu soruyu sorarken gizli bir amacı olabilirdi ama meşru bir amacı vardı. "Rebecca öğretmen olarak iyi mi? Yani, geçen Eylül ayında medya raporlarını aldık, hepsi bu. Yüksek profilli bir kurtarmaya katılmış olabilir ama saha çalışması öğretmenlik değildir. Bunu biliyorsunuz."

"En iyilerden biri. Burada eğitim gördü, biliyorsun."

"Gerçekten mi? Neden bundan daha önce bahsetmedin?" Bu konuşma hızla bir yere varmıyordu. David bu kadar yüksek rütbeli bir eğitmen bulduğu için memnun görünüyordu. Marcus zihnindeki izleri değiştirdi. Onun etrafında olması bir sorun yaratır mıydı? Becki'yle hafif bir cinsel geçmişleri varsa ne olacaktı? Gerçi buna *hafif* demek günün en büyük saçmalığına dönüşüyordu. "BSR mezunu ve şehirde mi?"

David başını salladı. "Okulun yatakhaneğinde kalıyor. Öğretmenlerin dairelerindeki tadilat bitene kadar ona bir otel odası önerdim ama çocuklar önümüzdeki üç hafta boyunca tatildeyken bir öğrenci odasını kullanmaktan mutlu olacağını söyledi. Neden onu görmeye gitmiyorsun? Onu öğle yemeğine çıkar."

Marcus'un içine sinsi bir kuşku düştü. "Neden?"

David gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun? Böylece ondan ekibini eğitmesini isteyebilirsin."

"Belki de yerleşmesine izin vermeliyiz. Sömestr başlamadan önce tatilin tadını çıkar."

"Bak, eğer takımın için en iyisini istemiyorsan, sorun değil. Sana onu becer demiyorum. Sadece ona karşı nazik ol. Hoş karşılandığını hissettir."

Marcus *onu siktiğini* duyunca boğuldu.

David onun tepkisinin başka bir anlama geldiğini düşünmüş olmalıydı. Odanın öbür ucuna dik dik baktı. "Lanet olsun, Marcus. Eğer *Sports Illustrated* Lifeline'dan önce ondan haberdar olsaydı, seni tamamen unutulardı."

"İyi. Hangi odada kalıyor?"

David onu tersledi. "Fedakârlık yapmak istemene çok sevindim. 305 numaralı oda. Bu sabah geldiğini biliyorum ama orada olduğunu garanti edemem. ABD'deki telefonunu kullanmak yerine yeni bir telefon tarifi alacağını söyledi, o yüzden arayabileceğin bir numara bile yok."

Marcus elinin tersiyle itti. "Detaylar. Onu bulabilirim."

"Hey." David ona pis bir bakış attı ve birden yirmi yıl öncesine döndük ve Marcus daha temkinli olan kardeşi tarafından uyarılıyordu. "Götlük yapma. Onun kalmasını istiyorum ve senin ortalıkta dolanmana ihtiyacım yok."

Tanrım. Etrafta dolaşmak pek çok nedenden dolayı tamamen gündem dışıydı. "Ben ne zaman bir eşek oldum?"

"Son zamanlarda mı? Çoğu zaman." David dosyayı yeniden birleştirdi ve masaya geri koydu. "Sen yaptığın işte en iyisisin. Ciddiyim, Marcus. Ama geçen yıl boyunca soğuk davrandın. Biraz rahatlamaya çalış, tamam mı? Zor bir iş yaptığımızı ve ciddi olmamız gereken anlar olduğunu biliyorum ama sen eskiden olduğun adam değilsin. Onu özliyorum."

Marcus kardeşinin sırtına vurdu ve onu kapıya kadar geçirdi. "Umarım hâlâ buralardadır. Belki teknik becerilerimi geliştirirken onu bulabilirim."

Ve belki de domuzlar uçardı.

Yaptığı işte iyi olmak için ısıt ısıt olmasına gerek yoktu ama şu anda bunu tartışmak için bir neden yoktu. Ve yedi yıl sonra Becki'nin hayatına geri dönmek, neşelenmek için harika bir yoldu.

BECKİ dolabı kapattı, giysileri tanıdık ahşap kapıların ardında kaybolurken bir de ja vu hissine kapıldı. Kapının diğer tarafındaki kumaşlar okula ilk girdiği zamankinden çok daha pahalı olsa da, giysiler hemen hemen aynıydı. Rahat, giymesi kolay. Bir hevesle yanında getirdiği tek bir süslü elbise dışında, Mountain Equipment Co-op hâlâ tercih ettiği tasarımcıydı.

Çevreyi yeniden tanımak için pencereye doğru yürüdü. Yamaçta yer alan yatakhaneler, pastel mavi Alberta gökyüzüne karşı açılı bir çizgi oluşturan kendine özgü sivri tepesiyle Rundle Dağı'nın en muhteşem manzarasına sahipti. Küçük, soluk yeşil tomurcuklar hafif esintide titriyordu. Ağaçlar

Burada ağaçlar, yüksek rakım ve dağların serin geceleri baharı geciktirdiğinden, yakındaki Calgary'ye göre daha yavaş yapraklanıyordu.

Pencere çoktan açılmıştı. Temiz hava odaya doluyor ve büyük boy yatağın üzerinde dönüyordu. Uyku düzeninin boyutunun artmasının ötesinde, öğrencilik yıllarına göre değişen pek bir şey yoktu. Bir  alışma masası. Duvarı, üzerinde motive edici tek bir alıntının yazılı olduğu bir ilan panosu: *Ben ruhumun kaptanıyım.*

Zamanda geriye gitmek gibiydi ve omurgasında bir ürperti belirdi.

David Youth  ğretmenlik pozisyonunu kabul etmesini istediğinde hemen kabul etmiş, sonra da Jackson, Wyoming'den Banff'a kadar tüm yolculuk boyunca bu hızlı kararının nedenini düşünmüştü. Artık yirmi üç yaşında değildi. Sınıf arkadaşlarının sırayla hayranlık duyduğu ve nefret ettiği dik başlı, dinamik lider değildi.

Sadece o kızın yerine kendisinin kim olduğundan emin değildi. Yol boyunca bir yerlerde izini kaybetmişti.

Ve kaybolduğunuzda, başa dönüp yeniden başlıyorsunuz.

Becki içinden gelen bir dürtüyle masanın çekmecesini kaydırarak açtı. Orada bulacağından şüphelendiği renkli keçeli kalem setini çıkardı. Masaüstündeki kalemlerin yanına bir kâğıt koydu ve daha fazla düşünmeden blok harflerle bir şeyler yazdı:

TEK BİR ADIMLA BAşLAR

 ncelemek için uzaklaşmadan önce cesur ifadeyi ilan panosunun ortasına yapıştırdı. Motivasyon olarak ihtiyacı olan tek şey buydu. şu anda kim olduğuna ya da gelecekte kim olacağına dair tüm sorunları çözmek zorunda değildi. Her seferinde bir adım atarak öğrenecekti.

Güneş ışığı onu çağırıyordu, bu yüzden seyahat kıyafetlerini koşu pantolonuyla değiştirdi ve bir su şişesi tutacağı ekledi. Eldiven giyip giymemeyi tartışıyordu - hava hâlâ soğuktu - ki o sırada kapı  alındı.

Güvenlik gözetleme deliğinden dışarı baktı ve neredeyse ölüyordu. Marcus.

Yüzü olgunlaşmıştı. Yıllar önce onu yakışıklı bulmuştu ama otuz yaşında hâlâ gençti. *Bebek gibi* değil -bu kelime Marcus'u tanımlarken kimsenin aklından geçmezdi- daha çok *gerçekleşmemiş* bir *potansiyel* gibiydi. şimdi mi? Yanakları ve çenesi daha sıkıydı, mavi

Gözleri de aynı şekilde tetikteydi. Köşelerinden küçük karakter çizgileri uzanıyordu ve onlara dokunmak, kaşlarının arasındaki kırısklık izlerini düzeltmek istedi. Omuzları hatırladığı kadar genişti ve açık ceket sıkı bir göğsün üzerinde uzanıyordu. Tam olarak ne kadar sıkı olduğunu hatırlayınca ağzı kurudu.

Vücudu öyleydi. Öyleydi.

Adam tekrar kapıyı çaldı ve kadın, anılar beyninde yuvarlanırken bile sarsılarak harekete geçti.

Kapı açıldığında, Marcus en iyi tavırlarını takındı. *Gördün mü David, istediğim zaman bir pislikten daha iyi bir şey olabiliyorum.*

Yavaşça görüş alanına giren kadınla konuşurken gülümsemesini sabitledi. "Rebecca James? Beni hatırlıyor musun bilmiyorum..."

Bir kaya kayması daha büyük bir etkiyle vuramazdı. Onun orada olacağını bilmek bile şoku azaltmadı. Önündeki yüz sadece güzel değil, aynı zamanda tanıdıktı. Hem de çok tanıdık. Yıllardır gerçek hayatta görmemişti ama zihninde bolca görmüştü. *Kaçıp giden* hemen hemen oydu.

Gülümsemesi solmadan önce gözleri bir anlığına parladı. Sanki bundan sonra ne yapacağından emin değilmiş gibi.

Kesinlikle değildi.

"Merhaba, Marcus. Tabii ki seni hatırlıyorum. Seni tekrar görmek güzel." Doğruldu, su şişesi tutacağını ön tarafını tuttu. "David'i ziyaret mi ediyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum."

"Banff'ta mı? Ne zamandan beri?"

"Son dört yıldır." Odanın içini işaret etti, hâlâ şokun etkisindeydi. "Ve sen de öğrencilik günlerine geri döndün."

Birdenbire bu söyleyebileceği en kötü şey oldu, çünkü onu yatakta ya da Banff Springs Hotel'deki dev küvette çıplak olarak hayal edebiliyordu. Duvara yaslanmış, teni nemden kayganlaşmış, onu olduğu yerde sabitlemiş ve sikini onun istekli bedenine tekrar tekrar sokmuştu.

Kötü bir hafta sonu. Onu aldı ve şehvetiyle parçaladı.

Bakakalmıştı, öyle olduğunu biliyordu. Ama dudakları hâlâ sertti, gülümserken içinde bir muziplik vardı. Koyu kahverengi saçları düzenli bir atkuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış olsa da, zihninde canlandırdığı görüntü, kendisini onun üzerinde tutarken saçlarının başının etrafında savrulduğuydu. Dar koşu kıyafetinin altında vücudunun kıvrımları açıkça görülüyordu ve onu soyup anılarının yeni gerçeklikle ne kadar uyumlu olduğunu görme isteği duydu.

Kapı pozisyon değiştirdi ve Marcus bakışlarını bir anlığına kapana kısıldığı kadının kalçalarından ayırdı.

Gülümsemesi daha da büyümüştü. "Görünüşe göre pek değişmemişsin."

Alaycı sesi kıcını kurtardı. Kızgın değildi. Bu iyi bir şeydi. Kapı çerçevesine yaslandı ve bu kez bakışlarıyla ona dokunması, değerlendirmesi, tartması sırası ondaydı.

Kolunu fark ettiği anda bunu yüzünde gördü. Ya da daha doğrusu kolunun nerede olmadığını. Sol kolunun boş olan alt kısmı, açılmaması için tutturulmuştu. Bu, bir bakışta kasabadaki turistleri tamamen habersiz bırakacak kadar basit bir çözümdü.

"Oh, kahretsin. Marcus mu? Ne zaman? Çok özür dilerim."

Onu rahatlatmaya ve anlayışlı davranmaya hazırlanırken cinsel heyecan bir anda yok oldu. Kayıp uzvu yüzünden çıldırmak üzere olan biriyle uğraşırken yaşadığı olağan güçlükler.

Onun tiksintiyle odasına kaçmasını ya da ne yapacağını bilemez bir halde donup kalmasını bekliyordu; bu, uzvunun kesilmesine verilebilecek en yaygın iki tepkiydi. Bunun yerine öne doğru ilerleyip elini omzuna koyduğunda şok geçirdi. Elini hafifçe aşağıya, dirseğinin hemen yanından geçen kütüğün ucunu bulana kadar aşağıya doğru sıktığında dili tutulan kişi o oldu.

Yüzü kıpkırmızı kesilmeden önce kısa bir süre başını salladı. "Kahretsin. Bu inanılmaz derecede kabaydı. Çok özür dilerim."

Kız geri adım atamadan onu sağ eliyle yakaladığında adamın yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Olma. Aslında ferahlatıcı bir tepki. Dehşet içinde soluk soluğa kalmaman güzel."

Çenesi düştü. "Hayır. Asla. Bana bunu söylüyorsun, hayır, daha sonra. Önce, ne kadar zaman önce?"

"Dört yıl."

Anlayış gözlerini aydınlattı. "Eve hoş geldin demek için bir yol. Özür dilerim. Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

Kolunun üst kısmındaki tutuşunu bıraktı ve parmaklarının koşu tişörtünün yumuşak kumaşı üzerinde bir okşayış gibi kaymasına izin verdi. Bu kadın için artık tırmanma duvarında bir rock yıldızı olduğu zamanlardan çok daha fazlası vardı. Ekibini eğitmesine yardım etmesini sağlamak artık gündemindeki tek şey değildi.

"Hikâyeyi anlatmak benim için sorun değil ama koşunuzu bölüyorum. Daha sonra geleyim mi? Seni öğle yemeğine çıkarabilir miyim? Seninle birkaç şey konuşmak istiyorum."

Birkaç şeyden daha fazlası.

Hiç tereddüt etmedi. "Benimle koşmak ister misin? Sen üstünü değiştirene kadar bekleyebilirim."

Tanrım. Elinden geldiğince formda kalmaya çalıştığını söylerken David'e yalan söylememişti ama Becki yıllar önce olduğu gibiyse, onunla koşmanın parkta hafif bir gezinti olmasını beklemiyordu. Becki her zaman meydan okumayı severdi.

Neyse ne. Daha önce hiçbir meydan okumadan geri adım atmamıştı. "Personel odasında egzersiz kıyafetlerim var. Spor salonunun kapısında buluşalım mı?"

Becki, Marcus'u derinlemesine incelemeye devam ederken başını salladı. Marcus onun gözlerindeki hayranlığın devam ettiğini ilgiyle fark etti.

Sonunda işi bitmişti, uzun zaman önce ilk kez dikkatini çeken baştan çıkarıcı gülümseme tekrar yerine oturmuştu. "O zaman hazırlanmayı bitireyim ve orada görüşürüz."

Kadın kapıyı üzerine kapattığında hâlâ bakıyordu.

S Bir ayağını korkuluklara koyup gerinerek beklerken, aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırma içgüdüsünün azalıp azalmayacağını merak ediyordu.

Marcus'tan ona katılmasını istemek mi? İyi, arayı kapatmaları gereken yıllar vardı. O ortadan kaybolmadan önce pek bir ilişkileri olmamıştı ve sıradan tanıdıklar bile anlık bir antrenmandan keyif alabilirlerdi. *Seni daha iyi tanımak için bir gezi.*

Ama koşarken ona katılmak?

Antrenman sonrası görüntülerin dikkatini dağıtmasına engel olmalıydı. Gerinirken gömleğini çıkardığı ve tenindeki terin kayganlığının kaslarını öne çıkardığı görüntüler. Adam iyi yaşlanmıştı. Karnının hâlâ kaya gibi sağlam olup olmadığını ve vücudunu onunkinin üzerine bastırıldığında tek eliyle onu tutup tutamayacağını bilmek istiyordu.

Ve bu tam olarak bu işin gitmemesi gereken yerd.

İç çekti. Öfkeli düşüncelerini kontrol altına alarak binanın kenarına yaslandı ve bakışlarını uzakta görünen şehrin parçaları üzerinde gezdirerek ormana doğru baktı. Sanki biri yıllar önce onun fotoğrafını çekmiş ve o da zamanda geriye gitmişti. Tanıdıktı ama yine de aynı kişi değildi. Bu eve dönmekle ilgili değildi, gerçekten değil. Bu yeni bir başlangıçtı.

Yanıdaki kapı açıldı ve Marcus dışarı çıktı, seksi, külot eriten bir gülümseme yüzünü aydınlatırken kafasını ona doğru çevirdi.

Yeni mi başlıyorsun? Sadece bir hafta sonu geçirmişlerdi. Bir ara bir tane daha geçiremeyeceklerini kim söyleyebilirdi?

Elindeki suyu uzattı, plastiğin yüzeyinde yoğuşma parlıyordu. "Personel buzdolabından sana soğuk bir tane aldım."

Becki mutlu bir şekilde kabul etti ve buzlu suyu kemerine sığan şişeye doldurdu. Marcus boş şişeyi spor salonuna attı ve kapıyı arkasından çekerek kapattı.

"Ne kadar uzun ve ne kadar sert?" diye sordu. Kadın imayı düşünmeden soru ağzından kaçtı. Yüzü kızarmıştı.

Sırtışı genişledi. "Bir saat, eğer sen de istersen tepeyi tekrarlamaya hazırım."

Okulun etrafındaki eski eğitim rotaları hâlâ zihnine kazınmıştı. "Heartbreak Hill?"

Başını salladı ve hep birlikte nispeten düz olan ısınma yoluna doğru ilerlediler. Geniş patika ormanlık alanın içinden geçiyordu, küçük yükseltiler ve alçalmalar vardı, çok heybetli bir şey yoktu.

Aralarındaki geçici sessizlik rahat hissettiriyordu ama merakının cevaplanması gerekiyordu. "Dört yıl önce mi döndün? Yani ben gittikten bir yıl sonra döndün."

Marcus düşen bir daldan kaçtı. "Bir ev üssüne ihtiyacım vardı. David burada, Banff'ta hâlâ mutluydu ve ben de neden olmasın diye düşündüm."

"Öğretmenlik mi yapıyorsun?"

"Hayır, özel bir arama-kurtarma şirketi kurdum. Federal hükümet insanların kışlarını beladan kurtarmak için gelen talebe yetişemiyor, ben de devreye girdim. Kâr amacı gütmüyorum ama en iyileri işe almak ve ihtiyaç duyulduğunda onları hazır bulundurmak için yeterince bağışçı buldum."

Becki başıyla onayladı. Bu tam da onun dahil olmasını beklediği türden bir işti. "Seni anlıyorum. Yellowstone'da da benzer bir şey yapıyordum. son birkaç yıldır."

Eğim arttıkça sessizleştiler. Marcus uzuvlarına kan pompalanmasından, vücudunu zorlarken her zaman hissettiği enerji duygusundan keyif alıyordu. Becki zahmetsiz bir yürüyüşle koşuyor, kasları ritmik dönüşlerle esniyor ve uzuyordu.

"Beş tekrar mı?" diye sordu.

Marcus küfretti. "Ceza oburu mu?"

Önlerindeki tepenin dik yamacına bakarken Becki olduğu yerde koşmaya başladı. "Önleyici bakım. Banff şekerleme dükkanına adımımı atmamalı yıllar oldu ve aşırı düşkünlüğümün bedelini şekerleme yemeden önce ödemeyi, yedikten sonra ödemeye tercih ederim."

"Güzel. Bir numaralı set."

Ona yetismeyi düşünerek hemen havalandı, ama o konuşurken dönmüştü ve kendini göz hizasında kışına bakarken buldu. Uzun bacaklarının hafifçe yuvarlatılmış yanaklarıyla bulunduğu yerdeki kıvrım tam önünde esniyordu.

Lanet olsun.

Neyse ki çıktıkları eğim, kaslarına yerleşen acının dikkatini dağıtmasına yetecek kadardı. Omzunda hortum olmasa da, itfaiye merdivenlerinde yarışmak gibi neredeyse dikey bir koşuydu bu. Birlikte sert zeminlerden sıyrıldılar, açığı devasa kayalar aralarında örülecek bir labirent yarattı. Tepenin zirvesine ulaştılar ve yavaşladılar. Nefes nefese, göğüs kafesleri yükselip alçalarak oksijen için emdiler ve ikinci raunt için üsse geri döndüler.

"İyi durumdasın," dedi, sesini günde bir paket sigara içen biri gibi çıkarmadan.

Becki ona sırtıttı. "Bana öğrettiğin kurallardan biri. Yüzde yüzünü ver."

"Ha, o dersleri hatırlıyor musun?" Ne diyordu? O hafta sonu *ona* öğrettiği her şeyi acayip ayrıntılarıyla hatırlıyordu.

Tepenin dibine gelmişlerdi ve Becki ona doğru döndü. Çenesi hafifçe aşağı indi ve kirpiklerinin altından baktı. "Dersler çok unutulmazdı."

Kahrolası evet. Karşılığında gülümsemesi mi yoksa korkmuş küçük bir çocuk gibi kaçması mı gerektiğinden emin değildi.

Yaşadıkları çılgın kaçamağın tekrarlanmasını istiyor muydu? Elbette, ama şu anda büyük resimden emin değildi ve eğer kurallardan bahsedecekse, o zaman uzun zaman önce ona öğretmek için ısrar ettiği ilk kurala geri dönecekti.

Sabırlı ol.

Artık buradaydılar ve yetişkindiler; paylaştıkları beyin eriten fiziksel çekimden daha fazlasını keşfetmeleri gerekiyordu. İşler yolunda giderse, seks daha sonra gelirdi. Onun nerede olduğu hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu.

Şu anda ne yaptığını. David onu okula katılmaya ikna ettiğine göre, en az bir yıl buralarda olacaktı. Çarşafı yeniden tutuşturmak için yeterli zaman.

O da kolay yolu seçti. "İkinci raunt?"

Kadın tek kelime etmeden gitmişti ve adam bir kez daha yamaçtaki koşu boyunca onun kışına bakma işkencesiyle karşı karşıya kalmıştı.

Son gelişinden bu yana spor salonu yenilenmişti. Paspaslar pırıl pırıl yeniydi, süper rahattı ve inanılmaz bir otomatik geciktirici seçimi güney duvarını kapladı. Doğu duvarının tüm yüzü, parmaklarını test etmek için kaşıntı veren hoş bir çıkıntı bölümü de dahil olmak üzere, tırmanma ambarlarında yerden tavana kaplıydı.

Sırt üstü yattığı rahat pozisyonda tadilatı hayranlıkla izlemeyi bitirdi. Bir bacağını tavana doğru kaldırarak ayak bileğini esnetti, uzvunu yaklaştırdı ve sıkı kaslarını germenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inledi.

Sol tarafından taş gibi bir sessizlik karşıladı onu.

"Seni yıprattım mı?" diye sordu şaşkınlığını gizleyerek. Marcus koşularının ikinci yarısında daha az konuşkan olmuştu ve bunun yorgun olmasından kaynaklandığını düşünmüyordu.

Ondan daha uzağa yuvarlanırken minderler gıcırdadı, dizlerini gererken yüzünü duvara döndü. "Birazcık."

Yalancı. Yaptığı her hareket onu delirttiğini haykırıyordu. Daha önce de hem onun hem de diğer erkeklerin ilgi odağı olmuştu. Birinin onu ne zaman süzdüğünü biliyordu ve içindeki karıncalanma yıllar öncesinden daha az ilham verici değildi.

"David'in buraya yaptıklarından çok etkilendim. Artık hiç uğrayıp derslere yardım ediyor musun?"

Bu kez yüzünü ona döndü ve gözlerindeki sıcaklık, kadının kalbine bir ateş şeridi göndermeye yetti. Orada, çarpışma minderinin üzerinde eriyecekti.

Boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. "Genelde gelip öğrencilerle ilgilenemeyecek kadar meşgulüm. Ekibimi kurdum, şu anda yeni birine ihtiyacım yok."

Aralarında oluşan buhar elle tutulabilir sınırdıydı. Dokunulabilir, kaynama noktası sıcak, onu aynı anda hem muhtaç hem de ağırlı yapıyordu. Uzuvarındaki yorgunluğun yerini bambaşka bir his almıştı ve eğer dikkatli olmazsa, şimdi ve burada onun üzerine atlayabilirdi.

Oturur pozisyona geçti ve ceketini rahatça çekti, esnemeye devam ederken daha az kışkırtıcı bir duruşa geçti. "Bana ekibinizden bahsedin. Ekipte altı kişi olduğunu mu söylemiştin?"

Marcus başıyla onayladı. "Pilot, vinç görevlisi, sağlık görevlisi ve geri kalanlar halatlar üzerinde ya da acil duruma ulaşmak için ne gerekiyorsa. Ben çağrı merkezinde çalışıyorum ya da yardım eden eğitimli bir acil yardım görevlisi var. İçlerinden birkaçı tüplü dalış ve benzeri becerilere sahip su uzmanları, ancak bu tür çağrıları çok fazla almıyoruz - bunlar çoğunlukla yerel gönüllü S&R ekiplerinin ya da Ormancılık ve RCMP yeteneklerinin dışında kalan kış ığları ya da kaya felaketleri."

Okuldayken böyle bir takıma girebilmek için ölürdü. "İnanılmaz. Ben ilk iş aradığımda sen neredeydin?"

Tereddüt etti. "Muhtemelen denizaşırı ülkelerde başım belaya girecek."

Bir sempati ve dehşet dalgası çarptı. Bunu fark etmemesi ne kadar aptalcaydı. "Oh, Marcus, özür dilerim. İstemeden oldu-"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Unut gitsin. Bu bir şakaydı ama belli ki zayıf bir şakaydı. Topladığım ilk takım hoşuna giderdi - tek kadın sen olurdun."

Kısmen onun itirafı karşısında şoke olduğu için, onun izinden gitti ve yaptığı hatayı görmezden geldi. "Kadınları işe almıyor musunuz?"

Omuz silkti. "En iyisini işe alırım. O yıl, başarılı adayların hiçbirisi kadın değildi. Küçük bir değişim oldu ve şimdi ekibimde iki bayan var. Baş halatçımı seveceksin; o da duvarda senin kadar ukala."

Gözleri tekrar kilitlendi ve onun küstah tavrının kısa bir kaçamak için onları nasıl bir araya getirdiğine dair anılar canlandı.

Esmer başı bacaklarının arasındaydı, dili tarif edilemez derecede harika şeyler yapıyordu. Parmaklarını onun saçlarına gömdü ve mükemmel pozisyona gelene kadar çekiştirdi. Gerginlik artıyor, uzuvları titriyor-

Becki bakışlarını ayırdı ve su şişesini başının üzerine devirmeyi düşündü. Tanrım, spor salonu hatırladığından daha sıcaktı. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Herhangi bir şey, şimdi zihnini daha güvenli konulara çevirmek için aresizdi. Ne hakkında konuşuyorlardı?

Takım. Onun takımı. *Doğru.*

"Ekibinizin merkezi Banff'ta mı? Bir dakika, adınızı duymuştum." Son birkaç ay içinde okuduğu bir haber vardı. "Yakın zamanda bir tür ödül kazanmamış mıydınız?"

Uzun, yorgun bir iç çekti.

Beklediği tepki bu değildi. Kaşlarını kaldırdı.

Başını salladı. "Sayılır. Medyanın ilgisi başıma bela oldu."

Becki homurdandı. "Bu konuda biraz bilgim var. İşimi yaptığım için bir sürü uyarı almak mı? Hayır, teşekkürler. Haber köpeklerinden kaçmak gerçekten çok hızlı eskidi."

Kızları kurtarmasıyla ilgili bilgi almak için durmadan peşine düşen muhabirlerden kaçmak yeterince kötüydü. Daha da kötüsü, Dane'e ne olduğuna dair daha fazla ayrıntı için korkunç, cevaplanamaz taleplerdi. Tenine bir ürperti yayıldı ve aniden Marcus'la flört ettiği için kendini biraz kirli hissetti. Sevgilisi öleli neredeyse sekiz ay olmuştu. Neden böyle davranıyordu?

Çünkü ölen sen değilsin, diye alay etti zihni.

Ayağa fırladı ve tedirginliğini su şişesinden uzun bir yudum alarak örttü. Şişeyi indirdiğinde Marcus'un ona odaklandığını gördü.

"Bu da beni sana getiriyor. David yaz döneminden itibaren öğretmen havuzuna katılacağını söyledi."

"4 Haziran'da ilk dersim var."

Hâlâ bakıyordu ama şimdi ifadesinde hesaplanmış bir değişim vardı. "Önümüzdeki üç hafta boyunca ekibimi eğitim kampında çalıştıracam. Bir ip eğitmenine ihtiyacım var. David senin en iyisi olduğunu söylüyor. Geçici bir işle ilgilenir misin?"

Şimdiden mi? Buraya öğretmek için gelmişti ama başlamadan önce savunmasını güçlendirmek için birkaç haftası olacağını düşündü. "David benim en iyisi olduğumu düşünüyor, bunu duymak güzel. Senin fikrin nedir?"

"Seni uzun zamandır tırmanırken görmedim ama her zaman potansiyelin vardı."

"Bir sınava girmemi mi istiyorsunuz? Bir eğitim programı sunmamı mı? Bana bir pozisyon teklif etmeden önce böyle bir şey yapmamı ister misiniz?"

Marcus sırttı. "Hayır. Kural üç."

Bu, onun kendisine doğru fırlatmasını beklediği son şeydi. "Ekibine güvenmek *mi*? Bu duruma nasıl uyuyor?"

"Kardeşim senin en iyisi olduğunu söylüyor. Seni kendisine katılman için ikna etti ve eğer o seçici herif seni istiyorsa, ben de seni istiyorum."

Düşünürken eşyalarını bir araya topladı. "Tam kadro mu?"

"Evet. Pilot sadece temel tazeleme için - ipler üzerinde tam bir çalışmaya ihtiyacı yok, ancak havada onları sallarken diğer tarafta insanların cehennem gibi çalıştığını hatırlaması gerekiyor."

Tamam, bu etkileyiciydi. "O mu? Pilotunuz bir kadın mı?"

Spor salonunun kapısını iterek açtı ve ona doğru tuttu, sırtışı yine yerindeydi. "Erin en iyisidir."

Güneş ışığına adım atarken gözlerini kırptırdı. Derin nefesler ciğerlerini dağ havasından daha fazlasıyla doldurdu. Ruhunu kazadan beri özlediği tanıdık bir huzurla doldurdular.

"Becki?"

Ses tonu bir kademe düşmüştü ve kadın yüzünü ona döndü.

"Seni acele ettirmek istememiştim. Bunun muhtemelen düşünmen gereken bir şey olduğunu biliyorum ama teklifim orada."

"Hemen çalışmayı beklemiyordum ama bunu ciddi olarak düşüneneğim." Başını salladı. "Harika."

Yatakhaneye giden yolu yarılamlışlardı bile, ayak sesleri uzun zaman öncesinden tanıdık gelen yolu takip ediyordu. "Kasabada yaşıyorsun o zaman?"

"Evet, harika bir yer buldum. Güzel ve özel olan büyük bir arka bahçesi var.

Sıcak küvetli geniş açık güverte..."

Sesi kesildi ve aniden yapış yapış, terli benliği *farklı bir nedenden dolayı terleme* yoluna geri döndü. Sıcak küvetler ve Marcus'la ilgili düşünceler şu anki gündeminde yoktu.

Tekrar boğazını temizledi. "Bir fikrim var. Bu gece dışarı çık ve takımla tanış. Antrenman açısından baskı yok ama Banff'a geri döndüğüne göre, birlikte vakit geçirmek için harika bir grup insan var."

Konunun değişmesini açgözlülükle karşıladı. "Kulağa eğlenceli geliyor. Belirli bir yer var mı?"

"Her zamanki uğrak yerlerimizi biliyorsun." Kıkırdadı. "Sanırım bu geleneği başlatan sendin."

Hayır. Yolu yok. "Rose and Crown? Bar hala buralarda mı?"

"Evet, David'in öğrencilerini düzenli olarak dışarı atmaya devam ediyorlar ama uslu duracağınıza söz verirsiniz belki bu sefer tutuklanmadan kurtulabilirsiniz."

Görünüşe göre okul günlerinde işlediği günahlar çok iyi biliniyordu. Yine de şüphe içinde debelenmenin bir faydası yoktu. "Çok isterdim ama seni uyarayım,

Jalapeño yeme yarışmalarında eskisi kadar iyi değilim." "Tanrım, hayır. Kanat ve cipsle idare ederiz."

İnledi, ağzı lanet olası bir Pavlov köpeği gibi anında sulandı. "Bu saçmalığı yiyeceksek on tepe tekrarı yapmalıydık."

Sırtarak geri çekildi. "Altıda buluşalım mı?"

"Mükemmel."

Marcus, o daha yataktan çıkıp kapısından içeri girmeden gitmişti. Vücudu duş almak ve dinlenmek için çılgınlık atıyor, zihni bir yığın soru ve geçmişte okulda geçirdiği zamanın dağınık görüntüleriyle doluyordu.

Hayatında yaşadığı en yoğun cinsel deneyimin şok edici derecede ayrıntılı anıları da dahil.

Banff'a dönmek beklediğinden çok daha karmaşık ve çok daha ilginç olmaya başlamıştı.

Şişe tutucusunu çıkarıyordu ki, Marcus'un bu konuda şaka yapmaya kalkışması dışında, onun kayıp uzvunu bir kez bile düşünmediğini fark etti.

T Rose and Crown'un kapılarını iterek açtığında müziğin sesi mükemmeldi; sarhoş edici ritmin damarlarında dolaşmasına yetecek kadar yüksek, sesler bağırmadan net bir şekilde duyulabilecek kadar kısıktı.

Becki uzun merdiveni ikişer ikişer çıktı, ikinci katın sahanlığında durup etrafına bakındı ve tanıdık dekoru görünce sevindi. Dart tahtası hâlâ aynı yerde asılıydı; gruplar halinde toplanmış rahat sandalyeler vardı; dumanlı barbekü ve koyu bira kokusu havayı dolduruyordu.

Eve dönme hissi giderek güçlendi.

Odanın öbür ucunda Marcus ayağa kalkıp el sallayınca kadının içinden bir şehvet dalgası daha geçti. Geniş göğsünün üzerinde uzanan solmuş mavi pamuklu gömlek yumuşak görünüyordu. Hatırladığından daha uzun olan koyu renk saçları güçlü yüz hatlarını çerçevelerken, hafif dalgalanma hâlâ parmaklarını kalın kütlenin içine sokmak ve ağızlarını birbirine sürtmek için kaşınmasına neden oluyordu.

Cehennem.

Libidosunu dizginledi ve dikkatini şişirilmiş sandalyelere yayılmış gruba verdi. Yaşlarını yirmi beş ile kırk arasında tahmin ediyordu. Marcus'u saymazsak iki kadın ve üç erkek. Birbirleriyle o kadar rahat görünüyorlardı ki, ekibin bir parçası olmaları gerektiğini biliyordu.

Bütün bir koltuğu tek başına kaplayan sarışın genç adam ayağa fırladı ve elini uzatarak ileri atıldı. Kayak gözlüklerinden kaynaklanan bronzluk çizgisi beyaz teninde belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor ve ona hafif bir rakun havası veriyordu.

Görünüş. "Rebecca James'in şehirde olduğunu söylediğinde Marcus'a inanmamıştım. Seninle tanışacağım için çok heyecanlıyım."

"Aman Tanrım, Devon. Ayağını ağzına sokmadan on saniye bile duramıyor musun?" Marcus'un yanında oturan minyon beyaz kadın gözlerini devirdi. "Merhaba Rebecca. Ben Alisha. Yavru köpeğin kusuruna bakmayın; henüz eve alışmadı."

Becki güzel sarışına sırttı. "Merhaba, Alisha." Parmaklarını Devon'ın parmaklarına doladı ve onun sağlam el sıkışına karşılık verdi. "Devon, ben de memnun oldum, ama lütfen bana Becki de."

Arsızca göz kırptı, sonra onu koltuğa doğru çekerek kendisine katılması için yer açtı. "Bu daha tanıdık bir isim. Okuldaki kayıt panolarının her tarafına yapıştırıldığını gördüğümüz isim. En azından benimkini asmak için onları indirmek zorunda kalana kadar."

Masanın öbür ucundaki Alisha yüksek sesle inledi. "Bunu az önce söylemedin."

Biri bana bunu söylemediğini söylesin."

Devon omuz silkti. "Bu doğru. Sadece yüzme rekorları. İsmi hala birkaç şey için listede yer alıyor."

Becki'ye dönüp sırttı, yüzde yüz ukala bir tavır ve kendini beğenmişlikle; Becki yüksek sesle gülmek için kendini zor tuttu.

Genç adamda kendi gençliğini o kadar net görebiliyordu ki, bu korkutucuydu. "Tam bir pisliksin, Devon." Alisha sandalyesinde arkasına yaslandı ve Kollarını kavuşturdu.

Ona doğru iğneleyici bir yorum savurdu. Becki devam eden şakalaşmalarını görmezden gelerek diğer taraftan koluna yapılan dokunuşa cevap verdi.

Soluk kahverengi tenli, kaslı, siyah saçlı bir adam elini uzattı. "Tımarhaneye hoş geldiniz. Adım Tripp."

"Yaşam Hattı ekibinden biri mi?"

"İlk günden beri. İpler ve çığ benim uzmanlık alanlarım. Eğer bir süre şehirde olacaksan, seninle tırmanış yapmak isterim." Masanın diğer tarafını işaret etti. "Bu arada, size ekibin geri kalanını tanıtayım. Erin Tate kuşu uçuruyor. Marcus'un yanındaki Anders ise vinçimiz."

Anders el salladı. Erin kadehini havaya kaldırdı ve "Zehrinizi bize bildirin. Kanatları çoktan sipariş ettik, kısa süre içinde burada olurlar."

Becki bir kez daha etkilenmişti. Onu karşılayan koyu tenli kadın pilot olamayacak kadar genç görünüyordu. Kadın bir rock yıldızı olmalıydı.

Hızlı bir sayım, rakamların tutmadığını kanıtladı. "Ekipten biri kayıp mı?" Becki sordu.

"Xavier. Eminim yakında onunla tanışacaksın. Kolayca tanınabilir - Red Bull'daki Örümcek Adam'ı hayal edin. Bu arada Devon'a aldırma," dedi Tripp daha yumuşak bir ses tonuyla. "Bu gece geleceğini duyduğundan beri heyecandan titriyor. Övünmesi sadece sinirlerinin konuşması."

Becki bu kez gülmekten kendini alamadı. "Alınmadım. Bu kadar zaman sonra herhangi bir rekorumun ayakta kalmasına şaşırdım."

Tripp masanın karşısında Devon'la hararetli bir tartışma içinde olan genç kadını işaret etti. "Alisha Lifeline'da halatlarda liderlik yapıyor - okuldaki son yılında senin serbest stil tırmanış zamanını geçmeyi başardı. O ve Devon burada, Banff'ta eğitim almış olan tek kişiler. Geri kalanımız Marcus bizi işe almadan önce ülke çapında çalıştık."

Sonraki üç saat boyunca, kahkahalar ve sohbetler etrafını sararken, kesinlikle gerekenden daha fazla teriyaki ve buffalo kanadı tüketti. İnsanlar diğerleriyle sohbet etmek için yer değiştirdi, ancak saat dokuzaya kadar sonunda Marcus'u yanında buldu.

Ondan kaçıyor gibi değildi -pek sayılmazdı- ama tam karşısındayken ona gizlice bakmak daha kolaydı.

Ona bir porsiyon kanat daha ikram etti. "Eğleniyor musun?"

"Evet, ama, Tanrım, şu tabağı götür. Daha fazla yersem patlayacağım."

Tabağı masaya geri koyarken kıkırdadı, Tripp ve Devon hemen kalan yiyecekleri aldılar. "Bilin diye söylüyorum, bunu her gün yapmıyoruz. Daha çok orta derecede sağlıklı bir şeyler yiyoruz ya da birinin evinde yemek yiyoruz."

"Arada bir biraz aşırılık iyidir."

"Anlaştık." Arkasına yaslandı, bu da vücudunu onu okşayacak kadar yakınlaştırdı. "Ne düşünüyorsun? Onlara yardım etmek için birkaç hafta harcamayı kaldırabilir misin? Özellikle Devon için?"

Güldü. "Ondan hoşlanıyorum. Hepsinden hoşlanıyorum. Burada iyi bir grubun var Marcus. Gurur duymalısın."

Döndü ve ağzı kızın kulağının üzerine gelene kadar yaklaştı. Konuşmayı gizli tutmak için sesini alçalttı. "Öyleyim ama şu anda kıçlarına bir tekme yemeleri gerektiğini de biliyorum. Senin gibi biri onları

ilkbahar ve yaz sezonuna doğru bir ruh haliyle girmelerine yardımcı olacaktır. Önlerine ne çıkarsa çıksın hazırlıklı olacaklar."

Adamın söyledikleri mantıklıydı ama kız, adamın dudaklarından kaçan ve yakasını gıdıklayan ılık hava dışında herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanıyordu. İçini bir ürperti kapladı ve dik durmak için her şeyini verdi. Adamın gövdesine bastırmaya ve masum yakınlıklarının iffetten çok uzak bir şeye dönüşmesine izin vermeye direnmek.

"Becki?" Marcus elini Becki'nin kalçasına götürdü ve hafifçe sıktı. "İyi misin?"

Bakışlarını karşılamak için çenesini kaldırdı ve zihnini pelteye çeviren arzu vızıltısını savurdu. "Özür dilerim. Dalgınım. Uzun bir gün oldu ve son derece ilgili olduğumu kabul etsem de düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Sorun değil." Başını salladı. Durakladı. "Seni odana bırakabilir miyim?"

Aman Tanrım. Bakışlarında o karanlık vardı - onu ne kadar acıttığı dışında korkutucu bir şey yoktu. İhtiyaç duymasını sağlıyordu. Şu anda öyle olmasını istese de istemese de, çünkü onu baştan çıkarmaya çalışıyor gibi görünmüyordu.

O sadece büyük bir kedi nanesi torbasıydı ve o da çok büyülenmişti. Kedi.

Becki kendini doğru olanı yapmaya zorladı. "Sağ ol, bırakmana gerek yok. Benim var.

Arabam hemen dışarıda. Bana iletişim bilgilerinizi verebilir misiniz? Sabah sizi ararım."

Ayağa kalktılar ve Alisha grupta vedalaştı. Alisha da ayağa kalktı ve ceketini giydi. "Eğer yokuş yukarı gidiyorsanız, sizi bırakabilir miyim?"

"Elbette." Becki Marcus'a dönerek kartvizitini aldı ve birbirine değen parmaklarının sıcaklığını görmezden geldi. "İrtibatta olacağım."

Serin gece havası yüzüne çarparak ısınmış yanaklarını serinletti. Genç kadına gülümsedi ve başını sağa doğru eğdi. "Arabam sokağın aşağısında, köşeyi dönünce bir blok ötede."

Alisha başıyla onayladı. "Bunun için teşekkürler. Yurtlardan çok uzakta yaşıyorum. Bir aracım var ama bara yürüyerek gittim."

"Kendine ait bir yerin var mı?" Becki, Banff'ta kalacak yer bulmanın ne kadar zor olabileceğini hatırladı.

"Benim var, çatı katında bir süit. Biraz küçük bir yer ama üst katımda gürültü yapıp beni uyandıracak kimse yok. Ve ev sahiplerim

Sessiz. Bir çağrı aldığım da her saat yola çıkmamı da sorun etmiyorlar."

Sürünerek Becki'nin arabasına bindiler ve Becki birkaç dakika boyunca trafikle başa çıkmaya konsantre olmak zorunda kaldı. "Daha önce yolda bu kadar çok insan gördüğümü hatırlamıyorum. Cuma gecesi yoğunluğu mu?"

"Onun gibi bir şey. Yaz turist sezonu geldiğinde daha da yoğunlaşacak ama Yellowstone'da çalıştığınız için bunu biliyorsunuz. Orada da aynı olduğunu tahmin ediyorum." Alisha pencereden dışarı baktı ve yan tarafı işaret etti. "Sağdan ikinci dönüş ve benim evim bloktaki son ev."

Becki bir süre sessizce arabayı sürdü. Yellowstone çok uzakta görünüyordu ama öyle değildi. Milli park uzun yıllardır hayatının bir parçasıydı ve orayı düşünmek bile bir özlem uyandırıyor. "Yaz koşuşturması, kayak sezonu - her zaman insanların başını belaya sokacak bir şeyler vardır."

"Özlüyor musun?" Alisha sordu.

Dürüst gerçek, o daha düşünemedi ağzından dökülüverdi. "Biliyorum. Yellowstone evimdi. Buradaki dağları da seviyorum ama oradaki bir şey beni çağırıyor."

"Geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Becki, görünüşte zararsız olan bu soruların sinirleri bu kadar ham ve kırılabilir hale getirebilmesine hayret etti. "Henüz değil. Belki bir gün."

Belirtilen garaj yolunun önüne çekti ve kadının inmesini bekledi.

"Bir süre daha buralarda olacak mısınız?" Alisha açık kapı çerçevesine yaslanırken başını tekrar aracın içine sokarak sordu. "Çünkü biraz ileri gitmiş olacağım ama bir tırmanış için bana katılmanı çok isterim. Bana birkaç şey öğretilsin."

Becki arabanın içinden ona gülümsedi. Alisha'nın coşkusu bulaşıcıydı. Yaşam Hattı ekibiyle vakit geçirmek angarya olmayacaktı. "Duyduğuma göre sen de inanılmaz bir tırmanıcıymışsın. Belki bana yeni numaralar öğretebilirsin."

Alisha sırtı. "Yani kalıyor musun?"

Becki, "Farkına bile varmadan benden bıkabilirsin," diye uyardı.

"Bundan şüpheliyim. Yarın okulda olacak mısınız? Seni orada yakalayabilir miyim?" Alisha umutla sordu.

"Ciddi misin? Cumartesi ve sen spor salonuna mı gitmek istiyorsun?" Alisha ona bir bakış attı ve Becki güldü. "Tamam, evet, yarın da spor yapmayı planlamıştım. Yeni tırmanma duvarına bir göz atmak istedim. Saat on gibi bana katılmak ister misin?"

Diğer kadının yüzü anında sevinçle doldu. "Bu harika olurdu. İşimiz bittikten sonra öğle yemeği getireceğim."

Becki'nin park yerine gidip yurt odasına doğru ilerlemesi sadece beş dakika sürdü. Burası sömestr arasında terk edilmişti ve huzur ve sessizlik tam da ihtiyacı olan şeydi.

Becki kapıların dışında durakladı, sonra bir bahçe alanının ortasına yerleştirilmiş devasa bir kayanın üzerine tırmandı. Tepesindeki bulutların arasından yıldızlar görünmeye başlamıştı ve bir süre oturup onları seyretmek için kendini daha rahat bir konuma getirdi.

Marcus'un ondan istediği eğitimi almaması için hiçbir neden yoktu. Akşamdan son derece keyif almıştı. Arama-kurtarma çalışanları oldukça takıntılı insanlardı. Kendisiyle aynı odak noktasına, aynı hedeflere sahip bir grup insanın arasında olmak hem canlandırıcı hem de motive ediciydi.

Marcus'a karşı duyduğu aşırı çekim ayrı bir konuydu ve bununla başa çıkması gerekiyordu ama şu anda öğretmenlik görevini üstlenip üstlenmeyeceğine karar vermesi gerekiyordu. İstiyordu. Gerçek buydu.

Ancak Marcus'a birkaç önemli ayrıntıyı söylemeden bu görevi kabul etmesi mümkün değildi. Medyadan saklamayı başardığı bilgileri. Hikâyenin tamamını öğrendikten sonra onu hâlâ ekibinde isteyip istemediğine kendisi karar verecekti.

Yıldızlara ve akıp giden bulutlara bakmak, yıllar önce Marcus'la birlikte geçirdikleri zamanın her saniyesini en ince ayrıntısına kadar hatırlamasına rağmen, sekiz ay önce ortağının ölümüne neden olan kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını nasıl açıklayacağını düşünmekten çok daha kolaydı.

MARCUS ceketini kapının yanındaki kancaya attı, ayakkabılarını tekmeledi ve doğrudan banyoya yöneldi. Kıyafetlerini tezgâhın üzerine bıraktı, suyu açtı ve ortalık ısınmadan içeri girdi.

Buz gibi soğuk sprej, sakinin ağrıyan sertliğini hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Her şeyi siktir et, bütün gün bir işkence egzersiziydi. Becki'ye gözlerini diktği andan itibaren, ona saldıran canlı görüntüleri durdurmak mümkün olmamıştı. Çıplak ve kartal gibi açılmış, parmaklarını ıslak amına daldırıp orgazm tüm vücudunu sarsana kadar daireler çizmesi gibi anılar.

Ya da Becki onu yatağa fırlatıp peşinden sürünürken sırtıyor, onu vücuduyla olduğu yere mıhlıyor ve gün ışığında onu öpüyordu.

Su ısındı, teninin üzerinde kayarak odadaki hafif soğuğu kovdu ama ihtiyacını yoğunlaştırdı. Sabunu eline aldı ve dikkatini dağıtmak için zayıf bir çabayla sertçe ovmaya başladı. Bu sadece seksle ilgili değildi. Ona duyduğu çekimle ilgiliydi. Evet, bir geçmişleri vardı ama çok kısa sürmüştü. Geçip gitmişti. Paylaştıkları hafta sonunun ayrıntıları ne kadar etkileyici olursa olsun, onu bir kaçamaktan daha fazlası için yanında istiyordu.

Ama lanet olsun, eğer sadece *istemediyse*.

Bir başka anı ona saldırdı -Becki dizlerinin üzerinde, adam onun başını yakalayıp yerinde tutana kadar onun sikini yalayıp yutmaktan zevk alıyordu. Ona bakmış ve onu derinlemesine emmek için iyice açılmıştı.

Hiçbir işe yaramıyordu. Marcus pes etti ve parmaklarını aletinin etrafına sardı.

Ağzı onun tutuşundan daha yumuşaktı. Daha ıslaktı, tükürükle kayganlaşmıştı.

Aletini kızın alt dudağına dayadı ve yavaşça içeri kaydırды, kızın dilini hassas çıkıntı boyunca yuvarlamasının ve sıcaklığın tadını çıkardı.

"Sertçe em," diye emretti ve adam neredeyse sonuna kadar geri çekilirken kadın dudaklarını büzerek adamın etrafında sıkıca kenetlendi. Pencereden sızan loş ay ışığında siki parlıyor, nem onu boyuyordu. "Oh, evet. İşte böyle. Çok tatlı. Çok iyi."

Tekrar bastırdı, pozisyonunu kontrol ederek yumuşak bir ritim tutturdy. Basıncın sarhoş edici çekiciliğinden zevk alırken ona sadece uzunluğunun bir kısmını veriyordu.

Becki ellerini bacaklarının arasına götürdü, parmakları sürekli hareket ediyor, klitorisıyla oynarken küçük nefesler çıkarıyordu.

"Gelmek ister misin?" diye sordu.

Yeşil gözleri kocaman açılmıştı, tek kelime etmeden cevap veriyordu. Ama aynı zamanda başını hafifçe eğdi ve boynunu gevşeterek adamın ileri doğru bastırmasına ve sikini boğazına çarpacak kadar derine gömmesine izin verdi.

"Siktir, evet. İşte bu kadar. Hepsini al. Ben boşalacağım ve sen her şeyi yutacaksın. Her damlasını, anladın mı?"

Becki elinden geldiğince başını salladı, yarı kapalı bakışları ona odaklanmıştı, yüzü tutkuyla kızarmıştı. Yavaşça nefes alırken burun delikleri alevlendi ve onun giderek düzensizleşen itişlerini kabul etti.

Vücudu titriyordu.

"Çok yakın. Tanrım, boşalmanı izlemeye bayılıyorum. Çok güzelsin. Çok güzelsin."

Becki gözlerini sıkıca kapadı ve sertçe titredi, bacaklarının arasındaki el yavaşlıyor, diğeri ise dengesini korumak için savaşıyor bocalarken adamın kalçasını morartıcı bir basınçla kavriyordu.

Orgazmı boyunca ona destek oldu. Onu izledi. İş bitene kadar irade gücüyle kontrolü elinde tuttu.

Sonra çılgına döndü.

İleri atıldı. Tekrar. Tekrar. Taşakları sıkılaştı, aleti olabildiğince derine gömülene ve doruk noktası onu yırtana kadar basınç arttı. Nabız üstüne nabız boğazını doldurdu ve geri çekildi, horozu hala sarsılıyordu, tohum dudaklarının üzerine yayılmak için kaçıyordu.

KÜREKLERİ BOŞALMIŞ, siki tükenmişti. Marcus alnını duş kabininin duvarına yasladı ve nefes alış verişini sakinleştirmeye çalıştı. Lanet olsun, o zamandan beri hiç bu kadar şiddetli bir orgazm yaşamamıştı.

Evet. Becki'nin ona sakso çektiğini hayal ettiği son zamandan beri. Ya da onu sertçe sikerken altında. Ya da başka bir şekilde cinsel emirlerine boyun eğdiğini.

Buharın içine bakarken omuzlarını duvara yaslayarak iki büklüm oldu. Gerektiğinde iş ve eğlenceyi ayrı tutabilecek yaşıyordu ama bu sefer bunu yapmak istiyorsa lanet olsun. Becki takımı eğitmeye yardım etmeyi kabul ederse, harika. Ama öyle ya da böyle onun peşini bırakmayacaktı.

Onu istiyordu. Onun da kendisini istediğinden oldukça emindi. Ve kaybetmediği bir şey varsa, o da bir hedefin peşinden gitme yeteneğiydi. Becki James

geçmişini kısa ama güçlü bir şekilde etkilemişti.

Rebecca James mi? Geleceğinin çok zevkli bir parçası olacaktı ve onun için de zevkten daha fazlası olduğundan emin olacaktı.

Sçok erken kalkmıştı. Sabah sekizde Becki çoktan gerinmiş, duş almış ve Lifeline için eğitim fikirleriyle ilgili birkaç notu bir araya getirmişti.

David için önümüzdeki dönem için bir ders müfredatı hazırladığını düşünürsek, kısa dönem için elit bir ekiple çalışma fikri harika bir fırsattı. Derslerini alabilecek ve tekrar sırasında geri bildirim sağlayabileceklerdi.

Parmakları kalemin üzerinde kasıldı ve onları salladı. Bu kadar güç kaybettiğini düşünmek delilikti. Kazadan beri koşuyor ve yüzüyordu ama tırmanmamıştı.

Bir şey onu geride tutuyordu. Onunla çalışan psikolog ona kendini dinlemesini söylemişti. Zorlamamasını. Vücudu ve zihni zamanın geldiğini anlayacaktı.

Düşünceleri spor salonundaki tırmanma duvarına geri döndü ve beklentisi yükseldi. Evet, zamanı gelmişti.

Her şey bittiğinde bir işi olduğu sürece.

Telefonunu eline aldı. Marcus'u aramak için çok erken olabileceğini fark etmeden önce onun hattı çalışıyordu. Kapatmak mı yoksa beklemek mi, hangisi daha iyiydi?

İkinci çalışta telefonu açtı ve onun seçimlerini çaldı. "Günaydın Becki."

"Günaydın." Hemen telaşlandı ve gerildi. Sesin geldiği anda omurgasına yayılan ürpertiyle anında mücadele etmekten bahsetmiyorum bile.

onun sesi. "Bu kadar erken aradığım için özür dilerim."

Adam kıkırdadı ve kadının kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Güven bana, beni uyandırmadın. Aklında ne var?"

"Kahvaltıda buluşabilir miyiz? Seninle konuşmak isterim."
Umutlanmadan önce bir şey itiraf etmem gerekiyor.

"Peki ya öğle yemeği?" diye sordu.

Ateş et. "Alisha'yla saat onda spor salonunda buluşacağıma söz verdim. Tırmanacaktık, sonra da birlikte öğle yemeği yiyecektik. Bunu değiştirmek için ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

"Endişelenmeyin. Kahvaltı o zaman. Gelip seni alacağım."

Telefonu kapattıktan sonra ekrana hayaletli gibi baktı, sesinin yankısı ürkütücü bir sessizlikte kayboldu. Onu dinlemenin böylesine yoğun bir duyguyu geri getirmesi çığıncaydı. Fiziksel ihtiyaç, hayranlık ve saygıyla birleşmişti.

Adamla çalışacaksa buna bir son vermeliydi. Bu yüzden, bu durumda dersleri alıp onları bu kez kendisi için çalışmaya zorlayacaktı.

İkinci ders: *Kararlı* hareket edin. Bu durumda, her şeyin işle ilgili olmasını sağlayacaktı. Böyle konuşacak, böyle davranacaktı. Ve kesinlikle böyle düşünecekti.

Kendini kontrol edebilirdi. Yıllarca eğitim almıştı.

Yine de onunla buluşmak için otoparka doğru yürürken, düşüncelerini askıya almak zorunda kaldığı için pişmanlık duymasına yetecek kadar zamanı oldu, çünkü önceki gece gördüğü rüyalar çok güzeldi.

Parlak kırmızı bir kamyon çoktan kaldırımında bekliyordu. Yolcu tarafındaki cama dikkatle baktı. Marcus ona el salladı ve o da atladı, koltukların pürüzsüz derisi parmaklarının altında sıcacıktı.

"Çok uzun sürmedi."

"Buralardaydım." Gülümsedi ve çenesindeki koyu renkli kirli sakal, onu nesneleştirmeyi bırakma konusundaki zihinsel kararlılığını kırmak için elinden geleni yaptı. Adamın saçları dün geceye göre daha dalgalıydı ve kadın asi saç tellerini düzeltmek için uzanmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce emniyet kemerini kapatmakla meşguldü.

Kararlı, hatırladın mı? Hayal gücünün kıcına sağlam bir tekme attı. "Sadece bir kahve dükkânı bana uyar. Bir saatten biraz fazla bir süre içinde tırmanacaksam büyük bir şeye ihtiyacım yok."

"Simitler tamam mı?"

Becki'nin onayıyla dönüş sinyali verdi ve onları tepeden aşağıya, şehir merkezine doğru geri götürdü. Becki, Marcus'un sağ eliyle direksiyonu sıkıca tutuşunu, soldaki kısa kolunu ise sinyal lambasına bağlı uzatılmış bir mile kısa bir süreliğine dayayışını izledi. Marcus uzun kollu bir ceket giymişti ve sol elinin olmadığını bilmeseydi bundan asla şüphelenmezdi.

Marcus, "Araba kullanmak basittir," dedi.

Gözlerini kırptırarak bu yorumun nereden geldiğini anlamaya çalıştı. "Pardon?"

"Tek elle nasıl araba kullandığımı görmek istiyorsun. Araba kullanmak kolaydır, bir ara dene. Bahse girerim direksiyonda çoğunlukla tek elinizi kullanıyorsunuzdur. Otomatik vites kullanıyorsanız, çoğu insan rahat ettikten sonra her türlü özgürlüğü kullanır. Uzuvarım tamamen yok olsaydı belki farklı olurdu ama ön kolum hala yerinde olduğu için tekniğimde pek bir değişiklik yok."

Bir dükkânın önüne çekip park etti, aracı kapattı ve ona doğru döndü.

Aman Tanrım. "Özür dilerim. Kabalık ettim."

Marcus başını salladı. "Hayır, sanırım yaptığın şeyin kaba olmadığını anladık. Merak ediyorsun. Bunu anlıyorum."

Becki parmaklarını saçlarında gezdirerek saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Ama merakın hala uygunsuz olabileceğini bilmeyen beş yaşında bir çocuk değilim."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı, yumuşak kavis alaycı sırıtışıyla birleşerek yüzünü büyüleyici bir sanata dönüştürdü. "Açıkçası bana sinsice bakmaktansa soru sormanı tercih ederim. Bu çok çabuk eskiyor."

Başını salladı ve adam kamyonundan indiğinde onu takip etti. Dükkânın kapısını açtı ve sıcak bir hava hücumu ona çarptı, taze pişmiş ürünlerin aroması her ikisini de tatlılıkla yıkadı.

"Sen kötüsün, Marcus Youth."

Köşede boş duran bir masayı işaret etti. "Kötülük mü?"

Becki kabinin yastıklı minderine kayd ve derin bir nefes daha aldı. "Yemin ederim Banff'ta yaşarken bile kilo alacağım. Okula dönmüş olabilirim ama birinci sınıf on beşliğine ihtiyacım yok, teşekkürler. Tarçınlı çörek?" Sahte bir coşkuyla inledi.

Güldü. "Bana ne istediğinizi söyleyin, ben de siparişimizi vereyim."

"Sanırım tek istediğimin bir kahve ve sade bir simit olduğunu söyleseydim, yalan söylediğimi anlardınız."

Marcus omuz silkti. "Yalan ama anlaşılabilir. İyi olursak belki daha sonra ikimiz arasında bir tarçınlı çörek paylaşabiliriz."

Tezgâha doğru yürüdü ve görevliyle konuştu. Becki onun profiline baktı, siyah saçları ensesinde kıvrılacak kadar uzundu. Konuşmasını bitirdiğinde dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle kalktı ve karşısındaki kız siparişi yetiştirmek için acele ederken pembe yanaklı oldu. Becki ceketini çıkardı ve kendi sırtışını gizledi. Marcus onları nasıl etkileyeceğini biliyordu.

Ceketini sandalyesine asmak için başını kaldırdığında onu karşısındaki sandalyeye yerleşmiş buldu. Ceketini açmış ve rahatça arkasına yaslanmıştı, keskin bakışları onu içine çekiyordu. Sol kolunu yan tarafına dayamıştı, rahattı ama eksik uzvunu bir şekilde gizliyordu.

Bunun kendisinden çok başkalarının iyiliği için olduğundan emindi.

Marcus, baştan sona. Şehvet en güçlüsü olsa bile, onu ilk etapta cezbeden niteliklerin listesi uzundu. Birlikte geçirdikleri hafta sonunu bir kenara bırakarak, onunla ilgili hatırladığı diğer şeylere odaklandı. Kendine olan güveni, bilgeliği.

Öne doğru eğildi ve cesaretini topladı. Eğer ağzındaki baklayı çıkarması gerekiyorsa, paylaşmak istediği adam buydu.

"Teklifinizi düşünüyordum."

Beklerken çenesi hafifçe düştü.

"Dün gece harikaydı. Harika bir ekibiniz var ve onlarla vakit geçirmekten onur duyarım. Sizinle çalışmaktan."

Marcus'un bakışları onun parmaklarına kaydı. Onları masanın kenarına tutunduğu yerden bilinçli bir şekilde çözdü.

"Sözlerinizde neden söylenmemiş bir *ama* duyuyorum?" diye sordu.

Becki derin bir nefes aldı. "Çünkü beni işe almadan önce geçen yıl Dane'in öldüğü kazayı bilmeniz gerekiyor." Sertçe yutkundu ve kendini ilerlemeye zorladı. "Tırmanışa gittiğimi hatırlıyorum. O gece kamp yaptığımı hatırlıyorum ve bir sonraki anım valinin kızı ve arkadaşıyla birlikte patikanın son etaplarında yürüdüğüm. Başka bir şey hatırlamıyorum."

Tüm rahatlığı kaybolmuştu. Marcus öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve endişeli bakışlarıyla onu süzdü. "Bir şey yok mu?"

İçini çekti. "Sanırım yaklaşık on iki saatlik bir boşluk var, belki on dört. Hava bize karşı döndüğünde bir mahmuzda konakladık. Kampı kurduğumu ve uyku tulumuma girdiğimi hatırlıyorum. Sabah toplanmış olmamız gerektiği halde toparlandığımızı hatırlamıyorum. Ben hala

Dağın eteklerinde kurtarma ekipleriyle karşılaştığımda teçhizatımın çoğunu taşıyordum."

"Neden kimse-oh kahretsin, tamam. Dane." Yavaşça başını salladı. "Kazayı hatırlayamıyorsun."

"Hayır. Ve bu..." Kahretsin, yine yıkılmayı reddetti. Becki hızlı bir nefes aldı, havadaki yapışkan tatlılık şimdi bunu paylaşmak zorunda olduğu için ekşimişti. Kontrol için savaştı. "İhmalden aklandım. Kızların verdiği raporlar, onları içinde bulundukları karmaşadan çıkaracak kadar yetkin olmama rağmen, onlarla normal bir şekilde konuşmadığımı doğruladı. Onları otomatik pilottaymışım gibi kurtardım. Bu onların deyimiydi."

Marcus arkasına yaslandı ve önlerine indirilen tabaklar için yer açtı. Kahve, simit. Becki'nin fincanına şeker karıştırdı ve masaya doğru itti. Becki fincanı kaptı, fincanın sıcaklığı soğuk parmaklarını ısıttı. Kahvesini nasıl içtiğini hatırladığını fark edene kadar bir yudum almıştı bile.

"Seni işe almadan önce bunu neden bilmem gerekiyor? David biliyor mu?" Becki durakladı. "David henüz bilmiyor. Ona söylemeyi planlıyordum, ama dürüst olmak gerekirse? Beni işe aldığı pozisyon öğrencilerle doğrudan temas gerektirmiyor. Öğitmenler aracılığıyla çalışıyor olurdum. Yeteneklerimle ilgili herhangi bir soru varsa, buna sahip olmak-"

"Yüce Tanrım, birilerinin senin yetkinliğini sorgulayacağını mı sanıyorsun?" Marcus tersledi. "Eğer bir şey varsa, bu senin yeteneklerinin kusursuz olduğunu kanıtlar. Aklını kaçırmış olsan bile kızları kurtardın."

Kadın homurdandı. "Asıl sorun aklımın yarım olması Marcus. Ne olduğunu bilmiyorum ve bu bir hayal kırıklığından daha fazlası. Ben ciddiym. Belki de yaptığım işte, acil bir durumla karşılaştığımda otomatik olarak devreye girecek kadar güçlüyümdür. Ama bir kez oldu diye bir daha otomatik olarak olacağına inanmaya cesaret edemiyorum. Bilmen gerek."

"Doğrudan ekiple muhatap olacağınız için mi?"

"Evet." Fincanını kaldırdı ve kırık seramiğin arkasına saklanarak derin derin içti. Birdenbire bu işi ne kadar çok istediğini fark etti. Mürettebatla birlikte çalışabilmek istiyordu. "İpin ucunda Alisha'ya eşlik ederken bir şeyler ters giderse ne olur?"

"Ama bugün onunla tırmanmayı planlıyordunuz?"

Zaten kötü bir karar verdiğini mi ima ediyordu? Becki Marcus'un yüzüne baktı ama o taş duvar taklidi yapıyordu. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

"Evet. Çünkü oda oto-belayerlarla dolu. Onunla halatla bağlanmak zorunda kalmaktan kolayca kurtulabileceğimi düşündüm."

Simidinden bir ısırık daha aldı ve kahvaltısını işaret etti. "Ye."

Lanet olası adam. Reçeli ekledi ve bir dakika boyunca onu görmezden geldi. Belki de paylaştıklarını düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Tanrı biliyordu ki onun durumunda biraz düşünmesi gerekecekti.

Yemeklerini çabucak bitirdiler, kırıntıları yutarken kahvesinin son damlaları da soğudu. Hâlâ onun konuşmasını bekliyordu.

Adamın masanın üzerinden uzanıp elini tutmasını beklemiyordu.

"Ekte çalışmanızla ilgili bir sorunum yok. Onlar senin uzmanlığını ve deneyimini örnek alıyor. Ve eğer paylaşmaya istekliysen, senin durumun hem bir uyarı hem de bir ilham kaynağı olabilir."

Haklıydı; riskleri bilmeleri için ekibe de anlatmalıydı. "Bunu medyadan uzak tuttum. Gizliliği sağlamak çok zor oldu ama ekibinize güvenebileceğimi düşünüyorsanız, buna hazırım."

Bu kelimeleri söylemek bile karnını geriye veriyordu. Tırmanış topluluğu bir aile gibiydi. Bu da onu destekleyecek ve yanında olacak her kişi için bir başkasının öne çıkıp onu kömürlerin üzerinde isteyerek tırmıklayacağı anlamına geliyordu. Onu aşağılayacaktı çünkü ortağını onun öldürdüğü varsayılacaktı.

Hiç kimse nasıl acı çektireceğini ailesi kadar iyi bilemezdi.

Hâlâ kızın elini tutuyordu, parmakları kızın elinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. "Onlara güvenebilirsin. Bana güvenebilirsin."

Becki başını salladı.

Onu bırakmadan önce daha sıkı sıktı ve koltuğunda geriye doğru kaydı. Yüzündeki okunamayan ifade gitmiş, utanca yakın bir şey ortaya çıkmıştı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Bu sefer bekledi.

Ona sırtı baktı. "Ben de seninle antrenman yapmak istiyorum."

Gerçekten mi? "Takımla mı?"

MARCUS yumruğunun içine öksürdü ve bir süre tavana baktı. *Tanrım*, bu aptalca bir gariplikti. "Hayır. Evet, belki sonra." Başını salladı ve

güldü, ironik, küçümseyici bir kahkaha. "Kazadan sonra tırmandım. Protez için uyarlanmış birkaç eklenti aldım ama alışkanlığımı yitirdim."

Başını sallamadan önce gözleri bir an için büyüdü. "Tamam. Birlikte biraz zaman geçirebiliriz. Eğer eminsen-"

"Uyarıyı kes artık. Ben sağır değilim, sen de tehlikeli değilsin."

"Bu olasılığı reddetmek sorumsuzluktur," diye tersledi. "Ama söyleyeceğim şey bu değildi."

Kızgınlığı yüzünü sıcak bir ifadeyle aydınlattı. Onun bu kadar öfkeli görünmesi hoşuna gitmişti. "Özür dilerim. Devam et."

Becki ayağa kalkarken ceketini arkasından tuttu. "Sadece sana kolay davranmayacağım konusunda seni uyarmak istedim. Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?"

Güzel. *Becki'yi idare* etme görüntüleri muhtemelen aklından geçenler değildi ama eninde sonunda oraya varacaklardı. Onu yatağına geri döndürme hedefi bir yerden başlamalıydı ve işin içinde ipler mi vardı?

Onun için sorun değildi.

Dükkânın kapısındaaydılar, kadın kapıyı ondan önce kapmayı başarmış, çekerek açmış ve onun geçmesini bekliyordu. Onun yanına geldiğinde durakladı, cevap vermek için yüksek sesle konuşmasına gerek kalmayacak kadar yakındı.

"Bana göndermek istediğiniz her şeyle ilgilenmek için sabırsızlanıyorum."

Adam dönüp kamyonu yönelmeden önce yanakları kızarmaya başlamıştı bile.

Ona katıldığında hiçbir şey söylemedi, sadece okula gitmek için tepeye çıkmadan önce Banff Caddesi boyunca uzanan mağazaları incelediğini gösterdi. Yüzünü ondan saklıyordu.

Marcus sırtıtmamak için kendini zor tuttu ve spor salonuna dönüş yolculuğu boyunca ıslık çaldı. Kamyonu park ettikten sonra arka koltuktan çantasını almak için döndü. "Kahvaltı için teşekkürler. Ne zaman bir araya gelmek istersin?"

daha detaylı konuşabilir miyiz?"

"Bu gece mi?"

Becki alt dudağını kısa bir süre ısırды. "Peki ya bu öğleden sonra?"

Omuz silkti, araçtan indi ve onun tarafına doğru ilerledi. "İkisi de olur."

Adam onu beklerken kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Alisha ile buluşacaksın, değil mi? Saat 10'da?" Başını salladı.

"Hâlâ zamanım var o zaman. Hadi gel." Kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin vermek için durakladı.

Kızın salona girmekte tereddüt etmesi, onun tam olarak ne planladığını düşündüğünü merak etmesine neden oldu.

"Vay canına." Odaya iki adım attı ve şok içinde etrafına bakındı.

Marcus kapıyı çekip kapattı ve yanında getirdiği çantayı kolunun altından çıkardı. "Tamam çocuklar, durabilirsiniz."

Six terli yüz onlara doğru döndü. Becki etrafa göz gezdirerek tüm Yaşam Hattı ekibini çabucak tanıdı.

Erin bir bankta oturmuş, kalçalarının üzerinde bir çift dambıl duruyordu. Anders onun yanındaki oturma bankından kalktı. Tripp bir duvara yaslanmış, ağır ağır nefes alırken göğsü sallanıyordu. Devon yuvarlandı ve kendini dik konuma getirdi, gömleksiz göğsü terden parlıyordu. "Geri dönmeniz çok hoş, ey kudretli efendimiz."

Gürültülü bir zil sesi duyuldu ve Alisha yerde tepinerek duvardaki bir düğmeye bastı. Bağdaş kurup yere çöktü. "Bilmiyorum Devon, o kadar da kötü değildi."

Dağınık bir yığın halinde sırt üstü yere yığılmasına izin vermesi, bu sözlerin apaçık bir yalan olduğunu gösteriyordu.

"Yaşayacaksın. Tarçınlı çörek getirdim. Kim ister?"

Marcus, Becki'nin daha önce fark etmediği büyük boy bir çanta tuttu, dükkânın kapısında ona savurduğu kelimelerin beynini cinsel fikirlerle doldurmasını engellemeye çalışıyordu.

Yine de adama lanet olsun.

"Ekibiniz buraya ne zaman geldi?" diye sordu.

"Evet, Marcus, bizi saat kaçta kaldırdın? Bahse girerim ne kadar kötü ve yaratıcı bir insan olduğunu asla itiraf etmeyeceksin." Daha zayıf ama kaslı yeni bir adam ona elini uzatmak için öne doğru ilerledi. "Oops. Bekle biraz." Baştan başlamadan önce parmaklarını havlusuna sildi. "Xavier. Cehenneme hoş geldin."

Elini sıktı, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Biz kahvaltı ederken siz spor mu yapıyordunuz?"

Yüksek sesli iniltiler yankılandı.

Marcus boynunu kaşıdı. "Bunu yüksek sesle söylemek zorunda mıydın?"

Tripp kâğıt torbayı ele geçirmişti. "Bir yerlerde tembellik ettiğini düşündük. Bir telefon ve sen sakın sakın kahveni yudumlarırken biz spor salonunda sonsuz döngüler yapıyoruz. Güzel. Tam da beklediğimiz gibi."

"Zombi gibi görünüyorsunuz," diye teklif etti Marcus. Alisha'nın hâlâ yerde yattığı yere doğru ilerledi. Onun üzerine eğildi, başını yana eğerek onu inceledi. "Seni gömeyim mi?"

"Lütfen. Güzel bir yere."

Güldü ve elini uzatarak onu ayağa kaldırdı ve sırtını sıvazlayarak diğerlerinin toplandığı yere doğru gönderdi.

Havadaki koku artık ter ile tarçın arasında bir şeydi. Grup çantayı ele geçirip içindikileri kısa sürede bitirirken Becki sırttı. Alisha'nın yanına oturdu ve genç kadının parmaklarını yalayarak temizlemesini izledi.

"Onu bir hayvan gibi mideye indirdiğim için özür bile dilemeyeceğim," dedi Alisha.

"Hey, özür dilemene gerek yok. Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ben de burada eğitim aldım ve Marcus bazı eğitmenlerimden biraz daha... *yaratıcı* gibi görünse de, bir antrenmandan sonra açlıktan ölmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Yaratıcı mı?" Erin'in nefesi kesildi. "Bu çok hafif kalır. Bir de lanet olası ele geçirilmiş dene."

Becki pilotu kontrol etti, kelimelerin ardındaki tutkuya şaşırdı ama olay çıkarmak istemedi.

Marcus elini Erin'in omzuna koydu. "Biraz tedirginliğe ihtiyacın vardı.

Sence işe yaradı

mı?" "Piç

kurusu."

Güldü. "İşte, işte, eve gidip uyuyabilirsin. Sana bıraktığım sorunları bitirdikten sonra."

Yerde tepinerek küçük bir masanın beklediği yere doğru ilerlerken Erin'in dudaklarından küfürler dökülüyordu.

Marcus Becki'ye döndü. "Bir düzine farklı senaryo için yakıt hesaplamaları. Uçuş süresini ve hava kapasitesini tahmin ediyorum."

Mantıklı. Pilotun zorlu bir antrenmandan sonra meydan okumayı tamamlaması, her ikisine de zorlu koşullarda aynı şeyi yapabileceğini kanıtladı.

Becki, sert bir eğitim tekniği olmasına rağmen bunu onayladı.

Alisha'ya döndü. "Buraya ne zaman geldin?"

Alisha onun uzattığı bacaklarının üzerine eğilirken gözlerini kapatmıştı. "Buraya spor salonuna gel, yoksa Bay Şeytani bizi saat kaçta yataktan kaldırdı? Çünkü telefon 300'de çaldı."

Aman Tanrım. "Gerçekten mi?" Becki gruba daha anlayışlı bir gözle baktı. "Sabahın üçünden beri ayakta mısınız?"

Devon ona yorgun bir sırıtış fırlattı. "Hiç yatmadım. Tripp ve ben hâlâ bardaydık."

Becki, Marcus'un yüz ifadesini kontrol altına almayı başaramadan yakaladı. Onun yanına gitti ve sessizce konuştu. "Sen kötüsün, değil mi?"

Omuz silkti. "Keskin kalmak için para alıyorlar. Bazen çeliği keskinleştirmek için demire koyduğunuzda canınız yanar."

El çırpı, sağ eli ön kolunun çıplak derisine keskin bir *şaklamayla* birkaç kez vurdu. "Tamam, mola bitti. Her biriniz için son bir görev, sonra yarına kadar özgürsünüz."

"Saat kaçta?" Xavier sordu. "Şu anda şüphelendiğimden falan değil."

"Senin için sabah 7'de, Tripp, Devon ve Alisha. Anders ve Erin ise Bütün gün sahada çalışıyorum."

Xavier yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Zehrin son kısmı ne olacak?"

"Havuza gir," diye emretti Marcus. "Bin altı yüz metre serbest, sonra sekiz yüz metre en nefret ettiğin tekme ya da çekme. Sonra da gerin."

Devon, Xavier'in omzuna bir şaplak attı ve Tripp'le birlikte, kendi aralarında iyi huylu bir şekilde homurdanarak erkeklerin soyunma odasına doğru yöneldiler.

Alisha, boynuna doladığı havluyu tutarak önlerinde durdu. "Marcus, onun yerine duvar tekrarı yapmama izin verir misin? Üst vücut çalışmasını mümkün olduğunca spesifik yapmak istiyorum."

Marcus bir an için düşündü. "Tamam. Otomatik engelleyiciyi kullan. Yukarı olduğu kadar aşağı da tırman, anladın mı?"

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Becki? Birlikte tırmanmayı ertelememin bir sakıncası var mı? İçimden bir ses bu iş bitmeden kollarımın erişte gibi olacağını söylüyor."

"Sorun değil. Daha çok zamanımız var."

Alisha tırmanma kemerini bağlarken Marcus bir adım daha yaklaştı. "Becki önümüzdeki birkaç hafta boyunca size biraz eğitim verecek."

Sen ne düşünüyorsun?"

Genç kadının yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Bu harika bir şey. Bu sabah açık bir pikabın arkasında yolculuk etmek zorunda kalmamı telafi ediyor."

Becki bir kahkaha patlamasının kaçmasına engel olamadı. "Ne?"

Alisha duvara doğru adım attı. "Sana söylemedi mi? Saat üçte arıyor, on dakika sonra bizi alıp eşyalarımızı toplamaya götürüyor. Ama bizi doğruca oraya götürmedi, hangara çekip karanlıkta hazırlık yapmamızı sağlamadan önce TransCanada'da bir saat sürdü."

Becki Marcus'a baktı, onun yöntemlerine hazır olup olmadığından emin değildi. "Bana öyle bakma. Helikopterin arkası soğuk olabilir. bir yere uçuyorlar. Hazır olmaları gerekiyor."

İtiraz edemedi. "Sen ilham vericisin, sana bu kadarını vermek zorundalar."

Alisha ipin üzerindeki kilitli karabinayı sıktı. "Birkaç gün hiçbirimizin ona kahve ısmarlamasına izin vermese iyi olur, çünkü aramızdaki tek ilham verici kişi o değil."

Marcus homurdandı.

Ellerini duvarın üzerine koydu. "Hazır, patron."

"Yürü bakalım."

Adamın tüm dikkati kendisine yönelince Becki omurgasını dikleştirdi. İşine konsantre olmalıydı, bu da bakışlarını Marcus'tan ayırıp tekrar duvardan yukarı doğru kayan kadına çevirmesi anlamına geliyordu. Becki, Alisha'nın tutamak seçimini analiz etti ve geliştirilecek alanlar aradı.

Alisha çok iyiydi. Bu hala bir eğitim çalışmasıydı, bu yüzden en kolay yolu seçmedi, ancak seçimlerinde de tereddüt etmedi. Sabit. Tabii ki. Uzan, ağırlık aktar. Uzanma, uzatma. Beş dakika sonra bu kadının Marcus'un lider eli olmasının bir nedeni olduğu açıldı.

"Onun becerilerini geliştirmek için çok zorlanacağım." Becki sessizce konuştu ama Marcus'un duyduğunu biliyordu. Tam oradaydı, onun yanında analiz yapıyordu. Vücudunun sıcaklığı Becki'ninkini okşuyordu.

"Sana söyledim, en iyisini işe alırım." Elini onun omzuna koydu. Elinin ağırlığı içinde bir şeylerin titremesine neden oldu.

Sertçe yutkundü ve kollarını kaldırarak önünde kavuşturdu. Dürtülerine karşı bir savunma, vücudunun bir anının en ufak fısıltısına ne kadar çabuk tepki verdiğini gizlemenin bir yolu.

"Neden kemerini bağlamıyorsun? Ben seni kayışla bağlarım," diye teklif etti Marcus.

Becki boğazını temizledi ve bakışlarını Alisha'nın dikkatli inişinden ayırmadı. "İstersen sana eşlik edebilirim."

"Doğru aparatı getirmemişsin." Marcus yana çekildi, eli rahatça kızın kolunu okşuyor ve merkezinde daha fazla diz çökme tepkisine neden oluyordu. "Pençem var, bu yüzden emniyet kemeri takabilirim."

Ona çok yakın durmaktan başka bir nedenle kanının pompalanmasını sağlayacak herhangi bir şey. Başını salladı ve spor çantasını almaya gitti. Bağlandığında Marcus dönmüş, protezini yerine takmıştı.

Daha önceki sözlerini hatırlayarak -bakmak çalmaktansa sadece bakmanın daha iyi olduğu- doğru yürüdü ve önünde durdu.

"Bana nasıl çalıştığını göstermek ister misin?" "Bir kol gibi."

Tanrım. Öyle olmak istiyorsa, tamam. "Evet, çünkü iki uzvumun ucunda da metal kısıkaçlar var. Hadi Marcus."

Güldü ve dirseğini onun önüne doğru kaldırdı, ön kolu yüzüne paralel duruyordu. Kadın adamın pazusunu tuttu ve parmaklarıyla omzunun üzerinden geçen kayışı takip etti. "Yüksek gerilimli dokuma mı?"

"Koşum takımınızdaki kadar güçlü. Çift ilmekli sistem, böylece biri koparsa ikincisi kopmadan önce kaçmak için zamanınız olur. Her iki kayışın da aynı anda kesildiği garip bir kaza dışında, sistem bombaya dayanıklı."

Araştırmasını çoktan tersine çevirmiş, dirseğinin üzerinden geçerek gerçek protezi incelemeye başlamıştı. "Acıyor mu? Kullandığında -ne diyordun ona? Pençe mi?"

"Bazen ağırlı bir baskı oluyor. Daha çok hayalet ağırlar ya da soketteki güdükten kaynaklanan eski ağırlar oluyor. Bir keresinde düştüm ve sert bir şekilde zedeledim ama daha önceki düşüşlerimden daha kötü değildi. Bileğinizi burkmak ya da avucunuzun içini zedelemek gibi, çok acıtıyor." Marcus kolunu hafifçe geriye çekti ve ucundaki çift metal parmağı bileğinin etrafına kapattı. "Kontrolü öğrenmek zaman aldı ama halatla başa çıkabilirim. İstersen seni çift ipe bağlayabiliriz, yedek bir ipe koyabiliriz."

"Aptal olma." Öfkelenme sırası ondaydı. "Yeteneklerimi kaybettiğimi düşündüğüm için deli olduğumu söylemiştin. Eğer yetkin olduğunu söylüyorsan, sana güvenirim."

Bir üst ipi kaptı, bir ucunu ona doğru fırlattı ve sekiz şeklindeki düğümünü tamamlamaya odaklandı.

Alisha duvarın üç metre aşağısında yere düştü. At kuyruğu çözülmüş, saç telleri gözlerinin önüne sarkmıştı. "Bitti."

"Beş tane daha," diye emretti
Marcus. "Tanrım, gerçekten
mi?"

"Tartışmak istiyorsanız havuz seçeneğini tercih etmeliydiniz."

Alisha ona orta parmağını gösterdi ama tekrar başladı. Öncekinden daha yavaş hareket ederken ön kolları titriyordu.

Becki, Alisha duyamayacağı bir yere gidene kadar bekledi. "Ekip senin için her şeyi yapar."

"Ve onları oyunlarının zirvesinde tutmak için her şeyi yapacağım. Söz konusu olan insanların hayatları Becki. Bunu biliyorsun."

Yumuşak dilli sözleri, diğerlerine gösterdiği sert kişiliğe o kadar zıt görünüyordu ki, bu değişikliğe neyin sebep olduğunu görmek için dönmek zorunda kaldı.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Umursamaz. Tamam, şimdi zahmet etmeyecekti ama ya onunla antrenman yapmak isterse? Beklediğinden daha fazla ders olabilirdi.

Becki parmak eklemlerini çatırdattı, parmaklarını salladı ve ellerini duvara dayadı. "Gecikmeli mi?"

"Belay on."

Bir parmağını küçük bir sloperın üzerine koydu ve bir adım attı. Parmakları bir tutamağı sıkıca kavırıyor, yukarı doğru uzanırken gövdesi geriliyordu. Arkasında, Marcus ipleri sorunsuz bir şekilde tutuyor, duvara tırmanırken bel kemerinde hiçbir baskı hissetmiyordu. İşinin ehli bir partnerle tırmanmak her zaman çok daha keyifliydi.

Her şey yolunda gidiyordu. Yolun yarısına geldiğinde, Alisha'yı aşağı inerken geçti. Genç kadın zor nefes alıyordu ama yine de acı dolu bir gülümseme sundu.

Becki, Alisha onun altına inene kadar bekledi, sonra rotayı incelemek için başını geriye eğdi...

RÜZGÂR ETRAFINDA DÖNÜYÖR, kapüşonunu başına vuruyor, hafif yağmuru ve bulut örtüsünü sırlıslıkla olana kadar içine işliyordu. Asılı kaldı, hafifçe sallanıyordu, buz gibi soğuk bir şey sırtına bastırdı. Becki odaklanmak için gözlerini kırptırdı ve gözlerini kısıtı ama hiçbir şey işe yaramadı. Görüş mesafesi sıfırda kaldı. Yüzünü duvara döndü ve ayaklarını dikti.

güçsüzlük onu sarıyor ve neredeyse hem öfkeyi hem de korkuyu silip süpürüyordu...

"Hazır mısın? Bugün bir ara harika olur."

Dane'in zamanlama anlayışı berbattı. Espri anlayışının elden geçirilmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile. "Piç kurusu," diye mırıldandı.

"Bunu duydum."

Tabii ki vardı. "Süpermen kulağı olan piç. Aferin sana." Hayal kırıklığı giderek artıyordu. Bu yüzden iniş için bu yöne gitmek istememişti ama adam ısrar etmişti. Şimdi bir kötü durumla diğeri arasında sıkışıp kalmıştı. "Dane, hiçbir şey göremiyorum. Tam olarak rotamda olabilirim ya da binlerce metrelik bir serbest düşüşün üzerinde asılı duruyor olabilirim."

Dane tereddüt etti ve sonra isteksizce, "Önce benim gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Evet, aslına bakarsan. Ve bunu size çıkıntıdan atlamadan önce de söylemişim. Bu düşünce kafasında bir çığlık gibi çınladı. "On beş dakika önce bir şey söyleyemez miydin? Pislik."

"Evet, ama ben senin pisliğinin, değil mi?"

Adam güldü. Ses kayalarda yankılandı ve kadın içgüdüsel olarak ipi daha sıkı tuttu. Birlikte geçirdikleri hafta sonundan sonra, onun kendisini eğlendirmesi şu anda hoş karşılanmıyordu. O hafta sonu, son haftalardaki acı verici bencil davranışlarına mükemmel bir şekilde uymuştu.

Bir şeyler değişmişti ve ilişkilerinin gittiği noktadan hoşlandığından emin değildi. Yine de kendini toparladı ve olabildiğince açık bir şekilde cevap verdi. "Evet, Dane, sen benim pisliğimsin."

Çünkü şu anda başka bir şey söylemek son derece aptalca olurdu.

"Bec? Seni seviyorum."

Arkasına yaslandı ve yamaca baktı. Neler oluyordu? Bu itiraf duymayı beklediği son şeydi. "Dane?"

Kıyamet koptu.

"Becki."

Duvarı yarılamıştı, iyice tırmanıyordu ki dondu kaldı. İki eli de yerindeydi, ayakları da düzgün duruyordu. Marcus bekledi bir sonraki hamle için.

Hiç gelmedi. O sadece... durdu.

"Becki." Kilitlediği halat çatı hizasındaki çapanın üzerinden geçip bel kemerine inerken fazladan gevşekliği alarak onu hafifçe çekti. İsterse onu yukarı doğru sürükleyerek kurtarabilirdi ama bu son bir kurtarma hamlesiydi.

Eğer onu hareket ettirebilirse, onu serbest bırakıp duvara çarpma riskinden kaçınabilirdi.

Tekrar bağırdı ve yanıt gelmeyince B planına geçti. "Alisha. Yere yat."

"Düşüyor." Duvarı çoktan bırakmıştı, kendi kendini bağlayan kemer, modifiye edilmiş bir emniyet kemeri güvenlik kayışı gibi harekete geçti. Kemerine bağlı bağlantı onu yavaşça yere indirdi. Pozisyonunu almıştı, ikinci çapa ipi gevşemişti, bağlantı elemanı parmaklarının arasında duvara doğru tutuyordu. Kancaya ulaştığı anda karabinanın metal tokasını kamin içinden geçirdi, dikey halatı yakaladı ve klipsi kemerinden çıkarmak için kendine yeterince gevşeklik verdi.

Yanına koşmak için ipi bıraktığında ip duvara sıkıca yapıştı. "Neye ihtiyacın var?"

Soru yok. Tereddüt yok. Becki haklıydı; ekibi iyiydi. "Becki'nin yardıma ihtiyacı var. Kayışı sen devral, ben gidip onu emniyete alacağım."

Alisha başıyla onayladı. "İpleri sıkı tut." Adam sağlam bir şekilde kavradığını kanıtlayana kadar bekledi. Adamın kemerine bağlı karabinayı yakaladı, kilidi döndürerek açtı, sonra kancayı kendi kemerine geçirdi. Bir hamle daha yaptı ve adamın ipi ölümüne kavradığı yerin yukarısına takıldı. "Gecikmede. Sen tırman."

Ağırlığı avucundan çekmesine izin verdi, gerçekten ondan alana kadar güvenmiyordu.

Alisha bir ayağını yerdeki gevşek halata geçirerek vücudunu yedek bir çapaya dönüştürdü. Kendini ipe bağlayacak zamanı yoktu. Duvara doğru adım atıp tırmanmaktan başka bir şey için zamanı yoktu.

Tanrım, geçen yıl boyunca bunu daha çok yapmalıydı. Tırmanırken onu hayal kırıklığına uğratan sadece eğitim eksikliği değildi, aynı zamanda çoğunlukla işe yaramaz pençe aleti de onu engelliyordu. Sadece doğrudan tabandaki kısmı küçük bir kanca işlevi görüyordu. Önemli değildi. Yapması gerekeni yapacaktı.

"Sağında ve yaklaşık on santim yukarıda. Ayağın için güzel büyük bir sürahi. Güzel. Şimdi soldaki mavi şeritte ön kolun için yeterli çıkıntı var." Alisha, Becki çoğunlukla tek elle duvara tırmanırken onunla tırmanış hakkında konuşmaya devam etti. Becki'nin üzerine süründü, onu vücuduyla korudu, ayaklarını sağlam bir şekilde dikti, sağ eliyle güvenlik halatını tutarken gövdesi ona yaslandı.

Ancak o zaman sol kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekti. "Tuttum seni, Becki. İyisin."

Alisha aşağıdan seslendi. "İkinizi de yakaladım. Aşağı inmeye hazır mısınız?" "Bir saniye." Becki'yi sıktı. "Hadi, benimle misin?" Yavaşça kekeleyerek soludu.

Güzel, evde hâlâ biri vardı. "Becki, duvarı bırakmanı istiyorum. Ben buradayım ve seni tutuyorum ama Alisha'nın bizi indirmesini istiyoruz. Buna hazır mısın?"

Hareket etmedi. Parmakları hâlâ tutamakları sıkıyordu.

Lanet olsun.

Yüzünü onunkinin hemen yanına sıkıştırdı ve yanağını kendi yanağıyla dürttü. Vücudu gevşedi, ağırlığı arttı.

"Alisha, sıkı tutun." Becki'nin çöküşü ipe iki tam vücut ağırlığı yüklemişti ve bel bağlayıcısı tamamen yorulmuştu. Bu hızlı bir iniş olabilirdi.

Alisha'nın tırmanmasına izin vermeliydi ama mantık, düşünce sürecinin bir parçası olmamıştı. Becki'nin başı dertteydi, kahretsin. Derin bir nefes aldı ve kendini destekledi.

"Onu duvardan sıyracağım. Bayıldı. Hazır mısın?"

Bunu hissetti, Alisha ağırlıklarını bir inç kadar kaldırmayı başardığında basınçtaki hafif değişimi. "Sorun değil. Çek onu. Seni sağlam tutuyorum."

"Hadi Becki, seni tuttum. Bana güven, tamam mı?" En azından onun iyiliği için bu sözlere gerek yoktu ama söylemek zorundaydı. Arkasına yaslanıp onu yanına alırken kendini rahatlatmak zorundaydı. Alisha'yı kucağına oturttu, koluyla Alisha'nın etrafını demir bir çubuk gibi sararak onu yerinde sabitledi. Alisha iplerin kontrolünü kaybederse, yere değil çarpma minderlerine çarpacaklardı. Becki'yi yere çok sert çarpmaktan vücuduyla koruyacaktı.

Yine de iyi vakit geçirme fikri ona göre değildi.

Becki duvardan uzaklaşır uzaklaşmaz emrini verdi. "Aşağıya."

"İndiriyoruz. Mümkünse biraz sola doğru yürüyün."

Alisha ipi sorunsuzca bıraktı ve on beş metrelik işareti geçtiklerinde Marcus rahat bir nefes aldı. On. Yere vardıklarında, kıcı rahat bir iniş yaptığında, Alisha'nın neden sola doğru hareket etmesi için garip bir uyarıda bulunduğunu anlamak için yana baktı. Sırt üstü yatmış, poposunu duvara dayamış ve bacaklarını tavana doğru uzatmıştı. Ayaklarını birkaç büyük tutamağa sıkıştırmış ve çifte ağırlığa karşı koyacak yeterli kaldırıcı elde etmek için ipi vücudunun altına kaydırmıştı.

Onun yaratıcılığını daha sonra övecekti. Şimdi dikkati kollarındaki kadının üzerindeydi.

"Becki, aşağıdayız. Gel hadi."

Onu yatırıp kontrol etmeye hazırdı ki, kadın doğrulup şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Marcus?"

"Evet."

Kaşlarını çattı, etraflarına, iplerin karmaşasına, minderdeki konumlarına bakarken kaşlarının arasında bir kırılganlık belirdi. Duvara baktı, sonra tekrar ona döndü.

"Neden sen-" Panik içinde gözleri büyüdü. "Oh, hayır."

Ayağa kalkma çabaları, onları hâlâ birbirine bağlayan ipler tarafından engelleniyordu. "Sorun yok. Sen iyisin. Kimse zarar görmedi."

İpi bel kemerine bağlayan düğümle uğraşırken dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

Alisha bir adım atarak karışıklığı düzeltmeye yardım etti. "Düğüm için yardım ister misin, Marcus?"

"Hayır, ama teşekkür ederim." Kızın omzuna hafifçe vurdu. "İstersen kaplıcalarda kendine bir masaj yaptır. Benim hesabıma."

Yüzü aydınlandı. "Anlaştık." Diğer kadına baktı, endişesi açıktı. "Becki, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"O iyi olacak," diye araya girdi Marcus. "Eşyalarınızı alın ve gitmekte özgürsünüz."

Alisha başını sallarken bakışlarını Becki'den kaydırdı. "Yarın yedide görüşürüz. Becki, seni arayacağım."

Genç kadın, Marcus'un umduğu gibi salondan kaçtı. Bundan sonraki kısmı tanık olmadan yapmak daha iyi olacaktı. Becki'nin parmaklarını kapattı ve ipe uzanma girişimini engelledi. "Yavaş ol. Konuşmamız gerek."

"Hayır, buradan defolup gitmem gerek."

"Panik atak geçirdiğin için mi?" Marcus parmaklarıyla kadının bileklerini daire içine aldı ve onu olduğu yerde sabitledi. "Hiçbir şey olmadı. Her şey yolunda gitti."

"Hiçbir şey olmadı mı?" diye bağırdı. Becki ellerini geri çekti ama adam onu bırakmayı reddetti. Çenesini dikleştirdi ve ters ters baktı. "Ne olduğunu *bilmiyorum* Marcus. Sorun da bu zaten. Tanrım, yine yaptım. Bayılmışım. Ne-"

Gözlerini kapadı ve sertleştirdi. Marcus tutuşunu gevşetti, onun yerine daha da yaklaşarak boynundan tuttu ve vücuduna doğru çekti. Kadın kaskatı kesilmiş, başı çenesinin altında, kolları iki yanında, Marcus onu birkaç dakika tutana kadar, yavaşça nefes alarak, rahatlamasını isteyerek durdu. Her şeyi geride bırakmasını istiyordu.

Kollarını ona dolayıp sıkıca kavradığında, nihayet gerçek bir nefes alma sırası ona gelmişti.

Becki ellerini onun göğsüne doğru kaldırdı ve iki elini birbirinden ayırdı. "Özür dilerim. Panik yardımcı olmuyor. Bağırmanın da. Teşekkür ederim. Sanırım kıcıımı kurtarmak zorunda kaldınız."

Başını salladı. "Alisha yardım etti. Ona da teşekkür etmek istersiniz."

"Harika, işte kahramanlığım gidiyor." Becki başını salladı. "Zaten tırmanış tanrıçası olmaya o kadar da hevesli değildim."

İpin ucunu sekiz şeklindeki düğümden çekti ve artık titremediği için kısa sürede gevşedi.

"Hala takıma sunacak çok şeyin var. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Becki ona sanki bir kafası daha çıkmış gibi baktı. "Bu her şeyi değiştirir. Ciddi olamazsın. Ekibini bana emanet etmeyi hâlâ düşünmüyor musun?"

"Vazgeçmeyi mi düşünüyorsun? Tamamen bırakıp yeni bir iş bulmayı mı?"

Başı düştü, ama sadece bir saniyeliğine. Sonra dikkatle ona baktı. "Asla. Bunu atlatacağım. Ne zaman-"

"Ve bana teklif ettiğin gibi seni eğitmeyi teklif edersem, bu adımları atmana yardımcı olacak daha iyi birini ya da bir yeri bulabileceğini düşünüyor musun? Ya da başlamak için şu andan daha iyi bir zaman?"

Becki bel kemeri bağlantılarını çözerek ağır koşum takımının ani bir gürültüyle yere düşmesine izin verdi. "Hayır, hayır ve hayır. Lanet olsun sana Marcus, bunu başka bir eğitim seansına çeviriyorsun ve bu sefer benim büyümüş olmam ve öğretiyor olmam gerekiyordu."

"Sana öğrettiğim derslerden birkaçını unuttuysan ne yapabilirim? Bir tazeleme öneriyorum."

Onu oraya götürmemeliydi. Şimdi değil, hâlâ yeni yeni korkarken değil. Ama kaçmasına, hatta yürümesine bile izin vermeyecekti. Bu çok önemliydi.

Onun donduğunu görmek her şeyi değiştirmişti. Hissettiği artık sadece cinsel ilgi, fiziksel yakınlaşma arzusu değildi. Onun paniği, sonsuza dek yaşamamış gibi görünen bir duyguyu tetiklemişti.

Bir fark yaratmak için duygusal olarak dahil olma ihtiyacı. Bu kez kişisel düzeyde, değerli bir şey değil ama kurtarma ekibinin dikkatinin dağılması gibi genel bir şey.

Sanki içindeki buzlu çekirdeği eritmek için altındaki korlar karıştırılmış gibiydi. Ekipten saklamak için o kadar çok enerji harcadığı sefaletten başka bir şeye odaklanma arzusu. Kişisel hayaletleri onu çok uzun zamandır rahatsız ediyordu ve artık onların yok olmasını hiç beklemiyordu. Ara sıra gördüğü kâbusları kaçınılmaz olarak kabullenmişti ama eğer yardım etmenin bir yolu varsa, onun acı çekmesine izin vermek kabul edilemezdi.

Becki'nin hayatının önümüzdeki dört yılında cevapsız sorularla uğraşmak zorunda kalmayacağından emin olmak, hatırı sayılır dikkatini yöneltmek için iyi bir hedefti. Yıllar önce sahip oldukları tek ortak payda olan seksle onu tokatlamak zorunda kalırsa, bundan çok iyi faydalanacaktı.

Kontrolünü kaybetmeden önce yüz ifadesi kızgınlıktan tutkuya dönüştü.

Marcus pes etmedi. "Birlikte takımı eğiteceğiz. Bu sürenin dışında beni eğitecek ve bu kolu eskiden olduğu gibi nasıl kullanacağımı anlamama yardımcı olacaksın. Karşılığında ben de seni eğiteceğim ve sana her ne olduysa onu çözeceğiz."

"Ya hiç gelmezse? Ya her şey bir gizem olarak kalırsa?" diye sordu.

"O zaman seni tırmanmaya geri döndürmeye odaklanalım." Göz temasını kesti, onun yerine kendi ipini kurtarmaya odaklandı. "Zihin meraklı bir şeydir Becki. Belki de kaza sırasında tam olarak ne olduğunu asla bilemeyeceksin. Bu tırmanmayı öğrenemeyeceğin ve donma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağın anlamına gelmez."

Uzun, kararsız bir nefes verdi. "Yani olan bu muydu?"

"Evet." Sonunda gevşemişti, ipi düzeltti ve duvardaki yerine düzgünce düşmesine izin verdi. "Bekle. Listede bir şey daha var."

"Bir liste mi var?"

Başını kaldırıp baktı ve onun biraz gülümsediğini görmekten memnun oldu. "Benim için her zaman bir liste vardır."

Oh, evet. Gözleri kızardı. "Bu sefer ne kaçırdım?"

"Tekrar kurtarılmamız gerekirse -ki bu *eğer*, ne zaman değil- özür dilemeyeceksiniz."

Becki gözlerini duvara dikti. "Lanet olası sadist."

"Hiç de değil. Sen istemezsen bir dakikasından bile zevk almam."

Homurdandı ve sonra eşyalarını topladı. "Neden senin ekibine yaşattıklarından çok daha kötü bir şeye imza atmışım gibi hissediyorum? Ve bu arada, sadist olmasan bile, kötü bir orospu çocuğusun. Dün gece onları kanat yemeye ve içki içmeye götürdükten sonra yataklarından mı çağırdın?"

"Ayrıca biz kahvaltı ederken onlara tekrarlar yaptırđım. O kısmı unutma."

Hüzün ve korku dolu bir hava hâlâ üzerindeydi ama onunla birlikte ilerlemeye birkaç dakika öncesine göre çok daha istekli görünüyordu. Becki spor çantasının askılarını omzunun üzerinden kaldırdı ve çantayı kalçasına yasladı. Spor salonuna şöyle bir baktı ve başını salladı. "Buranın sonunda beni kıracağı hiç aklıma gelmezdi."

"Öyle olmayacak. Zirveye çıkacaksınız."

Kaşlarını kaldırdı ve sertçe başını salladı. "Öyleyim. Yapacağım."
Çenesinin kararlı çizgisi bunu sözlerinden daha yüksek sesle söylüyordu.

S Kapıdan çıkıp yatakhaneye doğru ilerliyordu, sinirli enerjisi adımlarını hızlı ve geniş atmasına neden oluyordu. Zihni doluydu ama yine de boştu; her şey ipler gibi birbirine **d o l a n m ı ş t ı** . Kullanılamaz. İmkansız.

İlk tutuş mükemmeldi. Vücudunun komutlarına itaat ettiğini hissetmek her zamanki gibi heyecan vericiydi. Neleri geri kazanabileceğini görmek için sınırlarını test etmeyi planlamıştı.

Çok fazla gibi görünüyordu. Onu tanımlayan her şey şimdi bir karmaşa içindeydi, kimliği karmakarışık ve lime lime olmuştu.

Yeteneklerinin yeniden sorgulanmasının ne kadar acı vereceğini fark etmemişti ve Marcus'un ondan şüphe etmediğini söylemesi önemli değildi. Kendisinden şüphe ediyordu ve bu da en başa döndüğü anlamına geliyordu.

Yanına bir taş fırladı ve Marcus'un yanında volta attığını görünce irkildi. "Kahretsin. Bunca zamandır orada mıydın?"

"Konuşmamız gerek." Taşıdığı çantayı düzeltti.

"Takımın programı hakkında. Tamam. Bu öğleden sonra."

"Bir de antrenman meselemiz var, ayrıntılarını resmi toplantıya ekleyebiliriz. Bu arada benim bir antrenmana ihtiyacım var. Bana katılmak ister misin?"

Bir egzersiz tam da ihtiyacı olan şeydi. Bu sabah neyin yanlış gittiğini her saniye analiz etme ve yeniden analiz etme ihtiyacını ortadan kaldıracak terli, akılsız, fiziksel olarak zorlayıcı bir aktivite. "Başka bir koşu mu?"

Başını iki yana salladı. "Yüzmek."

Yatakhanelerin kapısına gelmişlerdi. "Anlaştık. Nereye?"

"Okula geri mi döndün?" Marcus durdu ve bekledi, güçlü vücudu, saldırmak için doğru anı bekleyen bir tür avcı kedi gibi rahattı. "Ya da Banff Merkezi'nde, ya da eğlence merkezinde. Seçim sizin."

Okula kendi isteğiyle geri dönmeyecekti, bugün değil. Buranın onu yenmesine izin vermemek konusunda ne söylemiş olursa olsun, biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. "Dinlenme merkezi. Biraz ağırlık da çalışabiliriz."

"Anlaştık. Yirmi dakika içinde orada buluşuruz."

Kamyonetinin park ettiği yere doğru hafif bir yokuş yürüdü ve kadın arkasını dönemedi. Geniş omuzları, pantolonunun altındaki kışının esnekliği. İlk tanıştıklarında onu sinsice incelemek için bir ay harcamıştı ve o zamanlar onu kendine çeken aynı çekicilik hâlâ oradaydı. Yüzme eşyalarını almaya gitmesi gereken saatten çok sonra bile hâlâ ona bakıyordu.

Marcus'un nesi vardı? Tüm sağduyusunu kaybetmesine ve karasevdalı bir genç kız gibi flört etmek istemesine neden olan şey neydi? Duvardaki deneyimden sarsılmış olsa bile, dikkatini çekmiş ve konsantre olması gereken diğer her şeyin elinden kayıp gitmesine neden olmuştu.

Zamanında yetişmek için acele etmesi gerekiyordu.

Dinlenme merkezinin dış kapısına adım attığında dudaklarında istemsiz bir gülümseme belirdi. Taş işçiliği ve cam, devasa binayı sanki orada büyümüş gibi ağaçların arasına yerleştirmişti. Rustik yapı tarzı Banff bölgesindeki pek çok işyeri ve ev tarafından paylaşılıyordu. Etraflarında yükselen dağlar gibi, insan yapımı yapı da bütünün uygun bir parçası haline gelmişti. Kütük özellikleri doğanın tadını içeriye de taşıyordu. Becki ödeme yapmak için bankoda durduğunda derin ve tatmin edici bir nefes aldı.

Tanıdık bir his, bir doğruluk. Kaotik ruhuna karşı koymak için tam da ihtiyacı olan şey buydu.

Masanın arkasındaki kız ona gülümsedi. "Becki

James?" Becki yüzü tanımaya çalışarak tereddüt etti.

"Evet?"

"Zaten paranız ödendi. İstedığınız zaman uğrayıp geçiş kartı için fotoğraf çektirebilirsiniz. Şimdilik şunu takmama izin verin." Kız parlak renkli bir bileklik uzattı.

Belli ki Marcus merkeze ondan önce varmıştı. "Bugün havuz kısıtlaması var mı? Ya da spor salonunda?"

Kız başını salladı. "Akşam yemeğinden sonraya kadar spor salonunda yer yok. Havuzda yaklaşık otuz dakika sonra aquasize dersi var ama derin tank boş olacak ve turlar için her zaman en az bir kulvar açık tutulur."

"Teşekkürler."

Becki su merkezini kontrol etmek için tavandan tabana pencerelerin önünde durmadan önce üstünü değiştirdi. Bulutların içeri girmesiyle güneş ışığı griye dönmüştü ama havuz alanında bir ışık ve sıcaklık vahası kalmıştı.

"Önce ağırlıklar mı?"

Döndüğünde Marcus'un tam arkasında durduğunu gördü. O da rahat bir koşu şortu ve önünde yerel restoranlardan birinin logosu bulunan yıpranmış bir tişört giymişti. Neopren bir kılıf kütüğünü örtüyor ve dirseğini sarıyordu - muhtemelen hem koruma hem de daha iyi kavrama sağlamak için. "İri bir adama göre çok sessiz hareket ediyorsun."

"Otoparktaki tüm o masum geyiklere gizlice yaklaşmama yardımcı oluyor. Haydi."

Adam ağırlık odasının kapısını açtı ve o da içeri girdi, klimanın serinliği kollarının ve bacaklarının çıplak tenini bir okşayış gibi fırçaladı. Odada birkaç kişi daha vardı, biceps curl yapıyor ya da makineleri kullanıyorlardı. Arka planda yerel istasyondan gelen rock müzik hafifçe çalıyordu, koşu bantlarının düşük perdeli uğultusuna uygun bir karşıtlık oluşturuyordu.

"Genel kollar/bacaklar mı? Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sana kalmış. Burada daha fazla alt vücut çalışmasına varım; daha sonra yüzmek üst vücut için yeterli olacaktır."

Mükemmel. Dış pencerelere bakan birkaç basamağı işaret etti ve çok geçmeden ikisi de hareket etti. Dışarıda gri gökyüzü neredeyse beyaza dönmüş, kahverengi çimenler her şeyi tek renkli hale getirmişti. Dağların tepeleri taze karla kaplanmıştı; hafta başında yağan yağmur yükseklerde donmuştu. Alberta'da ilkbahar -yazın her yeri kaplayacak olan yemyeşil görüntüye ulaşmak için daha uzun bir yol vardı.

Isındıklarında sohbet genel geçer kaldı. Rahattı. Marcus önemli olmayan bir konuyu tartışırken on beş dakika hızla geçti. Becki, etraflarını çevreleyen muhteşem dağlara bakmak yerine aynaya benzeyen camdaki yansımasına bakarak daha fazla zaman geçirdiği için kendine lanet okusa da minnettardı.

Ağırlıklara geçtiler ve kontrolü o aldı. "Squat. Sakıncası yoksa güç rafını kullanacağız."

"Hiç de değil. Başlangıç kilonuzu yükleyin, ben takip edeceğim. Seni etkilemeye çalışmama gerek yok, değil mi? Üç kat daha fazla ağırlık yüklemek

faydasız bir girişim."

Homurdandı. "İnan bana, antrenman odasında etkileyici olmak pek bir şey ifade etmiyor. Benden kolayca üstün olan ama bunu en çok ihtiyaç duydukları anda herhangi bir güce dönüştüremeyen insanların etrafında çok fazla zaman geçirdim."

Becki çubuğun altına girdi, mümkün olduğunca rahat bir şekilde omuzlarına dayadı, ki bu çok da rahat değildi. Güvenlik kelepçelerini serbest bırakmak için gereken son iki santim boyunca ayakta durdu ve kancaları yoldan çıkarmak için metal çubuğu çevirdi.

Aynadaki yansımasına odaklandı. Bacaklarını omuz genişliğinde açtı, ayak parmakları öne bakıyordu, dizlerini büktü ve oturma pozisyonuna gelene kadar ağırlığı indirdi. Yönünü tersine çevirdiğinde uyluklarının ön tarafındaki tüm kaslar devreye giriyor, poposundaki daha kalın bantlar onu tekrar dik konuma getirmek için çalışmak zorunda kalıyordu.

"Bir. Güzel form. Böyle devam edersen sıra bana geldiğinde kendimi pısrık gibi hissedeceğim," diye alay etti Marcus.

"Formun iyi olacak ya da daha iyi olacak - unutma, seni eğitmemi sen istedin. Ortaklarımın ortalıkta dolaşmasına izin vermem." Becki konuşmaya devam etti, bacaklarına doğru hareket eden kan onu ısıtıyordu. Kalp atış hızı sabitlendi ve nefes alış verişini düzgün tutmaya konsantre oldu.

Antrenmanın tüm farklı bileşenleri sevdiği bir dengeleme hareketiydi. Vücudunu bir araç olarak kullanmanın, onu zinde tutmanın ve güçlü kılmanın bir parçasıydı. Sahada otomatik pilota geçmesi ve yapılması gerekeni yapması için şimdi taleplerde bulunmak.

Marcus saymaya devam etti ve kızın arkasından yürüyerek elini, kızın omzuna dayandığı yer ile sağ elinin avuç içi arasındaki metal çubuğun üzerine koydu.

Becki, "Umarım benden bu kadar çabuk kaçmamı beklemiyorsunuzdur," dedi. "Eğer beni şimdiden fark ettiysen çok kısa bir antrenman olacak."

Kıkırdadı. "Alınmayın. Bu seti kolayca bitirebileceğinden eminim."

İki squat daha yaptı, ancak şimdi merkez vücuduna odaklanmıyordu. Ya da kalçalarını kullanarak güçlendiğinden emin olmak için bacaklarını izlemiyordu.

Hayır, dikkati daha çok adamın arkasında durduğu mesafeye takılmıştı. Gövdesinden gelen sıcaklığın aralarındaki dar boşluğu nasıl geçtiği ve seti tamamlayıp barı çevirdiğinde

Güvenlik kancalarını taktıktan sonra elini kızın omzuna attı ve parmaklarını kızın sırtında gezdirdi.

"İyi başlangıç." Marcus onunla pozisyon değiştirdi. Çubuğun altına girebilmek için daha aşağı eğilmesi gerekiyordu ve kadın Marcus'un kalça kaslarının kalçasına sürtündüğünün fazlasıyla farkındaydı.

Becki güvenli bir mesafeye geri çekildi.

Setine başlarken aynaya bakışı onunla alay ediyordu. Neden uzaklaştığını biliyordu.

Aman Tanrım.

Becki su şişesinden bir yudum aldı ve tüm oyun planını yeniden gözden geçirdi. Marcus'la egzersiz yapmanın bir tür uzun, uzatılmış ön sevişme seansı olmaması gerekiyordu.

"Benim için sayacak mısın? Bu üç oldu." Adamın göz kırpması kadının onu daha iyi fark etmesini sağladı. Aynada yansıyan koyu rengini. Barı desteklemek için kollarını kaldırdığında omuz kaslarının gömleğinin kumaşına çarpma şeklini.

"Dört." Başka şeyler düşünmek zorundaydı. "Sağ ayağını ayarla. Çömelmenin alt kısmında kalçan hizada değil." Talimatları uyguladı ama bir sonraki tekrarda hâlâ hatalıydı. "Daha fazla."

"Daha ne?" Marcus barı yerine oturttu ve altından çekildi. "Ağırlığı tutmadığım zaman bana göster."

Becki başıyla onayladı. "Aynaya bak."

Döndü ve kendini alçalttı. Kadın onun arkasına geçti ve eğildi. "İşte, kalçanı üç çeyrek noktada geriye doğru bastırıyorsun."

"Bunun gibi mi?"

Marcus kendini düzeltti ama bu yeterli değildi. Elini dizinin dış tarafına yerleştirdi ama Marcus hâlâ çizginin dışındaydı. İsteddiği şekilde hareket etmesini sağlamak için kalçasını da onun poposuna bastırdı. "İşte böyle. Bunu hissediyor musun?"

Konuşurken sesi daha alçaktı. "Hissediyorum."

Becki başını kaldırdığında adamın yüzünün kendisinininkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu gördü. Gövdesine sıkıca bastırmış, sağ elini ileri uzatırken sol göğsü adamın koluna yaslanmıştı. Kısacası, kendini onun etrafına sarmıştı.

Güvenli bir yere kaçtı. "Sen korkunç bir insansın, Marcus Youth."

"Sanırım bu gerçeği uzun zaman önce tespit ettik."

Ağırlığın altına girdi ve kusursuz bir pozisyonda beş squat daha yapmaya başladı. Yüzündeki kızgın ifade onunla alay ediyordu çünkü ona kesmesini söyleme yeteneğini kaybetmişti.

Tüm lanet eğitim seansı cinsel işkencenin çarpık bir biçimine dönüştü.

Marcus onu fark etmek için yanında durdu. Her zaman mantıklı bir şekilde, ama biraz fazla yakın. Yer değiştirdiklerinde ağırlıkları ondan almadı; elini onun üzerine koydu ve hafifçe dokundu. Ön koluna. Beline. Sırtının alt kısmı tam kışının üzerindeydi. Bir yandan da kara gözleriyle onu izliyordu, dudaklarında bir gülümseme izi vardı.

Hayır diyebilirdi. Hayır demeliydi, ama sabahki stresten sonra-

Hayır, bunu istemesinden başka bir bahane yoktu. Kabullenmişti. Bu adamın kendisini tamamen ve bütünüyle canlı hissettirdiği gerçeğinin tadını çıkarmak istiyordu.

Son makineyi tamamladıktan sonra ayağa kalktığına havlusunu tuttu. Parmakları yavaşça kumaşın etrafına dolandı ve onu daha yakına çekti. İkisi de yeterince terlemişti, çıplak kollarını nem kaplamıştı.

Bölgesini işaretler gibi her tarafına sürünme arzusu iyi değildi ama otuz dakika önce kendine bunu söylemekten vazgeçmişti.

Ona baktı, bakışları dudaklarında sabitlendi. İçgüdüsel olarak onları yaladı.

Gözleri kısa süreliğine kapandı, ağzı bir iniltinin üzerine sıkıca kapandı. Konuştuğunda, sadece onun kulakları için yumuşaktı. "Egzersiz ahlakın için sana iltifat mı etmeliyim yoksa sıcaklığı hisseden tek kişinin ben olduğumu mu varsaymalıyım bilemiyorum."

Tereddüt etti. Yalan söylemenin bir faydası yoktu ama kendi hayal kırıklıklarından birkaçını ondan çıkarma dürtüsü onu pervasızlaştırdı. "Birlikte çalışacağımızı söylemiştik, birbirimizin beynini sikeceğimizi değil."

Gözlerindeki cevap parıltısı, canavarı dürtmekle hata yapmış olabileceğini söylüyordu.

Bu yüzden adam geri çekildiğinde biraz hayal kırıklığına uğradı ve bu ne kadar çarpıktı?

Yavaşça başını salladı ve havluyu tutuşunu gevşetti.

"Doğru. İyi noktaya değindin." Parmaklarını göğüslerinin arasında asılı duran kumaşın üzerinde gezdirdi, parmak eklemleri bir kıvrımın kenarını sıyırdı. Kadının nefesi boğazında düğümlendi. Adamın gülümsemesinin koyulaşması tepkisini anladığını açıkça gösteriyordu.

Numara yapmak. Geriye kalan tek savunması buydu. "Havuzda görüşür müyüz?"

Başını salladı ve onu vücuduyla hapsettiği yerden uzaklaştı.

Vücutlarının birbirine sürtünmesini mümkün olduğunca görmezden gelerek yanlarından geçti.

Tam özgürlüğüne kavuşacakken, adam konuştu. "Becki?"

Onunla yüzleşmek için döndü. "Evet?"

Adam sıırttı ve kadının dizleri titredi. "Birlikte çalışmak hakkında mı?

Listeye bazı eklemeler yapmak istediğinde bana haber ver."

Becki, elektrik kesintisi olacağını ve havuzun buz gibi soğuk olacağını umarak kaçtı.

Başı çok büyük beladaydı.

M Arcus bir yığın evrakı masanın üzerinden David'e uzattı. "Tüm bunları getirdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. İkimizin de muhasebeciye gidip gelmekle uğraşmasına gerek yok." David dosyaları çantasına geri koydu ve pencereden dışarı bakmadan önce bir kenara fırlattı. "Yavaş bir bahar. Hava raporları bu hafta daha fazla kar yağacağını söylüyor."

"İzler uzun bir süre daha dağınık kalacak." Marcus kardeşine eğlenerek baktı. "Madem bana bir iyilik yaptın ve önkoşul olan havadan sudan konuşmayı yaptın, ne istiyorsun?"

"Ne? Ziyarete gelemeyecek miyim? Yıkıldım."

"Doğru. Ziyaret için uğradığında buzdolabına git ve biramı iç." Marcus güverteye açılan Fransız kapılarının camına yaslandı. "Tükür onu."

David'in ağzı alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Güzel. Okul için bağış toplama etkinliği."

"Ne olmuş ona?" Marcus duvardaki takvime baktı. "İki hafta sonra. Rezervasyonla ilgili bir sorun mu var?"

"Tabii ki hayır. Geçen yıldan beri her şey ayarlandı. Banff Springs'de balo salonu, kokteyller, dans. Bazı yerel ünlülerden küçük bir motivasyon konuşması..." David sözünü kesti. "Biliyorsun, bir insana bu ifadeyle bakmak iletişimi teşvik etmez."

"Düşündüğüm şeyle yüz ifademin uyuşması gerektiğini fark ettim. *Yerel ünlüler* dediğinizde neden bana baktığınızı açıklayın."

Kardeşi omuz silkti. "Her zamanki gibi MC olarak listeleniyorum. Ama senin ve Lifeline ekibinin ortaya çıkması-"

"Oh, hayır. Ekibe sormak bir şeydir - çoğu senin için köpek ve midilli rutinini yapmaya bayılır. Ama bir daha asla maymun kostümü giyip insanların fıstık atması için etrafta geçit töreni yapmamı önermeyeceğine söz vermiştin. Bunu yapmayacağım David. Buna değmez."

"Evet, geçen yıl Lifeline henüz büyük bir başarı kazanmamıştı ve takımın maymun kıyafetleriyle orada olması yine de birkaç çocuğu burslu olarak okutmaya ve ağırlık odasını donatmaya yetecek kadar gelir getirdi."

Marcus içini çekti. "Yine o lanet makaleden bahsetmek zorundaydın."

"Bütün hafta boyunca etkinlikten kesitler yayınlayacaklar." Marcus ona doğru adım atarken David ellerini savunmak için kaldırdı. "Bu arada benim fikrim değildi. Gazete bana ne planladıklarını söyledi. Gerçeklerle yüzleş, sen büyük bir habersin."

"Çünkü ortada hiçbir şey yok. Hâlâ haber olmasının tek nedeni bu." Gala etkinliklerine olan düşmanlığı için iyi nedenleri vardı ama David haklıydı. Bağış gecesi para getirmiş ve hem yerel halk hem de turistler için harika bir akşam olmuştu. "Ekibe bundan bahsedeceğim. Muhtemelen en az yarısını alırsın. Alisha ve Devon kesinlikle. Mezunlar olarak harika bir temsilci olurlar."

"Yönetim kurulunun istediği de bu - takımın etkinlik için bir cazibe merkezi olmasını istiyorlar."

"Açık olmak gerekirse, konuşmuyorum," diye homurdandı Marcus. "Herhangi bir mikrofonun arkasına geçip hayat kurtarmanın benim hayatımı nasıl kurtardığına dair şiirsel bir şeyler anlatmayacağım."

"Anladım. Bunu biliyorum. Seni rahat olmadığın bir şeye zorlamayı aklımdan bile geçirmem."

Marcus'un tüm saçma sapan monitörleri aynı anda çalışmaya başladı. Bakışları altında kıvranan David'e baktı. "Gerçekten kiminle konuşmak istiyorlar? Çünkü seğirme şeklinden bundan hoşlanmayacağımı düşündüğünü anlayabiliyorum."

David boğazını temizledi. "Yönetim kurulu Becki'ye sormamı istiyor." "Lanet olsun, hayır." Marcus başını salladı.

"Harika olur," diye ısrar etti David. "Eğer okul günlerinde olduğu kadar iyi bir konuşmacıysa, büyük bir başarı elde edecektir."

Dostum, o zamanlar her şeyden konuşarak sıyrılabilirdi; ceplerindeki parayı da çekip alırdı."

"Onu gerçekten o pozisyona mı sokacaksın? Tırmandığında neler olduğunu sana anlattım. Ona zaman ver, aptal."

David gözlerini devirdi. "Otelin iç kısmına tırmanmasını ve podyuma çıkmasını beklemiyorum Marcus. Okul hakkında birkaç şey söyleyecek ve geri dönmenin ne kadar harika olduğunu anlatacak. Hepsi bu kadar."

Becki'nin otele tırmanmasıyla ilgili yorum Marcus'un bir an için gözlerini kırıştırmasına neden oldu. Hayır, David'in bilmesine imkân yoktu... "Eğer öyleyse, neden ilgilenip ilgilenmediğine bakmadan önce benden izin istiyorsun?"

David mahcup bir şekilde gülümsedi. "Eğer ondan istersen, yapacaktır." "Ne?"

"Onun üzerinde bir bölge belirlediğini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Dün onun hakkında konuşurken yurt binasının köşesine işemiş kadar iyiydin."

Marcus başını salladı ve buzdolabına doğru gitti. "Sen kafayı yemişsin."

Kardeşi sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Masum rolü yapmayı deneme bile. Seni çok iyi tanıyorum ve onu çoktan senin olarak etiketledin. Yoksa gelecek haftaki yemek ve şarap festivaline benimle gelmesini isteyebileceğimi mi söylüyorsun? Bir randevum yok ve dışarı çıkması onun için iyi olur. Takımdan başka birkaç kişiyle daha tanışır. Ya da onu dansa götürebilirim."

"Senin için çalışacak. Çalışanlarıyla çıkmazsın." Marcus yüz ifadesini olabildiğince boş tuttu.

David mırıldandı. "Bu farklı bir durum, sence de öyle değil mi? Doğrudan bir çalışandan çok benim dengim gibi. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Ve artık her zaman etrafımda olduğu için?" Ayağa kalktı ve düşündü. "Biliyor musun, seninle dalga *geçiyordum*, ama ilgilenmediğin konusunda ciddiysen, o zaman lanet olsun, belki ona biraz daha ilgi gösteririm."

Marcus parmaklarını kasıtlı olarak çözdü ve ada tezgahının üzerine gelişigüzel yaydı. "Her neyse. Bence henüz ondan konuşmasını istememelisin."

"Haklısınız. Gerekirse dersi planladığım gibi vereceğim. Bu bir sorun değil." David gözlerini tavana dikti. "Eminim elbise içinde harika görünüyordur. Tırmanış kıyafetlerinin içinde de harika görünüyor. Adamlarınız bu öğleden sonra onunla çalışacak, değil mi? Belki gelip bir süre izlerim."

"Belki de yapacak başka bir şey bulmalısın."

"Hayır, sanırım bununla idare etmeliyim. Rahatça yerleştiğinden emin olmak için uğrayacağım." David öne çıkarak Marcus'un omzuna bir tokat attı. "Biliyor musun, bu harika. Uzun zamandır kimseyle bu kadar ilgilendiğimi hissetmemiştim. Elbette bu biraz da onun hareketleri ve ne kadar güçlü olduğunu bilmemden kaynaklanıyor. Kahretsin, tırmanma tutuşunu aletin üzerinde kullandığını hayal edemiyor musun? Ya da kalçalarını - bahse girerim bir erkeğe sürünerek yaklaşabilir ve-"

Öfkeden kıpkırmızı kesilen Marcus, kardeşini gömleğinin önünden yakaladığını fark edince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

David hiç kıpırdamadı bile. Sadece yerinde durdu ve sırtıttı. "Siktir.

Sen," diye homurdandı Marcus, tutuşunu bıraktı ve bir adım uzaklaştı. Tiksinti. Becki söz konusu olduğunda iki yaşındaki bir çocuğun kontrolüne sahipti.

"Bana yalan söylemek asla işe yaramaz. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın," dedi David. "Ayrıca, ne anlamı var ki? Ona aşık olman yanlış bir şey değil."

Hiçbir şey ve her şey. "Bu işe karışma David."

"Tamam ve bitti. Ama-" David tezgâha vurdu. "Eğer ona açılış konuşmasını yapmak isteyip istemediğini sormayacaksan, ben soracağım. Bu konuda kendi kararını verme şansını hak ediyor, sence de öyle değil mi? Yoksa seninle birlikte olmak onun her zaman üç adım geriden yürüyeceği anlamına mı geliyor?"

Bu işe karışmak, kararları onun vereceği anlamına geliyordu ama sadece yatakta. "Ben o tür bir pislik değilim."

David homurdandı. "Yani, senin bir çeşit pislik olduğunu anladık. Harika. Tam olarak emin değildim."

Kardeşine kızgın kalmasına imkân yoktu. Marcus onu omzundan itti ve bir an çocuklar gibi itişip kakıştılar.

"Devam et ve ona sor." Marcus pes etti ama sadece kısmen. "Ama antrenmanda ortaya çıkarsan seni tırmandırırım ve o zaman herkes nasıl bir kremalı puf haline geldiğini öğrenir."

"Ooh, korkuyorum."

"Olmalısın. Devon tavandan yeni bir Kıyamet Damlası bağladı ve ipi yerden bir metreden daha az bir mesafede kilitlenecek şekilde ayarladı. Bir kız gibi çığlık atardın. Yine."

David ürperdi. "Göt. Bana bunu hatırlatmayı bırak."

Marcus tekrar dürttü. "Küçük kardeşimi kızdıramayacaksam kimi kızdırabilirim?"

Şimdi defol git. Yapacak işlerim var."

Sadece o yapmadı, pek sayılmaz. David'in gidişini izlemek, Marcus'un takım için daha fazla plan yapmak için bolca boş zamanı olduğu anlamına geliyordu. Yurtlara dönüp Becki'nin boş olup olmadığına bakmak saçma olmayana kadar gününü nasıl dolduracağına dair daha fazla plan.

Onu, kendisinin onu istediği kadar istediğine nasıl ikna edeceğini düşünmek için daha fazla zaman.

"S O, teşekkür ederim. Beni kurtarmaya yardım ettiğin ve anlayışlı olduğun için." Becki tırmanma minderinde aralarındaki kısa mesafe boyunca gülümsedi.

Alisha başını salladı. "Bu bir sorun değil. Gerçekten."

O kadar içten görünüyordu ki Becki tekrar tekrar özür dilemek istedi. İnsanların idollerini yıkmak zordu ama durumu tartışmadan ilerleyemezlerdi.

"Benimle çalışmaktan memnun musun?" Becki yumuşak bir sesle sordu.

Alisha başını kaldırdı. "İstemiyor musun? Yani, eğer kendini rahat hissetmiyorsan, seni zorlamak falan istemem, ama endişelenmemden endişe ediyorsan..." Güldü. "Ve şimdi saçmalıyorum."

Becki, "Bu öğleden sonra biraz öyle olacak gibi görünüyor," dedi. "Seninle çalışmaya devam etmek isterim. Sadece önümüze başka ne gibi sürprizler çıkabileceğinden emin değilim."

"Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez," diye ısrar etti Alisha. "Sen hâlâ sensin." Becki gülümsemeye zorladı. "Öyleyim." Kafası karışık, hafızası kayıp, cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış kısımları.

Kapı arkalarından açıldı ve diğer ekip üyeleri içeri girdi, sohbet ve kahkahalar onları takip etti. Becki önceki gün Marcus'un kendisine verdiği dosyaları okumuştı ve ekip şimdiden daha tanıdık görünüyordu, bireysel tuhaflikları öne çıkıyordu.

Anders durup parmaklarını Alisha'nın başına vurdu. "Hey, sen. Bu sabahki kan ve bağırsak seansından sonra havuza hiç gelmedin.

Öğretmenin evcil hayvanı falan mı?"

Alisha ayağa fırladı, Becki de onu takip etti.

"Halatları kontrol ediyor ve personel odasını düzenliyordum. Artık Devon'ın kokuşmuş ekipmanlarıyla uğraşmak zorunda kalmadığınız için bana teşekkür etmelisiniz."

Tripp tırmanma kayışını takıp kalçasına sabitlerken homurdandı. "Devon'ın mücadelesini hallettin mi? Ne güzel. Nasıl oldu da bana bu şans verilmedi?"

"Aletini ellemek mi istedin?" Alisha kaşlarını kaldırdı. "Şimdi, Tripp, bu şekilde sallandığını bilmiyordum."

Anders homurdandı. "Duyduğuma göre Devon istediği gibi sallanıyormuş."

"Hiçbir şey söylemediğimi fark ettin mi, yine de saldırıyorlar?" Devon Becki'nin kolunu çekiştirdi. "Ben tatlı, masum bir çocuğum. Gerçekten."

"Ben bunun ortasına nasıl düştüm?" Becki sordu.

"Tarafsız tanık mı?" Devon'ın bebek yüzü sırtışı ona bir şey ifade etmiyordu, Marcus'un olgun yakışıklılığının görüntüleri zihnini doldururken değil, ama genç adamın neden biraz kalp kırıcı olarak görüldüğünü anlıyordu.

Onun yanağını okşadı. "Tanık olmak istediğim tek şey duvardaki yeteneğiniz. Başka bir yerde ne kadar efsanevi olduğunuz umurumda değil Bay Leblanc."

Kapı tekrar açıldı ve Marcus içeri girdi ve aniden Devon'a karşı göstermediği tüm fiziksel tepkiler içinden geçip gitti. Sertçe başını salladı, sonra da tenini ısıtan kızarıklığı Marcus'tan saklamak için ekibe döndü.

Hafızası gitmiş, tırmanma becerileri kırılmış olabilirdi ama libidosu gayet iyiydi, teşekkürler.

"Sizi eğitime fırsatı verdiğiniz için teşekkürler." Becki onların dikkatini çekerek şakaları durdurdu. "Umarım bundan bir şeyler çıkarırsınız. Sizi sıkı çalıştıracam ama amacım sizi en çok ihtiyaç duyduğunuz alanlarda keskinleştirmek. Sorusu olan var mı?"

Bir sürü ayak sürüme, yorum yok, ukalalık bile yok. Becki etkilenmişti; ekip en azından şu ana kadar en iyi davranışlarını sergilemişti. Aklındaki şeyi nasıl beğendiklerini görmek için sabırsızlanıyordu.

"Dinamikler üzerinde çalışacağız. Dün seni tırmanırken izlediğimde bazı iyi hareketler gördüm ama tutarlı değildi. Önümüzdeki haftalarda daha fazla ip çalışması yapacağız ama pozisyon almak tırmanma becerisi gerektirir. Ve bazen tırmanılacak bir şey olmaz. O zaman ne yapıyorsun? Önerin var mı?"

Anders, "Umarım Erin bizi içeri indirebilir," diye teklif etti.

Becki başını salladı.

"Yukarıdan git. Kurtarmak için aşağı inin." Devon cevabı yapıştırdı, Alisha'nın yanındaki pozisyonuna geçerken tüm alay izleri kaybolmuştu.

Genç kadın onu dürttü. "Sorunun amacı da bu zaten, salak. Ya dikey bir yaklaşma yapamazsanız?"

"Her zaman yukarıdan gidebilirsin," diye ısrar etti. "Eğer yeterince ipin varsa."

"Her zaman değil," diye karşılık verdi Alisha. "Rundle Dağı'nın zirvesinden bir kurtarmaya mı gideceksin?"

"Çocuklar," diye tersledi Becki, ikisinin arasına girerek. "Yeter artık."

Tripp, "Bizim için her şey aynı," diye belirtti. "Bu ikisini dinlemek uzun görevlerde bizi uyanık tutuyor."

"Harika. O zaman kiminle ortak olacağımı biliyorum."

"Gerçekten mi?" Alisha inledi. "Ama Anders ve ben birlikte tırmanıyoruz."

Becki başını salladı ve spor salonunu işaret etti. "Bugün değil, yapmayacaksın. Alisha ve Tripp, kayış için pozisyon alın. Diğer herkes duvara tırmanıyor. Marcus ve ben senin antrenmanın için dördüncü perdeyi hazırladık."

Devon Alisha'ya bir gülümseme attı. Alisha topuğunun üzerinde döndü ve onu görmezden geldi.

Becki eğlencesini bastırdı. Ders beklediğinden daha sert geçecekti.

"Lanet olsun, bu bir rota mı?" Anders yukarı doğru baktı. "Becki? Biri tutamaklardan birkaçını mı kaldırdı?"

Marcus onun yanına geldi. "Sana meydan okumanı memnuniyetle karşılayacaklarını söylemiştim."

"Hayır, bana çıldıracaklarını söylemiştin," diye düzeltti Becki onu. Şimdi hepsi ona doğru bakmakta olan gruba döndü. "Dinamikler. Bir pozisyondan diğerine patlayıcı hareketler. İyi bir başlangıç noktasına, iyi bir hedefe ihtiyacınız var."

"Ve bir çift kanat," diye araya girdi Anders. "Tekrar söylüyorum, lanet olsun, bu çok uzak bir ihtimal."

"İyi ki bir gözcün var o zaman. Tamam çocuklar, rotayı nasıl yapacağınızı bulun ve fahri kanatlarınızı alın."

Marcus başını eğdi. "Xavier'e eşlik etmemi ister misin? O zaman tüm ekibi gözlemleyebilirsin."

Başını sallayarak teşekkür etti, elindeki işe daha fazla odaklanmaya ve onun farkında olmaya daha az odaklanmaya çalıştı.

Anders ve Tripp çoktan birlikte çalışmaya başlamış, kadının onlara sunduğu bulmacayı çözmeye çalışıyorlardı. Marcus, Xavier ile birlikte pozisyon aldı. Becki tüm çiftlerin çalıştığından emin olmak için dikkatini sıraya verdi.

Devon ve Alisha garip bir dansın içinde gibiydiler. O ileri doğru hareket ediyor, Alisha geri çekiliyordu. İkisini de bağlayan ipler daha fazla geri çekilmesini engelliyordu.

"Alisha, herhangi bir sorun mu yaşıyorsun?" Becki aradı.

Genç kadın başını salladı, ardından Devon'ı göğsünden dürterek duvara doğru itti.

Birden Marcus orada belirdi, Becki'nin kulağına fısıldamak için yaklaştı. "Bu ikisini eşleştirerek ceza için oburluk yapıyorsun. Yağ ve su."

"Onlar bir takım. İyi geçinmek önemli. Birbirlerine güvenmezlerse felakete yol açabilirler. Aptalca davranmalarına izin vermene şaşırdım."

"Birbirlerinin yeteneklerine güveniyorlar. Sürekli olarak birbirlerini geçmeye çalışıyorlar. Savaşları izlemek tüm ekibi diken üstünde tutuyor."

Becki yavaşça başını salladı. "Meydan okumak her zaman kötü bir şey değildir."

"Ben de böyle diyeceğimi tahmin etmiştim." Xavier'in yanına gitmek için uzaklaştı, giderken vücudu Becki'ninkine değdi.

Sözlerinin ve hareketlerinin kendisine doğrudan bir meydan okuma olduğunu düşünerek onun gidişini izledi. Bunu kabul etmeye hazır olmak ise tamamen başka bir meseleydi.

Onun yerine takıma konsantre oldu. Devon, alt bölüm ile bir sonraki seti yerleştirdiği yer arasındaki geniş boşluğa sıçradı.

İlk denemesinde tutundu ve bir eliyle tutunurken keyifle sıırıttı. "O kadar da kötü değildi."

Becki kollarını kavuşturdu ve hâlâ gevşek olan güvenlik halatını tutan Alisha'nın yanına gitti. "Henüz çatıya çıkmadınız Bay Leblanc. Bağlayın lütfen, bugün sizi gereğinden fazla yerden kazımak istemiyorum."

Parmak uçlarıyla tutunarak geriye döndü. Devon kemerine bağlı ipi duvara bağlı karabinadan geçirerek, kayması halinde sadece birkaç metre düşeceğini garanti etti. Başını geriye eğdi ve başka bir tutamak aradı. "Alisha? Önerin var mı?"

"Sola dönüp şu mavi kısıkaçı yakalayabilir misin? Tamam, Anders'in neden küfredtiğini anladım. Becki, o tutuş bomba gibi ama kilometrelerce etrafında hiçbir şey yok."

"İyi eğlenceler çocuklar." Becki diğer ekip üyelerine göz gezdirdi. "Anders. Bacaklarınla daha fazla it. Tam güç kullanmazsan tutuşa ulaşamazsın."

"Anladım."

Sağa doğru bir adım daha attı. Marcus bakışlarını önündeki dağcıya dikmişti. Bakışlarını doğru kişiye yöneltmekte zorlanan oydu.

Adamım, çok kötüydü.

"Xavier. İyi iş çıkardın." Devon'ın başardığı pozisyonda asılı dururken Becki iltifat etti. "Şimdi ne olacak?"

"Hepimize verilecek olan jet çantasını mı kullanacağım?" Onlar gülerken bile Xavier iki elini bir araya getirdi ve gövdesini yukarı doğru çekerek en yakın tutamağı yakaladı. Xavier bir parça koparmayı başardığında Marcus yüksek sesle alkışladı.

Düşmeden bir saniye önce.

"İyi çaba. Tekrar deneyin." Becki bir on beş dakika daha izledi ve onlara farklı varyasyonlar denemeleri için bolca zaman verdi. Tüm bu süre boyunca, odada odaklanmaması gereken tek kişiyi izlemekle fazlasıyla ilgilendiği için kendi kışını tekmeledi.

ALISHA ÇOK ZAMAN GEÇİRİYORDU. Becki, Devon'ın tiksintisine rağmen, kimse zorlu hareketi tamamlamayı başaramadığı için tırmanıcıların değiştirilmesini istemişti.

Marcus, Alisha ve Devon'u daha yakından görmek için Becki'nin yanına gitmeden önce Xavier'i diğer çiftle çalışmaya gönderdi.

"Daha fazla güç, Alisha. Neredeyse-"

"Kapa çeneni Devon. Elimden gelen tüm gücü kullanıyorum," diye tersledi Alisha. Devon kaşlarını kaldırarak Marcus'a, "*Ne yapabilirim ki?*" der gibi baktı.

Alisha yere düşüp kollarını silkelerken Becki başını salladı. "Hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum ama bunu yapabilirsin."

"Tripp ve Devon'dan 15 santim daha kısayım, diğer iki adam için bundan daha fazla. Benim toplam erişimim daha kısa ve boy avantajlarına rağmen sen bizi değiştirmeden önce hiç başarılı olamadılar." Alisha elini saçlarının arasında gezdirdi ve atkuyruğu tutucusunu yeniden ayarlayarak

Sıkı. "Nahoş olmaya çalışmıyorum ama bu alıştırmamanın amacı tırmanamayacağımız bazı şeyler olduğunu kanıtlamak gibi görünüyor. Bu mudur yani?"

Becki başını salladı. "Başarılı olmak için iki şeye ihtiyacın var. Birincisi, çekirdek vücudunu daha fazla kullanmalısın - tam ekstansiyonuna ulaşmaktan geri duruyorsun. Hadi, sana göstereceğim." Alisha'nın arkasına geçti. "Dokunmak için izin var mı?"

"Tabii ki. Bunu yapmak istiyorum." Genç kadının hayal kırıklığı çok açıktı.

Becki ellerini Alisha'nın karnının üzerine koydu. "Biraz kıvrıl. İşte böyle. Şimdi bastırırken bacaklarını ve kollarını sonuna kadar kullanıyorsun, ama karın kaslarını yeterince uzatmıyorsun." Kendini Alisha'nın üzerine kıvırdı, sıkıca tutuyordu. "Yavaş hareket, yukarı uzan, evet, işte böyle. Şimdi gerdirmeyi bitir, tam burada." Becki ellerini birbirinden ayırdı, Alisha'nın göğüslerini ve kasıklarını örtmekten hemen önce durdu.

Alisha dik bir duruşla sözlerini bitirdi, kafasının hâlâ karışık olduğu belliydi. "Hayır. Bunu yaptığımı sanıyordum."

"Tamam, bunu dene."

Becki tişörtünü sıyırdı ve Marcus içinden geçen kimyasalların anlık hücumuyla sertçe yutkundü. Altına spor sutyeni giymişti ama lanet olsun.

"Ellerini karnımın üzerine koy ki hissedebilesin." Becki Alisha'yı arkasına çekti ve diğer kadının ellerini düz karnının üzerine yerleştirdi. Eğildi ve Becki onu birkaç kez hareket ettirirken Alisha ellerini yerinde tutmak için sırtına bastırdı.

Devon huzursuzca ayaklarını sürüyünce Marcus ona baktı.

"Bunu izlerken sikim kalkıyor," diye itiraf etti Devon sessizce.

Marcus da öyle, ama bunu itiraf etmek niyetinde değildi.

"Tamam, belki ben farklı bir şey hissettim. Yine de adamların takıldığı yerde takılıp kalacağım." Alisha duvarın genişliğine bakmak için Becki'den uzaklaştı. "Tabii benim için sihirli bir hapın yoksa?"

"Bende daha iyi bir şey var." Becki başını salladı ve ekibi tek tek gözden geçirmeye başladı. "Hepiniz bir süredir Marcus'un emrinde çalışıyorsunuz ve hâlâ bu alıştırmada ne aradığımı anlayamadınız mı?"

Utangaç bir ifadeyle birbirlerine göz

kırptılar. "Yoksa Marcus'u mu

suçlamalıyım?" Becki sordu.

"Ben mi?" Marcus bir adım öne çıktı. "Bu karmaşanın içine nasıl girdim?"

"Sadece bir şeyi iki kez kontrol ediyorum. Bugünlerde listelere hâlâ eskisi kadar düşkün müsün?" -Becki bir an durakladı, muhtemelen bunu fark eden tek kişi oydu- "Eskisi gibi mi? Bu adamlara hayatta kalmak ve gelişmek için dört kuralını mı öğretiyorsun?"

"Elbette bize o öğretti. Personel odasının duvarlarına asıldılar," dedi Xavier. "Sabırlı olun, kararlı hareket edin-"

"Oh, Tanrım." Alisha başını ellerinin arasına aldı. "Kural Üç. Ekibine güvenmek mi? Bütün istediğin bu muydu?"

"Hepsi mi?" Becki kelimeyi bağırarak söyledi. "*Tek* yaptığınız ortağınızla bir takım olarak çalışmak olsaydı bu işi ne kadar çabuk bitirebileceğiniz hakkında bir fikriniz var mı? Yakalaması için güzel tutamaklar aramaktan bahsetmiyorum. Beyin fırtınası yapmaktan ve kutunun dışında düşünmekten bahsediyorum."

Becki öne çıkıp sırayla kişileri işaret ederken Marcus'un hayranlığı daha da arttı.

"Xavier hemen yenilikçi bir hamle denedi. Ancak mesafe bireysel başarı için imkansız olduğundan, bunu geri kalanınızla paylaşmak yerine vazgeçti. Onun fikri başkalarını da tetikleyebilirdi.

"Tripp, buradaki herkesten daha fazla üst vücut gücüne sahipsin. Devon, çevikliğin seni hızlı ve kolay bir başlangıç pozisyonuna sokuyor. Alisha-o tutuşu yapabileceksin ve bir kez oraya vardığında bu adamların sadece hayal edebileceği hareketler için esnekliğe sahip olacaksın. En hafif sen olduğun için başka avantajların da var."

"Yani bu mücadeleyi kendi başımıza tamamlayamaz mıyız?" Tripp sordu.

Becki omuz silkti. "Belki yapabilirsin, ama bir ekip olarak *belki de evet'e* kadar gider. Birinin hayatını kurtarmakla kurtarmamak arasındaki fark buysa, hangisi daha önemli? Bireysel olarak sevinmek mi, yoksa kutlamayı ekiple paylaşmak mı?"

Hepsiyle yüzleşmek için hareket etti, sırtı tırmanma duvarına dönüktü. "Şu anda bazı çılgın varsayımlarda bulunacağım ama yanıldığımı sanmıyorum. Marcus'un gelip seni eğitmemi istediğini duyduğunda, bahse girerim aklına hemen Devon'un o gece barda bahsettiği şeyler gelmiştir. *Becki James'in* olağanüstü bir tırmanıcı olarak ünü. Okuldaki solo rekorlarım, geçen yılki meşhur tek elle kurtarışım. Yanılıyor muyum?"

Tripp başını salladı. "Bizi suçlayabilir misin?"

"Aklına gelen ilk şey olduğu için değil ama odaklandığın son şey bu olmalıydı." Becki yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Bu bir okul eğitim kampı değil. Bir iş kazanmaya çalışmıyorsun.

yerleştirme; bir tane var. Artık altı birey değil, bir takımsınız. Eğitimcileriniz bu gerçeği vurgulamakta başarısız olsa bile, her bir eğitim egzersizi bu düşünceyle yapılmalıdır.

"Benim gibi olmaya çalışma. Ben şanslıydım. Sizler ortak becerilerinizle, ekip çalışmanızla dikkat çekenlersiniz. Hepiniz inanılmaz bireysiniz ama Lifeline olarak çok daha fazlasısınız. Bunu unutmayın. Bu onur için savaştınız. Bu onuru hak ediyorsunuz. Şimdi gevşemeye izin vermeyin - takım arkadaşlarınızın kolay yolu seçmesine izin vermeyin - *takımı* daha güçlü kılmaya devam etmek için savaşın."

Alisha'nın çenesi kalkmıştı. Devon sıırttı. Biri alkışladı ve tüm ekip alkışa katıldı, kesik kesik çıkan ses duvarlarda yankılandı ve Devon'ın kulaklarında çınladı. Becki'nin yanakları kızardı ama gülümsedi.

Marcus onu ayakta alkışlamaktan daha fazlasını yapmak istiyordu.

"Devam edin." Becki onlara el salladı. "İşiniz bitti, en azından benimle. Günün geri kalanı için programınızı kontrol edin, yarın görüşürüz."

Marcus spor salonu boşalana kadar bekledi, ekip teker teker ayrılırken eşyaları kaldırdı. "Hâlâ alkışlıyorum. Çok etkileyiciydi."

Becki rahat bir nefes aldı. "Bu güven verici. Şu anda biraz kaybolmuş durumdayım, yolumu bulmaya çalışıyorum ve bunu berbat etmek istemiyorum."

"Ekibimi eğitmek mi?"

"Bu ve David'in bir ay sonraki öğretmenlik işi. Bir bakıma yeni bir hayata başlıyorum." Güldü, sesinde acı vardı. "Yeni bir hayat çünkü eskisinde hâlâ o kadar çok delik var ki dibine düşmeden ilerleyemiyorum."

"Hey." Marcus onu kolundan yakaladı. "Sen git ve kendi dersini dinle. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Sana yardım edeceğimi söyledim. Ekip sana yardım edecek."

Durakladı. Başını salladı. "Haklısın. Haklısın ve ben de gelecekle yüzleşip yoluma devam edeceğimi söyledim. Lanet olası yo-yo duygular."

"Kız meseleleri. O konuda yardımcı olamam."

Bir kahkaha daha attı. "Götlük yapma."

"Ne?" Omzuna hafifçe vurarak onu ofislere doğru yönlendirdi. "Ekip çalışması adına bir önerim var. Dün Lifeline'ın eğitim programı hakkında konuşmuştuk. Aynı şeyi eğitim seanslarımız için de yapsak nasıl olur?"

Becki gözlerini kocaman açarak ona baktı, sanki Becki'nin de Becki'nin yaptığı gibi cinsel imalarda bulunmamasına şaşırılmış gibiydi.

Şimdiye kadarki her fırsatta.

"Eğer ciddiysen, bu harika olur. Bazen son dakikada bir şeyler yapmak eğlencelidir ama ben organize olmayı severim. Teşekkür ederim."

Denklemin cinsel yönünü bir an için görmezden geldi. Aralarındaki çekimden faydalanmak çok bencilce bir şey gibi görünüyordu. Bu konudaki vaazından sonra, belki de ihtiyaç duydukları ekip çalışmasına odaklanmak yapılacak en doğru şeydi.

En azından şimdilik. Hâlâ onları yatağa geri götürmeyi planlıyordu.

Onun tüm vahşi enerjisini ve heyecanını yakalayıp içine çekmeyi. Ama bugün değil.

Gündemler terk edilmek zorunda değildi. Bazen sadece ertelenebilirlerdi.

H telefon çaldı.

Marcus görmezden geldi.

Önce bir mesaj, sonra bir başkası ve hepsini bıraktı.

Perdeler çekiliydi, oda karanlıktı ve bir şeyin altına girip saklanmak istiyordu.

Telefonu duymuş olması bile muhtemelen iyiye işaretti. Sadece muhtemelen, çünkü acının farkındalığıyla birlikte odanın karanlık olmasına rağmen perdelerin kenarlarından sızan ışığın farkına vardı. Gündüz vakti -iç ışıklar yanmıyordu- ve bu birlikte sadece bir anlama gelebilirdi.

Hayaletleri onu ele geçirmişti. Şimdi soru şuydu: Bu sefer ne kadar zamandır ortalarda yoktu?

Telefon tekrar çaldı. Koltuğun kenarından yan masaya uzandı, lanet olası şeyi aldı, sessize alma düğmesine bastı ve telefonu masaya geri çarptı.

Başındaki çarpıntı yeni bir şey değildi. Sol elindeki yakıcı ağrının gecenin bir yarısı onu uyandırdığını hayal meyal hatırlıyordu ve bu harika değil miydi? Artık orada bile olmayan bir şeyin hâlâ bu kadar acıtabilmesi.

Marcus buzdolabından bir içki aldı ve kanepeye uzandı, duvarlardaki gölgelere baktı ve içerideki karanlığın gitmesini bekledi.

Orada ne kadar oturduğundan emin değildi. Dakikalar mı? Saatler mi?

Ön kapı açıldı.

İçgüdüsel olarak hareket etti. Şişenin kapı çerçevesine çarpmasıyla kardeşinin küfretmesi aynı anda duyuldu.

"Kahretsin, dur. Benim. David. Ne oluyor be?"

Tanrım. Bir daha açıklama yapmak istemedi. Konuşmak istemiyordu. Marcus kanepenin kolunu kavradı ve can havliyle tutundu. "Çık dışarı."

David çoktan eğilip yerden kırık camları toplamaya başlamıştı. "Yapacak bir şey yok. Tam üç gündür ortalıkta yoksun. Anlaşmamıza göre, bu noktada gelip kışını tekmelemeye hakkım var."

Kahretsin. Üç gün perşembe demekti. Yine de harekete geçmeye hazır değildi. "İstersen sana başka bir şey atabilirim. Lanet olası kuralları değiştiriyorum. Çık dışarı. Şimdi."

David güldü, cam metal çöp kutusunun kenarlarına çarparken yankılandı ve Marcus'un şakaklarına acı parçaları gönderdi. "İyi denemeydi. Dinlemiyorum."

Geldi ve Marcus'un tam karşısındaki sehpa oturdu.

Marcus'un dişlerini gıcırdatmaktan çenesi ağrıyordu. David'e ters ters baktı ve sadece ifadesinin bile kardeşini dönüp gitmeye ikna etmeye yeteceğini umdu.

David kaşlarını kaldırdı. "İlginç. Mağara adamı-karışık-madman görünümü kadınlarda işe yarıyor mu?"

"Siktir. Sen." Marcus elini saçlarında gezdirdi, sonra fikrini değiştirerek kapıyı işaret etti. "Müdahale için hazır değilim. Yarın görüşürüz."

David'in ukala gülümsemesi soldu ve yerini sempatiye bıraktı. "Bak, normalde seni yalnız bırakırdım. Sorunların olduğunu anlıyorum. Ama bu sefer farklı. Uzatma yok. Bununla başa çık."

"Kahretsin, David."

"Buraya gelmekle tehdit ediyor."

Marcus durdu. "Kim?"

"Becki. Birkaç gün önce antrenmana gelmeyince seni idare ettim. Her zamankinden daha çabuk toparlanacağını umuyordum. Bu sefer kendini gerçek dünyaya geri sürüklemeyi seçmelisin, kardeşim. Ölümcül bir hastalığa falan yakalanmadığından emin olunca çok sinirlendi. Benim kışımı tekmelemeye hazır, senin kışını da. Senin takımının kışını tekmeliyor. Onların iyiliği için kendini toparlamayı düşünebilirsin."

"Ekibimle ne halt ediyordu?" Koltuğunda öne doğru kaydı.

David tereddüt etti ve sonra tükürdü. "Onları devraldı sayılır. Eğitimlerinin geri kalanını sen organize ettin ama sen gelmeyince o devreye girdi ve gösteriyi o yönetiyor. Senin onu ektiğini düşünüyor. Kayıp antrenman planları ve cahil pisliklerle ilgili bir şey. Dahası da vardı ama bana vuramayacağı kadar ondan uzak durmaya çalışıyordum, bu yüzden daha seçkin küfürlerden birkaçını kaçırmış olabilirim."

Marcus ne yaptığığın farkına varmadan güldü. Hareketleri acısını dindirecek kadar çarpıktı. Sadece Becki.

David başını salladı. "Bunun dikkatini çekebileceğini düşündüm. Hadi ama. Zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama bir duş al. Sana yemek yapacağım. Hareket etmelisin yoksa Cengiz Han seni eğitim merkezine götürmek için buraya geldiğinde beni suçlama."

Birinin tatlı Becki'ye korkunç isimler takması fikri çok komikti. "Hâlâ bok gibi hissetmeme rağmen, tamam. Orada olacağım."

Kardeşi ayağa kalktı ve onu kanepeden çekerek evin arka tarafına doğru itti. "Duş. Şu anda Kanada'da nükleer bir erime durumuna en yakın şey sensin."

"Siktir git. Kendi kıcıımı yıkayabilirim." Marcus, kardeşinin kendisini takip etmediğini ya da aptalca bir şey yapmadığını teyit etmek için yatak odasının kapısında durakladı. Neyse ki David mutfığa yönelmişti ve onu görmezden geliyordu. "Tam bir baş belası, biliyorsun değil mi?"

"Sik kafalı," diye bağırdı David. "Tanrım, buzdolabında ne öldü?"

Marcus duşa doğru çekildi. Baş hâlâ zonkluyordu ama merakı, David'in önüne bırakmayı başardığı her şeyi küreğe doldurduktan sonra kendisini evden dışarı sürükleyecek kadar yüksekti.

Hiçbir şeyin tadına bakmamıştı, açıklama yapmadan ortadan kaybolduğu için ne tür bir ceza alması gerektiğini keşfetmeye çok niyetliydi. Becki'nin bundan hiç hoşlanmadığına dair bir his vardı içinde.

Otoparktaki arabaları tanımasına rağmen spor salonunda kimseden iz yoktu. Marcus havuzu, ağırlık odasını, toplantı odasını kontrol etti. Hiçbir yerde yoktu. Sinirle telefonunu çıkardı ve onu aradı.

"Marcus. Ne güzel. Hangi cehennemdeydin?"

Kadının sesindeki ürperti adamın aletini sertleştirmemeliydi. "Tatile çıkıyorum. Palmiye ağaçları beni çağırıyordu. Neredesin ve

"Takımımı devraldığınla ilgili duyduğum bu saçmalığı nasıl açıklayacaksın?"

"Sen orada değildin. Birinin yapması gerekiyordu. Ve eğer benimle daha fazla konuşmayı düşünüyorsan, şimdi kapa çeneni, çünkü bunu kabul etmeyeceğim. Tek kelime etmeden gittin. Ben işimi yaptım ve sen orada değildin, yani piç olan ben değilim. Ayrıca, bahaneler umurumda değil. Seninle özel olarak oturup planladığımız eğitimin üç gün gerisindesin ve eğer takım çalışması gibi saçmalıklarla kafamı daha fazla karıştırmama izin vereceğimi sanıyorsan, hayal kurmaya devam et."

Kız ona seslenirken hissettiği şiddetli cinsel çekim doğru değildi. Onu takip etme ve en yakın düz nesnenin üzerine katlayıp canına okuyabilme dürtüsü normal değildi.

Ama bunu istediğini itiraf edecek kadar da dürüsttü. "Seninle ve eğitimimle ilgili meseleler bir yana, soruya cevap vermedin. Neredesin?"

"Dışarıda."

"Oh, bu çok yardımcı oldu. Bir buçuk milyon dönümlük bir milli parkın ortasındayız. Dışarısı çok büyük Becki. Daha belirgin bir ipucuna ne dersin?"

"Sen lanet olası arama-kurtarma asısın, o yüzden ara."

Hat kesildi ve küfür etti. Sonra hesaplanmış bir ava başlamak için spor salonunun kapısından dışarı çıktı.

Onları binanın uzak ucunda buldu. Ya da daha doğrusu, onları binanın *en* ucunda buldu. Çatı boyunca koşuyorlardı. Marcus kaçmak isteyen çığlığı bastırarak hepsine yere yatmalarını emretti.

Sadece güvenli olmadığı için değil, bu şekilde ara veremezdi. İçlerinden birini yanlış bir hareketle korkutmak onları yere doğru devirebilirdi - çarpışma minderleri yok, koruyucu giysiler yok.

Becki'yi bulacak ve ekibiyle oynadığı her ne haltsa onun canına okuyacaktı.

Görüş alanlarına iki adımdan fazla yaklaşmadan fark edildi. Tripp'in çağrısını ekipten gelen kısa el sallamaların ardından duymazdan geldiler ve ilerlemeye devam ettiler, tüm grup birbirine kenetlenmiş ve tutunmuştu.

Marcus kızgın bir çocuk gibi tepinmemeye çalışarak adımlarını hızlandırdı. Tam zamanında park alanının kenarına varmış ve onların bir insan zinciri oluşturarak Tripp'i iki katlı binanın tepesinden spor salonunun giriş kapılarının üzerindeki dar, düz tepeli çatıya indirdiklerini gözlemlemişti. Onun çapa görevi görmesiyle, ekip teker teker sürünerek spor salonuna doğru ilerledi.

yere. Alisha en son indirilen oldu ve onun ellerinden Devon'un uzanmış kollarına düştü.

İki pozitif manyetik yük gibi birbirlerinden ayrılmadan önce bir saniyeliğine ona yaslandı, yüz yüze geldiler. Binadaki son adam olan Tripp'e dikkatle bakmak için sarsıldılar.

Atlayacakmış gibi yaptı ve Becki, "Unut gitsin. Her şeye baştan mı başlamak istiyorsun? Sabırsız olma ve şimdi mahvetme."

Marcus onun bir huş ağacının pürüzsüz tahtasına yaslanıp kronometresine bakarak Tripp'e baktığını görmemişti.

Xavier ve Anders ileri atıldılar ve kollarıyla bir beşik oluşturdular. Alisha içine girip ayağa kalktı ve adam oturduğu yerden aşağı uzanırken anında Tripp'in parmaklarını yakalayacak kadar yükseldi.

Bir şekilde onu çatıdan çekip ikisini de yakaladılar, Tripp Alisha'yla yer değiştirdi, Devon da karmaşık bir amigo kız rutini gibi ikisinin de yere düşmesine yardım etti. Beşi birden Becki'nin yaslandığı ağaca doğru koşmaya başladı.

Kronometreyi kapattı ve derin bir iç çekti, Marcus'un çemberlerine katılmak için tepinmesini tamamen görmezden geldi.

Xavier, "Hayır, lütfen hayır, bu sefer daha hızlı yaptığımızı söyle," diye inledi.

Diğerleri de ricalarını ekledi, Anders bir yığın halinde Devon'ın yanına oturdu. "Eğer yine batırırsak, bunun yerine kolay bir şey önermek isterim. Beş millik bir koşu gibi."

Becki kronometreyi döndürdü ve hepsi öne doğru eğilerek kronometreye baktı.

o.

Sevinç çılgınlıkları neredeyse onun sözlerini bastırıyordu.

"İyi iş çıkardın. İşin bitti. Duş al, gerin, ve yarın sana izin vereceğim iplerle oynamak."

"Teşekkürler Becki," diye seslendi Alisha, soyunma odasının kapısına doğru koşmaya başlamıştı bile. "Merhaba Marcus. Seni özledik."

Eminim öyledir. Ekip o kadar çabuk dağıldı ki, sonuncusu da gidene kadar öfkesini kontrol altında tutmayı başardı.

Becki ayaklarının dibindeki çantayı kaptı ve tek kelime etmeden binaya doğru döndü.

"Hayır, ekibimle ne haltlar karıştırdığını söylemeden beni bırakıp gidemezsin."

"Onları eğitiyorum," diye bağırdı Becki omzunun üzerinden, yoluna devam ederken. "Hiçbir teçhizatları olmadan lanet olası çatıdaydılar."

Becki bir elini kapının koluna koydu ve ona şeytani bir bakış fırlattı. "Hareket ettikleri her an başka bir ekip üyesinden bir metreden fazla uzakta olmalarına asla izin verilmezdi. Onlar birbirlerinin koruyucularıydı. Takım oluyorlardı, ki başlangıçta burada olsaydınız seansın amacının bu olduğunu bilirdiniz." Adam onu durduramadan kapıdan fırladı.

Lanet olası aklını kaçıracaktı.

Marcus kapının kolunu çekince kadının kapıyı kilitletiğini fark etti. Cebini karıştırıp o aptal şeyi açmak için doğru anahtarı bulana kadar kadın ortadan kaybolmuştu. Spor salonu tamamen boştu.

Kadınların soyunma odasına doğru yürüdü ve hışımla içeri girdi.

Becki dolaplardan döndü ve yumruklarını kalçalarına indirdi. "Affedersiniz? Çık dışarı. Alisha düş alıyor."

"Binaların dışına tırmanmak yasadışı ve tehlikelidir. Bu tür çocukça hareketleri yıllar önce sisteminizden çıkardığınızı sanıyordum."

Gözlerini ona dikti. "Eğer öğretim yöntemlerimden hoşlanmıyorsan, sen devralabilirsin. Ya da zamanında gelersin, böylece her şeyi önce tartışabiliriz ve hepimiz çok daha mutlu oluruz."

Topuklarının üzerinde döndü ve duşlara doğru yöneldi.

"Daha işimiz bitmedi," diye tersledi Marcus. "Seni eğitmem gerekiyor. Kendini duvarda güvende hissetmek için tekrar çalışmana yardım etmem gerekiyor."

Tek topuğu üzerinde dönmeden önce hızı yavaşladı, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Şu anda tırmanmak istemiyorum, teşekkürler."

"Ne hissettiğin umurumda değil. Hazırlan." Kükremesi duvarlarda yankılandı ve duşun kesilmiş olmasıyla daha da yüksek sesle söylendi.

Alisha başını dikkatle köşeden uzattı, saçlarından su damlıyordu. İkisinin arasına bir göz attı. "Umm, her şey yolunda mı?"

"Sadece eğitim yöntemleri üzerine bir tartışma." Becki'nin sesi mantıklı ve sakindi. Kulağa öyle gelen manyak heriften ışık yılı kadar uzaktı. "Marcus. Beni spor salonunda bekle lütfen."

Harika. Kapıyı çarparak çıktı ve öfkesini tekrar kontrol altına almak için mücadele ederek yerde volta attı. Nefes alış verişini yavaşlattı, etrafına bakınmaya ve Becki'yle onu bağlayıp kışına şaplak atmasını ya da körlemesine sikmesini içermeyen ne tür bir eğitim yapabileceğini düşünmeye gayret etti.

İhtiyacı olan şey bu değildi. Bugün değil, acı hala beyinde zonklarken ve kolu ağrırken değil. Dürüst olmak gerekirse, genellikle

Bir nöbet geçirdiğinde ya da adına ne derse desin, günlerce bitkin ve sinirli olurdu.

Şimdi kızgındı ama garip bir şekilde enerji doluydu. Becki'yi dizlerinin üzerine çöktürmek için içinde yeterince istek vardı ve-

"Hoşça kal Marcus," dedi Alisha, havluyu hâlâ başına sarmış bir halde soyunma odasından gizlice çıktı ve çıkışa doğru koşmaya başladı.

Şimdi ekibi onun deli olduğunu düşünüyor. Harika.

Marcus şakaklarını ovuşturdu, Becki'yi boğazlamadan önümüzdeki bir saati atlatmasına yetecek gücü verecek bir tür mucize arıyordu. Spor çantasını düşürdüğü yere gitti, protezini aldı ve kolunun kütüğünü sıkıttığı hissiyle dişlerini sıkarak taktı. Kayışları takarken Becki'nin hazırlanmasının çok uzun sürdüğünü fark edecek kadar dikkati dağıldı.

Soyunma odasının kapısını iterek açtı. "Bu yüzyılda dışarı çıkıyor musun?" Cevap yok.

Eğer onu ekmeye ve duş almaya karar verdiyse, elini çıplak kıkına götürmekte hiçbir sakınca görmedi. Kapıyı açıp içeri girdi ve kızın nereye saklandığına baktı. Soyunma kabininde değildi. Duşlarda da değil.

Tuvalet kabinlerinden birinde ayaklarını görüp göremeyeceğini anlamak için banyoda eğilen bir aptal gibi hissetti. "Becki? İyi misin?"

Öfkesine karışmaya başlayan minicik endişe kırıntısı, açık soyunma odası penceresinin yanında rüzgârda savrulan bir şeyi fark etmesiyle buharlaştı.

Ona duvara bantlanmış lanet bir not bırakmıştı.

Bugünkü antrenman koşuyla başlıyor. Eğer çok akşamdan kalma/tembel/her neyse değilsen

Sana ne olduysa, Tunnel Mountain parkurunda koş. Aksi takdirde, hala takımını çalıştırmamı istiyorsan bu gece beni ara.

-Becki

Hayal kırıklığı hâlâ kaynıyordu. Acı havada asılı kaldı. Ama...

Marcus pencereyi kapattı ve sürgüledi. Sonra gidip protezini koşu ayakkabılarıyla değiştirdi.

Ryıldırım öfkeyi alıp götürdü. Tüm dikkatini soluk soluğa kalmaya ve bacaklarını birbiri ardına hareket ettirmeye verdiği öfkeye dayanmak zordu. Ayaklarını yere vurarak

Daha sonra pişman olacağını bilse de inanılmaz derecede tatmin ediciydi, aşırı hevesli toynakları aşağı doğru yolculukta arzulayacağı enerjiyi yakıyordu.

Patika yine zikzaklar çizerek ilerledi ve köşeyi döndü, bir düzine adım daha depar atarken laktik asit kalçalarını kavuruyordu.

Marcus üç gün ortadan kaybolduktan sonra ortaya çıkıp Eğitim metotları yüzünden mi?

Siktir et onu.

Tamam, belki henüz tüm hayal kırıklıklarından kurtulamamıştı ama üç günün ardından iyice öfkelenmişti ve bu işin peşini bırakması biraz zaman alacaktı.

Tırmanış, düşünmeyi aklından çıkarabileceği kadar dikti. Patikaya konsantre oldu. Damarlarında pompalanan kana. Kulaklarında bir ritim titreşiyordu; ayakları davul sesi gibiydi, nabızı canlı bir eşlikçiydi. Her nefes alış veriş, vuruşların arasına yerleşmek için zamanlanmıştı.

İlk gözetleme yerine ulaştığında yavaşça yürümeye başladı, nefes almak için havayı içine çekti ve yavaşça volta atmaya başladı. Marcus'un peşinden gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Bunu yaparsa onu tekmelemeye karşı koyup koyamayacağını merak ediyordu.

Becki korkuluklara tutunup gerindi ve vadiye baktı. Dağ eteklerindeki çam ormanları, zirvelerine hâlâ kar yapışmış olan yüksek Rocky Dağları'nın gri ve siyahıyla tezat oluşturacak şekilde yeşil bir halı oluşturuyordu. Bow Nehri'nin ince çizgisi uzakları kesiyor, parlayan gümüş rengi bir şerit gibi bir ileri bir geri kıvrılıyordu. Şelaleleri ya da kasaba alanının ana kısımlarını göremiyordu. Kendisini çalılıklarda yalnızmış gibi hissedecek kadar uzakta ve yeterince yukarıdaydı.

Vahşi doğa etrafını sarmıştı.

Marcus'un son günlerde onu terk etmesinden çok daha fazla canını sıkan bir korku fısıldadı tenine.

Yenilmeyecekti. Ve eğer Marcus'a güvenip eğitimine yardım edemezse, bunu yapabilecek birini bulacaktı. Tırmanış hayatının çok önemli bir parçasıydı - evet, Marcus'a mutlu olmak için yeni yollar bulmaya çalıştığını söylemişti ama bu kısmen bir yalandı.

Yeni şeyler yapmak istiyordu ama eskilerden de vazgeçmek istemiyordu. Ünlü olduğu her şeyin elinden alınması canını yakmıştı. Hayatında bir anlamı olan her şey, konumu, geleceği.

Dane.

Bir acı daha duydu ve tıslayarak parmaklıklardan uzaklaştı ve patikanın bir sonraki bölümüne koşmaya hazırlandı. Acıdan kaçmak için koşmaya hazırды.

Marcus tepeyi aştı ve temkinli bir şekilde yaklaşarak yavaşladı. Bakışları ona sabitlenmişti, yüzü bomboştu.

En azından artık soyunma odasında olduğu gibi cinayet işlemeye hazır görünmüyordu.

Onu beklerken olduğu yerde durdu. Adam tam önünde durdu. Kollarını istemsizce kavuşturdu. Aralarında son duygusal yüzleşmelerinden daha az zorlu bir bariyer vardı.

Marcus ona baktı, nefesini tutarken göğsü ağır ağır hareket ediyordu. Protezini çıkarmış, uzun kollu gömleği serin havaya rağmen terden ıslanmıştı. Saçları rüzgârdan ya da daha büyük olasılıkla birkaç kez gördüğü gibi elini saçlarında gezdirmesinden dolayı dağılmıştı.

Gözlerinin altında koyu gölgeler, çenesinde ve üst dudağında kalın bir tüy tabakası vardı ve ne kadar üzgün olursa olsun, son günlerde gerçekten neler olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. David, Marcus'un iyi olduğuna dair güvence vermekten başka bir şey yapmamıştı.

Marcus kayıtsızca, "Pencereden dışarı tırmandın," dedi. "Pislik gibi davranıyordun," diye karşılık verdi.

Homurdandı. "Evet, bunda yeni bir şey yok. Neden şaşırdığınızı anlamadım."

"Çünkü yeniydi," diye tersledi, endişesi titriyordu ve yok olmaya hazırdı. "Birlikte vakit geçirmek için anlaştığım adam bu değil. Eğer durumda bir değişiklik olursa bana haber verin."

Dönüp yola koyulmayı planlıyordu ki adam kolundan yakaladı. "Becki. Özür dilerim."

Becki tereddüt etti. Bir yanı cömert davranıp onu dinlemek istemiyordu. "Şu anda *saçmalık* dersem, sanırım pek bağışlayıcı davranmamış olurum. Ama bana ne için üzgün olduğunu biraz daha açık anlatmak ister misin?"

"Sana bağırmanalıydim," diye itiraf etti. "Hâlâ kızgınım ve konuşmamız gerekiyor, çünkü senin de üzgün olduğunu anlıyorum. Ama sesimi yükseltmemeliydim."

Yavaşça başını salladı, bağırmanın tüm durumun en az rahatsız edici kısmı olduğunu belirten içsel kuru yorumu paylaşmaya direnmek için mücadele etti. Yine de o bir erkekti. Bu "özür" ona pahalıya mal olabilirdi. Biraz boyun eğdi - adamın azıcık da olsa şikayet etmeye hakkı olduğunu kabul etmeye istekli olduğu tek alan buydu. "Ekibinizin güvenliği konusunda dikkatsiz davranmıyordum. Nasıl ve nerede hareket edebileceklerine dair parametreleri açıkça gözden geçirdim. Ve bir binaya tırmanmak sadece bunu izinsiz yaparsanız yasa dışıdır."

Dudakları seğirdi. "Dünya mirası gibi."

"O olayı unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

Bakışları ısındı, ağırbaşlı, kontrollü adam sanki tutku dolu gecelerinin anıları onunkiler kadar çabuk aklına gelmiş gibi eriyip gitti.

Hay Allah. Belki de onu yurt odasına geri götürmeli ve bunu aralarında halletmeliydi. Çırılçıplak soyunma dürtüsü yedi yıl önceki kadar kötüydü, bir cehenneme dönüşmeye hazır bir çıra yığınydı.

Sonra kaybettiklerini düşünmeye başladı ve korku ve dehşetin çok daha acı anıları tüm cinsel arzularını silip süpürdü.

Dane ölmüştü. Hafızası gitmişti - duvarda donup kaldığı geceden sonra başlayan unutulmaz rüyalar dışında. Tekrar koşmaya başlamasına ve bitkin düşene kadar durmamasına neden olan kâbuslar.

"Neden öyle bakıyorsun?" Marcus parmaklarını Becki'nin omzuna koyarak sordu. "Becki? İyi misin?"

Derin bir nefes aldı ve sıradağların üzerinden süzülen bulutlara odaklandı. Bu sorunun cevabı, bir patikanın kenarında açılmayacak kadar büyük bir konuydu. "Hava değişmeden önce antrenmanımızı bitirmeliyiz."

Adam dokunuşunu geri çekerek sessizce ona baktı. Becki onun fazla anlayışlı bakışlarıyla daha fazla karşılaşmamak için esneme bahanesiyle başını çevirdi.

En azından artık birbirlerini boğmaya hazır değillerdi.

"Haydi." Becki başını patikaya doğru eğdi. "Hadi beynimizdeki geri kalan pisliği yakalım."

Marcus tek kelime etmeden ona katıldı.

Zorlu bir antrenmanın fiziksel acısını paylaşmak, içimizdeki duygusal karmaşayı paylaşmaktan çok daha kolaydı.

Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Nerede olduğunu, son üç gündür neden antrenman yapmadığını açıklamalıydı ama koşunun sonunda canı o kadar çok yanıyordu ki zar zor düşünebiliyordu. Yaşadığı olayın tüm zaman gecikmeli tepkisi bir anda ortaya çıktı ve Becki'nin peşinden salona tökezleyerek girdi, tüm konsantrasyonu bir ayağını diğerinin önüne atmaya odaklanmıştı.

Sert ahşap zemine yığılmadan önce minderlere ulaşmayı umarak sıçrarken gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Yüzüne serin bir bez bastırdı. Sert bir şey avucunun içine kaydı.

"Marcus. İç şunu." Becki'nin sesi onu dürttü. Sesi artık kızgın gelmiyordu. Bu iyi bir şeydi. Onun kendisine kızmasını istemiyordu.

Soğuk su boğazından aşağı kayarak acısını hafifletti. Gözlerini kırpıştırıp odaya bakana kadar uyuşukluğu gevşetti.

Becki yanına çömeldi, bir eli omzundaydı. "Benimle misin?"

Lanet olsun. "Şimdi de sırayla mı bayılıyoruz?"

"Bir yere gittiğini sanmıyorum ama biraz sersemlemiş gibiydin." Parmaklarını sıktı. "Şimdi özür dilemesi gereken kişi benim. Deli bir kadın gibi patladım ve senin sebepsiz yere eğitimden kaçtığını düşündüm. Bu benim hatamdı."

Kelimeleri çıkarmak için mücadele etti. Onları o kadar uzun süre içinde tutmuştu ki, dışarı çıkıp David'den başka birinin bilmesine izin vermek zordu. Ve neden şimdi Becki'ye bir şeyler söyleme ihtiyacı duyduğundan emin değildi.

Ama bir şeyler söylemek zorundaydı. "Arada sırada böyle nöbetler geçiriyorum. TSSB temelli olduğu kesin. Hiçbir zaman bir uyarı ya da ne kadar süreceği hakkında bir fikir olmuyor. Yine de sıklıkları azalıyor. Bu iyi bir şey."

Gözleri büyüdü. "Lanet olsun."

Marcus omuz silkti. Boğazını temizlemeden önce birkaç yudum daha aldı. "Süper güçlerim buraya kadarmış."

Arkasına yaslandı ve bacaklarını önünde uzattı. "Evet, şey. Görünüşe göre ikimiz de eskisi gibi değiliz."

Uzun, çok uzun zamandır olmamıştı.

Marcus şöyle bir baktı. Gözlerinin altında gölgeler ve köşelerinde belli belirsiz çizgiler vardı ama coşkusunun izleri de açıkça görülüyordu. Ondan koparılmış olan dünyaya geri dönme umutları. Bu umudu yok edemezdi. Bazı şeylerin asla atlatılamayacağını kendisi de keşfetmiş olsa da, bu *onun* asla atlatamayacağı anlamına gelmiyordu. Ve umut olduğu sürece, lanet olsun, kendisinin onun hayallerinin önünde bir engel olmasına izin vermeyecekti.

Kişisel hayal kırıklıklarını kasıtlı olarak bir kenara itti ve sahip olduğu tüm oyunculuk becerisiyle elini uzattı. "Oraya ulaşacaksın. Seni eğiteceğiz. Seni tekrar işin içine sokacağız. Sen iyisin Becki. Takımla iyisin." *Benim için iyi.* "Ben kaçtığımda devreye girdiğin için teşekkürler."

Başını salladı. "Öyleydi - odaklanılacak olumlu bir şey."

"Zor günler miydi? Sadece benim için doldurma kısmı değil."

Dudağını ısırarak tavana baktı. Onunla yüzleşmek için döndüğünde, ağzının köşeleri aşağı doğru dönmüştü. "Kabuslar. Duvarda donup kaldığımdan beri pek iyi uyuyamıyorum."

Tüyleri diken diken oldu ama tepkisini kendine sakladı. "Kaza mı?"

Becki iç çekti. "Evet, ama seni terk etmeme ihtiyacın yok."

Ayağa kalktığında onu bileğinden yakaladı. "Bu terk etmek değil. Bir süredir kazanın etkisiyle uğraşıyormuşsun gibi görünüyor ve belki de tüm bu duvar olayı sonunda bunu geride bırakmana izin verir."

"Yine de hıncımı senden çıkarmam gerekmiyor."

"Şehirde iyi bir psikiyatristin adını ister misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Senin üzerine yıkmayı tercih ederim."

Güldü ve şakakları zonklayınca güldüğüne pişman oldu. "Seni anlıyorum ama yardımcı olabilirler." Her zaman değil ama yine de fikrini saklı tuttu. Onun durumu onunki gibi değildi.

Şimdi ikisi de ayaktaydı. Marcus ayaklarını sabit kalmaya zorladı.

Becki kollarını vücudunun etrafında kavuşturdu. "Kâbuslar daha da kötüleşirse teklifini kabul edeceğim. Belki de onlardan yüksek sesle bahsetmek geçmeleri için yeterli olur. Ben duş alacağım, senin de yatmaya ihtiyacın var gibi görünüyor. İyi olacak mısın?"

"Ben iyiyim."

Kendini ıslak bir ip gibi hissetmeseydi, onun için daha fazlasını yapmakta ısrar ederdi. Kazadan kısa bir süre uzaktaydı. Yine de- "Becki?"

"Öyle mi?"

David'in konuşmasıyla tetiklenen bir fikir kıvılcımı çaktı. "Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin? Kasabada Banff'ın Tadı etkinliği var. Birkaç numunenin tadını çıkarabiliriz. Restoranların nasıl değiştiğini görebilirsin. Bu bize her konuda konuşma fırsatı verir."

Bu bir zeytin dalıydı, beyninin üzerinde duran örsle yapabileceğinin en iyisiydi.

Gülümsedi. "Bu numarayı unutmamalıyım. Bir adama bağır ve akşam yemeği teklifi al. Harika."

"Oyun mu oynuyorsun?"

"Biraz kestirdikten sonra." Kadın esnerken ağzını kapattı ama adam yine de yakaladı ve işleri bittiğinde ikisi de birbirlerine mahcup mahcup sırttı. "Dediğim gibi, şu anda birbirimize uyan zombileriz."

"Banff'ın tam da ihtiyacı olan şey. Zombi Kıyameti. Tipik Perşembe." Eşyalarını topladı. "Burada duş almak istiyorsan, durma. Çıkarken spor salonunun kapısını arkandan kapat."

Becki başıyla onayladı. "Seninle ne zaman buluşalım?" "Altıya kadar hazır olabilir misin?"

"Sorun değil."

Bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, ikisi de ayrılmak istemiyordu. İkisi de daha ileri bir adım atmaya istekli değil.

Marcus seğirdi. "Zombi haklı. Seni birazdan yakalarım."

Ondan uzaklaşmak zordu ama tamamen dağılmadan önce uyuşukluğa cevap verilmesi gerekiyordu. Umarım birkaç saat uyuduktan sonra bir sonraki adımın ne olduğunu anlayabilirdi. İçine düştüğü tuzaktan kurtulmasına yardım etmek için ne yapabileceğini.

Eğer onu ışığa doğru itebilirse, belki bu kendi karanlığını biraz daha katlanılabilir hale getirebilirdi.

S Başlangıçta üşümüştü ve şimdi rüzgâr artınca havadaki nem onu tamamen ıslattı. Tırmanmanın en zevksiz kısmı, onun da soğuk olmasıyla daha da kötüleşmişti.

bir aptal olmak. Tıpkı bir ayı aşkın süredir olduğu gibi. "Hazır mısın? Bugün bir ara... harika olur."

Tereddüt ettiği belliydi. Muhtemelen kızın çılgına döneceğini ve ona yine cehennemî yaşatacağını düşünmüştü. "Piç kurusu."

Derin bir iç çekti. "Bunu duydum."

"Süpermen kulağı olan piç. Aferin sana." Ne kadar kaba davrandığı umurunda değildi. Belki bunu birkaç kez daha duyarsa kabalaşmayı bırakırdı. "Dane, hiçbir şey göremiyorum. Tam olarak rotamda olabilirim ya da binlerce metrelik bir serbest düşüşün üzerinde asılı duruyor olabilirim."

"Önce benim gitmemi mi istiyorsun?" Anında verdiği yanıt o kadar yavru köpek hevesliydi ki, kız bir an iğneleyici davrandığını hissetti.

Sadece bir saniye. "On beş dakika önce bir şey söyleyemez miydin?" diye çıktı. Pislik."

"Evet, ama ben senin pislüğünüm, değil mi?" Onay için yalvarıyor. Sanki onu affetmesini ve hayatına devam etmesini istiyormuş gibi okşuyordu. Birlikte geçirdikleri hafta sonundan sonra artık canına tak etmişti. Bu sadece adamın son haftalardaki davranışlarının altını çiziyordu.

Bir şeyler değişmişti ve ilişkilerinin bu hale gelmesinden nefret ediyordu. Ve o lanet dağdan indikten sonra

bu devam edecekti. Yine de şu an için onunla dalga geçmek tek mantıklı karardı. "Evet, Dane, sen benim pisliğimsin."

Çünkü güvenlik hattınızı tutan kişiyle alay etmek mi? Son derece aptalca. "Bec? Seni seviyorum."

Arkasına yaslandı, gözlerini yamaçtan yukarı dikti. Onun derdi neydi böyle? "Dane?"

Kıyamet koptu.

Kalbinin atışının durmasını beklerken bir topun içine kıvrıldı. Ter derisini kapladı ve dehşet çılgılığı kulaklarında yankılandı. Yurtların hâlâ boş olması iyi bir şeydi, yoksa kimin öldürüldüğünü görmek için kapısına dayanacaklardı.

Kestirmekle ilgili parlak fikri geri tepmişti.

Kendini açmayı başardığında Becki korkmaktan çok sinirlenmişti. Kâbuslar daha da kötüleşiyordu - Marcus'a bundan bahsetmiş olması da hiç yardımcı olmamıştı. Aksine, şimdi bir önceki geceden daha korkunçtu.

Keşke sürekli değişmeselerdi. Bazen kızıyor, bazen korkuyordu. Tekrarlayan bir kâbusa katlanabilirdi, ama her seferinde farklı bir şey olacağını ummasına neden olan ve sonra olmayan bir kâbus mu?

Daha önce rüyalarını yönlendirebiliyordu ama bunlar onu çıldırtacaktı.

Kabusun pis kokusunu vücudundan temizlemek için ikinci bir duş alması gerekti. Her tarafına krem sürdü ve giyindi.

Şimdi en güzel sütyenini ve iç çamaşırlarını giydiğini fark etmek, karnına bir tekme daha indirdi. Kimsenin onu onlarla görmesine izin vermeye niyeti yoktu. Makyajına ve saçına ekstra özen göstermesi için hiçbir neden yoktu.

Marcus'a ve sekse odaklanmanın, beyinde saklı kalan gizemler hakkında panik yapmaktan çok daha tercih edilir olduğu gerçeğinden başka bir neden yoktu.

Adam onu kucağına aldığında, kadının dili her zamankinden daha fazla tutulmuştu. Siyah kot pantolonu ve gri kazağı gözlerini daha koyu gösteriyordu, çenesindeki kirli sakal

Güçlü çenesini vurgulayarak. Kapının yanında durdu ve içeri girmesine yardım etti, parmakları soğuk parmaklarına karşı sıcaktı.

"Sakalın duruyor mu?" diye alay etti.

"Tıraş makinesinin şarjı yoktu ve tek elle tıraş makinesiyle uğraşamayacak kadar geç uyudum." Yüzünde bir onay ifadesiyle ona baktı. "Harika görünüyorsun."

Hiç allık kullanmamıştı. Gençken bile, ama tam o anda yanaklarına kan hücum etti. "Teşekkürler."

Onlara bir park yeri buldu ve ona kapıya kadar eşlik etti. Birlikte, bilet koçanlarını farklı yerel menü örneklerinden küçük porsiyonlar karşılığında değiştiren insanların oluşturduğu kuyrukta ilerlediler. Bufalo bifteği. Batı Yakası yabani somonu. Marcus tabağını sol dirseği ve koçanı üzerinde dengede tutuyor, sağ elini kullanarak kızın deneyebileceği şeyleri işaret ediyordu. Kuponların kontrolünü ona vermişti ve sonunda o sıranın sonundaki kadına doğru koçanları uzatırken Marcus ikisinin de dolu tabaklarını masaya taşıdı.

Becki onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve birden Banff davetini kabul ettiğine memnun oldu. Ne kadar uzağa gitmek zorunda olursa olsun, orada olmak doğrudu.

Bunu küçük sohbetler ve çeşitli yiyeceklerin karşılaştırılması izledi. Becki, Marcus'un denemesi için geyik etinden bir çatal dolusu kaldırdı ve Marcus bakışlarını Becki'ye dikmiş bir halde çanağı yalayarak temizledi. Yemek hem rahattı hem de değildi.

Beklenti aralarında dolaşıyordu.

Cevaplanmamış sorular.

Korkaklığı bırakıp tırmanış ayakkabıları ya da conta seçimlerinden daha önemli bir şey hakkında konuşmaya karar verene kadar yemek sonrası kahveleri çoktan doldurulmuştu.

"Bu öğleden sonra başka bir rüya gördüm." İçkisini yudumladı ve ağzının kenarından onu izledi.

Omuzları gerildi, odağı daraldı. "İyi misin? Neden bahsetmedin?"

"-Daha önce mi?" Becki araya girdi. "Çünkü yorgunum. Ve yorgun olmak artık eskidi. Bunun beni daha iyi bir hale getirmesine izin veremem."

"Uyumamak durumu daha da kötüleştiriyor."

Haklıydı. "Bir sonraki şeyi öğrenmek üzere olduğumu düşünüp duruyorum. Ama sonra rüya katlanıyor ve tekrar ediyor. Beynimdeki çarpık *bir Groundhog Day* filmi gibi. Aynı sahneyi tekrar tekrar görüyorum."

"Kaza mı?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Sinir bozucu. İlerlemiş olsaydı daha iyi olurdu."

Homurdandı. "Bir yanım rüyaların tamamen ortadan kalkmasının daha iyi olacağını düşünüyor ama haklısın. Belki o zaman ne olduğunu anlayabilirdim. Ama aptal döngü bile berbat durumda."

Marcus dirseklerini masaya dayadı ve daha yakına eğildi. "Nasıl berbat?"

"Değişiyor. Hâlâ aynı sahne, her zaman ben ve Dane varız ama farklıyız. Farklı davranıyoruz, farklı duygular gösteriyoruz. Bir keresinde bana o kadar kötü davrandı ki uyandığımda onu yumruklamak istedim. Normal nefes almaya başladıktan sonra. Ve bir sonraki sefer, aman Tanrım, kendimi uçurumdan aşağı atabilirdim. Tam bir kaltaktım. Tamamen kontrolden çıkmış ve sorumsuzdum."

Derin bir nefes aldı ve hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bunlardan hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum. Belki de kazaya ben sebep oldum. Belki de haddimi aştım ve onun ölümüyle sonuçlanan korkunç bir şey yaptım."

Onun elini tuttu. "Güven bana. Sürtük olduğun senaryo mu? Doğru olan bu değil."

Evet, doğru. "Bu öğleden sonra seni sebepsiz yere azarladıktan sonra mı? Tüm gerçekleri göz önünde bulundurduğunu sanmıyorum."

"Aslında, bugünkü küçük tartışmamız tam da bu yüzden dışarıdayken kavgacı bir şey yaptığını düşünmüyorum." Parmaklarını serbest bıraktı. "Bana haklı olarak öfkелendiğinde bile profesyonel bir şekilde davrandın. Pencereden tırmanma kısmı hariç, ama o da karakterine uygun."

Gülümseme isteğiyle yanakları seğirdi. "Yemin ederim yıllardır böyle bir şey yapmadım. İçimdeki şeytanı ortaya çıkarıyorsun."

Gözleri parladı. Karanlık ve şehvet dolu bir şey ona bakıyordu. Vücudunun ısındığını hissetti. Her zamanki gibi ona karşılık veriyordu.

"Bir insanın içindeki şeytanı ortaya çıkarmaktan bahsediyoruz." Marcus yumuşak bir sesle konuştu. "Okul için tüm tıbbi çalışmalarını yaptırdın mı?"

"Tabii ki. Sence orada ayrıntıları neden hatırlayamadığımı açıklayacak bir şey var mı?"

Bakışlarını yavaşça onun vücudunda gezdirmeden önce dudaklarına baktı. "Hayır.

Sadece sicilinin benimki kadar temiz olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

Kahretsin. Sanki adam kalçalarının arasına bir bomba yerleştirmişçesine, kadının çekirdeğine doğrudan bir arzu darbesi indirdi. Dürtüyle savaşmak için bacaklarını sıktı.

elini kucağına kaydırmak için. "Kabuslar hakkında konuşarak dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu senin hatan. Teninin kokusu dikkatimi dağıtıyor. Birdenbire tatlı olarak senden başka bir şey istememeye başladım. Her şekilde sana sahip olabilirim."

Ağzı kurudu. "Marcus-"

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun? Çünkü ben kullanmamayı tercih etsem de prezervatif kullanabiliriz. Tek elle kullanmak biraz daha zor. Takmama yardım etmen gerekecek."

"Ne yapıyorsunuz?" Becki fısıldadı, duyulmadıklarından emin olmak için odaya göz gezdirdi. En yakınlarındaki akşam yemeği partnerleri ilgisiz görünüyordu ama Becki ona tokat mı atması yoksa üzerine mi atlaması gerektiğinden emin değildi.

Tepkileri karıştırdığı için lanet olası aptal vücut.

Sonra arkasına yaslandı ve rahatladı, vücut dili cinsel yırtıcılıktan sıradan bir arkadaşlığa dönüştü. "Bak, eğer mantıksız ve vahşi bir şeyler yapmaya eğilimli olsaydın, halka açık bir yerde olmamıza rağmen en azından az önce bir pislik gibi davrandığımı için bana bir şeyler fırlatırdın. Ama sen öyle değilsin Becki. Sen iyi bir insansın. Beyninde saklı olan ve seni zorlayan her neyse, bu senin çılgın bir deli olmandan kaynaklanmıyor, tamam mı?"

Nabızı hâlâ saatte bir milyon mil hızla atıyordu. Gülmekle onun karnına yumruk atmak arasında kalmıştı ama yöntemi ne kadar çarpık olursa olsun işe yaramıştı. Haklı olduğu bir nokta vardı. Düşüncesiz olsa da, hiçbir zaman zalimce ya da kötü niyetli bir şey yapmamıştı, deli işi rüyalarının gerçek olduğunu gösterecek hiçbir şey yapmamıştı.

Bununla birlikte, argümanını ortaya koyma yöntemi aşırı ve çirkindi. Gülümsedi. Onun da karakterine uygun bir şeydi. İyi ki eğilmişti ama kırılmamıştı.

Bir iyilik diğerini hak etti.

"Evet." Derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurdu ve göğüslerini bluzunun kumaşına bastırdı. Bakışları yüzüne kaydı, istemsizce kepçe yakalı bluzunun kenarını izlerken, hafifçe eğilerek kabarıklıkları daha da yukarı kaldırdı.

Nefes alış veriş bir kademe atladı. "Evet, ne? Deli bir kadın olmadığını kabul ediyor musun?"

"Kesinlikle deli değil. İyi bir noktaya değindin." Önlerindeki tabakta kalan çikolatanın üzerinde bir parmağını gezdirdi, ağzına götürdü ve

yapışkan sosu dudaklarının arasına kaydırđı. Hafifçe emdi ve kirpiklerinin altından ona bakarken *mırıldandı*. "Ayrıca, evet. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Seks sırasında ten tene olmayı tercih ederim ama benimle çıplak olarak birlikte olma ayrıcalığını kime vereceğim konusunda seçiciyimdir. Yine de sana prezervatif takma fikri kulağa... ilgi çekici geliyor. Sanırım nasıl olduğunu hatırlıyorum. O hafta sonu epey bir pratik yapmıştık."

"Siktir." Marcus kelimeyi bir iniltiyle soludu. Bakışları onunkilerle buluşmak için kalktı, sıcaklık ve arzu gözbebeklerini genişletti. Burun delikleri alevlendi. Koltuğundaki pozisyonunu huzursuzca ayarladı.

Birbirlerine baktılar, Becki kaçmak isteyen gerçek bir ifadeye dönüşmesine izin vermeden boğucu *gülümsemesini* korumak için savaşıyordu. Sonra kırıldı, ne yaptığını anladığında karanlık yüzünü aydınlatan bir eğlence. "Baş belası."

"Bunu hak ettin," diye ısrar etti, gerçek arzularını gizleyerek. "Belki. Muhtemelen."

"Kesinlikle deneyin." Becki gülümsedi. "Ama ikimiz de ne kadar uygunsuz ve çirkin olsak da, haklısın. Geçen Eylül'de yanlış bir şey yaptığımı sanmıyorum. Keşke bundan emin olabilseydim."

"Umarım bir gün. Bu arada, yarın antrenmana geri dönüyor muyuz? Denemek için bir fikrim var. Bence işe yarayacaktır."

Titredi ama doğruldu. "Orada olacağım."

Gecenin geri kalanında onu takip eden şey ertesi gün duvara çarpma düşüncesi değildi. Uykuya dalma ve Dane'in dağın yamacından düşüşünü bir kez daha dehşet verici bir şekilde canlandırma korkusu değildi.

Marcus kamyonu binip inmesine yardım ederken, onu yurdun kapısına kadar geçirirken ve ısıklık çalarak uzaklaşmadan önce hayali bir şapka takarken, eve dönüş yolculuğu boyunca kanını kaynatan başka bir şey daha vardı.

Cinsel arzu damarlarında dolaşüyor ve tenini ısıtıyordu.

Hiçbir zaman kendini askıda bırakan biri olmamıştı ve eğer telefonda ona yatağına girmesi için yalvarmak istemiyorsa, şimdi bir şeyler yapması gerekiyordu. Becki kıyafetlerini çıkardı ve güzel iç çamaşırlarının beğenilmemesi karşısında başını salladı.

Sonra tekrar, Marcus'un ten tene girmekten bahsettiğinde yüzünde beliren ifade... Bu görüntüyü zihninde sabitlemek, uzuvlarının titremesi için fazlasıyla yeterliydi.

Şifonyerden vibratörünü aldı ve yatağa girdi. Daha rahat bir pozisyona geçerken gövdesine değen çarşafların serinliği ateşini düşürmek için pek bir şey yapmadı. Yastıklara yaslandı ve oyuncağı bir anlığına kenara bırakıp ellerini göğüslerine götürdü ve onları avuçladı, Marcus'u karşısında, bakışları vücudundan hiç ayrılmadan hayal etti.

Göğüsleri ağırlaşmış ve muhtaç hale gelmişti, seksi çoktan ıslanmıştı, uzun sürecek bir olayla ilgilenmiyordu. Ne bu gece, ne de akşam yemeğinden sonra ön sevişme başladığında. Marcus ona sabrın değerini öğretmiş olsa da, ikinci kural *kararlı bir şekilde hareket etmekti*.

Vibratörü kaldırdı ve klitorisine bastırdı, motoru düşük seviyede tuttu, daha fazlasının onu tatmin etmek için çok erken kıracağını biliyordu.

Marcus'un dokunuşunu -dilini, parmaklarını, aletini- düşünmek onu kendinden geçirmek istiyordu. Bu onun hassas meme uçlarını çimdiklemesi değildi; Marcus dişlerini kullanıyordu, ısırığı onu zevk ve acının bulanıklaştığı sınıra götürüyordu. Eli bacaklarının arasında gezinerek klitorisini ihtiyaçla titretiyordu. Aleti kadının derinliklerine doğru kayıyor, tekrar tekrar iterken geriliyordu. Daha hızlı, daha sert. Becki dizlerini yanlara doğru çekti ve onun üzerinde hareket ettiğini, gözlerinde gördüğü vahşiliği serbest bırakırken onu yerinde hapsettiğini hissetti. İhtiyacı.

Onun için.

Orgazmı onu ele geçirdi ve sertçe sarstı, çekirdeği orada olmayan bir horozun etrafında titreşirken nefesini kesmesine neden oldu. Nefes verdi ve daha fazlasını dileyerek hissin içinde yuvarlanmasına izin verdi.

Daha fazlası için can atıyorum.

Vibratörü kenara bıraktı ve kıvrıldı, onu arkasında hayal etmeye çalıştı. Kabusları uzak tutmak için onu çevreliyordu.

S Vücudunu saran egzersiz kıyafetleri onu örtüyor, ayaklarında ince tabanlı tırmanış ayakkabıları vardı. Marcus onun bir önceki tırmanışı düşünüp düşünmediğini merak etti.

Zihni bugün meydan okumaya cevap verebilirdi ama kendini tutması inanılmazdı. Bir fincan çay içmek için ona katılmasını isteyebilirdi, ekipman kabinlerine doğru ilerlerken ve koşum takımını çıkarırken o kadar kontrollüydü ki, yüzüne dönmeden önce tek kelime etmeden kemerini bağladı ve sıktı.

"Evet, efendim. Beni nerede istiyorsunuz?"

Yatağında çıplak olmak aklına gelen ilk düşünce olmamalıydı. "Üçüncü adım. Güzel ve kolay. Sadece kırmızı rotayı kullanacaksın. Bakalım odaklanmak tırmanışı sorunsuz bitirmene yetecek kadar dikkatini dağıtacak mı?"

Becki homurdandı. "Kırmızı tutamaklara bağlı kalmanın beni oyalamak için yeterli olduğunu düşünüyorsan yeteneklerim hakkında pek bir fikrin yok demektir."

İkisi de kement atarken o sessiz kaldı. Kadın rotayı incelemek için çenesini kaldırdı ve adam da bunu gördü. Duvarı kavramak için uzandığında bir ürperti.

Ama yine de ilerledi. Marcus o anda ona büyük bir hayranlık duydu.

"Bekle. Şunu giy."

Yanında getirdiği kumaşı uzattı ve kadının kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Nedir o? Yeterince içtiğimde sallayacağım bir bayrak mı?"

"Bu bir göz bağı. Tak onu. Şimdi."

Yutkundu. "Ama-"

"Ben senin gözlerin olacağım. Bana güvenmek zorundasın. Ve konsantre olmalısın çünkü sana bir tutamağın yerini söylediğimde bir daha söylemeyeceğim. Ayakların için ihtiyaç duyacağın zaman yerini ve şeklini aklında tutmalısın."

"Kör tırmanmamı mı bekliyorsun?" Bezi oynattı. "Sen delisin."

"Bunu ilk sen düşünmediğin için kızgınsın."

Kadından bir eğlence homurtusu kaçtı. Ona baktı ve gözlerinde ilk kez gerçek bir korku belirdi. "Marcus, ya...?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sorgulama. Kendini ya da beni. Yap şunu. Gözlerini bağla Becki ve kendini benim ellerime bırak."

Kadının dili bir an için dışarı fırladı ve adam onu kendine doğru çekip dilini dudaklarında gezdirme isteğiyle savaştı. Onu tatmak için. Almak için. Geçtiğimiz günlerde onu rahatsız eden baş ağrısı gitmiş, yerini uzun zamandır yaşamadığı bir şehvet almıştı.

Daha önce hiç onun gibi bir tedaviye sahip olmamıştı.

Becki ellerini kaldırdı ve koyu renkli kumaşı yüzüne bastırarak başının arkasında düğümledi. "Göz bağını nereden bulduğunu sormayacağım."

Bir gün onun üzerinde kullanmayı planladığı diğer oyuncakları listeleme isteğini görmezden geldi. "Dön, sağ omzun arkaya."

Doğruldu ve derin bir nefes aldı, göğsü çok hızlı hareket ediyordu. "Marcus, ben-"

"Benim sesim. Onu dinle. Başka bir şey değil. Ben senin dayanağınım ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bana güveniyor musun?"

Çenesi kısa bir süreliğine eğildi.

"Sağ omuz arkası," diye tekrarladı.

Kadın itaat etti, yavaşça hareket etti, elleri omuz hizasına kadar yükseldi. "Eğer bunu zarar görmeden atlatırsam, bir tür ödül kazanmalısın."

Ödüllendirilmeyi planlıyordu. Sadece tam olarak ne kadar alacağına karar vermemişti. "Dur. Sağ el dışarı. Saat iki yönünde parmak kanca tutuşu."

Onu yakaladı, sonra parmaklarını U şeklindeki sağlam tutamağın içine doğru kaydırды. "Belay'de mi?"

İçinden gurur ve saygı karışımı bir duygu geçti. Kuralları değiştirse bile, tereddüt etmeden tırmanma moduna geri döndü. Yapabilirdi

otomatik pilotta bir kurtarma yaptığına inanıyordu. "Belay on. Sol el, saat 11 yönünde. Tenis topu şeklinde."

Sesi spor salonunun geniş ve açık alanında hafifçe yankılanırken, kızın nefes alış veriş sözcüklerinin altında sistematik bir nabız yaratıyordu. Adam onu muhtemelen yıllardır tırmandığı duvardan çok daha yavaş bir şekilde yukarı çıkardı, ama kız tereddüt etmedi. Tanrı'ya şükür şikayet de etmedi. Her pozisyonda duraklamasını ve ağırlığını ayarlamasını sağladı.

Vücudunu ve beynini çalıştırırken bir yandan da tekrar donmak üzere olmamayı umuyordu.

"Acele etme. Sağ bacak, bir santim daha uzat ve tutacaksın. İşte bu kadar. Ağırlık transferi. Diğer uyluğunu kaldır. Sloper'ı bıraktığınız yeri hayal edin; ayağınız için güzel bir düz yüzey var."

Kadın sözünü kesmeden önce ona bir düzine daha tutuştan bahsetti. "Marcus. Can... Sadece tırmanabilir miyim?"

"Göz bağı olmadan mı?" Bundan emin değildi. On beş metreye kadar başarılı olmak tam bir başarı sayılmazdı.

"Hayır, ile. Sadece, rota yok. Tutunacak bir yer bulamazsam bana söyleyin, ama bu hissi seviyorum. Daha hızlı gitmek için kaşınıyorum."

Bir adrenalin darbesi ona çarptı. Kadının cesaretinden duyduğu gurur ve kendi içindeki tanıdık ihtiyaç. "Uçmaya hazırsan ben kimim ki seni engelleyeyim?"

Adama doğru döndü ve gülümsedi, geniş göz bağının altında görünen tek kısım ağzı ve çenesiydi. Sonra yüzünü duvara döndü ve hareket etti.

Marcus ipi sessizce çekti, sustu ama gerekirse yardım etmeye hazır. İhtiyacına göre ikna etmeye ya da atıp tutmaya hazır.

Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Becki başının üzerine uzandı, ellerini körlemesine kaydır. Bulduğu her tutamağın üzerinde parmaklarını gezdirdi, bir sonrakine geçmeden önce yüzeyleri test etti. Hoşuna giden bir tanesini seçtiğinde tutundu, tutuşunu ayarladı ve yükseldi. Ayakları yeni pozisyonlar buldu, tırmanış ayakkabılarının kenarları hiç düşünmeden en küçük çıkıntılara bastırdı.

Adam konuşmadan önce tavana kadar olan yolun dörtte üçünü tamamlamıştı. "İyi iş çıkardın. Çok güzel bir tekniğin var."

"Al," diye emretti.

Gevşekliği yukarı çekti ve onu yerine sabitledi. "Yakaladım. Nasılsın bakalım? Aşağı inmeye hazır mısın?"

Becki bir eliyle duvarı tuttu, diğer eliyle de ipi kolayca sardı ve arkasına yaslanıp onun ağırlığını desteklemesine izin verdi. "Evet.

sanırım."

"İyi hissettiriyor mu?"

"Tuhaf hissettiriyor." Dudakları kıpırdadı. "Etrafımdaki havayı hissedebiliyorum ama yükseklikle ilgili tek ipucum senin sesin. Ve dürüst olmak gerekirse, göz bağıını çıkarmaya hazır değilim."

"O zaman yapma. Bir hedefe ulaştınız. Bunu kabul et, kutla. Pozisyonunu al ve seni dünyaya getireceğim."

Yüzünü duvara dönmüştü, bacaklarını açmış, ayaklarını sıkıca yerleştirmişti. "Daha aşağı."

İpi yavaşça, kolayca kelepçeden geçirdi ve her seferinde bir inç serbest bırakmak için döndürdü. Becki yere doğru yürüdü ve kolları yanlara doğru gevşek bir şekilde mindere uzandı. Göz bağı hâlâ yerindeydi.

"Neden 5.11'lik bir tırmanışı bitirmiş gibi hissediyorum?"

"Güzel benzetme. Bu tümseği atlatana kadar her şey kazanılmış sayılır. Anladın mı?" Marcus rekor bir sürede ipi kayışından kurtardı, kalbi heyecanla çarparak onun yanına geldi. "Bana elini ver."

Parmaklarını havaya kaldırdı ve adam bileğini yakalayarak onu kolayca ayağa kaldırdı. Kadın gözbağını çekip çıkaracakken, adam konuştu.

"Dur."

Becki durakladı, elleri kumaşın üzerindeydi. "Umm, neden?"

Çünkü bir sonraki etap için fazlasıyla hazırды. "Başarılı tırmanışını kutluyorum. İşe yararsa ödöl alacağımı söylemiştin."

Elini kızın boynuna doladı ve ağzını kendi ağzına yaklaştırdı.

Bunun olacağını biliyordu. Bekliyordu. Şu anda değil ama yakında. Aralarındaki ateş göz ardı edilemeyecek kadar sıcaktı. Dünden ve yaşadıkları sayısız duygudan sonra -öfke, hayal kırıklığı, şehvet- bunu istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

O kaybolduğunda yaşadığı dehşetle mücadele edecek bir şey. Kabuslar ve korkular onu etkisi altına almış ve boğmakla tehdit etmişti. Şimdilik her şeyi bir kenara itti. En azından bir hayaletin üstesinden gelmeyi başarmış olmanın verdiği heyecanla, hevesle ona doğru bastırdı.

Öpücük yumuşak başladı, sadece dudakların buluşmasıydı, ama bir kâğıdın kenarından damlayan ateş gibi, ısı ve arzu büyüdü. Yayıldı. Adam onun ağzını okşadı.

diliyle, yumuşakça daldırarak, onun istekliliğini test etti.

Göğsü onunkine karşı katı ve sertti, aşamayacağı ve kaçınmak istemeyeceği bir engeldi. Dudaklarını ayırıp adamın içeri girmesine izin verdiğinde, adrenalın patlaması başının dönmesine neden oldu. Gözleri bağlı olduğu için görececek hiçbir şey yoktu, sadece hisler vardı. Kendi hırıltılı nefes alış verişlerinden başka duyacak bir şey yoktu. Dudaklarının tadı, onun altında hissettikleri.

Ellerini adamın göğsünde gezdirdi ve kaslarının keşfettikçe sıkılaşmasının tadını çıkardı. Adam inledi ve sol koluyla onu belinden yakaladı. Sıkı tutuşu gövdelerini birbirine temas ettirdi ve aralarında kaç kat dokuma olursa olsun ereksiyonunun yükselen sertliği açıkça görülüyordu.

Onu daha sert öptü. Onu tüketti, kasıklarını onunkilere vurdu ve heyecanını onun ağzını tutuşunda gösterdi. Onu acıttı.

Dudaklarını sadece boğazına, boynuna bastırmak için ayırdı, ısırdı ve vücudu boyunca ilerledi. Sağ eli yukarı doğru kayarak kızın göğsünü kavradı ve ona sıkıca sarıldı.

Ona doğru eğildi. İhtiyacı vardı. Ağrıyordu. Daha fazlasını istiyordu, tırmanışından gelen endorfin dalgasını alıp onu soymaya ve tam orada sikmeye harcamak istiyordu, sonuçlarına lanet olsun.

Gömleğini çekiştirerek çıkardı, ateşli parmakları belinde gezindi ve geri dönüp spor sütyenini çekiştirerek çıplak göğsünü ele geçirdi.

Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Ona doğru büküldü, koşumunun ağları onunkine takılana kadar sürtündü ve ikisi de kapana kısıldı.

Parmakları göğüs ucunu sıktı ve kadın zevkle inledi. Marcus dişlerini Becki'nin boynuna geçirdi ve tekrar ağzını yakalamak için geri döndü. Becki onu içine çekti. Havadaki tebeşir tozunun kokusunu, tırmanışın terini ve süregelen korkusunu içine çekti.

Tanrım, onu istiyordu.

Adam yavaşladığında kız protesto için inledi, adamın dudakları onunkileri terk ederken ses beklenenden daha yüksek çıktı. Sütyenini düzeltti, gömleğini düzeltti, beline bir dokunuş yaptı.

Ve onu nefes nefese ve ayakları üzerinde sallanır halde bırakarak uzaklaştı.

"Göz bağını çıkar." Emir fısıltıyla söylendi, yine de ses seviyesine göre emrediciydi.

Kızardığını bilerek düğümü çözmek için ellerini kaldırdı. Yüzünde ne göreceğini merak ediyordu.

Ciğerlerini doldurmak için mücadele ederken bulduğu şey nefesini titretti. Gurur.

Hayranlık.

Özlem.

Hâlâ öpücüğün etkisindeydi. Tırmanışın verdiği coşkudan. Onun her emrini yerine getirmenin neredeyse unutulmuş bir tatminle içini ürpertmesinden.

Yedi yıl önce onun vücudunu iyi bir enstrüman gibi çalarken, tırmanışla ilgili felsefesini paylaşmıştı. Bundan daha fazlasını değil. Bu onun *yaşamla* ilgili tutumuydu ve kız bu inançlara iki eliyle sarılmış ve bırakmamıştı.

Ta ki kaza dünyasını ondan koparana kadar.

Eskiden kim olduğunu hatırlatan her şey, kendini geri kazanabileceği umudunu canlı tutmaya yardımcı oldu.

Marcus onu, hayatın tırmanma yeteneğinden daha fazlası olduğunu hatırlamaya zorladı. Tutkularının yaptığı işten ve kurtardığı insanlardan daha derinlere uzandığını. Kaderin bu adamı birden fazla nedenden ötürü tekrar karşısına çıkarmış olup olmadığını merak etti.

Şimdi kabul etmek ve bir sonraki adımı atmak için cesarete ihtiyacı vardı.

Becki, Lifeline'ın Cumartesi sabahı eğitimi tamamlandıktan sonra güverte korkuluklarının üzerinden sarkarak Marcus'un yerleştirdiği hedeflere ipe inerken Erin'in ekibi iniş alanının üzerinde gezdirmesini izledi.

yerde.

Adamı uzaktan seyretmek ve ona hayran olmak ne kadar keyifli olursa olsun, bir sonraki kararını daha kolay vermesini sağlamadı.

Bir gün önce spor salonundan öpüşmeden ayrılmışlardı. Marcus ondan başka bir talepte ya da istekte bulunmamıştı, ki bu iyi bir şeydi, çünkü eğer evine dönmelerini ve geceyi birlikte kilitli geçirmelerini önerseydi, kız hemen kabul ederdi.

Sonra sabah pişman oldum.

"Tripp. Kaldır kışını ve tekrar dene," diye bağırdı Marcus. Tripp el salladıktan sonra ellerini sallanan halata bağladı ve elden ele helikoptere doğru ilerledi. Emniyet kemerinden bir güvenlik halatı sarkıyordu ama işi kendisi yaptı, açık yan kapının hizasına kadar yükseldi ve eller onu kargo bölümüne sürüklemek için uzandı.

Alisha dışarı çıktı, etkili bir şekilde aşağıya indi, yerden beş metre yükseklikte durdu ve alana doğru işaret etti. Erin tüm helikopteri güneye doğru kaydırırken Anders'in gerginliği ayarladığı açıklıktan görülebiliyordu.

Sanki Banff Bulvarı'nın kaldırımında yürüyormuş gibi pürüzsüz ve sakın olan Alisha, ipin momentumunu kullanarak kendini son mesafeye kadar fırlattı ve her iki ayağı da tam ortada olacak şekilde doğrudan hedefe indi.

Marcus ona bir beşlik çaktı, genç kadının yüzü sevinçle parlıyordu ve başparmağıyla uçağı onayladığını gösterdi.

Alisha klipslerini açıp yüzünde geniş bir sırıtışla binaya doğru ilerlerken Becki alkışladı.

Evet, Marcus zamanlamayı iyi biliyordu; ister Alisha'ya kasıtlı bir övgü olsun, isterse önceki gün onu tırmanmaya ikna etmek için kullandığı mükemmel an ve yöntem olsun.

Tırmanmaya, öpmeye ve ellemeye ikna etmek için... Adamın zamanlama konusunda hiçbir sorunu yoktu. Becki bu konuda ne düşüneceğinden hâlâ emin değildi.

Tutku iyi bir şeydi. Seksten zevk almak iyiydi - bunu bir düşkünlük olarak bile görmezdi. Ama yaptığı her şeyin o anda iyi hissettirmesinden daha fazla nedeni olmasını isteyecek kadar yaşlıydı.

Hormonları kadar zihninin de meşgul olmasına ihtiyacı vardı.

Becki bir saat sonra egzersiz bittiğinde ve herkes dinlenmeye geçtiğinde hâlâ içinde bulunduğu ikilemi düşünüyordu. Çocuklar tek kelime etmeden ayrıldılar ve Becki'yi Erin ve Alisha ile birlikte personel merkezinde bıraktılar.

"Öğle yemeği mi?" Becki sordu.

"Çocuklar yemek getiriyorlar. Bana bir meyve suyu doldurabilirsin," diye rica etti Erin kanepeye doğru ilerlerken. Kendini yere attı ve ayaklarını sehpaye dayadı. "Tekmeli bir şey isterdim ama eğitim kampı bitene kadar rotgut içmemeye yemin ettim."

"Bana bir şey yok," diye seslendi Alisha. "Öğle yemeği gelmeden bu bölümü bitirmek istiyorum."

Sırt çantasından bir kitap aldı. Becki bir bardağa portakal suyu doldurdu ve Erin'in yayıldığı yere getirdi. "Kendini parmak uçlarında mı tutuyorsun?"

"Aynen öyle. Ayrıca, artık Marcus'un içkiden bayıldıktan beş dakika sonra beni arayıp yataktan kaldırmayacağına da güvenmiyorum."

"O da yapardı." Erin'in karşısına oturdu ve başını salladı. "Zor bir seans mı?"

"Rüzgar sürekli değişti. Burada Mart'tan Mayıs'a kadar uçmak, yılın geri kalanının toplamından çok daha heyecan verici. Bu gece kar yağacağını duydun mu? Dağlar ve değişen sıcaklıklar, yılın bu zamanında patikalarda çok fazla insan olmamasına iki kat sevinmeme neden oluyor." Erin gözlerini kapadı, başını kanepeye yasladı. "Yine de bunu hiçbir şeye değişmezdim. Adrenalin patlaması uyuşturucu gibi."

Özlediği heyecanı ve süregelen kafa karışıklığını anlayacak biri varsa o da başka bir SAR üyesiydi. Bu durumun karmaşıklığına bir de fazladan bir bileşen eklenmişti. Becki içkisinin son kalanını da buzla karıştırdı ve belirsizliğini Erin'le tartışmanın tamamen haddini aşmak olup olmayacağını düşündü.

Daha güvenli bir sorguyla yetindi. "Lifeline için çalışmayı seviyor musun?"

Erin yavaşça doğruldu, sanki saçlarını düzene sokmayı düşünüyormuş gibi, kalın siyah kütlesi atkuyruğunun içinde zar zor duruyordu. "Lifeline harika. Ekip harika. Beni tamamen delirtmiyorlar, sadece kısmen delirtiyorlar. Uçabiliyorum ve genellikle kötü alışkanlıklarımı tatmin edecek kadar boş zamanım oluyor. Sevilmeyecek ne var?"

"Kötü alışkanlıklar, ha?" Erin'e merakla baktı. Becki, bu kadar dengeli ve kendinden emin olan Erin'in neleri hoşgörü olarak gördüğünü keşfetmenin ilginç olacağına bahse girmişti. Ekip dosyalarını okuduktan sonra Becki neredeyse aynı yaşta olduklarını biliyordu ve iş dışında da konuşabileceği birinin olması hayatında ihtiyaç duyduğu şeyler listesindeydi.

Erin güldüğünde ne kadar uzun süredir sessizce düşündüğünü fark etmemişti. "Aklında bir şey varmış gibi seğiriyorsun. Sor ya da sorma. Beni ilgilendirmez. Ama konuşmak istiyorsan, köşedeki küçük sarışın kızdan daha fazlasını gördüm."

Becki gülümseyerek söz konusu genç kadının odanın uzak tarafındaki koltuklardan birine kıvrılmış olduğu yere baktı. Alisha kendini tamamen kitabına kaptırmış, okurken arada bir gözleri fal taşı gibi açılıyordu. "Çok tatlı, değil mi?"

"Dondurma külahındaki bal gibi. Etrafındaki her şeyi de yapış yapış yapıyor ve kirletiyor." Erin ürperdi. Becki güldü. "Şey, bu doğru. Geçen gün beni Disney'in bir filmini izlemeye ikna etti."

"Hey, hepsi kötü değil."

Erin burnunu çekti. "Biliyorum ve hatta yalan söylemeyeceğim, bir noktada kağıt mendilleri çıkarmak zorunda kaldım. Tanrım, bundan nefret ediyorum."

Alisha sarsılarak ayağa kalktı, yerini korumak için parmağını sayfaların arasına soktu ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

"Ve Devon'un üç, iki, bir içinde görüş alanımıza girmesi için geri sayım... Tam zamanında." Genç sarışın adam görüş alanlarına girdiğinde Erin alaycı bir şekilde eğildi. Kanepeye çökerken Alisha'nın geri çekilen sırtına baktı, yüz ifadesindeki hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Biliyor musun, ben

Bu ikisi bu çarpık ön sevişmeyi sistemlerinden çıkarana ve birbirlerini aptalca becerene kadar bekleyin. Onların garip danslarına katlanmak artık eskidi."

"Gerçekten mi?" Becki Devon'a tekrar baktı, bu kez Erin'in önerisiyle donanmıştı ve Alisha ile Devon arasında gördüğü tüm etkileşimleri düşündü. "Sanırım bu garip bir şekilde mantıklı."

"Gördün mü? Bükülmüş."

Becki gülümsedi. "Ben de neredeyse o kadar sapkın olabilirim. Marcus hakkında ne düşünüyorsun?"

"Marcus'um mu? Maaşımı ödeyen ve böylece bana bağırmasına ve benden her türlü çılgınca şeyi talep etmesine izin verilen adam gibi mi? Karanlıkta bir platformun üzerinde durup rüzgârın hangi yönden geldiğini anlamaya çalışmak gibi mi?"

Becki kahkahalarına engel olamadı. "Bu fikirleri nereden buluyor?"

"Konuşmalısın." Erin yüzünü buruşturdu. "Oyunlar sizde bir tür saplantı mı? Çünkü bir dahaki sefere oryantiring düzenlediğinde hasta."

"Neden şikayet ediyorsun? Harika iş çıkardın."

Erin başını salladı, "Hayır, artık dikkatimi dağıtmıyorsun. Neden bu kadar sinirlisin? *Kimin* Marcus olduğunu çoktan belirledik, ki bir haftadır onunla çalıştığına göre bunda şaşılacak bir şey yok. Bazı adamların insanın içine işlemek gibi bir huyu vardır."

"Evet." Becki dikkatle düşündü ve Devon'ın odanın uzak tarafında hâlâ duyamayacağı bir yerde olduğundan emin oldu. Hangi noktada çok fazla şey paylaşıyordu? "Bir keresinde kaçamak yapmıştık."

"Gerçekten mi?" Erin kadehini selamlamak için kaldırdı. "Güzelmiş. Ayrıntı istediğimden değil ama her zaman onun çarşıların altında ne yapacağını bilen bir tip olduğunu hayal etmişimdir."

Ve duvara... ve yere. Becki gülümsedi. "Kararlılık... yetersiz bir ifade."

Erin başını salladı. Bekledi. Sonunda yüzünü buruşturdu ve güldü. "Dur tahmin edeyim. Bir tur daha mı düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum, sonra *hayır* diyorum. Düşünüyorum, sonra *evet diyorum*. Tuhaf bir cinsel yo-yo gibiyim ve bu beni deli ediyor."

"Birlikte çalıştığınız için mi?" Erin omuz silkti. "Çünkü aranızdaki şeyin büyük bir mesele olduğunu sanmıyorum. Birlikte kurtarma operasyonları yürütecek değilsiniz ya. İlişkiler o zaman tuhaflaşır."

"Tırmanış partnerimle yatıyordum," diye itiraf etti Becki.

Erin ağzını yana çevirdi. "Ama sen Yellowstone'da arama kurtarma işinde çalıştın, o çalışmadı, değil mi?"

"Hayır, ama-" Evet, ne d e m e k istediğini anladı. "Hala Dane'i düşünüyorum."

Diğer kadın bir süre sessizce oturdu. "Ne kadar zaman önceydi? Sekiz ay falan mı?"

Becki başını salladı.

"Tatlım, düğümleri çözebileceğinden daha sıkı ve daha hızlı bağlıyorsun. Onu özleyiyor musun?"

Suçluluk duygusu ve kafa karışıklığı kötü birer analitik araçtı. "Belki mi? Rahattık. Aşık değildik."

Erin arkasına yaslandı ve bir dakika boyunca içkisini yudumladı. "Bir zamanlar bir adamım vardı. Yakındık, aynı türden bir şeydi. Yatakta iyiydik, birbirimizin arkadaşlığından bir noktaya kadar keyif alıyorduk. Mükemmel değildi ama oradaydı. Sürekli bir şeydi. Dediğin gibi, rahat."

Becki merakla Erin'e baktı. "Ona ne oldu?"

"Rahatsız edici bir hal aldı. Onun mu yoksa benim mi değiştiğimden emin değilim. Hayatıma devam etmem gerektiğine karar verdim. Bir süre onu özledim mi? Tabii ki özledim. Yatakta nelerden hoşlandığınızı bilmesi için eğittiğiniz bir adam gibisi yoktur."

Erin'in açık sözlü yorumlarına gülmek istedi ama Becki'nin zihni hızla çalışıyordu. "Dane'i özleyorum. Arkadaşlığı özleyorum. Kendimi suçlu hissediyorum, sanki yapabileceğim daha fazla şey varmış gibi ve o gün olanların eksik parçalarından bahsetmiyorum."

"Sanki onu daha çok sevmeliymişsin gibi? Kızım, bunu kendine yapma. Ve daha da önemlisi, *sahip* olduğun şeyin bir daha asla sahip olamayacağın anlamına geldiğini düşünme."

Becki durakladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Erin öne doğru oturdu, tamamen odaklanmıştı. Becki'ye bir parmağını kaldırdı. "Ya Dane'e aşık olsaydın? Sırılsıklam, parmaklarında yüzükler, ayak parmaklarında çanlar, hepsine. Ve o ölseydi. Nasıl olduğunu düşünme, sadece gittiğini düşün. Gerçekten çul giyer ve hayatının geri kalanında küllerin içinde oturur muydun?"

"Tabii ki hayır."

"Hiç başka biriyle ilişki kurmayı düşünür müsün?" "Bunu basitmiş gibi söylüyorsun."

"Çok basit." Erin başını salladı. "Eğer dalga geçmeye hazır değilseniz, o zaman hazır değilsiniz demektir. Yeni bir pil takımı alın ya da taşınabilir bir

Duş başlığı, seni ne heyecanlandırıyor. Ama eğer ilgileniyorsanız ve kapınızı aşındıran bir erkek varsa, yas tutma sürecine kendi kendinize dayattığınız bir zaman çizelgesi eklemeyin. Bir erkeğin canına okurken diğerinin canına okuyabilirsiniz."

Becki kendini kaybetti. O kadar çok güldü ki sonunda nefes nefese kaldı.

Erin oturdu ve sessizce izledi, bir kaşını kaldırdı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Hizmet edebildiğime sevindim."

S Bir şeyler değişmişti. Marcus Becki'ye dikkatle baktı ama ne olduğunu anlayamadı.

O sabah ekibi, kukuletaların yanındaki tepelere tırmanmalarını ve buldukları "cesetleri" indirmelerini gerektiren çok yaratıcı bir egzersizden geçirmişti. Dün geceki yağıştan kalan hafif kar tabakası, güneş birkaç saatliğine onları pişirmek için ortaya çıktığında her şeyi saf çamura dönüştürmüştü.

Yine de, takım kirli bile olsa birlikte inanılmaz derecede iyi çalışmıştı ve kir ve pislik onları spor salonundaki iyi bir temizlik seansından bile daha fazla bir araya getiriyor gibiydi.

Becki yüksek sesle alkışladı. "Harika iş çıkardınız çocuklar. İnanılmaz."

Tripp başıyla selam verdi. "Güzel egzersiz. Cesetleri nereden buldunuz?"

Devon bir adım daha yaklaştı, her iki kolunun altında çamurla kaplanmış birer manken vardı. "Peki onları iade etmek zorunda mıyız?"

"Neden, biriyle mi çıkmak istiyorsun?" Alisha alay etti. Kız reverans yaparken *bir oooh* korusu yükseldi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Yine de evet, tamamen kötü bir egzersiz Becki. Bugün bizi eğittiğin için teşekkürler."

"Kahverengi burun," diye fısıldadı Devon.

Becki güldü. "Cesetleri Marcus'un kamyonetinin arkasına bırakın, sonra gitmekte özgürsünüz. Pazartesi tatilinizin tadını çıkarın."

"Ama Salı günü geç kalmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Saat 05:00'te ilk yardım senaryolarıyla başlıyorsunuz." Marcus onların iniltilerini başıyla onayladı. "Devam edin. Hepiniz beş dakikadan kısa sürede buradan çıkarsanız 06:00'ya yetişirim."

Sevinç ıgılları kulakları sağır ediyordu, insanlar telaş içinde dağılıyordu.

Becki kamyon kasasının kenarına yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş, yüzünde bir gülümseme vardı. "Softie."

"Ne? Buradaki tek iyi adamın sen olmasına izin veremem."

Güldü. "Doğru, sanki benimle rekabet etmekten endişeleniyorsun. Tamamen seni örnek alıyorlar. Lifeline'ın yıllar boyunca neden bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyorum."

Tamam, işte yine oldu. "Şimdi de iltifatlar. Benden bir şey beklediğini düşünürdüm ama sana sabahın köründe yataktan kalkmanı emretmiyorum."

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum."

Eğildi ve ekibin kamyonetinin arkasına gelişigüzel attığı mankenlerden birini düzelitti. "Kızlarla ne yapmak istiyorsun? Ve ekip haklıydı; bu arada ilham verici bir eğitim seansıydı."

Becki kamyon kasasının kenarına zıpladı ve dirseklerini dayadığı yerin yanına oturmak için döndü. "Teşekkürler. Gerçek bir cesedi kurtarmak her zaman daha eğlencelidir ama nefes alan, kanlı canlı tipler onları uzun süre çamura gömdüğünüzde şikâyet etmeye meyillidir."

Kolları çıplaktı ve kir izleri üzerini kaplamıştı, yanındaki sahte bedenler kadar kötü değildi ama yine de. Koluna nazikçe dokundu ve pazusundan aşağıya bir leke bulaştırdı. "Senin de en az onlar kadar duşa ihtiyacın var."

"Hmm."

Marcus başını kaldırdı ve kızın gözlerindeki sıcaklık onu ürpertti. Onun kendisine böyle baktığını hayal ediyordu, yüzünün her yerinde *evet* yazdığını görüyordu - belki de hayal edip *etmediğinden* emin değildi. "Onları temizlememe yardım etmek ister misin?"

"Onları bağlayıp otomatik araba yıkamadan geçirebileceğimizi sanmıyorum?" Sesi ipeksi bir hal almıştı. Onu okşuyor ve her bir düğmesini *sonuna* kadar *açıp* kapatıyordu.

"Birisi RCMP'yi arayıp toplu cinayet işlediğimizi söyleyebilir. Okuldaki duş odasına ne dersin?" *Aksesuarlar temizlendikten sonra ikimizin de soyunup yeniden kirlenebileceği bir yer.*

Becki dudaklarını yavaşça yaladı, bakışları sanki lezzetli bir şey yemesine bir saniye kalmış gibi onun üzerinde geziniyordu. "Bence bu harika bir fikir."

Ateşli. Lanet olsun. Lanet olsun.

Yan tarafa, kadının bacaklarının arasına geçti ve ona doğru eğildi. Kadın ellerini havaya kaldırdı. "Marcus, çamura bulandım." "Umursadığımı mı sanıyorsun?"

Adam ona doğru uzandı ama kadın havada bileğini yakaladı ve adamın sol ön kolunu kendi koluna yasladı. "Hayır demiyorum. Değerli kamyonunuzun içini olduğu kadar dışını da çamurla kaplamak istemediğimi söylüyorum."

"Çamur umurumda bile değil." Alnını onunkine yaklaştırdı. "Ama madem hayır demiyorsun, sabırlı olup bekleyeceğim. Sadece, önce beni öp."

"Sadece bir öpücük mü?"

"Peşinat. İştah açıcı. Seni burada, kamyonetimin yan tarafına yaslayıp ırzına geçmemi engelleyecek bir şey."

Becki sertçe yutkundu. İlginç bir tepki. Marcus bu fikri *Becki'yi akılsızca becermek için gelecekteki yerler.*

Sonra hiçbir şey düşünmedi çünkü kadın çenesini kaldırdı ve ağızlarını birbirine değdirdi. Dudaklar açık, nefesler birbirine karışıyor. Dili onunkini kızdırmak için uzandı.

Onu canlı canlı yemek istiyordu. Bir noktada yapacaktı. Ama şimdi? Onu vücuduna çekti ve her şeyini yeniden öğrendi. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirirkenki yumuşaklığı. Dişlerini dudağının üzerine kapatıp ısırıldığında omurgasındaki keskin çıtırtı. Teması kesip yanaklarını birbirine değdirirkenki nazik okşayış.

"Okula ne kadar hızlı gidebilirsin?" Kelimeler kulağına fısıldadı. Onu kutunun üzerinden kaldırdı, vücudunun aşağısına indirdi, dolu sikine sürtünürken basınçtan inledi. Farklı yönlerle doğru koşturarak kabine yerleştiler. Adam kamyonu vitesle takıp dönerken kadın hâlâ kemerini bağlıyordu.

lastikleri çıkar.

"Kızları geri vermek zorunda mısınız?" diye tekrar sordu. Ekibin uçurumdan kurtarmak için kullandığı mankenlerin ödünç alınıp alınmadığını hiç öğrenememişti.

"Hayır, onlar artık okula ait. Bu da başka bir sabır egzersizi mi? Irza geçme yerine çamurlu plastik modeller hakkında konuşmak mı?"

"Evet." Marcus biraz daha konuşmak istememek için dişlerini birbirine geçirdi. Becki'yle birlikte olma düşüncesi karşısında patlamaya o kadar yakındı ki, bu aptalcaydı.

Yavaş gitmek imkansız olurdu.

Giriş kapısının yanına yanaştı ve saniyeler içinde araçtan inip onunla buluşmaya gitti.

Becki mankenlerden birini kamyonun kasasından kurtarmıştı bile. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kel, gerçek boyutlu formu ona doğru fırlattı. "Kızları temizliyorum. Tamamen kuruduktan sonra yaptıktan sonra şimdi yapmak daha kolay."

Tamamen yanlış mı anlamıştı? Planın mümkün olan en kısa sürede birbirlerini anlamsızca becermek olduğundan emindi. Hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı beyninde savaşıyordu. Becki kapıyı açıp iki kişiyi daha içeri taşıdı ve onu erkekler duş alanına kadar takip etti.

Mankenleri yere sırayla dizdi ve duş başlıklarını uygun açılara ayarlayarak üç musluğu açtı. "Ben diğerlerini getireyim, sen yıkamaya başla."

Marcus çamura bulanmış plastik gövdelere giderek daha az hevesle baktı. "Seni takas edeceğim. Sen yıka, ben taşıyayım."

Becki güldü. "Ne yani, ellerini çıplak kadınların her yerine sürmekte sorun mu yaşıyorsun?"

Durdu ve onun gözlerinin içine baktı. Bakışlarını kasıtlı olarak vücudunun üzerinde gezdirdi, göğüslerinde ve bacaklarının arasındaki V'de durakladı. "Soyun da sana ne kadar az sorunum olduğunu göstereyim."

Becki daha da yaklaştı. Parmakları adamın belini keşfediyor, gövdesine doğru süzülüyordu. Kışkırtıcı, bağımlılık yapıcı. "Seninle soyunmak en sevdiğim anılarımdan biri."

Avuçlarını göğsüne bastırdı. Zihni onun o çökmekte olan süitte duvara yaslanmış görüntüsüyle doldu, devasa duş kabini su üzerlerine dökülürken onu arkadan becerdi - kontrolü sınırdaydı ve ona dokunmamıştı bile.

"Ben planı değiştirmeden yıkamaya başla." Sesi sinirli ve dengesizdi. Kendiliğinden yanmaya başlayacaktı.

"Sabır, hatırladın mı?" Bunu bir sorudan daha fazlasına dönüştürdü. Tüm vücudu yumuşamıştı, gözlerinde davet vardı. Onunla ilgili her şey *gel ve beni al diye* bağıırıyordu.

Vücudu ihtiyaçla titreşiyordu. Gömleğini başının üzerinden çıkarıp odanın kenarına fırlattı.

Adamın göğsünde yavaşça bir gezinti yaparken gözleri parladı. "Sanırım kızları fırçalamaya başlamalıyım. Onlar aradan çıktıktan sonra başka şeylere geçebiliriz."

Vücutları birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı, kadının teninden gelen sıcaklık bir örümcek ağı gibi adamın etrafını sarıyordu. "Belki de önce *başka şeyleri* düşünmeliyiz."

Bir şey tıkladı. Becki sanki daha fazla direnemeyecekmiş gibi ona doğru yaklaştı ve başını geriye doğru eğdi. "İyi. Otoriter olduğumu biliyordum. Beni yıkamak için gönüllü olacaksan, buyur. Kendimi biraz... pis hissediyorum."

Ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi ve tırnaklarını kullanarak koçu pantolonunun bel çizgisini takip etti. Aletini kavrayabilmesini engelleyen tek şey, vücutlarının birbirine ne kadar sıkı bastırılmış olduğuydu.

Homurdandı ve onu olduğu yerde sabitleyerek ağızlarını birbirine yaklaştırdı. Yıllar boyunca onu defalarca görmüştü, eli sikinden bir tepki çıkarırken birlikte geçirdikleri gecelerin görüntüleri beyninde yanıp sönüyordu.

O deneyimler siyah beyazdı - uzaktaki bir ekranda soluk, bulanık görüntüler. Bu yüksek çözünürlüklüydü. Gerçek kokular, gerçek tatlar. Onun ağzını aldı, tenlerinin kokusu etraflarında çiğ ve tutkulu bir şekilde yükseliyordu.

Becki teklif etti ve o da kabul etti, neredeyse şiddetli bir öpücük, sınırda bir kontrol. Burunları çarpışıyor, dilleri düello ediyordu. Adam parmaklarını Becki'nin gövdesinde dolaştırdı ve kıcını avuçlamak için aşağı indirdi. Her şeyi mükemmel bir hizaya getirmek için onu fazla kaldırmasına gerek kalmayacak kadar uzun boyluydu, pamuklu pantolonunun ince kumaşının ardındaki sikiğin sert ve hazır çizgisi, seksinin yumuşak sıcaklığıyla buluştu. Tırmanış malzemelerinin ince dokuması, adam onları bir araya getirirken aralarında yetersiz bir bariyer oluşturuyordu.

Sağ bacağını onun kalçasına geçirdi ve sıktı. Ağzının içine doğru soludu, onu en yakın duvara yaslamak için döndüğünde sert bir hırıltı onu takip etti, sert yüzey ona klitorisinin üzerinde horozunu çalıştırırken onları destekleyecek bir şey verdi. Onu gördüğünden beri titreyen kömürler kükreyerek içini ve dışını kaplayan alevlere dönüştü.

"Tanrım, Marcus." Kadın adamın omzunu ısırdı ve dudaklarından bir çığlık kopardı.

Marcus, vahşi bir hayvan gibi kızın üzerine atlama isteğiyle savaşıyor aklına gelen tek çözümü seçti. Kendini doyurmadan önce onu çabucak boşaltması gerekiyordu çünkü o kadar hazırdı ki boşalması sadece üç saniye sürecekti.

Adam tişörtünü çekiştirdi ve kadın da ona yardım etti, bir anda hem tişörtünü hem de sütyenini çıkardı, yavaşça dönerek pantolonunu sıyırdı.

Çıplak kıcını.

Pantolonunu ve külotunu tek elle çıkarmak hiç bu kadar sinir bozucu olmamıştı. Bir sonraki aşamaya geçmek için acele ederken bir yerini yırtmış olabilirdi.

Marcus bir duş daha açtı, Becki'yi kendine doğru çekti ve spreyin altına soktu.

Kadının bedenini göğsüne yasladı ve bir göğsünü yakaladı. Sert bir şey avucuna değdi ve omzunun üzerinden baktı. "Yüce Tanrım, onları delmişsin. Bir halka hissettiğimi sandım."

"İlk yaz tatili. Sana yapacağımı söylemiştim."

Yapmıştı ve bunu yapıp yapmadığını merak etmek, kimsesizler diyarında sıkışıp kaldığı süre boyunca anılarında bir rol oynamıştı. En azından kendine bu şekilde işkence etmenin sağlıklı olmadığına karar verene kadar.

Göğüs ucundaki halkayı okşadı, küçük halkayı çekiştirdi ve Becki başını geriye atıp onaylarcasına inledi. Elini vücudundan aşağıya, göbeğinin üzerinden buklelerini ayırmak için kaydırdı ve tekrar küfretti. "Klitoris çubuğu mu? *Tanrım*, Becki, patlayacağım."

Sırtının küçük kısmına boşalmasına bir saniye kalmıştı, kız onun dokunuşu altında kıvranırken aleti sürtünüyordu.

"Daha fazla, Marcus. Daha sert."

Gözlerini kapadı ve vücudundaki baskıyla savaştı. Bir ayarlamayla sikini onun kış yanaklarının arasındaki vadide kaydırmak yerine onu becerebilirdi. Ama o boşalana kadar değil.

Onu çalıştırdı, onunla dalga geçti, duşun buharı bir tür bilimkurgu sahnesi gibi etraflarında dalgalanıyordu. Becki nefes nefese kaldı, bacaklarını iki yana açıp cinsel organını adamın eline doğru iterken küçük iniltilerin sesi yükseliyordu. Adam iki parmağını Becki'nin göbeğine soktu ve başparmağıyla klitoris çubuğuna hafifçe vurdu; Becki eridi, adam onu desteklerken vücudu sarsıldı, gövdesinin tüm ağırlığıyla kucaklandı.

Becki kendini dik konuma getirirken kolu hâlâ Becki'yi bedenine hapsediyordu.

Marcus ona bir yere gitmesi için zaman vermedi. Hafifçe çömeldi, aletini onun sıcaklığına dayadı ve arkadan soktu. Kadının hoş nefesi duvarlarda yankılandı ama Marcus'un hislerini bastıran şey vücudunun sıkı sıkıya kenetlenmesiydi.

Bir adım yana tökezlediler ve Becki iki avucunu da duvara bastırarak kıcını ona doğru itti ve kendini sundu. Adam gözlerini dikmiş

Birleştikleri yerde, kadının içinde kaybolan sikiyle büyülenmişti.

"Bütün gün orada mı duracaksın?" diye takıldı, kelimeler düzensiz ama mutluydu. Adam bakışlarını kaldırıp onun omzunun üzerinden kendisine gülümsediğini gördü. "Devam et, beni sertçe becer."

İzin verildi, yapabileceği başka bir şey yoktu. Yavaşlamak, kesinlikle değil. Kontrolü elinde tutan tek şey sikiydi, taşakları da ona destek oluyordu ve her ikisi de kadının sıcaklığına girmesini talep ediyordu. Kalçasını kavrayışı onu sabitlemiş ve kadının istediği şeyi yapabilmesi için yeterince destek sağlamıştı. Birbiri ardına itiyor, sert ve kirli bir şekilde beceriyordu. Yine de kadının zevk sesleri devam ediyor, adamın arzusunu artırıyordu. O kadar yakındı ki, kenara o kadar yakındı ki, bir hamle daha onu aşağı itebilirdi. Onun üzerine eğilerek sağ elini bacaklarının arasına soktu ve klitoris çubuğunu buldu.

Çıglık attı ve titredi. Şaftının etrafındaki sıkı sıkıştırma onu kırdı, parçaladı ve horozu boşaldı, beyni vahşi doğaya kaçtı.

Uzun süre birbirlerine kilitlenmiş halde durdular, ısıtılmış su tenlerinin üzerinden akıyordu. Adamın aleti nihayet yumuşayıp kadının bedeninden ayrıldığında, adam kadını dikleştirdi ve göğsüne yaslanması için döndürdü.

Sikişiyor olabilirdim ama aynı zamanda çok da iyiydi.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi, saç tellerini yüzünden ve omuzlarından uzaklaştırdı. Haklıydı. Tek bir tat yeterli değildi. Çılgınca koşuşturmaları onu istediğini doğrulamaktan başka bir işe yaramamıştı. Tekrar ve tekrar.

S Duş odasındaki ex'in kesin faydaları vardı. Marcus duruşlarını ayarlarken omuzlarından sıcaklık akıyordu, çıplak bedenleri hâlâ birbirine yapışık. Kulağının altında kalp atışları yavaşça durdu. Onun

Nefes alış veriş normalde yakın bir şekilde rahatlardı.

Onlar sessizce gevşerken Becki parmaklarını onun sırtında gezdirdi, teninin kaygan yüzeyinin altındaki kaya gibi sağlam kasların verdiği hissi seviyordu. Ellerini daireler çizerek yukarıdan aşağıya indirdi. Hareketi baştan tekrarlamadan önce kısa bir süre kıcını avuçladı.

Uzun bir kuraklık döneminden sonra, sert, hızlı ve kirli bir şekilde eve dönmek muhteşem bir cinsel dönüş olmuştu.

Marcus, "Bana dokunmaya devam edersen üç saniye içinde her şeye yeniden başlarız," diye uyardı.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Kıkırdaması göğsünde gümbürdedi. "Seni eve götürüyorum Becki. Seni besleyeceğim. Sonra bir sonraki tura geçebiliriz."

Hmm, daha önce onun ne kadar otoriter olabileceğine dair düşüncesi yine aklına takıldı. Sadece otoriter değil, efendi gibi. Bir yanı ona emir vermesini seviyordu. Bazı parçalarının ise kontrolü bu kadar çabuk bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Becki onu içine almak için başını arkaya eğdi. Ne istediğine karar vermişti - Erin'in mükemmel tavsiyesine göre - o da almıştı. Eğer Becki'nin yüzündeki tatmin olmuş ifade bir şey ifade ediyorsa, Becki de birlikte geçirdikleri zamandan keyif alıyordu.

Birbirlerine fiziksel zevkten daha fazlasını vaat etmemişlerdi.

Kaydı ve tembelce gerindi, göğüslerini göstermek için kasıtlı olarak sırtını kamburlaştırdı. Bacaklarını iki yana açtı ve göbeğinden bir damla nem kaçarken memnun bir inilti çıkardı.

Birkaç porno tarzı hareket, onun dengesini bozmak için tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi. "Şey. Bilemiyorum. Ya o gün için başka planlarım varsa?"

"Bilmiyorsun, o yüzden aptalca oyunlar oynamayalım. İkimiz de gerçeğe çok fazla saygı duyuyoruz." Marcus duvardaki sabunluktan sabunu aldı ve önüne doğru işaret etti. "Buraya gel de seni temizleyeyim."

Kesinlikle otoriter. "Kendim yıkayabilirim." "Becki."

Adamın sesi bir sirenin çağrısı gibi derinlere işlerken kadın ürperdi. Bakışlarını onunkilere kaldırdı ve yakın zamanda yaşadığı orgazmın yankısı olan bir arzu nabızı çekirdeğine çarptı. Adamın ifadesinde bir şeyler vardı. Gövdesini tutuşunda, zorlukla kontrol altına alınmış bir tutku ve sıkı bir kontrol vardı.

İçinden bir ses onun emirlerini yerine getirmenin çok ama çok iyi hissettireceği konusunda onu uyarıyordu. İçindeki bir şey bunu çok fazla istemekten korkuyordu. Ayaklarının sadece birkaç saniye sonra onun için hazırlayacağı yanıtta başka bir yanıt bulmaya çabaladı. Onu onun yanına taşımak ve ona izin vermek...

Herhangi bir şey.

Kabul etmek istemediği dürtülerden saklanıyordu. "Mankenlerin temizlenmesi gerekiyor Marcus. İki kez yıkamamızın bir faydası yok."

Kollarını sert göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kadının ağzı sulandı. Çırlıçılak bir erkekti, pazuları suyla parlıyordu. Koyu renk kıllardan oluşan bir iz, yarı sert sikinin ve ağır kesesinin kaslı kalçalarının arasında asılı durduğu yere kadar uzanıyordu. Direnmek için çıldırıyordu.

"Sen yıkamaya başla o zaman. Ben havlu bulacağım." Sabunu tabağa geri koydu ve elini durulayarak temizledi.

Adamın birdenbire onun isteğine boyun eğmesi onu bu kadar şaşkına çevirmemeliydi. Adam uzaklaşırken kıç kasları onunla alay ediyor, her esneme hareketi gergin kıvrımları ortaya çıkarıyor ve parmaklarının sadece birkaç dakika önce söz konusu kıcı okşama anısıyla seğirmesine neden oluyordu.

Kızlardan ilkini yakaladı ve gereğinden fazla bir gayretle fırçaladı. Kovaladığı iyi adamın bir parçasını daha kendisinden esirgediği için cezalandırılmıştı.

Biraz sonra geri döndü, kuru havluları sol kolunun altına sıkıştırmıştı, son iki manken de sağ kolunun altındaydı. Görünüşe göre tamamen

ilgisizdi.

Kadın çamurla kaplanmış malzemeleri sürükleyip götürürken adam tam cepheden çekiyordu.

Bakmadı ama bakmak istedi. Fikrini değiştirmek için bir şans isteyip onu tepeden tırnağa sabunlamasını istedi. Çünkü o zaman? O zaman aynısını onun için de yapabilirdi. Ona dokunabilir ve onu çıldırtabilirdi.

"Temizlendikten sonra onları köşeye yığıyoruz. David'e haber veririm, o da hangi depoda saklamak istediğine karar verir," diye öneride bulundu Marcus.

Becki düşüncelerini düzene sokmak için gözlerini kırıştırdı. Marcus'a kötü şeyler yapmaktan sıradan ve olağan şeylere geçiyordu.

Senin kendi hatan, diye alay etti o kuru iç ses.

"Elbette. Kulağa harika geliyor."

Çılgınca sevişmelerinin ardından ne istiyordu? Almaya karar vermişti, doğru, ama bir kez almanın yeterli olacağını düşünecek kadar aptal değildi, değil mi?

Birdenbire bu durum onun düşündüğü kadar zor gelmemeye başladı. Yapması gerekeni yapacak ve aynı zamanda iyi vakit geçirecekti. Ve hayatına devam ederken, belki de hayatının kayıp kısmı ortaya çıkacak ya da onsuz yapmayı öğrenecekti.

"Gelecek haftanın antrenmanını planlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Yine de akşam yemeğini getirmek isterim. Eğer ilgilenirsen."

Marcus güldü, bir manken kaptı ve önerdiği gibi yerine yerleştirdi. "Öyle olduğumu söyledim zaten. Evet, evime gelmeni istiyorum ve bugün olduğu sürece bunun şimdi mi yoksa üç saat sonra mı olduğunu tartışmayacağım. Yemek getirmek istiyorsan, tamam."

Fazla hoşgörülü davranıyordu. Becki başını kaldırdığında yüzündeki ifade, ses tonunun ima ettiği kadar rahat değildi. Onu bırakmayı reddediyor, keskin bakışlarıyla ona sarılıyordu. O konuşurken Becki'nin vücudunu ısı ve arzu kapladı.

"Hata yapma Becki, seni yatağında istiyorum. Ama bu sadece zevk vermekle, daha fazla seksten zevk almakla ilgili değil. Senden hoşlanıyorum. Birbirimiz için iyi olabiliriz."

Bir duygu seline kapıldı. Cinsel gerilim garip bir şekilde sessizleşerek içinde dans etti. Son birkaç cümlesinden haz duydu.

Benden hoşlanıyor.

Yüksek sesle güldü, ortam o kadar imkânsızdı ki. Onlar konuşurken çalışmaya devam etmişlerdi, duşlar arka planda sürekli damlıyor, buhar köşeleri dolduruyordu. Hâlâ çırılçıplaklardı ve adam harika bir şekilde dürüst davranıyordu.

"Kız gibi ve duygusal tarafını gösterdiğin için seni azarlardım, ama sen dedin ki

birkaç kez çok fazla *seks*."

Omuz silkti. "Kıçını daha hızlı çekmeni sağlayacaksa birkaç kez daha söyleyeceğim."

"Peki ya eğitim?" Şimdi alay ediyordu ve ikisi de bunu biliyordu. Bu işin sonunun nereye varacağını biliyorlardı. Onun işaret ettiği gibi yatağına.

Eğer o kadar uzağa gidebildilerse.

Son bir durulama için düşün altında başka bir mankeni tutarken Marcus yanından geçti. Adamın eli kıçına çarptı ve kız acıdan nefesi kesildi.

"Antrenman yarına kadar bekleyebilir. Takım bütün gün izinli. O zaman tırmanış açısından istediğimiz her şeyi yapabiliriz."

Poposunun yanaklarından ısı çizgileri yayılıyordu. "Seks seansları arasında mı?" diye sordu.

"Çok fazla *seks* diyorsun," diye belirtti. "Bu bir şikayet değil, aklınızda bulunsun."

"Dürüst olmak gerekirse bunu biraz özledim."

"Dürüstlük en iyisidir." Marcus başını boş bir duşa doğru eğdi. "Sen git, temizlen. Ben kızlarla ilgilenmeyi bitireceğim."

Artık onu yıkamak istemiyor muydu?

Becki geri çekildi ve bakışlarının onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Adam onu görmezden gelmiş, çamurun geri kalanını temizlemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ama siki farklı bir hikâye anlatıyordu. Uzun ve sert aleti tekrar tüm gücüyle kalkmış, yürürken sallanıyordu. Kasıklarındaki koyu renkli buklelerden yukarı doğru kalkarak onu tekrar istediğini haykırıyordu.

Sürekli akan suyun altında döndü ve köpürdü. Fikrini neden değiştirdiğini sormak, en başta ona durmasını söyleyen kendisi olduğu halde aptalcaydı.

Bundan sonra ne istediğine dikkat edecekti, çünkü böyle zamanlarda? İstediyini elde etmek berbattı.

MARCUS yerdeki son çamuru temizlemek için acele etmedi. Becki kurulandı, giyindi ve kontrolünü kaybedip onu tekrar altına almadan önce alaycı bir gülümsemeyle spor salonundan çıktı.

Yirmi üç yaşında değildi, üç gün boyunca seks yapmaktan başka bir şey istemiyordu. Birlikte çalışacakları gibi sevişeceklerdi de ve çok fazla zorlamadığından emin olmalıydı.

Bunu istemesine rağmen. Onun koşmayı bırakıp ayaklarının dibine kadar gelmesini sağlamaktan başka bir şey istememişti. Onu tatmadan önce nefis vücudunun her santimini yıkayabilirdi.

Geçmişte birlikte geçirdikleri zamanın anıları, önümüzdeki günlerde onunla yapmayı planladıklarıyla birleşti ve giyinip eve gitmeden önce otuz bir çekmesi gerekmiyorsa lanet olsun.

Kontrolü elinde tutmak onun normaliydi. Bu sefer ona hükmetme dürtüsünü kontrol altında tutması gerekecek gibi görünüyordu. İsteddiği bu değildi. Uzun vadede değil, ama şimdilik? Sevgilisini kaybetmişti, hafızasını kaybetmişti. David'in ona dediği gibi bir ahmak olmayacaktı ve kadının bazı kararları vermesine izin verecekti. Kıçını ne kadar yakarsa yaksın.

Evde ortalığı toparladı. Gökyüzünü griye çeviren ve kasabaya daha fazla nem yağdırmakla tehdit eden bulutlara baktı.

Yatağa temiz çarşaf lar serdim.

Telefon çaldığında, bir şişe biranın kapağını yeni kapatmış, deri koltuğa uzanmış ve ayak dayama yerini yukarı kaldırmıştı. "Ne oldu?"

David'in keskin kahkahası onu gülümsetti.

"Buttface." "Öyle mi? Ne istiyorsun?"

"Dikkat - gazete önümüzdeki Cumartesi günkü etkinliğe hazırlık amacıyla Salı günü ekiple konuşması için birini gönderiyor."

Harika. En sevdiği insanlardan bazıları kan emici haber muhabirleriydi. "Onun yerine arayamazlar mı?"

"Sadece mesajı iletiyorum. Orada olmak zorunda değilsin. Alisha zaten konuşmak istediğini söyledi."

"Bu da Devon'ın da orada olacağı anlamına geliyor." Becki haklıydı. Bu ikisi arasındaki rekabet giderek yıkıcı bir hal alıyordu ama en azından böyle zamanlarda öngörülebilir oldukları anlamına geliyordu. "Ben hallederim. Seslendiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Bu akşam bir araya gelip film falan izlemek ister misin?"

Oh, hayır. "Zaten planlarım var."

Basit bir duyurunun yeterli olma ve David'in konuyu kapatma ihtimali neydi?

"Saçmalık. Hiç plan yapmıyorsun. Bu hafta başındaki olaydan sonra iyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim. Sadece..." Evet, Becki'yle olan ilişkisini kardeşinden on iki saatten fazla gizleme şansı yok denecek kadar azdı. "Becki'yi akşam yemeğine davet ettim."

"Hey, bu harika bir fikir. Tatlıyı ben alırım. Saat kaçta orada olur?"

Bu gerçekleşmiyordu. "Bu harika. Ama hiçbir yerde senin adından bahsetmedim."

"Bunu düşünmemiştim bile ama harika bir fikir. Onunla ekiple birlikte bir şeyler içmek için buluştuğunu biliyorum ama benim fırsatım olmadı-"

"David, davetli değilsin. Bu kadar. Anladın mı? Ortaya çıkarsan seni kışına tekmeyle basarım." Kardeşinin kahkahasını duymadan önce bir an sessizlik yankılandı. *Tanrım*. "Tam bir pisliksin."

David onun sözlerinin etrafında kıkırdadı. "Evet, sen de hiç beklemediğim bir anda harika bir şekilde dönüşebildiğin pislik için arada sırada birkaç dürtmeyi hak ediyorsun. Tamam. Evine dondurmali pasta ve shoter'larla gelmeyeceğim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Şükretmem gereken bir şey vardı. "Bana ders vermeyecek ve bir çalışanınızla ne halt ettiğimi sormayacaksınız değil mi?"

"Neden? Benim için çalışmıyorsunuz ki. İkiniz de yetişkinsiniz. Ayrıca, çizgiyi aşarsan seni tek başına dövebileceklerinden eminim."

Marcus ayağa kalktı, koltuk dik konuma gelirken ayak dayama yeri bir çırpıda kapandı. "Bu seçenek için bu kadar heyecanlanmış görünmene gerek yok."

"Bunun belirgin bir olasılık olmadığını varsaymamalısınız. Hiçbir saçmalığı kabul etmeyecek. Senden değil, kimseden değil. Ama aynı zamanda..." David sözünü kesti.

Marcus saatine baktı, "Bir dakika içinde burada olacak. Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Sadece yetişkin olduğunuzu düşünsem de çok hızlı gitmeyin, tamam mı?"

"Doğru ya, şu anda kimseyle görüşmeyen küçük kardeşimden ilişki tavsiyesi. Bir kadına nasıl davranmam gerektiği konusunda seni mi dinlemeliyim?"

"Bence ona nasıl davranacağını biliyorsun. Bunun için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum."

Çarpık. Ve kafa karıştırıcı. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun, kardeşim."

David iç çekti. "Çok şey yaşadın. Geçen gün kardeşimi geri istediğimi söylediğimde ciddiye aldın. Daha fazla çöktüğünü görmek istemiyorum."

Kardeşi Becki için değil de onun için mi endişeleniyordun? "Ben iyi olacağım."

Kapı zili çaldı ve Marcus daha fazla duygusal bağ kurmaktan kaçındığı için mutlu bir şekilde David'i başından savdı. Becki'yi içeri almak için kapıyı açtığı anda hâlâ sırtıyordu.

Bir elbise giymişti. Uzun bacakları, soluk mavi kumaşın bittiği yerde, uyluğun ortasına kadar görünüyordu. Sıkı baldırlar, zayıf ama güçlü dörmlü. Topuklu ayakkabı giymişti -alçak topuklu ama yine de topuklu- ve adamın çenesi bir kademe düşmüş olmalıydı.

Ceketini kollarının üzerinde tutarak orada dururken biraz kıpırdandı. "Bir sorun mu var?"

"Çok güzelsin."

Becki başını arkaya eğip kahkaha attı, ses patladı ve adamın yoldan çekilmek yerine baktığını fark etmesine neden oldu.

Paltosunu kaldırdı. "Sen bunu alırsan, ben de yemeği getiririm. Hepsini bir seferde dengelemeye çalışmak istemedim."

"Alabilirim-"

"Merak etme. Sen kapıyı tut."

Marcus, ondan uzaklaşırken kalçaları sallanan, kısa eteğinin alt kenarı kalçalarının etrafında genişleyen ve altındaki teni ona gösteren kıza kalçalarının etrafında genişleyen ve altındaki teni ona gösteren kıza büyülenmiş gibi baktı. Arabanın kapısını açtığı anda ve bir şey almak için eğildiğinde, malzeme daha da yükseğe çıktı ve arka koltuktan çıkardığı kutuda ne olursa olsun, menü planında olan pürüzsüz yumuşak teni gösterdi.

Gece bitmeden onun her santimini tatmak niyetindeydi.

Becki kapıdan içeri girerken Marcus bir adım öne çıktı, burnuna etli ve zengin bir şeyin kokusu geliyordu. Becki kutuyu masanın üzerine koydu ve ona doğru döndü.

"Arabada ihtiyacın olan başka bir şey var mı?" diye sordu.

Bir an tereddüt etti. "Daha sonra alabileceğim bir çanta var."

Gece kalmak için bir şeyler getirmişti. Marcus manyak gibi sırtmak yerine onun kayıtsızlığını taklit etti. "Ben şimdi alırım, böylece endişelenmene gerek kalmaz. Sen de akşam yemeğini hazırla."

Becki ona anahtarlarını fırlattı ve o da içini ısıtan bir sürü harika düşünceyle serin akşam havasına karıştı. Seks kadar inanılmaz

O günün erken saatlerinde Becki James'in evinde olması ve onunla çılgın bir sevişmeden daha fazlası için birlikte olmak istediğini bilmesi bir şeyleri değiştirdi.

Birlikte ne gibi yeni dersler keşfedebileceklerini görmek için sabırsızlanıyordu.

Tİçini yakan düşük dereceli ateş bir türlü düşmüyordu. Akşam yemeği yenmiş, bulaşıklar kaldırılmıştı. Şu ana kadarki ziyaret rahat ve kolay geçmişti. Küçük sohbetler ve bolca kahkaha.

Açıkça ima etmiyor ya da cinsel okşamalarda bulunmuyordu ama her zaman oradaydı. Becki masanın etrafında kalçalarını çarpmadan ya da dirseklerini vurmadan hareket edemiyordu. Hepsinin onun suçu olup olmadığından da emin değildi, çünkü kendini bir adım fazla yakın dururken yakalamıştı, öyle ki adam döndüğünde yanından geçip gitmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Torsoların sürtüşmesi, flört eden bakışlar.

Elini uzatırken sıırttı. "Hadi gel."

Becki parmaklarını Becki'nin parmaklarına geçirdi ve Becki'nin onu yönlendirmesine izin verdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir tura çıkıyorum."

Onun yanında evin içinde dolaştı, koyu renk mobilyalara, masif ahşap sehpalara ve şöminenin etrafındaki taş aksanlara hayran kaldı. Adamın başparmağını kızının üzerinde ileri geri okşarken hissettiği sıcaklık kızın kolunda küçük ürpertiler yarattı.

"Buradaki cesur renklere bayılıyorum," dedi Becki, onu kanepenin yanında durdurup elini yumuşak derinin üzerinde gezdirerek. "Her şey çok büyümüş."

Marcus güldü. "Teşekkür ederim, sanırım."

Onun önüne geçti ve boştaki kolunu beline doladı. "Büyümek iyi bir şey Marcus. Eski evimde çoğunlukla ikinci el mobilyalarım ve kül bloklarından kitaplıklarım vardı. Hiçbir zaman yerleşip bir yuva kurma noktasına gelememişim. Aferin sana."

"Ben rahatıma düşkünüm," diye söylendi.

Bir an için birbirlerine baktılar, sessizlik uzadı ve beklentiyi uzattı. Sonra adam büyüğü bozdu ve onu koridordan aşağı, misafir banyosunun ve küçük bir ofisin yanından geçirdi. Ana yatak odasına kadar. Burada koyu renk ahşap yoktu, sadece her türlü akrobasiye yetecek büyüklükte bir yatak ve dağ sırasına bakan tavandan tabana pencereler vardı. Fransız kapıların dışındaki güvertede bir jakuzi ve sağlam ferforje mobilyalar bulunuyordu.

Marcus onun arkasına geçip açıkta kalan ensesini öpmek için eğildiğinde Becki sertçe yutkundu.

"Bu oda da büyümüş, sizce de öyle değil mi?"

"Çok." Mumlar ya da ipek yastıklar gibi gösterişli süslemeler yoktu ama oda konforu haykırıyordu. Baştan çıkarıcı. Yurtta yattığı IKEA yatağından ayrı bir dünyaydı. Dili kızın tenini okşuyor, tadına bakıyor, yemek sonrası eğlenceleri aklına getiriyordu.

Parmaklarını onun kolunda gezdirdi, sol ön kolu onu kendine doğru çekmek için beline dolandı. Aletin sert boyu sırtına temas ettiğinde onu arzuladığını inkâr edemezdi. "Sıcak küvet mi?"

"Çok güzel." Becki onun kollarında iki büküm oldu. "Umarım çıplak yüzmeme aldırılmazsın. Mayomu unutmuşum."

Marcus eğildi ve dudaklarını sadece bir saniyeliğine birbirine değdirdikten sonra geri çekilerek kızın ağzına karşı konuştu. "Bu beni neden şaşırtmadı?"

"Bana hayal kırıklığına uğradığını söyle," diye fısıldadı.

"Öyleyim." Yüzünü buruşturmuş olmalı çünkü adam sırttı. "O kadar şaşırmış görünme. Sana bir şey almadan gitmeni emretmek için sabırsızlanıyordum ve şimdi sen benim gök gürültümü çaldın."

Gerçekten mi? "O zaman belki de bana emredecek başka bir şey bulmanız gerekecek."

Onu serbest bıraktı ve geri çekildi, ona bakarken yüz ifadesi gerginleşti. "İşte sana bir fikir. Ne tür komutlar hoşuna gider Becki? Bu oyunu duvarda olduğu gibi yatak odasında da oynayalım mı?"

Ne yapıyordu? "Duvarda mı?"

Sağındaki yüksek şifonyere doğru bir adım attı ve tanıdık koyu renkli bir kumaş parçasını uzattı. Geçen günkü tırmanıştan kalma göz bağı.

Birdenbire bu akşamla ilgili tüm fantezileri silinip gitmişti. Onunla oynadığı her türlü oyunu hatırlıyordu ama uzun zaman önce yaşadıkları o vahşi boğuşma sırasında hiç göz bağı kullanmamışlardı. "Marcus..."

Omuz silkti. "Seçim senin."

Ama göz bağını geri çekmedi.

Bir an için onun teklifini görmezden gelerek öne çıktı, yüzünü tutup onu sertçe öperken kendini onun bedenine sıkıca bastırdı. Bu kez saldırgan olan oydu ve adam onun keşfetmesine izin verdi. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirmesine, alt dudağını kemirmesine, istediğini alırken parmaklarının saçlarına kaymasına izin verdi. Dokunuşunu yumuşatmadan ve geri çekilmeden önce birkaç saniyeliğine kontrolü ele geçirdi, dudakları sessiz bir iç çekişle ayrıldı.

Uzaklaşırken, adamın gözlerindeki ateşi gözlemleyerek, parmaklarını ön kolundan bileğine ve avucuna doğru kaydırды. Kumaşı çekiştirerek adamın elinden kurtardı.

Gözlerini kapatması, diğer tüm duyularının daha yüksek vitese geçmesi anlamına geliyordu. Bir sonraki adımın ne olabileceğine dair herhangi bir işarete kulak kabarttı. Bekledi, adamın tam olarak ne planladığını merak ederken dengesini ayaklarının üzerinde kaydırды. Çünkü onun vermek istediğı her şeye hazırды.

Onu duymamıştı ama hissetmişti. Kolunu tekrar okşamadan sadece birkaç saniye önce tam yanında duruyordu. Parmak eklemlerinin arkası mı? Parmak uçlarını mı? Emin değildi ama adam bileğinden omzuna kadar okşadı ve dudaklarıyla bitirdi.

"Çok güzel. Meme uçların sertleşmiş. Elbisene baskı yaptıklarını hissedebiliyor musun?"

Başını salladı, yükselen şehvet düğümünün ötesinde konuşamıyordu. Eğer bir şey söyleyebilseydi, ona kendisinin de ıslandığını, kalçalarının arasında ağrıyan bir his olduğunu söylerdi.

"Bu öğleden sonrayı ne kadar sevmiş olsam da, bu sefer seni bambaşka bir şekilde istiyorum. Kendimi beklemek isterken buluyorum. İkimiz de patlamaya hazır olana kadar bir araya gelmeyi uzatmak."

"Beş dakika öncesini dene o zaman," diyebildi Becki, bir su birikintisi içinde eriyip gitmemek umuduyla ayaklarının üzerinde daha sağlam durarak.

Fermuarı açıldı. Her seferinde bir diş, kumaş sıcak teninin üzerinde daha serin bir hava fırçasına izin vermek için geri sıyrılırken kulaklarında yüksek sesle tıslıyordu. Eli omzuna indi ve bir askıyı iterek yana düşmesine ve sağ göğsünün üst kabarıklığını ortaya çıkarmasına izin verdi.

Bu kez adamın nefes alışını duydu. Belki de kendini kontrol ediyordu? Kontrolünü kaybedip onu şu anda yatağa fırlatması umurunda değildi. Onun için fazlasıyla hazırды.

Ama yavaş gitmek de çok güzeldi. Eğer *hoş* doğru kelimeye yakın bir şey olsaydı.

"Sütyen yok." Marcus elini kızın belinden aşağıya, kıkına doğru kaydırdı. "Külot da yok, yoksa neden çizgilerin olmadığını açıklamak için bir tanga mı bulacağım?"

"Tanga." Eğer doğru tahmin ettiyse, şimdiye kadar çok ıslaktı.

"Hmm." Ses onun altındaki bir noktadan gümbürdedi ve adam kalçasının iç kısmına dokunduğunda nefesi kesilen o oldu, altına uzanıp kumaşı tutarken eteğinin altını hafifçe yukarı kaldırdı.

Görme yetisi olmadan, teninin çok daha hassas olduğunu fark etti, bacaklarından aşağı çekerken malzemenin sürtünmesi küçük karıncalanmalara neden oluyordu ve bunların hepsi geri tepip onu kalbinden vuruyor gibiydi. Başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve bir elini omzuna yaslayarak ayağını kaldırmasını işaret etti.

Bir göğsü açıktaydı, sundress'inin dayanıksız tabakasının altında başka hiçbir şey yoktu. Becki sırtını dikleştirdi ve kendisine tekrar dokunmasını arzularak bekledi.

Dudaklarını göğüs ucuna doladığında, kız zevkle nefesini tuttu. Diğer omuz askısı düştü ve elbise aşağı kayd, Marcus onu yere fırlatmadan önce bir anlığına kalçalarına takıldı.

Diğer meme ucunu öptü, hafif bir patlama sesiyle çekmeden önce nemlendirmek için dilini ucun etrafında dolaştırdı.

Adam geri çekilirken kadın ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Çıplaktı, ne yaptığını göremiyordu. Ama onun hayal kırıklığına uğramadığını gayet iyi bildiğini düşündü.

Marcus, "Kremayı kapmış bir kedi gibi sırtıyorsun," dedi.

"Güzel benzetme. Bu gözbağı olayı hoşuma gidiyor. Sırada ne var?"

Görünüşe göre planladığı şey tekrar dizlerinin üzerine çökmek ve ağzıyla onun seksini örtmektir. Başka bir uyarıda bulunmadan, sadece sol dirseğinin kıvrımıyla onu yerinde tutmak için tek bir toka ve ardından onu çıldırtmak için kararlı bir saldırı. Onu açmak için parmaklarını kullanarak dudakları boyunca yaladı. Dilinin ucu, bacakları titreyene kadar yarığının tepesindeki hassas noktayla alay etti.

Bir parmak göbeğine kayd ı ve duruşunu genişletti, daha fazlasını denemek için kalçalarını ona doğru itti. İçindeki patlamanın tetiklenmesini sağlamak için ihtiyaç duyduğu küçük ekstra. Bir parmak daha ekledi, dili ve dişleri onu eşiğe kadar çalıştırırken tembelce pompaladı.

"Göğüslerine dokun," diye emretti Marcus. "Şu halkaları tut ve istediğin gibi çek."

Becki tereddüt etmeden ellerini kaldırıp kendini kavradı, baş ve işaret parmakları giyinmeden önce yerleştirdiği küçük halkaları yuvarladı. Küçük bir acı ısırığı onu sertçe sarstı ve nefesi kesildi.

"Evet, işte bu. Çekiştirdiğin anda anladım -vücudun o kadar sıkıydı ki. Tekrar içinde olmak istiyorum Becki. Tatlı amını sikimin etrafına sar ve boşalırken beni böyle sıkmana izin ver."

Konuşmayı kesmesini ve dudaklarını biraz daha üzerinde kullanmasını önerecekti ama adamın sesinin derin tınısı onu dili kadar sert bir şekilde okşadı.

"Yap şunu," diye yalvardı. "Seni istiyorum."

"Hayır, bu sefer senin için." Marcus parmaklarını içeri kayd ırdı ve kadının başını döndüren derin bir noktaya sürttü. "Benim için boşalacaksın. Ayakta duruyorsun, bacakların pes etmeye hazır ama düşmeyeceksin çünkü seni tutuyorum."

Yaptı da. Onu zonklayan bir yığın haline getirmişti ve ağzıyla ona dokunduğunda, bu çok fazlaydı. Tekrar tekrar hareket ederken parmakları onu itiyor, itiyordu. Dili klitorisinin üzerinde sertleşti, açgözlülükle amını yerken tatmin olmuş sesler yükseliyordu. Ona söylediği gibi meme uçlarını sıkıttı ve dalga ona çarptı. Keskin. Sert. Seksi daralıyor, nefesi boğazında düğümleniyordu. Bu yeterli değildi, neredeyse yeterli değildi.

"Marcus, Tanrım."

Yavaşladı, son bir kez daha girmeden önce parmakları ondan uzaklaştı. Bir kez daha. Her fırça başka bir dalga yarattı ve adam onu sol ön kolu ve pazusuyla dik tuttu, kızın elleri başına ve omuzlarına yapıştı.

Karnına şefkatli bir öpücük kondurdu. Ayağa kalktı, nazıkçe dengesini bulmasına yardım etti. Onu öptü ve kadın onun dilinde kendini tattı. Seksin, arzunun ve daha fazlası için duyulan özlemin tadı tatminle karıştı.

Merakı arttı. "Göz bağı nı çıkarabilir miyim?"

"Hayır." Kadının elini kendi eliyle yakaladı ve göğsüne götürdü. "Beni soyun."

"Gözlerim bağı lyken mi?"

Cevap vermedi.

Becki onun düğmelerini iliklemeye başladı, kalçaları birbirine değene kadar hareket etti ve Becki ona tutunmak zorunda kaldı. Gömleğinin dokusu hafif pürüzlüydü, fırçalanmış pamuk teninin üzerinde şehvetli bir zımpara kâğıdı gibi sürükleniyordu - görmezden gelinmesi imkânsız, inanılmaz derecede erotik.

İlk düğme delikten çıktı ve bunu duyduğuna yemin etti. Adamın göğsündeki tüylerin alaycı sürtünmesini hissetti. Gömleği adamın üzerinden çıkardığında, parmak uçlarıyla onu inceleme fırsatını sonuna kadar kullandı.

Becki, "Bu çok hoş," diye düşündü.

"Güzel mi?" Sesindeki gerginlik, dokunuşunun onu da en az onun kadar etkilediğini belli ediyordu.

"Duşta yaptığımız seksi sevmiştim ama uzun ve yavaş bir baştan çıkarma için de söylenecek bir şey var."

Eğilip adamın sert karnına bir öpücük kondurdu, yumuşak bukleler burnunu gıdıklıyor, pantolonunun içinde kaybolan hazine izini takip etmesini istiyordu ve adam bir nefes çekti.

"Sadece kim kimi baştan çıkarıyor?"

diye sordu. "Fark eder mi?"

"Pek sayılmaz. Bu sefer değil."

Bunu düşünemeyecek kadar meşguldü. Düğmesini açmak, fermuarı sertleşmiş sikinin üzerinden geçirmek... Şu anda aklında bunlar vardı. Elindeki harika görevden dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

Marcus'u soymak.

Kot pantolonu adamın kalçalarından çekiştirerek çıkardı ve sabırsızlıkla adamın ne giydiğini görmek için uzandı. Parmakları boxer külotla buluştu, ıslaklık, sikinin yuvarlak başının kumaşa bastığı noktayı işaretliyordu. "Hmm, yakında başka biri daha boşalmaya hazır."

Körü körüne hareket etti, elleri ona rehberlik ederken öne doğru eğildi ve onun şaftını buldu, dişlerini hafifçe uzunluğu boyunca sürükleyerek onu daha da ıslattı.

"Becki. Çıkar şunları."

Guttural. Sert. Emrindeki güce kapıldı ve itaat etmek için acele etti, kumaşı aşağı çekti ve ayak bileklerine dolandığı yerden çıkmasına yardım etti. Sonra ayağa kalktı ve ona uzandı, sert şaftını buldu ve parmaklarını onun etrafında yumrukladı. Yavaşça, sıkıca pompaladı. Dudaklarından çıkacak bir sesi dinliyordu.

Bir inilti, bir
küfür. Bir emir.
Geldiğinde, zevkten titredi.

"Em beni. Beni ıslat ve ağızla kapla."

Hevesle itaat etti, onun ilk tadını almak için diliyle ileri uzandı, tuzlu özü vücuduna ambrosia gibi yayıldı. Tadı onu heyecanlandırdı, ağızını açıp üzerine çökerken uzun ve alçak iniltisi onu gülümsetti.

Diliyle ve dudaklarıyla sikini okşamak onu bu kadar tahrik etmemeliydi. Vücudunda hiçbir şey yoktu, teninde pürüzsüz bir okşama yoktu ama yine de sanki üzerinde milyonlarca kelebek s z l yormu  gibi hissediyordu, alay ediyor ve onu başka bir orgazma yakla tırıyordu, hem de hiç dokunmadan.

Marcus onun yanağını okşadı ve kadın yava ladı. Dudaklarını geren kalın siki kabul etmek için olabildiğince geniş açtı.

" ok güzel. Ama eksik olan bir şey var." Marcus kadının gözlerindeki bağı çekip aldı ve yere bıraktı. Yüzündeki saçları d zelitti, aleti alt dudağında dengede duruyordu. "Gözlerini görmek istiyorum."

Vücuduna baktı - güzel olduğunu söylemişti ve belki bu kelime erkekler için geçerli değıldi, ama *kahretsin*. Karın kaslarının kenarları, kalçalarını öne doğru kaydırırken karnının sıkı altılı paketi. M kemm l yontulmu  göğüs, kaslı omuzlar. Sağ elini arkasına g t rm  , parmaklarıyla uzun sa  tellerini tutarak yollarına çıkmalarını engellemi ti. I ın bonusu, onu net bir şekilde g rebilmesiydi.

Çenesi gergindi ama gülümsemesi vardı, neredeyse orada olmayan ama yine de kadının içini j leye çevirmeyi başaran bir gülümseme. A ağıya baktı, kalçalarının yavaş hareketlerinin horozunu neredeyse tamamen ondan çekip tekrar çok dikkatli bir şekilde geri beslemesini yakından izledi.

Adamın k cını tuttu, parmaklarını pürüzsüz teninin etrafında dola tırdı. Dokunu unun altında esneyen kasları okşadı. Daha da sertle mesine izin vermek için kendini sabitledi. Daha hızlı.

Tüm bu süre boyunca gözlerini yukarı dikti,  ehvetin yavaş yavaş kaynaması onu en az adamın ona verdiğı kadar, hatta daha fazla zevk vermeye itiyordu.

Marcus tekrar tekrar sallandı, inerken  n spermin tadı artıyordu.

"Becki."

Kadın geri çekildi, dudakları sıkıla tı, sertçe emdi ve adam tekrar onun adını haykırdı, bu sefer doruğa ulaştığında başını geriye attı. Isı patlamaları vurdu

boğazının arkasına, meni ağzına doldu. Kontrolünü kaybetmesine neden olmanın verdiği tatmin duygusu da aynı anda içini doldurdu. Tekrar ileri doğru bastırdı ve bir miktar sıvı dudaklarından kaçarak yüzünün kenarından aşağı kaydı.

Marcus ürperdi, yalayıp emerken ve her anın tadını çıkarırken ona gülümsemek için gözlerini araladı.

"Temizle beni, tatlı Becki."

Yumuşayan uzunluğunu yakaladı ve mümkün olduğunca ağzına çekti, onu yalayarak temizledi, onayını görmek için yukarı baktı. Başparmağını yanağında gezdirdi ve dökülen kısmı yakalayarak dudaklarına doğru bastırdı. Kadın pedi yaladı, yüzeyi hafifçe ısırdı ve adamın yüzünde sıcaklık alevlendi.

Ayağa kalkmasına yardım etti, öpüşürken onu sıkıca bedenine çekti, uzuvları birbirine sarıldı, tekrar tekrar sürtündü.

"Sana dokunmaya doyamıyorum," diye itiraf etti Becki.

"Şikâyet etmiyorum," diye karşılık verdi Marcus, kızın altına uzanıp onu havaya kaldırarak. Kollarını Marcus'un boynuna doladı ve odanın içinde volta atarken kalçası Marcus'un karnına çarptı. "Kapıya bak."

Düğmeyi çevirdi ve cam kapıyı iterek açtı. Onu küvetin kenarına taşıdı ve dikkatlice indirdi, ayakları ısıtılmış suya kayd, cildi daha önceki ilgisinden ve çıplak vücudundaki neredeyse buz gibi akşam havasının çitirtisinden karıncalandı.

Adam kapıyı kapatmak için arkasını döndü ve kadın mutlu bir şekilde iç çekti.

Çıplak adam, jakuzi, inanılmaz dağ manzarası. Çoktan orgazm olmuş ve olmuştu.

Gece daha yeni başlamıştı. Başka neler bulabileceklerini görmek için sabırsızlanıyordu.

M Arcus kapının yanındaki kutudan birkaç su şişesi aldı ve Becki'ye uzatarak suya girmesini sağladı. Bir tanesini çevirerek açtı ve geri verdi, bankta yüzünü ona dönerek dinlendi.

Manzara.

Mırıldandı. "Büyük bir gol attın."

Kahkahası içkisini böldü. "İçtim. Teşekkür ederim."

"Seni kaçık. Güverteyi kastetmiştim. Böyle bir yeri bulmayı nasıl başardın? Çok şanslısın."

"Biraz zaman aldı." Marcus biberonunu bir kenara bıraktı ve ona doğru döndü. Su altındaki koltuğun üzerine diz çökmüştü, meme uçları boyunca zıplayan su seviyesi dikkatini dağıtıyordu. "David ara sıra benim için bir yer arıyordu. Sonunda eve geldiğimde beni bekleyen bir şey vardı."

"O harika bir adam."

Marcus omuz silkti. "O benim kardeşim. *Hem* harika hem de tam bir göt." Becki başını salladı. "Benim ailem de böyledir. Kız kardeşlerim ve ben iyi anlaşıyoruz,

Çoğu aileleriyle birlikte kırlara yerleştiği için uzun mesafeli şeyler. Ama küçük kardeşim? O bana çok benziyor. Bir an çok iyi anlaşıyoruz, sonra birbirimizi öldürmeye hazır oluyoruz."

"Hatırlayamıyorum. Büyük bir aile mi?" Adam onu daha da yaklaştırdı ve kadın kendi isteğiyle adamın bacaklarına atlayıp kucağına yerleşti.

"Beş çocuk. Colin en küçükleri; ben en üstten ikinciyim. Ortancalardan biriyim - bilirsiniz, her zaman doğru olanı yapmak isteyen tiplerden."

"Ha. Hangi hayal dünyasında yaşıyorsun?"

"Yani en büyük oğuldan bahsediyor, doğru mu?" "En yaşlı ve en bilge. Elbette."

Homurdandı. "Oh lütfen."

Marcus bu şakalaşmadan zevk alıyordu ama dikkatinin çoğu ona dokunmaktaydı. Elini belinden yukarı doğru okşuyor, her seferinde bir göğsünü avuçluyor, böylece meme uçlarını sıkı noktalara kadar okşayabiliyordu. Bazen iki elinin olmaması bir fark yaratıyordu, çünkü açgözlüydü.

Uzun bir içki içmeyi bitirdi, boğazını geriye doğru uzattı ve ona daha önce onu emmesine dair bir déjà vu yaşattı ve horozu tam sertliğe yükseldi, karnına sıkıca yapıştı. Sonra su şişesini onunkinin yanına koymak için ona yaslandı, göğüsleri göğsüne bastırdı, sikinin üzerinde sallanırken kalçaları yükseldi.

"Hmm, bu iyi hissettiriyor." Onun üzerinde dalgalandı, seksi ereksiyonunun sırtının etrafına sarıldı. Hareket, horozunun ucunu vücudunun yumuşak kıvrımları arasında kaymaya daha da yaklaştırdı. Harika hissettiriyordu ama daha fazlasını istiyordu.

"Bir gün için yeterince ıslak seks yapmadığınızı mı düşünüyorsunuz?"

Becki göğüsleri adamın ağzıyla aynı hizaya gelene kadar yükseldi. "Sanırım yatağı deneyebiliriz. Çok yalnız görünüyor."

"Çok iyi bir jakuzi ıslatıcısı değilsin. Ne zamandır içindeyiz? On dakikadır mı?"

"Hayatta oturmaktan daha iyi şeyler yapılabilir."

Buna katılabilirdi, özellikle de önündeki dikkat dağıtıcı ödülle birlikte. Adam bir meme ucunu ağzına alıp diğer tarafıyla oynarken, dili ve parmakları minik halkaları ritmik bir şekilde oynatmaya çalışırken mutlu bir şekilde iç çekti. Kızın piercingli olması hâlâ aklını başından alıyordu.

Tümseğini adamın gövdesine daha sert bastırdı, ileri geri sürüp titreştirdi ve adam gülümsedi.

"Yıllar geçtikçe hiç utangaçlaşmadın," diye belirtti. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Tabii ki hayır. O zamanlar her şeyi denemeye bu kadar hevesli olmana bayılırdım."

"Şu anda neye ihtiyacın olduğunu bana söylemekte hiç zorlanmıyorsun."

Parmaklarını göbeğinden aşağıya ve kıvrımlarından geçirdi, bir parmağını göbeğinin derinliklerine bastırana kadar devam etti.

"Tanrım, evet. Bu harika hissettiriyor. Seks eğlencelidir, iyi hissettirir. İhtiyacım olan şey konusunda neden sessiz olayım ki?" Adam klitorisini çimdiklerken ürperdi, ovmaya devam ederken bile başparmağıyla klitoris

ubuğunu salladı.

Yüzünü izledi, ne zaman daha fazlasına, neye ihtiyacı olduğunu kontrol etti. Daha sert, daha yumuşak. Bir parmak eklediğinde ve kız onun etrafında eridiğinde, onaylayarak başını salladı.

"Hiçbir sebep yok. Ne istersen iste, ama benim istediğim, sen daha istemeye fırsat bulamadan sana ihtiyacın olanı vermek."

Dişleriyle göğsünü yakalayana kadar onu elinin üzerinde kaldırdı. Isırıp ısırıldığında, kadın haykırdı, parmaklarının üzerinde kıvrılırken onu başka bir orgazm aldı, kalçaları onu olduğu yerde tutmak için sanki itti.

Hiçbir yere gitmiyordu. En azından onun da gelmeyeceği bir yere.

HAYATINDA HIÇ BU KADAR ÇOK TAŞINMAMIŞTI. Geçen gün kurtarma operasyonu olmuştu ve bu akşam da birkaç kez olmuştu; şimdi de Marcus onu sudan çıkarırken Becki hâlâ doruk noktasındaydı. Becki kendini her yere taşımaya alışkındı ama dürüst olmak gerekirse bu lüks hoşuna gitmişti. Yatağa dikkatlice yatırılmak, her santimini kurutmaya devam ederken onun dokunuşunu kabul etmekten başka bir şey yapamamak çok çökmüştü.

Kadın cennetteydi. Püsküllü pamuğun okşamasını öpücükler ve küçük samimi dokunuşlarla karıştırması uzun zaman aldı. Havluyu bacaklarının üzerinde yumuşatırken uyluklarının iç kısmına minik ısırıklar attı. Göğüslerini nazikçe ovdu, sonra meme uçları karıncalanana ve sıkılaşıana kadar yumuşak ıslak emişlerle dönüşümlü olarak ovmaya devam etti.

Birbiri ardına gelen okşamalar, daha fazlasına ihtiyaç duyarak yatağın üzerinde kıvranana kadar devam etti. Orada uzanmaktan ve güvenlik halatı olmadan onu daha yükseğe çıkarmasına izin vermekten başka bir şeye ihtiyaç duyuyordu.

Adam onun üzerinde hareket ettiğinde, sert kaslı vücudu etrafında bir kafes oluşturduğunda, konuşabilmek için nefes nefese kalması gerekti. "Şimdi seni kurulamamı ister misin?"

Ağırlığını dirseklerine vererek dizleriyle kalçalarına vurdu. "Beni daha da ıslatmanı istiyorum."

Adam kalçalarını salladıkça sikinin kalın başı kadının kıvrımlarının arasından kayarak seksini dürttü. Durakladı, ucu çıplak teninden çıplak tenine yayılıyordu.

Becki, "Doyumsuzsun," diye dalga geçerken bile bacaklarını birbirinden ayırdı.

"Evet?"

Becki cevap vermek için ağızını açtı ama yüzü çoktan onay vermiş olmalıydı. Marcus tek seferde köküne kadar bastırdı, siki Becki'nin içini doldurdu.

Kalçalarını onun altında yuvarladı ve adamın boyuna göre ayarladı. "Oh Tanrım."

Hareket etmedi, sadece bir yerde kaldı ve geçen her saniye daha da büyüyor gibiydi. Daha kalın. Becki i kaslarını sıktı ve bacaklarını kaldırarak adamın beline doladı. Pozisyonadaki ayarlama adamın giriş açısını değiştirdi ve Becki inledi.

Yine de hareket etmedi. Sadece ona baktı, o hınzır ifade teninde her türlü ek zevkin yarışmasına neden oldu.

Yukarı doğru sallandı, bacaklarını kullanarak kendini onun sikinin üzerinde çalıştırmaya çalıştı. "Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu.

"Evet," diye tersledi. "ekil, lanet olsun. Ne istediğimi tahmin edeceğini sanıyordum."

"yleyim."

Marcus, sadece seksine giren siki değil, gövdesi de onu yerinde sabit tutana kadar kendini alçalttı. Vücudu onu rahatsız edecek kadar ağır değildi, ancak herhangi bir şey hareket etmesini etkili bir şekilde engelledi.

Mümkün olduğunca acımasızca kullandığı i kasları hariç. Sıkıyor, sikinin etrafında sıkıca kenetleniyordu. Tepki vermesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Tek tepki çekirdeğinde biriken fırtına gibi görünüyordu. Tanrım, bu şekilde boşalacaktı - klitorisine dokunan hiçbir şey yoktu, dışarıdan hiçbir uyarı yoktu ama o kalın, kıpırtısız basınç ve onu dolduranın onun siki olduğunun hınzır bilgisi vardı.

Kelimeler kulağının dibinden fısıldayarak geçti, çikolata yumuşaklığında, koyu ve eşit. "Yatak başlığını tut."

Onu harekete geçirecek herhangi bir şey. Becki başının üzerinden uzandı, tutacak bir şey aramak için geriye doğru eğildi. Mükemmel dikey çubuklar bekliyordu; yatak başlığını oluşturan ağaç dallarının sağlam kısımları, parmaklarını dolamak ve sıkıca tutunmak için doğru boyuttaydı.

Onun hafif kavisli pozisyonundan yararlandı, bir meme ucunu sertçe emerken ıslaklık göğsünün üzerine kapandı. O emerken hassas ucu acıyordu.

ekiştirdi, elektrik darbeleri seksine doğru zonkladı. "Marcus, lütfen," diye yalvardı.

"Lütfen ne?" Kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve kulağının arkasındaki hassas noktayı yalamadan birkaç saniye önce hafifçe ısırdı, dudaklarını tenine değdirirken hâlâ yerinden kıpırdamıyordu.

Ne istediğinden emin değildi. Duşta olduğu gibi hızlıca gidip onu tahrik etmesini mi, yoksa ona işkence etmeye devam etmesini mi? Zihni bir lapa yığına dönüşmüştü ve aşırı duyusal yüklenme sinirleri boyunca tıngırdıyordu.

"Bacaklarını indir, Becki. Kendini bana a."

Tutuşunu bıraktı ve dizlerini yana doğru çekerek sikini daha da belirginleştirdi. Adam geri çekildi ve kadın sanki onun hareket etmesini beklerken ii aşırı hassaslaşmış gibi her bir santimini hissetti. şaftının kabarık başı yavaş yavaş amından kurtuldu, böylece kızdırmanın tadını çıkarmak için bolca zamanı oldu.

Ellerini bir kez daha odun dolu yumruklar haline getirerek adamın altına uzandı ve bekledi.

Yavaşça onu tekrar doldurdu, zarif bir yavaşlıkla. Geriyor, hassas sinirlerin üzerinden geçiyor, onu yukarı doğru itiyordu. Daha az ileriye doğru bir g, daha çok kasıtlı bir birleşme ve ardından bir geri ekilme. Gidebileceği hiçbir yer yoktu, vücudunu tekrar tekrar ele geçiren sikini kabul etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Adam durakladığında gözlerini kapattı, sikinin ucu onunla alay ediyordu. Nefes nefese kalana kadar içeri ve dışarı sallanıyordu, o kadar saçları tetiklenmişti ki bir kez daha dalgalanmaya hazırdı.

"Becki." Dudaklarına fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondu. "İyi mi?" "Ah, evet."

"Hazır mısın?"

Sıkıca sıktı, hâlâ sahip olduğu küçük kontrolü elinde tutuyordu. Uzanmıştı, üzerinde ondan başka bir şey yoktu ve patlamaya hazırdı.

İtti. Sertçe. Tek bir hareketle kendini tamamen gömdü. Nefesi ciğerlerinden zorla, bir solukta kaçtı. Adam çekilip tekrar içine dalmadan önce nefes alacak zamanı yoktu. Birbiri ardına yaptığı hamleler onu ele geçirdi. Sanki onu sahipleniyormuş gibi içine doğru itiyordu. Becki can havliyle yatak başlığına tutunmuş, vücudu adamın tahriklerinin gücüyle sallanıyordu. Onu sınırlarına kadar götürürken hiç de narin değildi. Tekrar itiyordu. Tekrar. Ta ki her şey

kasıldı ve ıgık attı, amcığı onun etrafını sardı ve orgazmı şiddetlenirken onu yerinde tutmaya çalıştı.

Kalçasını yana doğru bastırdı ve açısını değiştirdi, her biri daha önce gelenler kadar acil olan üç vuruşu daha tamamladı. Boşalıırken kadının vücudunun derinliklerinde dondu kaldı. Omuzları gerildi, siki içinde sarsılırken kasları sıkıştı.

Becki orada uzandı ve her şeyin tadını çıkardı - damarlarındaki kan akışı, pozisyonundaki en ufak bir değişikliğe seksi tepki verdiğinde devam eden artçı şoklar, onun üzerinde hareket ederken her ikisinin de vücudundaki ter kayganlığı, nefesi yanağından geçiyordu.

Onu pt. "Uyu. Henüz hareket etmek istemiyorum, o yüzden bana uyuyacağını söyle ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Aleti hâlâ onu geriuyordu, bu his garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Onun kendisine bu kadar yakından dokunması bir çapa gibiydi. Uzun cinsel aradan sonra daha fazla acı hissetmesi gerekirdi ama içinde derin bir memnuniyetten başka bir şey yoktu. Dn geceki huzursuzluğun neden olduğu yorgunluğa o gün yaşadığı tüm orgazmlar da eklenince, bitkinlik kol geziyordu.

"Uyuyabilirim. Horlamamın sakıncası yok, değil mi?" Kelimeler uykulu bir esneme gibi döküldü.

Kahkahasının yumuşak gümbürtüsü onu vücudu kadar sıkı bir şekilde sardı. "Uyu. Seni tuttum."

Tuttum seni.

Kelimeler zihninde yankılandı. Bu cümleyi kaç kez duymuştu? Kendisi ne kadar sıklıkla söylemişti? Tırmanma duvarında. Yıllarca halatlarla çalışırken. Basit bir ifadeydi ama yüzeyde göründüğünden çok daha fazlasını ifade ediyordu. İşin içinde güven olmalıydı, tam bir güven. *Sana sahibim* sadece hoş bir duygu değildi, bu onun dünyasında ölüm kalım meselesiydi.

Marcus'a tam anlamıyla güvenmiş olması, içinde bir şeylerin biraz daha sıcak parlamasına neden oldu.

■ Soğuk parmaklar ensesinde gezindi. Gözlerini açtığında, bir ipin ucunda sallanırken uçurumun yüzünün kendisinden birkaç metre ötede yavaşça döndüğünü gördü. Geriye kalan her şey bir bulut perdesinin ardına gizlenmişti. Dönmesini engellemek için bir elini uzattı, kayaya dokunmaya çalışırken kanlı parmak eklemleri titriyordu. Ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Kollarının uzanamayacağı kadar uzaktaydı.

Ne zamandır orada asılı duruyordu?

İpi kavradı ve aşağıya baktı, rüzgâr onu yakaladıkça hâlâ daireler çiziyordu.

Sıfır görünürlük.

İki metre aşağıdan güvenli bir yere mi, yoksa ölümüne bir düşüşe mi?

BECKİ, kalbi çılgınca çarparak bir GASP ile doğruldu.

Marcus da otururken kolunu kızın daha uzağına doladı, çıplak göğsü kızın sırtını ısıtıyordu. Yumuşak sesler çıkararak onu çevreledi ve çenesini omzuna sürttü. "Sorun yok. Ben yanıdayım."

Tam bir pısırik gibi davrandığını umursamadan onun kollarında döndü. Her santimi korkudan buz kesmişti ve yüzünü onun boynuna gömüp kollarına saklandı.

Kıpırdanarak ayağa kalktı ve onu kucağına çekti, saçlarını okşarken ikisini de yatak başlığına yasladı. "Seni yakaladım," diye tekrarladı. "Güvendesin."

Titrek bir nefes aldı. "Kabus."

"Anlamıştım. Endişelenme."

Ona dokunmaya devam etti, elini saçlarında gezdirdi, sol kolunu gidebildiği yere kadar ona doladı. Onunla ten tene yapışmışlardı ve bu ancak yeterli oluyordu. Adamın sıcaklığı belli belirsiz bir fısıltı olarak kalıyor, kadının korkusunun soğuk kokusunu zar zor kesiyordu.

Kontrolü geri alın. Vazgeçmeyi reddet. Ben ruhumun efendisiyim.

Korkusundan başka odaklanacak bir şey bulmak için savaşıyor kelimeleri zorla çıkardı. "Daha fazla sallarsam, ucuz B-filmi otel odalarında gösterilen titreşimli yataklardan biriymiş gibi davranabilirsin."

Marcus parmaklarını kızın çenesinin altına soktu ve alnına bir öpücük kondurabilmek için başını yeterince geriye yatırdı. "Artık böyle şeyler var mı?"

Ne yaptığını biliyordu ya da en azından ona ayak uydurmaya hazır. "Nedenini bilmiyorum. Sizin deneyime kattıklarınızdan daha fazlasını kattıklarını düşünemiyorum."

"Dalkavukluk sana her şeyi kazandırır," diye söz verdi. "Bir içki ister misin?"

Başını salladı. Yatakta kalmak olmazdı. Koşmak için can atıyordu. Kabuslar geçene kadar kendini yıpratacak bir şeyler yapmak istiyordu.

Yataktan sürünerek ayrıldılar. Marcus ona bir bornoz uzattı, karanlık bakışları kızın kollarıyla buluştu ve kız korkularını bu duruma karıştırdığı için utanarak başını çevirdi. Bunun bir ilişki olarak kabul edilmesi için henüz çok erkendi ve şimdiden işlerin içine kocaman, devasa bir anahtar atmıştı.

Git ona.

Bir çift eşofman altı giydikten sonra elini uzattı. Acınası bir durum olabilirdi ama kız onun elini bir can simidi gibi kabul etti, parmaklarını onun kollarıyla birleştirdi ve loş odalardan mutfığa doğru yürürken ona tutundu.

"Çay? Daha sert bir şey?"

Başını iki yana salladı. "Çay yeterli."

Adam çaydanlığı doldururken kahvaltı tezgâhındaki uzun bar taburelerinden birine oturdu ve aklına bir düşünce takıldı.

"Farklıydı."

Ona geri döndü. "Bu da ne?"

"Rüya. Bütün hafta kıcımlı tekmeleyenle aynı değildi."

"Bu iyi bir şey. Sanırım. Yine de kulağa pek hoş değilmiş gibi geliyor."

"Değildi ama en azından belki anıların atlaması durur. Artık ilerleyebilirler." Gerçeği öğrenirse dehşete kapılmayı kaldırabilirdi.

Marcus öne doğru eğilmiş, dirseklerinin üzerinde durarak ona bakıyordu. Tezgâh onları ayırıyordu ama Marcus öyle dikkatle bakıyordu ki, varlığı hâlâ onu çevreliyordu. "Oraya varacaksın. Geri gelecektir. Bu arada uyumalısın. Boş bir depoyla yola devam edemezsin."

"Uyuşturucu almak istemiyorum." Titredi ve yumuşak kumaşı omuzlarına daha sıkı sardı. "Kazadan sonra sekiz hafta tedavi gördüm ve yan etkilerinden nefret ettim."

Marcus başıyla onayladı. Dolaplara dönüp bir şeyler aramadan önce bir an için onun parmaklarını sıktı. "Seni anlıyorum. Bana yapmam gerektiğini söylediklerinden çok önce terapilerimi bıraktım. Bizim gibi zihinler için tipik bir durum; geleneksel terapileri kabul etmeyecek kadar inatçı."

Onu mutfakta dolaşırken izlemek hiç değilse dikkatini dağıtıyordu; çıplak üst bedeni, salonda yaktığı loş ışıkla aydınlanıyordu. Ortaya çıkan gölgeler ve soluk parıltı, gevşek yapraklı çayı bir demliğe koyarken ve bardakları çıkarmak için üst raflara uzanırken sadece kaslarını vurguluyordu. Eşofman altı kalçalarına tam oturuyordu. Kas bantları belini sarıyor, hareket ettikçe karnı esniyordu.

Sol kolunu da en az sağ kolu kadar kullanıyor, eşyaları rahatça vücuduna tutuyor ya da çay kavanozunu dirseğinin kıvrımına sıkıştırıyordu. Ufak tefek işler için sağ elini kullanıyordu ama bunun dışında kolunun eksik kısmının farkında değil gibiydi.

Dün gece habersizdi. Seks sırasında bir kez bile fark etmemişti.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun," dedi. "Üzerime yapışmış bir şey mi var? Gördün mü?"

"Koluna bakıyordum," diye itiraf etti.

Marcus çaydanlığı kenara itti ve tezgâhın etrafında yürüdü. "Yeterince uzun sürdü."

Tırmanma protezini kontrol ederken yaptığı gibi kolunu ona doğru kaldırdı. Ancak şimdi sadece kolu ve güdük ucu vardı, onu örten hiçbir şey yoktu. Becki elini adamın dirseğine koyup bastırırken yüzüne baktı. "Sadece bunun seni durdurmasına izin vermediğini fark ettim."

"Tanrım, yine başlama." Kolunu tekrar kaldırdı ve kız tutununcaya kadar onu dürttü. "Parmaklarım yok. Eskiden uzandığım gibi uzanamıyorum. Bazen tam bir baş belası oluyor ama çoğunlukla öyle. Hayran olunacak bir şey yok. Cinsel hünelerime ya da üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğum bir şeye ağzınızın sulanmasını tercih ederdim."

Becki ona dokundu, gülümserken bile parmaklarını pazusunun etrafına doladı. "Eh, o da var. Evet, birden ona kadar bir ölçekte, sikine kolundan çok daha fazla hayranım."

Güldü.

Parmaklarını adamın ön kolundan geriye kalan on beş santim kadar kısımda gezdirdi. Açık ten rengine karşı koyu renk saçları vardı, teni pürüzsüzdü. Kaslar ve tendonlar dokunuşuyla esneyerek aşağıya doğru ilerledi ve kolun ucunu kavradı. Orada deri daha pürüzlüydü, yer yer hafifçe buruşmuştu.

Marcus titredi.

Ellerini geri çekti. "Acıyor mu?"

"Beni gıdıklıyorsun," diye takıldı. "Çayımızı getireyim."

Becki onun gitmesine izin verdi. Hayran olunmak istemeyebilirdi ama yine de istiyordu çünkü onun yapmak istediği şeyi yapmıştı. Yaşamaya devam etti. Enerjisini yeni bir yöne harcadı.

Marcus başını oturma odasına doğru sallamadan önce bir fincanı onun parmaklarına bastırdı. "Hadi, kanepeye kıvrıl ve çay etkisini gösterene kadar rahatlayalım."

"Bana patentli bir ev ilacı mı veriyorsun?"

"Bitkisel. Evet, şu 'sakinleştiren, uyku getiren' doğal Çin karışımlarından biri."

Önce Marcus oturdu ve kız uyandığında yaptığı gibi utanmadan tekrar Marcus'un kucağına süründü. Marcus ilk başta hiçbir şey söylemedi, sadece çayını yudumladı ve ona sarıldı.

Marcus sessizce konuştu. "Bence bu insanları korkutuyor." "Kolun mu?"

Durakladı. "Bilirsin, daha çok neden bunu daha büyük bir mesele haline getirmediğimi anlayamıyorlar. Sanki bir uzvumu kaybettiğim için duygusal ve kızgın olmam gerekiyormuş gibi. Siktir et, hayatımı her zaman elime tercih ederim ve olay bu noktaya geldi. İnsanlar büyük resmi göremiyor. Gördüklerini görüyorlar ve beklentiler ve varsayımlar devreye giriyor."

"Eğer engelliyseniz kurban olmanız gerekir, biliyorsunuz."

"Doğru," dedi, "ya da önemli olmayan bir şeyi yaptığı için takdir ediliyor. İnsanların gerçekçi olması gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, ister yüksek dolaplara uzanamayacak kadar kısa olsun, ister otobüse koşamayacak kadar formsuz olsun, herkes bir tür fiziksel kısıtlamayla uğraşıyor. Daha fazla çaba gerektiren zihinsel şeylerdir. İnanılmaz bir cesaret gerektirir."

Sızlanmamak için kendini zor tuttu. "Şu anda kendimi pek cesur hissetmiyorum."

"Oh, Becki. Biliyorum." İçkisini bıraktı ve Becki ona sarılırken sırtını hafifçe ovdu. Sesi kulaklarına kadar ulaşıyordu, alçak bir fısıltıydı ama inanç doluydu. "Beni dinle. Güven bana. Bu vadiyle yüzleşmek ve zamanla diğer tarafa tırmanmak için fazlasıyla cesaretin var."

Onun güven verici sözlerinin üzerine çökmesine izin verirken derin bir nefes aldı.

Onunla birlikte olmak yardımcı oldu. Marcus onun mücadele ettiği acıları gerçekten anlayabiliyordu. Hâlâ kendi şeytanlarıyla mücadele ediyordu, bundan emindi. Kaybolduğu günlerin, kendi deyimiyle *ataklarının* bir nedeni olmalıydı. Elini okşaması bunun standart bir sempati gösterisinden daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Her nasılsa, başka bir kelime etmeden, onun savaşını anladığını biliyordu. Ve savaş onun için de hâlâ devam ediyor olsa da, o pes etmemişti. Kararlılığı onu inanamayacağı kadar motive ediyordu.

Göğsünün sıcaklığı, çayın sıcaklığı gibi onu sakinleştirdi. Kadın fincanı bitirdi ve adam fincanı onun parmaklarından aldı, kadın kollarını onun gövdesine dolayarak daha sıkı sarıldı. Nefes alış verişlerinin sesi ve kulağının dibindeki kalbinin zayıf nabzı dışında ortalık sessizdi.

Eğer kabuslar gelirse, onları kovalardı.

MARCUS onun nefes alış verişini sakinleşip yumuşak bir ritme kavuşana kadar bekledi. İçinde, şu anki ruh haline basit bir cevap veremeyecek kadar çok duygu savaşıyordu. Ona çay vermiş, destek olmuştu. Korkularını hafifletmek için elinden geleni yapmış, bir yandan da içinde sakladığı şeyi görmesine izin vermemişti.

Kadın çığlık attığında, dehşet içinde donup kalan o olmuştu.

Anılar akın etti, cevaplanamayan çığlıklar onu rahatsız ediyordu. Yardım edememenin tarifsiz acısı. Ama Becki etten kemikten biriydi ve onu yatıştırma dürtüsü kişisel şeytanlarını geri çekilmeye zorlamıştı.

Şimdi onu kaldırıp yatağa taşıırken onu dürtmek için geri döndüler. Bornoğunu çıkarıp kızın uzuvlarını şiltenin üzerine yerleştirirken zihni çözülemeyen senaryolarla dolup taşıyordu.

Becki çok tatlı bir şekilde kıvrıldı, ona dokunduğunda parmakları koluna yapıştı. Eşofmanını çıkarmak için kendini çekti ve sonra ona tekrar katıldı. Vücudunu onunkine bastırdı ve kolunu üzerine çekmek için geriye uzandı. Parmakları, dirseğinin iç kısmındaki hassas derinin üzerinde hafifçe gezinerek onun kütüğünde oyalandı. Sonra tekrar tamamen uykuya daldı ve onu işkence dolu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Onun korkularıyla mücadele ettiğini görmek sadece onun hatalarını vurguluyordu. Eli değil - eli olmadan da yaşayabileceğini söylediğinde ona doğruyu söylemişti. Kabuslarını meşgul eden, düzeltemediği şeylerin acısıydı.

Ya onun yanında olamadıysa? Ya yolun bir yerinde onu hayal kırıklığına uğratırsa? Onu yalnız bırakmalıydı ama bunu bir seçenek olarak görmek istemeyecek kadar bencildi.

Ertesi sabah uyandıklarında hâlâ bir cevaba yaklaşamamıştı, çiseleyen yağmur pencere camına çarpıyordu.

Adamın kollarında döndü ve onu öptü, adam uykulu bir şekilde göz kırpmaktan başka bir şey yapamadan kıvrılarak uzaklaştı. "Uykucu. Bir saattir uyanığım."

"O zaman neden benden faydalanmadın?" Kadın ellerini cama dayamış, çıplak bir şekilde pencereye doğru yürürken dirseğine yaslandı. Burnunu kırıttı ve havaya dudak büktü.

"Aptal yağmur." Tekrar döndü, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Bu sabahki listede ırza geçme yoktu."

"Yine de listede *var*. Bildiğim iyi oldu."

Sırıttı ve adamın onu yakalamak için hamle yapması gerekecek kadar uzakta, yatağın kenarına geri yaslandı. "Harika hissediyorum. Mucize çayınız ve gece uykusunun geri kalanı harikalar yarattı. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." İyi ki içlerinden biri biraz dinlenmişti. "Gün için planlar. Yapman gereken bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Haftayı organize ettim, bu yüzden bu sabah antrenman yapmak istiyorsak, ben varım."

"Önce kahvaltı mı?"

"Tanrım, evet, açlıktan ölüyorum." Becki ayağa kalktı ve çantasına gidip giysilerini çıkardıktan sonra ondan uzaklaşarak banyoya yöneldi. "Ben duş alacağım,

Sonra bana ne yapacağımı söylerdin, tamam mı?" Onun yanında olmak rahattı. Rahatlatıyordu.

Belki de fazla rahatlamıştı. Marcus bir an için arkasına yaslandı ve onunla birlikte duşa girip her şeye yeniden başlamanın bilgeliğini tartıştı. Henüz onunla yeterince ilgilenmemişti.

Yine de haklıydı. Bir süreliğine dışarı çıkmak kötü bir fikir değildi. Biraz enerjilerini atarlar, sonra geri dönüp başka ne tür yaramazlıklar yapabileceklerini görürlerdi. Bu yüzden sabah odununu görmezden geldi ve evde ne olduğuna bakmak için mutfaka gitti. Uzun, çok uzun bir süre yetecek kadar kalori almalarını sağlayacak bir şeyler.

Tğitimin ilk saati tam anlamıyla başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Becki onun yanında mindere yığıldı ve çılgınca küfretti.

Marcus onun stres atmayı bitirmesini bekledi. Elini kızın kalçasına koydu ve kız kollarını yüzüne kavuşturmuş yatarken hafifçe ovuşturdu.

Isındı, halat bağladı ve tırmanmaya çalıştı. Her seferinde beş metrelik işaretten daha yükseğe çıkamamış, sonra durmasını istemiş ve adam onu güvenli bir yere indirmişti. Başka rotalar, antrenman için yapabileceği başka şeyler önermişti ama o ısrar etmişti.

İstekli olabilirdi ama korkusunun bununla hiçbir ilgisi yoktu. Kırpılmış bir kuş gibiydi, yere yapışmıştı.

Derin bir nefes alıp yavaşça bırakırken göğsü kabardı. "Ne yapacağım ben Marcus? Gözlerimi bağlayamam. ve her yerde beni takip etmeni, rotalar hakkında benimle konuşmanı bekliyorum."

Ne kadar yumuşak konuşursa konuşsun, hayal kırıklığı ve öfke - kendisine karşı- çılgılık atıyordu.

"Dikey gitmek için neden bu kadar zorluyorsun?" diye sordu. "Yeniden forma girmen gerekiyor ve bunu yere yakın durarak yapmaman için hiçbir neden yok."

Dirseğini yolundan çekerek sert bir bakış fırlattı. "Bebek adımları."

"Ben de sana katılırım," diye teklif etti Marcus. "Hadi ama, üzerinde çalışabileceğin ve düştüğünde gülebileceğin başka birinin olması çok daha eğlenceli."

şu anda değiştiremeyeceğiniz şeyler için endişelenmekten daha önemlidir."

Becki yüzüstü döndü ve ona doğru süründü. "Mantıklı olmayı bırak. Surat asmaya hazırlanıyordum ve sen gidip bunu mahvettin."

Onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Becki ellerini adamın omuzlarına koyarken, adamın parmakları şortunun kenarındaki ten çizgisini okşadı. "Üzgünüm ama söyle bana, pozisyonlarımız ters olsaydı önereceğin şey bu kadar *makul* olmazdı."

"Hmm, pozisyonlar değişti. Şimdi bir şeylerin peşindesin." Adamın göğsüne temas etti ve itti. Hareket o kadar hızlıydı ki dengesini kaybedip sırt üstü yere düştü ve ona baktığını fark etti. Kız onun üzerine binmiş, bir an önce gösterdiği öfkenin yerini parlayan bir sırıtış almıştı.

"Fazla rahatlama," diye uyardı. "Ben sadece duvar devreleri önerdim. En az iki tane yapana kadar dalga geçmeyeceğim."

"Oh, gerçekten mi?" Becki kalçalarını salladı ve adam tepki verdiği için aletine cehennemî yaşattı.

Eğildi, tırmanan üstünün kabarıklığı göğüs dekoltesinin yuvarlak hatlarını ortaya çıkaracak kadar alçaktı. Kısa süre içinde onu tekrar keşfetmeyi dört gözle bekliyordu ama önce? Kendini kontrol etmesi gerekiyordu. "Tırmanmak istediğini biliyorsun."

Becki ellerini onun başının iki yanına koydu ve şehvetle iç çekti. "*Sana* tırmanmak istiyorum ama tamam. Önce çalış. Sonra oynarsın."

Onu öptü. Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Hevesli dili onunkine karışmak için içeri kayd. Bu pozisyon onu tam anlamıyla adamın üstüne çıkarmıştı ve adam ciddi ciddi antrenmanı en az bir saatliğine bir kenara bırakmayı düşünüyordu ki yüksek sesli bir çarpma sesi duyuldu ve odayı daha serin bir hava doldurdu.

Geri sıçradı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Üç kişi kapıdan içeri girerken Marcus da ona katıldı, yüksek sesle şakalaşmaları salonda yankılanıyordu.

"Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum." Tripp Devon'ın göğsünü dürttü. "Alisha seni öldürecek."

"Önce beni yakalaması gerek." Devon onlardan birkaç adım ötede durdu, parlak sırıtışı masumca parlıyordu. "Hey, Marcus. Becki. N'aber?"

Marcus ekibine baktı. Devon, Tripp, Xavier. "İzin gününde burada ne yapıyorsunuz?"

"Gazete için röportaj. Muhabir makaleye eşlik edecek fotoğraflar istiyor ve biz de David'in spor salonunu kullanmamızın bir sakıncası olmayacağını düşündük."

Devon umursamaz görünüyor ama Tripp Becki'ye ve ona dikkatle bakıyordu. Xavier çoktan soyunma odasına gitmişti, şüphesiz koşum takımını ve tırmanış ayakkabılarını almak için.

"David'in aldırmayacağını düşünüyorsun, değil mi?" Devon kıpırdandı, sonunda odadaki gerginliğin bir kısmını fark etmişti.

Marcus evet demek istedi ama mahremiyetlerini kaybettikleri için ne kadar pişman olursa olsun yalan söyleyemezdi. Tabii şimdi antrenmanlarını tamamlama olasılığı da katlanarak artmıştı. "Hiç sorun değil. Yolunuza çıkmayacağız."

Becki'nin çekildiği köşede ona katıldı. "Bunun için üzgünüm. Hala devam etmek istiyor musun?"

Ona dramatik bir şekilde baktı, sonra güldü. "Elbette. Neden olmasın?"

Hızla etrafına bakındı ve bir an için yalnız kaldıklarını fark edince eğilerek onu vücuduyla hapsetti. "Daha önce ne başlattığını biliyor musun?"

Hafif bir kıpırdanma onları birbirine sürtmek için yeterliydi. "Öyle mi?"

"Daha sonra bitiriyoruz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Becki yavaşça döndü, yerden zar zor yüksek iki küçük tutamağın üzerinde pozisyon alırken poposunu ona sürttü.

Eğilip onu ısırmağa istedi ama o sırada soyunma odasından adamlar fırladı.

Planlar ertelendi, iptal edilmedi.

Bir rutine oturdu. Yeni bir tutuşa adım attı, ayaklarını birleştirdi ya da çaprazladı. Her zaman ilerlerken, hiçbir tutuşu yerden bir kol boyu yüksekte seçmedi.

Bu egzersizi bebek adımları olarak adlandırabilirdi, ama yine de değerli bir koşullanmaydı ve ikisi de bunu biliyordu.

"Hey, kıcıma bakmayı bırak da yürü," diye alay etti Becki, spor salonunun uzak tarafındaki çocukların duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Güzel bir kış."

Kadın güldü ve adamın içinden bir ses onun en iyisini yaptığını görerek sevindi.

Protezindeki eklentileri değiştirerek pençeyi küçük bir balta şeklindeki aletle değiştirdi. Bir tarafı sivri, diğer tarafı düzdü.

parçalanma ya da ona takılma endişesi olmadan bir el gibi kullanabilir.

Sözde pozisyonunu kontrol etmek ama aslında içinde bulunduğu durumdan faydalanmak için Becki'nin yanından geçti. Becki'nin ayak bileğini tutup ayarladı ve eli Becki'nin cinsel organının üzerinde durana kadar hafifçe iç kalçasını okşadı. Vücudunu onunla takım arasında tutarak hareketlerini engelledi.

"Biliyorsun, ne yaparsan ilk fırsatta sana geri yapacağım." Becki kalçalarını adamın parmaklarının üzerinde gezdirdi.

Marcus, ekibinin başka bir işle meşgul olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Beni istediğin zaman taciz edebilirsin."

"Oyun başlıyor," diye fısıldadı Becki.

Egzersizinin adı *cinsel gerilim tekrarları* olmalıydı. Duvardan atladı ve bir bölümü denemesi için ona meydan okudu. Adam elini, kancasını ve ayaklarını yerleştirmek için çalıştığı süre boyunca, kadın hemen arkasındaydı ve "pozisyonuna rehberlik etme" kisvesi altında ona dokunuyordu.

"Burada doldurmanı bekleyen güzel bir nokta var, Marcus. Parmaklarını yavaşça içeri sok. İşte böyle. Oh, evet, ve şimdi kalçalarınla it. Bir santim daha. Hmmm, hadi, sahip olduğun her şeyi ver."

Aleti tepki verince daha küçük adımlar attı. Biraz rahatlamak için duvardan düştü. Sonra arkasını dönüp ona sataştı, ikisi de kahkahalarını ve pis yorumlarını diğerlerinin duymayacağı kadar alçak tutmak için şeytan gibi çalışıyordu.

Kapı çalındığında Marcus muhabiri neredeyse unutmuştu. Kısa bir süre işgalci ve ona eşlik eden kameraman gidene kadar soyunma odasına saklanmayı düşündü. Ama ekip her şeyi kontrol altına almış görünüyordu. Becki bir süre temkinli bir ifadeyle izledi ve Marcus yaklaştı.

"Onları gördüğüne çok sevinmiş görünüyorsun."

"Gazeteciler en sevdiğim insanlar değil diyelim."

Marcus durakladı. "Buradan çıkmak ister misin?"

Becki başıyla onayladı. "Eğer sakıncası yoksa. Yatakhane falan uzanabiliriz."

Dikkatini kamera ekipmanlarını kuran iki adama baktığı yerden çekmek için ona çarptı. "Günü benimle geçirmekten kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Gözleri yorgundu ama gülümsedi. "Özür dilerim. Dikkatim dağıldı. Hayır, senin evine dönebiliriz. Bana uyar."

Birkaç dakika önce yüzünde beliren gülümsemenin geri döndüğünü görmek istiyordu. Marcus spor çantasını işaret etti ve Becki'yi yanından ayırmadan kendi eşyalarını aldı. Muhabiri fark ettiğinde neredeyse varmışlardı.

El sallamak.

Adamı görmezden gelip görmemiş gibi mi davranacaklardı? Kapıya, gidişlerinin bir kaçış olduğunu belli etmeden sıvışacak kadar yakın değillerdi.

Muhabir koşarak odayı geçerken, "Dikkat et Becki, şirket," diye uyardı.

"Selam, Marcus. Seni tekrar tırmanırken görmek güzel." "Ted." Marcus kısa bir baş selamıyla onu onayladı.

"Bir merhaba demek istedim." Ted Becki'ye elini uzattı. "Ted Martin. Yeni eğitmen sen misin?"

Becki onun elini sıkarken kibarca gülümsedi. "David ve öğretmenlerle birlikte çalışıyorum."

"Harika. Önümüzdeki hafta sonu galada olacaksın sanırım?"

Başını salladı. "Orada olacağım."

Ted gülümseyerek geri çekildi. "Bu harika. Umarım Banff'ın tadını çıkarıyorsunuzdur. Görüşmek üzere."

Topuklarının üzerinde döndü ve koşar adımlarla ekibe geri döndü. Marcus bu andan yararlandı ve kaçtılar, kamyonetine oturana kadar durmadılar.

Becki onunla yüzleşmek için döndü. "Bu-"

"-gerçekten garip. Evet. Acaba neyin peşinde?" Ted, Marcus'u gerçek bir röportaj yapmaya zorlamaktan daha iyisini biliyordu ama bu tanışma ve selamlaşma tuhaftı. Marcus sessizlik içinde arabayı sürdü, hem kendisi hem de Becki derin düşüncelere dalmışlardı.

Onu eve kadar takip etti. Eğitimin başarısızlıkla sonuçlanmasının yarattığı hayal kırıklığından sonra, mücadelede birbirleriyle dalga geçerek çok eğlenmişlerdi. Muhabir dikkatini dağıtırken bunu gözden kaçırmıştı.

Yine de yo-yo yaptığı için beynine lanet olsun.

Çantasını kapının yanına bıraktı. "Hiç ikolatan var mı?"

Marcus güldü. "Bu hileli bir soru mu?"

"Hayal kırıklığına uğramış bir kadın tarafından soruluyor. Ben buna hızlıca cevaplanması gereken önemli bir soru derdim."

Onu omzundan yakaladı ve gergin kaslarını ovdu. "Ya seni başka bir şekilde rahatlatabilirsem?"

"Sanırım bu hiç ikolatanız olmadığı anlamına geliyor." "Doğru. Guy pad. Benim biram var."

Onunla yüzleşmek için döndü, bir şeylerin değişmesini arzuluyordu. "Eğitimden keyif aldım. Sonunda böyle mızımızlandığım için özür dilerim. Muhabirleri sevmem."

"Hey, anlıyorum. Güven bana." Eliyle çenesini kavradı ve başparmağını yanağında gezdirdi. "Teklifim hâlâ geçerli. Rahatlamana yardım etmemi ister misin?"

Ne istedi? Dürüst olmak istedi.

"Bilmiyorum. Karar vermek istemiyorum. Düşünmek zorunda kalmak istemiyorum. Şu anda sorumlu olmamak istiyorum."

Gözleri alev alev parladı ve içindeki soluk şehvet tüm gücüyle kükrediğinde sertçe yutkundu.

Başını salladı. "Eğer istediğin buysa, sana bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim."

Onu koridordan geçirerek bu kez ana banyoya götürdü. Duş almak için kısa bir süreliğine oraya girmiş, büyük boy küvete özlemle bakmıştı.

Şimdi onun yanında durdu ve ona doğru uzandı.

Adam elini vücudunda gezdirirken hareketsiz durdu, bu his duyularını harekete geçirdi ve endişesinin azalmasına yardımcı oldu. "Çok lüks bir evin var. Dışarıda sıcak küvet, içeride jakuzi. Duş iki kişi için yeterince büyük."

"Rahatımı seviyorum. Elbiselerini çıkar."

Adam muslukları çevirip küveti doldururken Becki soyundu, elini tutup suya girmesine yardım etti. Sıcaklık onu sarıp sarmalayıp yumuşak bir zevkle koza gibi örerken Becki iç çekti. Marcus onu küvete yerleştirdi, sırt üstü yatırdı ve kollarını kaldırarak çıkıntılar boyunca dinlenmesini sağladı.

"Burada bekle." Adam kızın şakağına bir öpücük kondurduktan sonra hızla uzaklaştı. Kız onun gidişini izledi, onun kendisiyle ilgilenme isteğıne duyduğu hayranlık, kışına duyduğu şehvetin önüne geçti.

Gözlerini kapadı ve sıcaklığın tadını çıkardı. Bazen hep üşüyormuş gibi geliyordu - kazadan sonra vücuduna yapışan soğukluk

buz sarkıtları gibi ruhuna işliyordu. Burada kendini güvende hissediyordu, sıcaklık sadece onun hareketlerinden ve aralarındaki cinsel sıcaklıktan gelmiyordu.

O yapmadı Biliyorum her şey hakkında Marcus, ama o
güvenilir Onu.

Tamamen.

Tatlı ve zengin bir koku burun deliklerini doldurdu ve adamın döndüğünü görmek için başını kaldırdı. Etrafına bir şeyler serpti, tenekeyi kenara koymak için diz çöktü ve parmak uçlarıyla suyun yüzeyini karıştırdı. Meyve tonları içeren çiçekli bir aroma etrafını sardı.

"Bu da ne?"

Marcus arkasına yaslandı, eli hâlâ onun üzerinde sallanıyordu. "Çay." Kadın güldü. "Hayatta olmaz."

Omuz silkti. "Büyü içtiğinde olduğu gibi dışarıda da işe yarıyor. Şimdi gözlerini kapat ve seninle ilgilenmeme izin ver.

Belki bencillik ediyordu ama bundan sonraki her dakikayı çok sevmişti. Onu yıkadı, her yerine dokunmak ve okşamak için suyun içine uzandı. Yavaş, baştan çıkarıcı hareketler. Kapsamlı ama yine de kısa. Göğüslerini okşarken oyalanmadı, kollarını yıkaması da labia kıvrımları kadar uzun sürdü. Ama adam işini bitirdiğinde, kadın hem rahatlamaktan kemiksiz kalmış hem de arzudan çılgına dönmüştü.

Ayağa kalkmasına yardım etti ve hâlâ tenine yapışmış olan ince çay parçalarını temizlemesi için duşa götürdü.

Onu kuruladı ve yatağına götürdü.

"Seninle ilgilenme sırası bende olmalı," diye yorum yaptı.

"Yetki sende değil." Onu karnına doğru çevirdi ve üzerine çıktı, tenini yağla kapladı, kaslarını sıktı ve tüm yorgunluğu gevşetti. Hafif bir tırmanış yapmış olmasına rağmen inanılmaz derecede yorgundu. Parmakları derinlere daldı, tamamen rahatlayana ve içten dışa doğru ısınana kadar çekip çalıştı.

"Bu çok güzel," diye mutlulukla iç geçirdi. "Teşekkür ederim."

Marcus onun omzunu öptü, uzaklaştı ve kalçasının yanına oturdu. "İşimiz bitmedi. Daha fazlası için hazır mısınız?"

Daha fazla mı? Merak yükseldi. "Yetki sende."

"Aynen öyle." Durakladı. "Becki, hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana durmamı söyle."

Onun bakışlarıyla buluşabilmek için kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı. "Yapmak üzere olduğun şeyden zevk almayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır, bence bundan çok keyif alacaksın ama seni uyarmak zorundaydım. Kontrol tamamen sende. *Dur* derseni yaparım."

"Devam et." *Dur* demek aklındaki son şeydi.

M Arcus onu odanın ortasına getirdi ve şöminenin önündeki yumuşak halının üzerine oturttu. Gülümsedi, başı yana eğikti. Adam dayanamayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

gaz kontrolüne dokunmak için uzaklaşmadan önce.

Becki güldü. "Çökmüş mü dedim ben? Şımarık desem daha doğru olur." "Sonuçların tadını çıkaracaksın. Şikayet mi ediyorsun?"

"Çok uzak değil." Parmaklarını aleve doğru uzattı. "Tropik bir adaya falan taşınmalıyım. Neden Mayıs ayında hâlâ kar yağan Rocky Dağları'ndayım?"

Ayak taburesini çekerek sıcaktan mükemmel bir uzaklığa yerleştirdi. "Çünkü burası Rockies."

"Doğru."

Kirpiklerinin altından ona baktı. Marcus onu kıvrandıracak kadar uzun süre bekledi. "Otur."

Becki yavaşça hareket ederek kendini ayaklıkta ortaladı. Bacaklarını hafifçe ayırarak oturdu. Boynunu yavaşça döndürdü, kaslarını bir kedi gibi tembelce gerdi.

"Rahat mısın?" diye sordu, yanına çömelmek için ilerledi. Elini kadının sırtında gezdirip kıcını okşadı ve parmak uçlarını omurgasında dolaştırdı.

Sözleri, içini kaplayan ürpertiyle çelişiyor gibiydi. "Deri yumuşak ve sıcak."

"Kollarını arkana koy," diye emretti.

Parmaklarını birbirine kenetledi. Bu pozisyon onu hafif bir kavise soktu, sert göğüsleri gururla dışarı fırladı. İşaret parmağını vücudunda gezdirdi ve pürüzsüz yuvarlakların arasında gezdirdi, birini avucunun içine almak için durakladı.

Becki ona karşı kıpırdandı, belli ki daha fazlasını istiyordu. Ve bunu ona vermeye çok istekliydi. Ama önce-

Eğildi ve onu tekrar öptü. Sadece bir alay. Kızdan daha fazla tepki fısıltısı çıkmadan geri çekildi. Marcus spor çantasını kaptı ve içine sardığı yumuşak kenevir ipini çıkardı.

Adam ayaklıklara döndüğünde kadın dikkatle onu izliyordu. Gülümsemesi gitmiş, yerine başka bir şey gelmişti.

"Korkuyor musun?"

Başını salladı ama konuşmadı.

İpi yere bıraktı, kütle sert bir gümbürtüyle yere çarptı. Becki göz temasını hiç kesmedi. Sadece ve sadece ona odaklandı. Daha önce de iplerle oynamıştı, bu çok açıktı. Tıpkı onlar hakkında hissettikleri gibi. "Seni şaşırtamam, değil mi?"

"Bir ya da iki ipin nasıl kullanıldığını bildiğini düşündüm." Sözcükleri soludu. Yavaş. Hatta. Çoktan tamamen kozalanmış ve korunuyor olmanın zihniyetine kaymaya başlamıştı.

Marcus eğildi ve ipi ucundan bir metre kadar yakaladı. Yukarı kaldırdı ve Becki'nin omzuna doladı. Ağırlığı öne doğru çekerek tenini okşadı.

Becki kıpırdandı, hava alımı biraz daha sarsıntılı oldu. Marcus'un konuşmasına gerek kalmadan kendini tuttu, kasıtlı olarak burnundan nefes alıp ağzından verdi - bir tırmanıcının yeniden odaklanma numarasıydı bu ve Marcus gülümsedi.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bunu ona vereceği konusunda ona güveniyordu. "Tut şunu," diye emretti, ipin ucunu avuçlarının içine koydu.

Parmaklarını kordonun üzerine kapatmadan önce bir saniyeliğine genişçe açtı. Omuzlarını aşağı doğru bastırarak daha rahat bir pozisyona geçmesini sağladı, elleri kıkına yakındı.

Sonra başladı. Fazladan ipi sol dirseğinin üzerinden geçirerek uzak tuttu ve sağ elinin gevşek kısmı kontrol etmesine izin verdi. Sağ omzunun üzerinden. Gövdesinin üzerinden ve göğüslerinin arasından. Bir ilmek vücudunun etrafına yerleşti. Diğerleri hemen üstünde. Onu erotik bir örümcek ağına hapsediyor.

Nefes alışları usulca yankılanıyor, şöminenin çıtırtısına karışıyordu. Yağmur pencerelerin dışına sıçradı ve ipi manipüle ederken sessiz bir ses çıkardı. Kadının görüntüsü onu daha da tahrik ettikçe kendi nefes alış veriş de yoğunlaştı.

Son ilmeği çözülmeyecek şekilde yerine oturttuğunda, bir başak kadar sertti. "Hâlâ benimle misin?"

"Hmm, evet."

Diz çökerken gözleri kapalıydı, vücudunun üst kısmı sallanıyordu.

"Sana dokunacağım. Seninle ilgileneceğim. Seni gitmen gereken yere götürmeme izin ver."

Başını salladı.

Yaptığı işe baktı. İpler çıplak göğüslerinin altından ve üstünden geçiyordu; iki ip, bir ip sütyen gibi hassas tümsekleri çerçevelemek ve kaldırmak için aralarından geçiyordu. Geri kalanı karnının etrafına dolanarak kollarını kilitliyordu. Daha yakına eğildi, önce bir göğsünü, sonra diğerini okşadı. Meme uçlarından kaçınarak yumuşak hareketlerle. İçeri girmeden ve sıkı uçlarla ilgilenmeden önce tüm yumuşak yüzeylere dikkat ediyordu. Birini ağzıyla kapattı, ıslattı ve minik halkayı emdi. Taraf değiştiriyor, nefes alışındaki değişiklikleri dinliyor ve daha fazlasını aramak için nasıl öne doğru bastırdığını hissediyordu.

Adam bacaklarının iç kısmına dokunduğunda kalçalarını araladı.

"Tanrım, ıslanmışsın," diye övdü parmaklarını kıvrımları boyunca çekip tepedeki sıkı sinir demetini bulmadan önce. Marcus klitoris çubuğuyla oynadı, göğüslerini tatmaya geri dönerken bile hafifçe okşadı. Ona doyamıyordu.

Ürperdi ve adamın beklediğinden çok daha hızlı boşaldı. Başını geriye attı, dudaklarından bir zevk iniltisi kaçtı. Ayağa kalktı ve onu düzeltti, ayaklığın üzerine göbekten uzanması için ona rehberlik etti. Kıcı kenara doğru eğilmiş, kalçaları genişçe açılmıştı.

Elini ıslak amcığının üzerinde gezdirdi, parmaklarını içine daldırdı. Kadının ne kadar tahrik olduğunu gösteren kanıtların tadını çıkarıyordu. Yere oturarak ağzıyla onu kapattı.

"Ah evet." Becki onun dikkati altında kıpırdandı, yukarıdan aşağıya doğru yalayarak onu okşarken inlemeler ve nefesler arasında bir yerde ondan küçük sesler gizlice çıktı. Kıcının sıkı rozetine kadar sürüklenmeden önce klitorisiyle oynuyordu. Kadının tadı onu dolduruyordu. Onu delirtti. Mızrakladı

Dilini onun içine sokuyor, onunla sikişiyordu. Onun için ıslandıkça açgözlülükle yiyordu. Onun yüzünden.

Sonra onun üzerine çıktı ve sikini hizaladı, şişman tepesini mümkün olduğunca sertleşene kadar açıklığına doğru yukarı ve aşağı sürükledi. Kıcını ona doğru bastırarak içine girmesini sağlamaya çalıştı.

Ona istediğini verdi ve içeri doğru eğildi. Yavaşça, onun sıcaklığında kaybolan horozunun görüntüsüyle büyüldü, vücudu onun ipinin etrafına sarıldığı gibi etrafına sarıldığı hissinin tadını çıkardı.

Sıkı sıcaklık. Kaygan ıslaklık. İplere tutundu ve onları bir çapa olarak kullandı. Becki adını seslendi ve amcığı onu sıkarak bir kez daha gafil avladı.

"Çok güzel." Çok duyarlı. Sonuna kadar soktu ve durakladı, orgazmı devam ederken vücudunun dalgalanmasının tadını çıkardı. Nabızlar her yavaşladığında, geri çekildi ve tekrar bastırdı, hedonistik bir işkence gibi zevkini uzattı.

Sonunda şehvetle iç çektiğinde, adam onu itti. Onu sınırlarına kadar zorluyordu. İçine doğru vuruyor, kalçalarının ön kısımları bacaklarına çarpıyor, taşakları her vuruşun sonunda klitorisine çarpıyordu.

Doruk noktası yaklaştı ve patladı, kadının dar geçidi ondan zevk aldı, tohumunu kopardı ve zihninin bir anlığına boş kalmasına neden oldu.

Vücuduyla onu sardı, çevreledi, yakın tuttu, terli yanağına dökülen saçlarını itti. Hâlâ birbirlerine sımsıkı bağlıydılar, kalpleri hızla çarpıyordu. Aralarındaki ipin varlığı neredeyse hiç fark edilmiyordu, o kadar yumuşak ve sıcaktı ki teni.

Geri çekildi, amcığı tepki olarak sıkılaşıırken nem onu takip etti ve Becki inledi. Onu kaldırdı. Onu çözdü. Onu duşa götürürken ipin yere düşmesine izin verdi ve onu kollarında tutarak bulunduğu yerden geri gelmesini bekledi.

Onun kucaklaması ipin yerini aldı. Suyun sıcaklığı ateşin yerini aldı. Sabırla bekledi, onu bağlama ve asla bırakmama düşüncelerinin neden bu kadar güçlü olduğunu merak ediyordu.

SU YÜZÜNE ÇARPTI. Korunmuş ve huzur içinde olan Becki, onu hâlâ avucunun içinde tutan coşkuyla savaştı. Sadece kabul etti. Duyguyla birlikte gitti.

Marcus'un onunla ilgilendiğini biliyordu. Onu orgazma ulaştırırken vücudunu nasıl tahrik ve kontrol edeceğini biliyordu. Onu sınıksız tutan ipi mükemmel bir şekilde tutmuştu, bir sonraki adımın ne olacağı konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Adamın göğsüne yaslanırken, bir yanı onunla duşta olduğunun farkındaydı ama güvenli ve sıcak herhangi bir yerde olabilirdi. Şimdi ve buradaki gerçeklik yok olmuştu. Geriye kalan tek şey duygulardı. Kalbinin nabızı gibi ona doğru ilerliyordu. Birbiri ardına atıyordu.

Güvenli.

Korunuy

or.

Tuttum seni.

Değerli.

AĞAÇLAR GİTMİŞTİ. Önünde kayadan başka bir şey yoktu, üzerinde oturduğu geniş çıkıntı bir masa kadar sağlam ve düzdü. Baş ağrıyordu ve kasları protesto ederek ayağa kalktı. Hem de tüm kasları. Kendini dik tutmak için arkasındaki uçurumu kullanırken parmakları acıdı - kanın çok soğuk parmaklara geri döndüğü o acı verici an ona küfrettirdi. Dengesini bulurken çantasının ağırlığı onu sürüklüyordu. Kaskını çıkardı, yere düşmesine izin vermek istedi. Alışkanlık onu, protesto eden kaslarını gererek uzanmaya ve kaskı yolunun dışındaki bir kayışa tutturmaya zorladı.

Parmakları koşum takımının yanından geçti.

-Dünya bulanıklaştı.

Becki hareketsiz duruyordu. Kalbi sanki bir koşuyu tamamlamış gibi hızla çarpıyordu. Etrafına bakındı, tehlike işaretleri olup olmadığını kontrol etti. Vahşi doğanın yumuşak sesleri onu karşıladı. Damarlarına dolan adrenalin paniğiyle neden savaştığını gösteren hiçbir şey yoktu. Hava değişmiş, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı ve yüzü ıslanmıştı. Bölgeyi incelerken kendini tufandan korumak için kapüşonunu düzeltilti.

Sağa doğru giden, açıkça görülebilen bir yol vardı. Bakımlı bir park patikası ya da iyi gezilmiş bir tırmanma rotası gibi bir şey değildi. Daha çok bir hayvan patikasıydı ama yine de takip edilmesi gereken bir şeydi.

Dar uçurum boyunca yürümek ona odaklanacak bir şey veriyordu. Ayağının altındaki kayalar yağmurdan ıslanıp kayganlaştıkça kaymamak için konsantre olması gerekiyordu. En az birkaç saat boyunca durup bir şeyler içerek, sürekli aşağıya doğru ilerledi. Sonunda trafiğin yoğun olduğu yollardan birine yaklaşmak zorunda kaldı.

Bir köşeyi döndüğünde solgun yanaklı iki gençle yüz yüze gelmesi onu pek şaşırtmadı. Bu dağ ona başka ne fırlatabilirdi ki?

Elbette sıkışmışlardı. Bir çıkıntıda - eğitim ya da sağlıklı bir cüret olmadan çıkılması kolay, inilmesi ise şeytani olan o güzel görünümlü sahalardan birinde. Bir adım öne çıkıp el salladı ve onların rahatlama çığlıkları yankılandı.

BECKİ NEFES ALAMADI, gözlerini açtığında Marcus'un boynuna ölümcül bir şekilde sarılmış olduğunu gördü.

"Hey, şşşt, iyisin. Ben buradayım. İyisin." Şakağını öptü ve onu sıkıca sarıldı.

Gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğinden emin değildi. "Marcus, hatırlıyorum. Kazayı."

Duşu kapattı, tüm dikkati kızın yüzüne odaklanmıştı. "Açıkla."

"Her şeyi değil ama kızları bulduğumu hatırlıyorum. Kurtarma. Ve ondan birkaç saat öncesini." Adamın omuzlarına sardığı havluyu kabul etti, içi cinsel akşamdan kalma ve baş döndürücü bir coşkunun garip bir karışımıyla uğulduyordu. "Kahretsin, hatırlıyorum."

Marcus onu kurulamayı bitirdiğinde nasıl olduysa onu yatağa oturtmuştu. "Bir kadını bağladığımda aldığım normal tepki bu değil ama eğer mutluyusan, kabul ediyorum."

Becki kollarını adamın boynuna doladı ve onu sıkıca kavradı. Bıraktığında, sırttan yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sertçe öptü

alınlarının birbirine yaslanmasına izin verecek kadar geri çekilmeden önce. "Seks harikaydı. Teşekkür ederim."

Ona baktı, gözlerindeki mavi bir yaz günü gibi parlıyordu. "Giyinebilir misin? Yiyecek bir şeyler alırız ve sen de bana anlatırsın."

Yüzünü dikkatle okşarken başını salladı. "Çok eğlendim."

"Burada da şikayet yok."

Giysi bulmak için ayrıldıklarında Becki beynindeki tüm görüntüleri, yenileri ve uzun zamandır kendisinden saklananlar da dahil olmak üzere sıraladı. Hâlâ anlamadığı şeyler vardı ama eksik bilgilerin bir kısmının gün ışığına çıkmayı seçmiş olması ona cesaret veriyordu.

Başına temiz bir gömlek geçirdi ve giyinmekte olan Marcus'a odanın diğer ucundan baktı.

Anılar müthiş ve heyecan vericiydi ama onun tarafından tamamen ve bütünüyle önemsenme hissi? İkisini kıyaslayamazdı ama ikisini de deneyimlediği için çok memnundu.

Giyinir giyinmez Marcus'a katıldı. Eğilip ipin ucunu yakalamış, uzun bölümü yumuşak bir hareketle koluna dolamıştı. Oyun oynamak için çok mu erkendi? Ona kalırsa hayır. Seks her zaman eğlenceliydi ama Marcus bunu eğlencenin de ötesinde bir seviyeye taşımıştı. Adamın kordonu ustalıklı kullanışını izlerken içini kaplayan ürpertiye gizlemek mümkün değildi.

O da görmüştü. Onun cevabı.

"Eğer böyle sırtımayı kesmezsen sana Cheshire kedisi diyeceğim," diye uyardı.

"Miyav."

Onu geçip mutfağa doğru ilerlerken omzuna bir şaplak attı. Zihinsel hazzı ve fiziksel tatmini arasında bir şeyler fokurdadı.

Daha fazlasını hatırlamıştı. Kutsal inek, inanılmaz.

Onlar sandviç ve çorba hazırlarken Marcus gelip trafiği yönlendirdi. Basit bir işti, bu da iyi bir şeydi çünkü gördüğü şeyleri paylaşırken dikkati dağılıyordu.

Adam turşu kavanozunu kızın parmaklarından çekip bir tane çaldığında daha sözünü yeni bitirmişti. "Bana anlattığın her şey kurtarma ekibinin söyledikleriyle örtüşüyor mu?"

rapor ettiniz mi?"

"Hemen hemen. Yine de anlatılan bir anıyı hatırladığımı sanmıyorum. Bahsedilmeyen çok fazla ayrıntı vardı. Kızların ceketlerinin rengi ve ilk arama ekibiyle nerede karşılaştığımız gibi."

Marcus başını salladı. "Kulağa umut verici geliyor."

Becki tabaklarını masaya taşıdı. "Dane'e ne olduğu hakkında bana başka bir şey söylemiyor."

"Biraz zaman ver." Sandalyesini tuttu, sonra oturdu. Bir an boyunca ona baktı.

"Ne?"

Marcus öksürdü. "Bana dürüstçe söyle. İpleri koparmak için çok mu erken?"

Gülümsemesine engel olamadı. "Biz dağcıyız. Halatlarla başlamadığımıza şaşırdım."

"Ben ciddiylim."

O kadar ciddi ve vakur görünüyordu ki, kadın elini onun koluna koydu. Çok mu erken olmuştu? Kendini duraklattı, sonrasının coşkusu bir kenara itti ve bunun yerine gerçek sekse odaklandı. Marcus'la birlikte olmaya.

Sadece birkaç gün önce Dane'i unutmak konusunda kararsızdı. Marcus'la ilerlemek neden bu kadar doğru gelmişti?

Yavaşça konuştu. "Bence garip bir durumdayız. Dışarıdan bakan biri işlerin hızlı gittiğini düşünebilir ama biz bu ilişkiye sıfırdan başlamadık. Uzun zaman önce olsa da bir geçmişimiz var. Ve belki de bazı ortak noktalarımız bizi birbirimize yakınlaştırıyor."

Marcus onun kolunu okşadı, güçlü parmakları kısa bir süreliğine onunkileri sıktı. "Güzel. Doğru olduğunu düşünmediğim için sormuyorum ama yanlış bir şey yapmadığımdan emin olmak istiyorum."

"Şimdi de beyzbol benzetmeleri. İyi o zaman, parkın dışına vurdun." Ağzı, kadının konuşmayı bırakıp seks yapmaya baştan başlamak istemesine neden olan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama kontrol ettiğin için teşekkürler. Sana güvenmemin nedenlerinden biri de bu."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, bacaklarını ona doğru uzattı ve bacaklarını gelişigüzel birbirine doladı. "Günün geri kalanı için planın var mı?"

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Marcus pencereden dışarı baktı ve yüzünü buruşturdu. "Yağmurda mı?"

Omuz silkti. "Erimeyeceğiz. Zaten daha sonra yurtlara dönmem gerekiyor."

Başını salladı ve bulaşıkları temizlemekle meşgul oldu. Becki pencereden süzülen yağmur izlerine baktı ve eksik olan her şeyi öğrenmesinin ne kadar süreceğini merak etti. Anıları geri geldikçe, gerçek bir tırmanış yapma düşüncesiyle kalp çarpıntısı yaşamadan tekrar duvarla yüzleşip yüzleşemeyeceğini merak etti.

Marcus onun çantasını arabasına yükledi ve ayrı araçlarla Minnewanka Gölü'nün patika başına gittiler.

Ancak iyice sıırsıklam olduktan ve yurt odasına yalnız döndükten sonra adamın bütün öğleden sonra garip bir şekilde sessiz kaldığını fark etti. Yerel tırmanış rotalarını ve keyif aldıkları gezileri tartışmışlardı ama muhtemelen konuşmanın aslan payını o yapmıştı.

Becki masadan birkaç kâğıt çekip kazayla ilgili hatırladığı yeni şeyleri not aldı ama ayrıntıları yazmak onu beklediği kadar tatmin etmedi.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde yatağa yığıldı ve tavana bakarak derisinin altındaki ani kaşıntının tüm nedenlerini gözden geçirdi. İsteddiği şey Marcus'la aynı odada oturmaktı. Konuşmaları ya da şakalaşmaları gerekmiyordu. Sadece orada olmak. Üzerinde çalıştığı işe dönmeden önce ona bakabilmek ve onun da kendisine gülümsemesini sağlamak istiyordu.

Bunu fark etmek onu hem kızdırdı hem de meraklandırdı.

TO gece rüyaları geri döndü ve onu kafası karışmış ve şaşkın bir halde bıraktı. Neler olmuş olabileceğine dair küçük ipuçları ve yeni oyun-oyun, hepsi birbirine karıştı ve onu bir kez daha sarsana kadar sarstı

soğuk terler içinde uyandım.

Böyle bir sabahla başa çıkmak için yeterli kahve yoktu. Koyu renkli sıvıyı tekrar tekrar karıştırdı ve anılarının ilerlemeye devam etmesinden memnun olmakla ölümüne korkmak arasındaki çizginin nerede olduğunu merak etti.

Telefonu çaldı ve Marcus'a atadığı ses tonuna verdiği tepki, bir önceki kâbus gördüğünde onun rahatlatıcı dokunuşuna ne kadar minnettar olduğunu vurguluyordu.

Aptalca tepkiler. O yetişkin bir kadındı. Her zaman onun elini tutamazdı. Dikkatini dağıtma ve günün geri kalanını telafi etme zamanı. "Günaydın Marcus. Bugün ekibin için ne gibi şeytani şeyler tasarladın?" diye sordu.

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Çok yanlış anlaşıldım."

"Doğru." Adamın sandalyesinde arkasına yaslanıp uzun bacaklarını uzatarak ona sırtıttığını hayal edebiliyordu. "Bunda bir samimiyet hissetmiyorum."

"Konuşmalısınız. Önümüzdeki hafta için eğitim planlarınızı okudum. Çarşambaya kadar Kötü Lord unvanımı sana kaptıracağım. Bugünkü listede kendini kurtarma vardı. Duvarı kullanmak yerine bu egzersiz için ekibi Delilik Uçurumları'na götürmek ister misin?"

"Gerçekten mi? Bu mükemmel olurdu, ancak zaten başka kondisyon çalışmaları yaptıkları için onları o kadar uzağa yürüyüşe çıkarmayacaktım."

"İniş yapacağız. Erin uçuyor ve o bölgede gezinmek ona iyi geliyor."

Mutlak bir dehşet duygusu Becki'nin hemen cevap vermesini engelledi. Onun eğitim alanına inmesini bekliyordu. Pencereden dışarı baktı ve yuttuğu küçük kahvenin üzerine gelmesini engellemeye çalıştı.

"Becki? Hâlâ orada mısın?"

"Sadece, bunu yapabileceğimi sanmıyorum, henüz değil, Marcus. Duvar daha iyi olur."

Şaşkınlığı çok açıktı. "Neyi yapamazsın?"

"Helikopterden inin" diye fısıldadığında kelimeler kırık dökük çıkmıştı.

"Tanrım, hayır Becki. Seni kastetmedim." Kalbi hızla çarpmaya devam ederken bile derin sesi onu yatıştırdı. "Erin kuşu indirecek, böylece sen ve ben dışarı atlayabiliriz. Evet, canavara binerken kendini rahat hissetmelisin ama kargo bölümünde rahat edersin diye düşündüm. Eğer istersen."

Becki derin bir nefes aldı. "Tamam. Evet, sanırım bunu halledebilirim. Paniklediğim için özür dilerim."

"Daha açık konuşmalıydım," diye özür diledi. "Bir saat içinde gelip seni alacağım ve dükkâna gideceğiz. Orada ekipman toplarız."

Hazır olacağına söz verdi ve telefonu kapattı, başını soğuk cama yaslayıp gri güne bakarken telefon parmaklarının ucunda sallanıyordu, bunun kötü bir hareket olup olmadığını ya da tamamen iyileşme yolunda bir başka adım olup olmayacağını merak ediyordu.

Kesin olan bir şey vardı. Hormonlarında hiçbir sorun yoktu. Marcus'un yanına her yaklaştığında tetikte olmaları dışında. Arabayı kaldırıma çekti ve arabadan atlayarak çantasını alıp arkaya attı. Bir öpücük çalma dürtüsünü görmezden gelmeyi seçmeden önce ayakları üzerinde sallandı, bunun yerine kapıyı çekip açtı ve yolcu koltuğuna süründü.

Marcus kapıyı onun için kapatmadan önce yavaşça onu kontrol etti. Öne doğru odaklandı, parmakları birbirine kenetlenmişti, yaklaşan helikopter yolculuğu için gergindi, onunla birlikte olmanın ne kadar garip olduğunu hissediyordu ve sevginin hangi aşamasını göstereceğinden emin değildi.

Sahaya giden on dakikalık yol beklediğinden çok daha sessizdi.

Arabayı sürerken etraflarını saran sessizlik, depoda keşfettikleri yüksek ses ve bağışmalarla karşılaştırıldığında daha da şok edici hale geldi. Becki hareketin dışında duvara yaslandı ve ekip Tripp'in söylediği ekipmanları bir araya getirirken sadece gözlemledi.

Gürültülü, vahşi ve tamamen iyi huyluydu ve ruhundaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Belki de önceki geceki uykusuzluk onu tahmin ettiğinden daha fazla etkilemişti.

Kendi teçhizat çantasını gözden geçirdi ve gerekli tüm ekipmana sahip olup olmadığını iki kez kontrol etti. Tırmanamasa bile, örnek oluşturacak malzemelere sahip olduğundan emin olmak istiyordu. Düzgünce sarılmış ve bağlanmış kısa boylu hafif ipler. Ekstra karabinalar, bant. Bıçağı.

Açık bir masanın bulunduğu tarafa kaydı ve o alanda çalışan Devon'a gülümsedi.

"Benim için yer var mı?"

"Sorun değil." Eşyalarını gösterdi. "Bu arada, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, bu öğleden sonra ipleri kesiyorum ve sana yeni uzunluklar sipariş edebilirim."

Başını salladı. "Teşekkürler, sana haber veririm."

Odanın diğer ucunda Xavier ve Tripp birbirlerine bağarmaya devam ediyordu. Erin tam teçhizatlı bir şekilde kapıdan içeri girdi ve Becki'ye el salladı. Marcus denetledi ve gerektiğinde devreye girdi.

Hazırlıkların telaşı ve heyecanı, aktif göreve geri dönmek için acı çekmesine neden oldu ve kayıp hissini yeniden canlandırdı.

Alisha bir çantanın fermuarını çekti ve hazırladığı eşyaların bulunduğu yığının yanına fırlattı. Ellerini temizlerken çok kızgın bir ifade takınmıştı, bakışları Devon'a odaklanmıştı. Ufak tefek sarışının odanın öbür ucundan kendilerine doğru geldiğini görmek bela anlamına geliyor olmalıydı. Becki Devon'ın yan tarafını dürttü, sonra da uyarı anlamında başını eğdi. Devon tam zamanında döndüğünde Alisha'nın ona ters ters baktığını gördü.

"Dün güzel bir gün geçirdin mi?" diye sordu.

"Dün mü? Sanırım öyle." Devon kaşlarını çattı. "Oldukça rahattı."

"Sorun çıkmadığını duyduğuma sevindim. Ben de öyle olduğumu düşünmüştüm."

zorlu, bilirsiniz, detayları takip etmek. Bir program değişikliği yaptığınızda bunu tüm takım arkadaşlarınıza bildirmek gibi küçük şeyler."

Devon utangaç bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Ah, şu."

Alisha, Devon'a doğru itti ve yüzüne doğru geldi, ondan bir ayak daha kısa olduğu düşünüldüğünde bu etkileyiciydi. "Evet, o. Bu sabah basit bir soru sormak için gazeteyi aradığımda röportajın çoktan yapıldığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Beni etrafta istemediler mi? Pislik."

Uh-oh. Adamların bir gün önce konuştukları şey buydu. Becki, Devon'ın bunu nasıl açıklayacağını merak ediyordu.

"Alisha," Devon onun omzunu sıvazladı. "Öyle değil-"

"Bahanelerle canını sıkma." Kollarını kavuşturup meydan okurcasına çenesini kaldırarak adamın dokunuşunun altından sıyrıldı. "Zaten katılmakla ilgilenmiyordum ama sen yine de bir pisliksin."

Alisha topuğunun üzerinde döndü ve uzaklaştı. Devon yüzünde umutsuz bir hayranlığa yakın bir ifadeyle onun ardından baktı. Erin'in Alisha ve Devon'ın birbirlerinden etkilendikleri konusunda haklı olma ihtimali yüksekti, en azından Devon açısından.

"Numaran geri mi tepti?" Becki, duyulmadan konuşabilmek için bir adım daha yaklaşarak sordu.

Kendini silkeledi ve ona doğru baktı. "O da ne? Oh, evet. Aslında bu bir numara değildi." Devon etrafı inceledi ama kimse onlara doğru bakmıyordu. "Ted geçen gün Alisha'nın ne kadar seksi bir vücudu olduğunu anlatıp duruyordu ve tam da o sırada bir kameraman getirme fikri röportajın bir parçası haline geldi."

Hay Allah. "Nereden duydun-?" Hayır. Devon'a ders vermek sorumluluklarının bir parçası değildi. Ama artık onlarla birlikte çalışıyordu. "Alisha'yı büyük kötü kurtlardan koruma planlarını onun haberi olmadan değiştirmenin brownie puanı kazanmanın yolu olmadığı açık."

Devon yavaşça başını salladı ve Alisha'nın malzemeleri kapıdan helikoptere taşınmasını izledi. "Belli ki. Sadece Ted gerçekten yanlış bir şey yapmadı ve benim de bir şey söylemeye hakkım yok."

Tanrım, sanki yeniden ortaokula dönmüş gibiydi. Onun saçlarını kabartmak istiyordu, o kadar tatlıydı ki. "Eğer kızı elde etmek istiyorsan, şimdi biraz daha fazla çalışman gerekecek, değil mi?"

Devon şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Kızı almak mı?... Oh."

Becki homurdandı. "Eğer Alisha'ya olan ilgini saklamaya çalışıyorsan, yanlış yapıyorsun."

Devon yüzündeki gülümsemeyi parlattı ve Alisha'nın neden ondan kaçmaya çalışıyor gibi görüldüğünü merak etti. Eğer onu seviyorsanız, biraz bağımlılık yapıyordu.

tatlılar.

Marcus binaya geri adım attı ve hormonların hücumu onun zevklerinin daha çok tuzlu olduğunu açıkça gösterdi. Karanlık ve tehlikeli. Yürümüyordu, sinsice yaklaşıyordu ve her siniri buna karşılık olarak karıncalanıyordu, bu hem hoş hem de korkutucuydu.

Kadının yanında durdu ve ona dikkatle baktı. "Bunun için hazır mısınız?"

Midesinden bir başka huzursuzluk ürpertisi geçti ve bunu kontrol altında tutmak için mücadele etti. Belki de şu anki sinir durumunun aralarındaki cinsel gerilimle hiçbir ilgisi yoktu. "Sanırım öyle."

Becki helikoptere doğru döndü ve derin bir nefes aldı.

Heyecanla hareket ettiği için darağacına tırmanıyor olabilirdi. Marcus, Becki'yle birlikte arkaya geçmeden önce tüm ekibin hazır olup olmadığını kontrol etmek için yolcu koltuklarına göz attı.

Küçük atlama koltuklarında yerlerini buldular, etraflarındaki boşluk karanlık ve penceresizdi. Sinirlerine pek iyi gelmiyordu ama bu onunla ilgili değildi. Becki'yle ve onun bir sonraki adımı atmasına yardım etmekle ilgiliydi. Becki kemerini bağladı, Becki de kendi kemerini bağladı ve her ikisi de duvarda asılı duran kulaklıklara uzandılar.

Telsizin katı uğultusu, taktığı kulaklık tarafından engellendi ve alıcı-verici ikinci kanala geçti. Becki'ye numarayı göstermek için parmaklarını kaldırdı. Becki kendi düğmesini tıkladıktan sonra göğüs kayışlarını yakalayıp sıkıca kavradı.

"Ekibin geri kalanı dördüncü kanalda. Onlara bu hattan uzak durmalarını söyledim.

Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Burnundan aldığı nefesi yavaşlatmaya çalışırken bile hızla başını salladı, dudakları ince bir çizgi halinde mühürlendi.

Marcus bu kadını alıp bu kadar sert bir şekilde parçalayan kadere lanet okudu. Gözlerindeki korku ve vücudundaki gerginlik... Bu eziyeti hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ve Marcus bunu düzeltmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ondak korkuyu almak için.

Tek yapabildiği, kızın izin verdiği ölçüde orada olmaktı ve kızın son bir gün içinde oluşturduğu sınırların gerisinde kalmak onu öldürüyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" Marcus elini onun kalçasına koydu. Buna ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordu ama kesinlikle vardı.

Becki başını kaldırdı, bakışları yere odaklandığı noktadan başka bir noktaya kaydı ve hala konuşmadan onaylar şekilde başını salladı.

Gözlerinde dehşet vardı ve neredeyse tüm yolculuğu iptal edecekti. Adamın ne planladığını görmüş ya da hissetmiş olmalıydı. Becki hoparlör düğmesini tokatladı ve titreyerek ona cevap verdi. "Kalkışa hazırız."

Belki sesi dengesizdi ama yüz ifadesi ona denemesine izin vermekten başka bir şey yapma cesareti vermiyordu. Erin'e devam etmesini işaret etti, bakışları dikkatle Becki'ye odaklanmıştı.

Gerekirse asansörü bir saniye içinde iptal ederdi.

Koruyucu kulaklığın içinden bile pervanelerin vızıltısı artıyordu. Becki sertçe yutkundu ama basınç değiştiğinde ve Erin onları gökyüzüne doğru götürürken altlarındaki zemin hafifçe eğildiğinde hareket etmedi.

Becki'nin burun delikleri nefes alırken alevlendi, gözleri kapandı. Elinin altında bacağı titriyordu ve adam hafifçe sıkıldı.

Kadın adamın parmaklarını tuttu ve adamın kalbi yerinden fırladı. Adam onunla birlikte nefes alırken, kadının sıkı tutuşu yaklaşık yirmi saniye sürdü. Yolculuğa çıkabilmesi için ona yalvarıyordu. Çok istediği kontrolü geri alabilmesi için dua ediyordu.

Bir şeylerin değişmesi beş dakika sürdü. Gözleri kapalı kaldı ama ölümcül tutuşu gevşedi. Marcus daha rahat nefes aldı. Geçen her anla birlikte incekleri yere daha da yaklaşıyorlardı. Helikopterden o panik atak geçirmeden inebilirlerse, bir sonraki sefer çok daha sorunsuz olacaktı.

En azından bulduğu şey buydu. Başarı başarıyı doğurur.

Helikopter kısa bir süre sallandı, muhtemelen dağlardan birinin etrafındaki bir anafora yakalandı ve Becki boğulurken Marcus küfretti. Becki, Marcus'un gizlice yanına sıkıştırdığı çantayı almak için çabaladı ve kahvaltısını kaybetti.

Erin konuşurken kulaklıktan geçersiz kılma sesi geldi. "Üzgünüm patron, çapraz türbülans beni hazırlıksız yakaladı. Orada durum ne kadar kötüydü?"

Becki'nin yüzü bembeyazdı ve titriyordu; sandalyesinin kollarına tutunmuş, çantasını bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Perişan görünüyordu ama dehşet içinde çılgılık atmıyordu.

"Tahmini varış süresi?" diye sordu. "Hover alanına on dakika," diye karşılık verdi Erin.

"Önce bizi indirin, sonra mürettebat için kaldırıp indirebilirsiniz."

"Kahretsin. Olumlu." Erin kısaca tıkladı. "Özür dilerim."

Marcus bu olay için cebine koyduğu mendille Becki'nin elinin arkasına dokundu. Becki mendili kavradı ve Marcus'u hayrete düşürerek hafifçe gülümsedi. Ağzını sildi, bu sırada yüzünü buruşturuyordu.

Dahili telefona bastığında sesindeki tiksinti açıkça belli oluyordu. "Suyun var mı?"

Onun koltuğunun yanını işaret etti. Kadın temkinli bir şekilde eğildi ve bir şişe kaptı, ilk birkaç lokmayı çalkalayıp tükürdükten sonra poşetin içine attı ve üstünü yavaşça kapatıp bir kenara koydu.

Onunla göz göze geldi ve alaycı bir ifadeyle başını salladı.

Marcus kaşlarını kaldırdı. "Ameliyatımdan sonra benimle tatlı tatlı konuşmaya çalışan ilk hemşirenin ayağına kustuğumu söylemenin sırası mı?"

Kendini dengeleyerek uzun bir nefes verdi. "Klas."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Adam şişesini gösterdi, kadın da itaatkâr bir şekilde yudumladı. "Neredeyse bitti. İyi gidiyorsun."

Becki onun bakışlarına karşılık verdi ve gülümsemeye zorladı. "Biliyorum. Yine de umarım daha fazla çanta getirmişsindir çünkü içimden bir ses eve dönüş yolculuğunun o kadar da sorunsuz geçmeyebileceğini söylüyor."

"Biraz dikkatinizin dağılmasını istiyorsanız mürettebat hattını dinleyebilirsiniz."

Gözleri büyüdü. "Doğru. İçlerinden birinin yemekten bahsetme ihtimalini göze mi alayım? Hayır, teşekkürler."

Kadın adamın parmaklarını yine kendi parmaklarının arasına aldı ve adam kadının parmak eklemlerini usulca okşadı. "Sormadım bile, sanırım bu o zamandan beri ilk helikopter yolculuğunuz?"

"Herhangi bir türdeki ilk uçuş."

Kendisine duyduğu öfke ve kızgınlık içine çöktü. "Ne? Calgary'ye uçtuğunu sanıyordum."

Şimdi daha gerçek bir şekilde gülümsedi. "Arabam yanımda, Marcus. Banff'a nasıl gittiğini sanıyorsun, kaya cüceleri?"

"Düşünmedim, nokta." Bunun için kendi kışını tekmeledi. "Özür dilerim-"

"İniş hazırlanın," diye Erin'in anonsu araya girdi. "Marcus, her şey yolunda mı?" Pilotuyla konuşmak için kanalları ayarladı. "Temiz. Olabildiğince yumuşak, ya da

Bütün öğleden sonra sana çarpma ve ezme yaptıracağım." "Anladım, patron."

Becki kaşlarını kaldırdı ve Becki onun dinlediğini fark etti. İkinci kanala geri döndü. "Ne?"

"Tam bir pisliksin," diye alay etti. "Ne diyebilirim ki? Beni seviyorlar."

Gözlerini kapadı, bir nefes daha verdi ve sıkıca tutundu. Marcus onu hayranlıkla izledi. Başka ne olursa olsun, cesareti kesinlikle listenin başındaydı.

T Yağmur yağışı her ne kadar iyi gitse de, her zaman katlanılması gereken bir uçuş daha olduğu düşüncesi aklından çıkmıyordu. Sonunda Becki, muhtemelen bir gün daha uçağa binemeyeceği gerçeğine boyun eğdi.

dönüş yolculuğunda hasta.

Yine de önleyici bakım aptalca bir fikir değildi. Tripp'in ikram ettiği granola barı geri çevirdiğinde Marcus tek kelime etmedi.

Yine de izledi. Her ne kadar beceri açısından onlara öğretebileceği pek bir şey olmasa da, ekibini egzersiz boyunca ikna ederken bakışları ona sabitlendi.

Marcus'un yanına geldi ve Alisha'nın hiç zorlanmadan çıkmayı başardığı dar çıkıntıya baktı. "İyiler. Bu onlar için sadece bir tazeleme, benim etrafta olmam."

"Katılıyorum ama yine de bir kahramanı etkilemeye çalışmak için söylenecek bir şey var - sen sahneye çıktığından beri çok daha keskinler. Sen burada olduğun için eğitimde o kadar çok aptallık yaptıklarını görmüyorum."

"Bence hepsi bir grup gösteriş meraklısı. Gösteri yapacak bir seyirci kitlesine sahip olmaktan hoşlanıyorlar." Becki piknik yapmak için durmuş olan ve takımın antrenmanını izleyen aileyi işaret etti. O konuşurken Marcus elini kayıtsızca Becki'nin arkasına kaydırınca Becki duraksadı. "Ne yapıyorsun?"

"Hmm?" Marcus yere baktı. "Ne?"

"Antrenman yapıyoruz." Marcus'un parmaklarını yakaladı ve bırakana kadar çekiştirdi. Sonra Marcus'u görmezden geldi ve Tripp'e talimatlar yağdırarak dikkatini tekrar takıma verdi.

Gürleyen kahkahası, düşük dereceli bir elektrik şoku gibi sinir uçlarına sızdı, karıncalandı ve onun çok daha fazla farkında olmasını sağladı.

Mola için durdular ve Devon ile Tripp çimlere uzanırken, Xavier ve Alisha gölgede dinlenirken Anders ile sohbet ettiler. Erin kokpitin açık kapısında oturmuş kitap okuyor, sallanan ayaklarını bir çocuk gibi tekmeliyordu.

Marcus Becki'nin kolunu okşayınca Becki içgüdüsel olarak geri çekildi ve bu hareketi gizlemek için ceketini kapıp üzerine geçirdi.

Kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Bana dokunup duruyorsun."

"Ve bu yanlış mı?"

"Biz antrenman yaparken öyle." Becki kayalıklardan sarkan ipleri işaret etti. "Sanırım bugünkü son şey-"

"Hayır, bekle, geri çekil." Marcus onunla tartışmaya çalıştığı kayalıkların tam arasına girene kadar döndü. "Burada biraz kafam karıştı. Sana herkesin içinde dokunmama izin verilmemesinin özel bir nedeni var mı?"

"Biz antrenman yaparken," diye düzeltti. "Hatırladığım kadarıyla bana herkesin içinde birkaç kez dokunmuştun."

"Ama ekibimin yanındayken asla." Yüzü karardı. "İlişkimizi onlardan gizli tutmaya mı çalışıyorsun?"

Becki durakladı. "İlişkimiz mi?"

"Bu tipik bir erkek cümlesi değil mi? Evet, *ilişkimiz*. Bir sebepten dolayı görüştüğümüz gerçeğini saklamayı mı planlıyorsun? Çünkü eğer öyleyse, beni bilgilendirmeyi ihmal ettin. Ayrıca? Unut gitsin."

"Ama ben-"

Durdu ve iyice düşündü. Erin'le Marcus'la ilişkiye girmek hakkında kısaca konuşmuştu ama bunu gizli tutmaya mı çalışıyordu? Öyle düşünmüyordu ama tepkileri bunu oldukça kesin bir şekilde gösteriyordu.

"Neden bu kadar huzursuz olduğumu bilmiyorum. Belki de yorgun olduğum içindir. Bir şey saklamaya çalışmıyorum." Adam kaşlarını kaldırdı ve ona hak vermek zorundaydı. Kız tam bir sepet vakasıydı. "Belki de az uykunun üstüne kusmak beni aptallaştırıyordur. Hareketlerim yanlış anlaşıldıysa özür dilerim. Seninle birlikte görünmekten utanmıyorum. Hem de hiç."

Odaklanmayı seçtiği şey beklenmedik bir şeydi. "Neden uyumadın? Daha fazla kabus mu?"

Drat. "Evet, ama iyi olacağım. Biraz zaman alacak-"

"Kahretsin Becki." Marcus sesini alçalttı ama öfkesi yüksek sesle ve net bir şekilde haykırıyordu. "Dün gece ne halt etmeye yatakhaneye geri döndün? Bunun olabileceğini bilmen gerekirdi."

"Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Eğer bir kabus göreceksen, göreceğim ve onları durduramazsınız."

"Onlarla başa çıkmaya yardım etmek için orada olabilirim," diye hırladı. Tişörtünün altından omuzları gergin bir şekilde kayalıklara doğru baktı. "İşte bu kadar. Kasabaya döndüğümüzde yurttan eşyalarını alacağız ve benim yanıma taşınacaksınız."

İçinden tamamen vahşi bir şey geçti. Onunla ilgilenmek istemesinin yarattığı sessiz sevinç, bir öfke dalgası tarafından hızla bastırıldı. "Senin yanına mı taşınıyorum?"

"Evet." Gözlerini ona dikti. "Zaten yurttan daha fazla kalamazsın, o yüzden sana göz kulak olabileceğim bir yere yerleşsen iyi olur."

Öylece oraya gitmedi. Becki çenesinin yere değdiğinden emindi. "Bana göz kulak olmak mı?"

Onun sözlerini tekrarlamaktan başka bir şey yapamıyor gibiydi, o kadar kuşkuluydular ki. Zeki bir adama göre, Becki'nin verdiği hevesli olmayan yanıtta oldukça habersiz görünüyordu. Becki onun bu çukuru daha ne kadar kazmayı planladığını merak ediyordu.

"Uykusuzluk çekmen için hiçbir sebep yok. Ben seninle ilgileneceğim." Marcus parmak eklemleriyle kızın yanağını okşadı ve kız neredeyse kendini kaybedecekti.

Yüzü sıcaklık kızardı ve yorgunluğun tüm izleri içini dolduran öfkeyle birlikte kayboldu. Ayağa kalktı ve oturmaya devam ederken bir kez olsun onun üzerinde yüксеlebildiği için mutlu bir şekilde aşağıya baktı. "Affedersiniz, az önce bana evinize taşınmamı mı emrettiniz? Hangi alternatif gerçeklikte yaşıyorsun da bana patronluk taslamanın iyi bir şey olduğunu düşünüyorsun? Özellikle de yaşadığım yer gibi önemli bir konu söz konusu olduğunda?"

Ayağa kalkarken şaşkın şaşkın bakma nezaketini gösterdi. "Ama benimle kalmaktan hoşlandığını sanıyordum. Geçen gece sen-"

"Bu tartışma olmayacak. Şimdi olmaz." Becki, neyse ki patronlarının boğazını sıkmak üzere olduğunun farkında değilmiş gibi görünen ekibe baktı. "Seninle ilgili birçok şeyi takdir ediyorum. Kaybettiğimde çıldırmadığın gerçeği

Uçuş sırasında kurabiyelerimi aldım, çok memnun oldum. Bu senin yanına taşınacağım anlamına gelmiyor."

"Benim hakkımda bundan daha fazlasını seviyorsun." Marcus onun kolunu yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için geri çevirdi. "Sohbet güzel, ortak noktalarımızın listesi uzun ve seks muhteşemden de öte."

"Bunların hiçbiri bana emir verebilmen için yeterli sebep değil. Aman Tanrım." Kolunu çekerek serbest bıraktı.

Ona hançer gibi baktı ve şüphesiz aptalca bir şey söylemek için ağzını açtı-

Helikopterden bir alarm sesi duyuldu ve hepsi tepki olarak sarsıldı.

Erin bir anda ayağa kalktı. Tüm ekip çantalarını ve teçhizatlarını bulundukları yerden alıp yığınlar halinde istiflemeye başlarken kokpitin içinde gözden kayboldu. Siren sesi kulaklarında kısık bir yankıya dönüşürken Marcus helikopterin yan tarafına çarparak gözden kayboldu.

Panik düğmesi - Marcus'un eğitimdeki ekiple bile bir tane çalıştıracağı bilmeliydi. Pervaneler tam kalkışa doğru yavaş yavaş yükselmeye başladı, en kötüsüne hazırlanırken bıçakların havayı keserken çıkardığı ses hâlâ hafifti.

Alisha ve Devon yamaca dağılmış ipleri toplarken Becki de Tripp'in ipleri yerleştirmesine yardım etmek için koştu. "Acil durum çağrısı mı?"

Tripp hiç durmadı. "Sanırım bu hafta eğitim tatbikatında olduğumuzu duymamışlar. Bizimle geliyor musun?"

Kalbi olması gerekenden daha fazla çarpıyordu ve bu sadece helikopterde olma düşüncesi değildi. Bir kurtarmayla uğraşmak mümkün değildi. Henüz değil.

"Ben sadece ayak bağı olurum."

"Otoyola kadar beş kilometrelik bir yürüyüş. Oldukça düz bir yol. Numara için telefonun var mı?" Kadın başını salladı ve adamın söylediği iletişim bilgilerini hızla ekledi. "Otoyola yaklaştığında telefonun çekmeye başlar. Ararsan oda arkadaşım gelip seni evine bırakır."

"Anladım." Telefonu cebine soktu ve fermuarını kapattı. "Dönüş yolunu biliyorum, milyon kere falan gitmişimdir."

Ona sırtıttı ve ikisi de bir avuç dolusu teçhizat alıp koşar adımlarla helikoptere doğru gittiler.

Marcus ekibin pozisyon almasını sağladı. "Kuzeye gidiyoruz. İlk önce - Y o k l a m a . Çekilmek isteyen var mı? Antrenman yüzünden çok mu yoruldunuz? Yok.

ceza, faul yok, ama yeteneklerinizi değerlendirin ve yola çıkalım. Erin hayır diyenleri otoyolda bırakabilir. Anders?"

"İçeri."

"Alisha?"

"İçeri." Döndü ve pozisyonuna tırmandı, tam koşum takımı zaten yerindeydi. O ve Anders, kurtarma alanına ulaşır ulaşmaz onu vinçle aşağı indirebilmek için hazırlandılar.

Marcus listeyi hızla gözden geçirmeye devam etti ama bakışları Becki'nin üzerindeydi. Becki onun yanından kokpite doğru ilerledi ve soğutucudan iki su şişesi aldı. Onları çantasına yerleştirdi ve geri kalan teçhizatının ve giysilerinin yerinde olup olmadığını kontrol etti.

Eğer onunla tartışırsa, kurtarma operasyonuna taşakları ağrıyarak katılacaktı.

"Becki, arkaya sürün ve yere yat."

"Olumsuz. Yanında bir sivil istemezsin. Bir ıkış planım, suyum ve aracım var. Eğer Tripp benim için birkaç granola bar getirirse, gidebilirsiniz."

"Becki." Marcus'un çenesi o kadar sertti ki kendine zarar vermesinden korktu. Yine de tereddüt etmedi.

Şu anda nasıl tepki vereceği, aralarında bundan sonra olacakların yönünü belirleyecekti. Çünkü seks sırasında ona hükmetmesi hoşuna gitse de, hayatıyla ilgili kararlarda ona emir vermek, az önce yapmaya çalıştığı maço *benim yanıma taşınacaksın* saçmalığından bir sonraki yanlış ilerlemeydi.

Belki de bunu biliyordu. Bakışları keskinliğini korudu ama hızlıca başını salladı ve saatine baktı. "Gün batımında David'i arayacağım. O zamana kadar otoyolda olmazsan, gelip seni bulacak. Numaran var mı? Telefonun şarjı tam mı?"

Tripp ona doğru eğildi ve Becki'ye bir çift granola attı. "O hazır. Yola çıkmaya hazırız patron."

Marcus derin bir nefes aldı. "Eğer eminsen. Uçuş sırasında kusmak o kadar da kötü bir şey değil Becki."

"Git. Ben yüzde yüz kalacağım."

Başını salladı ama hareket ederek helikoptere tırmandı ve koltuğuna oturdu. Becki eğilip dönen pervanelerden kaçarken helikopter havalanmaya başlamıştı bile.

Yükselişini ve onu geride bırakışını izledi.

MARCUS OTOMATİK PILOTTA ÇALIŞIYORDU. Ekibi verimli bir şekilde çalışmış, kurbanları yarıktan çıkarırken kurtarma işlemini aksamadan tamamlamıştı. Birlikte çalışan yetenekli grubu gözlemleyerek gerektiğinde yönlendirmeye odaklandığından emin oldu. Gerçekten de etrafındaki en iyi ekibe sahipti.

Yine de tüm bu süre boyunca beyninin bir kısmı Becki'nin nerede olduğunu ve nasıl olduğunu merak etti. Odaklanması tehlike yaratmayacak kadar keskin kalmıştı ama cep telefonu mırıldanana ve Becki'nin evde olduğuna dair mesaj gelene kadar içinde bir şey endişeyle sıkıca durdu.

Eğitim sırasında büyük bir hata yapmıştı.

Sonra tekrar, o da yapmıştı.

Kızın ondan uzaklaşması onu beklediğinden daha fazla öfkelenmişti. Yorgun olduğuna dair açıklaması mantıklı olsa da -uykusuzken kötü kararlar verilirdi- yine de onları bu şekilde başından savmasına izin vermeyecekti.

Ama o da haklıydı. Ona emir vermek şimdiye kadarki en parlak hareketi değildi. Onun ateşi ve kararlılığı, ona duyduğu hayranlığın bir parçasıydı. Neden onun boyun eğmesini istesin ki?

İkna etmek mi? Cajole? Kişilikleri göz önüne alındığında bunlardan biri çok daha iyi olurdu.

Eve doğru yola çıktıklarında saldırı planını hazırlamıştı. Önce bilgilendirme yapacaktı; ekip bu kez iyi yağlanmış bir dişli gibi çalıştığı için bu bir formaliteydi. Sırada Becki'ye duygusal olmayan bir telefon edip şirketini teklif etmek vardı.

Onu geri çevirirse sert bir içki. Belki iki.

Erin onları tekrar piste indirdi, saat neredeyse 10'a geliyordu.

Öğleden sonra David onları karşılamak için hangar kapılarından çıktı, dört yerel öğrenciden oluşan bir grup yorgun ekibinden teçhizatı almak için öne atıldı.

David omzuna bir tokat attı. "Yükü boşaltmak için biraz yardım istersin diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Marcus duşları işaret etti. "Lifeline, on beş dakikalık bir molan var. Beyninizi ıslatın, sonra yeniden toplanın. David'in öğrencileri pisliğinizi temizliyor."

"Evet, David." Tripp yanından geçerken ona beşlik çaktı.

Alisha durdu ve David'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Altın gibi bir kalbin var."

"Her zaman bunu bekleme," diye uyardı. "Hem antrenman yapıp hem de cesetleri çektiğin için sana acıyorum." Etraflarında hareketlilik sürerken David Marcus'a baktı. "İyi misin?"

Marcus başını salladı. "Becki'den haber aldın mı?"

"O iyi. Takımınızın antrenmanını izleyen bir grup turistle birlikte yürüyüşe çıktı ve onlarla birlikte bir gezintiye çıktı. Beni aradı ve sizinle de irtibata geçeceğini söyledi."

"Mesaj attı. İyi mi peki?"

David telefonunu uzattı. "Çok endişeleniyorsan ara onu."

Marcus başını salladı. Aramasını herkesin içinde yapmayacaktı. "Ona biraz yer açmalıyım."

"Uh-oh." Kardeşi daha yakına eğildi. "Şimdi ne yaptın?"

Sik kafalı. Marcus onu görmezden geldi ve ekibin dönmesini beklemek için kanepeye oturdu. "Bana ondan neden hoşlandığımı hatırlatır mısın?"

David güldü ve gönüllülere görevlerinde rehberlik etmeye başlamadan önce omzuna bir tokat attı.

Tüm ekip toplanıp kurtarmanın analizini tamamladığında, Marcus'un omuzları gerginlikten ağrıyordu. Personel odasının boşalması sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ve ekibin son üyesi esneye esneye kapıya yöneldi.

İyice düşünmeden otomatik aramaya bastı.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Kurtarma iyi gitti mi?"

"Hepsi güvende, ekip sağlam." Onun bilmek isteyeceğini bildiği her şeyi. "Alisha tam bir şiir gibi üç noktalı bir dönüş yaptı. Beynine kan hücum ederken kurtarma halatlarını bağladı ve kuşakçıları yerlerine sabitledi. Bu kızın yönünü nasıl bulabildiği çok garip."

Becki güldü. "Tırmanmayı sevdiğinizde, baş aşağı olsanız bile doğru tarafın yukarıda olduğunu bilmek o kadar da zor değil."

Marcus bir dakika sessiz kaldı. "Seni terk ettiğim için özür dilerim. I-" *Hayır.* Ona en azından otoyola kadar onlarla gelmesi gerektiğini söylemek haddini aşmaktı. Güvendeydi; kendi kararını vermişti. İsteddiği bu değildi ama sineye çekmek zorundaydı. "Nasılsın?"

"Güzel."

Bunu kolaylaştırmayacaktı. "Arkadaş ister misin?"

Becki içini çekti, kıpırdandıkça arka planda gıcırdayan öğrenci yatağından gelen sesler duyuluyordu. "Marcus, düşünmem gerek. Ve yürüyüş yeterince uzun değildi. Teklifin için teşekkür ederim ama bu gece olmaz."

Marcus burnunun kenarını sıktı ve patlamak üzere olan sözcükleri tuttu. Bunun yerine yavaşça konuştu ve *pislik* yerine *mantıklı* olmaya çalıştı. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Elbette." Taahhütsüz. Kelime kırılmış ve sıkı.

Boş ver onu. *Makul* olana tutunmak çok daha zorlaştı. "Becki, ciddiylim. Şimdi geri çekileceğim çünkü sen istedin. Ama bir şeye ihtiyacın olursa gecenin bir yarısı bile olsa beni ara. Anladın mı?"

"Sorun değil." Becki konuşmadan yeterince hızlı çıkamıyor gibiydi. "Seni bıraksam iyi olacak. Yarın antrenmanda görüşürüz."

Telefona baktı ve bu saçmalığa verdiği ilk tepkinin yatakhaneye gidip aklı başına gelene kadar ona biraz ip kullanmak olmasının ne kadar kötü olduğunu düşündü.

Öfke bir anda içinde alevlendi. Onu geride bırakmak zorunda kalmak onu neredeyse ikiye bölmüştü. Daha önce onu uyuşturan mide bulantısı ve korku öfkeye dönüştü ve kükredi, sesi boş personel odasında yankılandı.

Keskin bir acı darbesi vurdu ve hafızasındaki iblisler üzerine çullanırken lanet okudu. Sanki onun duyarlı olduğunu biliyorlardı; kızın iri gözlerinin ve korkusunun görüntüsü bir suçluluk ve pişmanlık seline yol açıyordu.

Ona yardım edemezsin. Kendini kurtaramazsın... kimseyi kurtaramazsın.

Yükselen şiddetle savaştı. Hayal kırıklığı içinde odayı parçalama dürtüsüyle savaştı. Ardından gelen, uzanmasını ve bir epizodun onu indirgeyeceği akılsız durumda kaybolmasını talep eden ağırlı çağrıyı görmezden geldi.

Bunun yerine Becki'ye odaklandı ve onun kendisine getirdiği umuda sarıldı. Onun korku dolu değil, tutku ve hayat dolu yeşil gözlerini hayal etti. Bu anı ona demir attı ve sanki Becki ona şahsen bir emniyet halatı uzatmış gibi ona tutundu. Kadının canlı ifadelerini hatırlamak, tutku, inatçılık ya da haklı öfke olsun, tüm ruh halleri gibi onun da sinirlerini yatıştırdı.

Elinin tenini okşadığını hayal etmek onu uçurumdan uzak tuttu.

Kendini eve gitmeye zorladı, tekrar karanlığa düşmemeye kararlıydı. Becki'nin hatırı için.

Gece soğuk ve gölge doluydu ve teklifini kabul etmesini bu kadar çok istemesinin bir nedeninin de kendi iyiliği için olup olmadığını merak etti.

Haftanın geri kalanında da aralarındaki bu bariyeri korudu. Becki Lifeline'da çalışırken Becki ortalıkta görünmekten kaçındı, sadece kararlaştırdıkları kişisel antrenman saatlerinde ortaya çıktı. Becki duvara çarptı ve sanki tutamaklar yerine kendi şeytanlarıyla boğuşuyormuş gibi onunla savaştı. Onunla tartışmadı ama dikeyleşme konusunda herhangi bir ilerleme de kaydedemedi.

Liderliği alma sırası ona geldiğinde, orada da şeytan tarafından ele geçirilmişti, onu ter içinde sıırıslıklam bırakan ve işlerin yanlış yönde ilerlemesinden neredeyse rahatsız olamayacak kadar yorgun bırakan antrenmanlara soktu.

Öfkesini dizginlemek ve dilini tutup onu dinlemesi ve gittikleri yere geri dönmelerine izin vermesi için ısrar etmemek çok zordu. *Onu* dinlemesi için büyük bir şey gerekecek gibi görünüyordu ve aklına gelen tek büyük şey midesini bulandırdı. Sabırlı olmak artık işe yaramıyordu, bu her ikisinin de gözlerinin altındaki koyu halkalardan anlaşılıyordu. Kararları onun vermesine izin vermeyi bırakmasının zamanı gelmişti.

İyi davranmak için smokin giymesi ve resmi bir davete katılması gerekse, dişlerini sıkar ve bunu yapardı.

■ ■ buna çok kolay alışabilirdi." Becki bir elini Alisha'yla aralarındaki deri koltukta gezdirdi. İçecek tepsisinde su şişeleri vardı ve limuzinin hoparlörlerinden hafif bir müzik çalıyordu.

■ Alisha kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir araba. İçinde şampanya ve şoför var." Birbirlerine sırttılar.

Becki koltuğunda geriye yaslandı. "Bunu David mi ayarladı? Yani, güzel bir şey ama etkinliğe limuzinle getirilmenin beni etkilemesine gerek yoktu."

"Geçen yıl da aynı şeyi yaşadık. Sanırım oda rezervasyonu yaptırdıklarında Banff Springs'ten aldıkları paket anlaşmanın bir parçası. Keyfini çıkarın." Alisha şişelerden birini açtı ve öne doğru eğilip pencereden dışarı bakmadan önce uzun bir yudum aldı. "Çok kısa bir yol. Kasabadan birkaç kez geçmesini istemeliydik."

"Keyfini çıkaracak kadar uzun." Araç bir yerleşim sokağına sapıp düzenli bir evin önünde durduğunda Becki rahatladı. Erin dışarı çıktı ve onları karşılamak için ilerledi, gümüş eteği hareket ettikçe koyu teninde parlıyordu. Üçüncü kadın açık alana yerleşirken Becki bacaklarını yoldan çekti.

"Ahh, tam bir lüks ve şımartılma gecesi. Buna nasıl katlanacağız?" Erin suyunu havaya kaldırdı. "Banff SAR Okulu'na. Bu gece bol bol açık cepler olsun."

Plastiği birlikte tıkladılar.

Becki Alisha'ya döndü. "David bu gece konuşacağından bahsetti?"

"Birkaç dakikalığına. Bölgedeki mezunlar sponsorların her zaman istekli olduğu anlamına geliyor. David ve Marcus yıllar boyunca benim için çok şey yaptılar, onları desteklemek için benim de küçük bir şey yapmamın adil olacağını düşündüm." Alisha'nın gözleri büyüdü. "Onları desteklemediğinden değil. Yani, neden konuşmak istemediğini tamamen anlıyorum. Yani-"

Erin kuru bir sesle, "Ağzında sadece bir ayağın varken dur," dedi.

"Kahretsin, çok utandım," dedi Alisha ellerini yanaklarına bastırarak. "Özür dilerim Becki, aptalca davranmak istememiştim."

"Sorun yok," diye Becki onu rahatlattı. "Bu da aynı şey değil. Evet, okula gittim ama zar zor geri döndüm. Bence onlara ne yaptığınızı anlatmanız çok daha önemli. Artık aktif olarak SAR'da değilim."

Erin, "Şu anda değil, ama oraya ulaşacaksın," diye belirtti.

Becki kızaran Alisha'yı görmezden geldi ve tam zamanlı çalışmaya geri dönme düşüncesinin kendisini ne kadar harika hissettirdiğine odaklandı. "Öyle düşünmek isterdim ama öğretmenlik zor olmayacak. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Lifeline ile çalışmak bana iyi geldi."

"Bizim için de iyi oldun," diye ısrar etti Alisha. "Ağzımdaki ayak hastalığı bir yana. Ve patronumuz için de iyi oldun - eğer bundan bahsetmemin bir sakıncası yoksa."

Becki genç kadına baktı. "Düzenli olarak tansiyonunu ölçmem tam da ihtiyacı olan şey olduğu için mi?"

Alisha gülümsedi. "Her neyse. Tek bildiğim Marcus'un bu gece gelmeyi planladığı ve bu tür etkinliklere *hiç* gelmediği. Bunu yapmasının tek nedeni senin için olması."

"Bu şeyleri nereden duyuyorsun?" Erin talep etti.

Masum bir omuz silkme Alisha'nın omuzlarını kaldırdı. "Eğer sessizce oturur ve bir fare gibi davranırsan, her türlü ilginç bilgi kucağına düşer."

Limuzin köprüyü geçerek otele yaklaştı ve Erin kaşlarını çatı. "Devon'ı alacağımızı sanıyordum?"

Alisha başını salladı. "Bizimle orada buluşacak."

Ancak Alisha'nın yüzü eskisinden daha da kızarmıştı ve Becki neler olduğunu merak ediyordu. Özellikle de Alisha aniden tırnaklarına büyük bir ilgi gösterdiğinde.

"Ah, seni yaramaz kız." Erin sesini fısıltıya indirdi ve koltuklar arasındaki mesafeyi aşarak öne doğru eğildi. "Az önce Devon'dan mı ayrıldın?"

mahsur mu kaldın?"

Alisha bir ayna çıkardı ve makyajını kontrol etti. "Şoföre sadece iki durakta durmam gerektiğinden bahsetmiş olabilirim."

"Alisha."

Alisha saçlarını omzunun üzerinden savururken sarı bukleler sallanıyordu. "İntikam tam bir sürük. Beni röportajdan ve fotoğraf çekiminden çıkardı. Galaya bisikletiyle gelebilir."

Becki elinden geldiğince sırtışını gizledi. "Röportajı önemsemediğini söylediğini sanıyordum."

"Yapmadım, özellikle de muhabirin ne kadar köpek olduğu ve benim göze hoş gelen bir kadın olduğum gerçeğiyle oynamaya yönelik olası planları hakkında konuşmalarına kulak misafiri olduktan sonra. Lifeline'ın seks sembolü olarak sömürülmekle ilgilenmiyorum."

Erin kaşlarını çattı. "O zaman neden Devon'dan intikam alıyorsun?"

Alisha kaşlarını kaldırdı. "Bu benim kararım olmalıydı, onun değil. Eğer bana öğrendiklerinden bahsetseydi, bunu tartışabilirdik. Üstünlüğü ele geçirip beni orada olmamak için kandırması aptalca bir hareketti. Bu yüzden bağış toplantısına kendi yolunu bulabilir."

"Otoriter erkekler berbattır," diye hemfikirdi Erin. "Kendi kararlarımızı vermenin ve sorumluluk sahibi olmanın şerefine."

Becki kadeh kaldırmaya katılırken bile, içinde bir parça kadeh kaldırmaya hak vermek zorundaydı. Konu kendi hayatı olduğunda kontrolü elinde tutmak istiyordu. Belki biraz sapkındı ama Marcus'un yatak odasında kontrolü ele almasına aldırılmıyordu. En azından zaman zaman.

Kabul etmek istediğinden daha sık.

Otel görüldüğünde gözlerini dikip baktı, masalsı şatoya benzeyen yapı dağların fonunda bile büyük görünüyordu. Bu yerle ilgili çok sayıda anısı vardı. "Çok muhteşem."

Alisha, "Tüm bu kaya çalışmaları parmaklarımı titretiyor," diye itiraf etti. "Bir köşeyi seçip ne kadar uzağa tırmanabileceğimi görme isteği duyuyorum."

Becki cevap verme isteğini bastırdı *Oldukça uzak*. Eğer daha önce duymamışlarsa, bu ikisinin onun yasadışı gezilere çıktığını bilmelerine gerek yoktu. "İçeride nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Erin başını salladı. "Geçen yılki gibi. Balo salonuna ulaşmak çok kolay."

Limuzinin kapısı açıldı ve Alisha, Becki'nin yapabildiğinden çok daha zarif bir şekilde dışarı çıktı. Yoluna çıkacak uzun bir etek yoktu ama Marcus'un orada kendisini beklediğini tahmin etmemiştir ve onu

resmi smokin onu sarsarak durdurdu. Bir bacağı araçtan dışarıda, diğeri hâlâ içeride, şaşkınlıkla baktı.

Yakasının kremisi beyazı sadece karanlık güzelliğini vurguluyordu, yeni tıraş edilmiş çene çizgisini şimdiden renklendiren hafif bir gölge vardı.

"Vay canına." Aklında söyleyebileceği tek güvenli kelime buydu. *Lezzetliliğin* bu kadar iyi gideceğini düşünmemiştir.

Kız en azından ayaklarını bir araya getirip adamın uzattığı eli kabul etmeyi başarırken bakışları kızın üzerinde gezindi. "Sen de oldukça hoş görünüyorsun."

Kadın alışık olmadığı topuklarının üzerinde dengede dururken, adam sol kolunu kadının vücuduna dolayarak elini tuttu. Diğer kadınlar platformda onların geçmesini bekledi, arabalar arkadan gelip yolcuları indiriyordu.

Marcus Alisha'ya, "Yan girişten girin," diye talimat verdi. "Oraya ulaşmak için otel lobisini boydan boya geçmemize gerek yok."

"Tamamdır. Hadi, Erin, parmak yiyeceklere kadar yarışalım."

Erin, Alisha'nın elini tutup onu kapıya doğru çevirmeden önce Becki ve Marcus'a sinsi bir sırıtış attı. "Beni yine delirtmek istiyorsun. Geçen yıl olduğu gibi bütün gece jalapeño poppers yemeyeceğim."

Becki diğer kadınların aceleyle uzaklaşmasını izledi. "Alisha o topuklularla nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyor?" diye merak etti. "Beş on santim mi olmalı? Ben olsam boynumu kırardım."

Marcus omuz silkti. "Bunu nasıl yaptığını bana sorma, ama bir yeteneği olduğu kesin. Bir keresinde birisi ona bir çift tırmanması için meydan okudu ve bu onu zar zor yavaşlattı."

İnanılmaz. "Bana her gün tırmanma tabanı verin. Üzerimdeki iki santim bile yeterince zorlu."

Marcus onu sıktı ve Alisha ile Erin'in kaybolduğu kapılara doğru değil, gözetleme yerine doğru götürürken doğal olarak kolunun altına girdiğini fark etti. Rundle Dağı görüş alanlarının çoğunu, Tünel Dağı ise sol tarafını kaplıyordu. İki zirve arasındaki dar vadi ladin ormanlarının yeşili ve Bow Nehri'nin parıltıyan sularıyla doluydu.

Derin bir nefes aldı, akşamın gürültüsü başlamadan önce huzurun ve sessizliğin tadını çıkarıyordu. "Ağaçlardaki rüzgârı duyabiliyorum. Bu her zaman bana doğru yerde olduğumu hissettiren şeylerin büyük bir parçası olmuştur - sesler."

"Burayla ilişkilendirilen ses nedir?" diye sordu. "Banff Springs ile mi?"

Döndü ve gülümsedi. "Bir sürü nefes nefese inleme ve soluma."

Marcus kıkırdadı, kızın belindeki tutuşunu kaybetti ve kalçasını korkuluğun taş işçiliğine yasladı. "Galaya gitmek için yine onun dışına tırmanmayı planlıyorsun, değil mi?"

Dönüp balkonun üzerinden sürünerek geçmeden önce dörtte üçlük noktaya ulaşmayı başardığı duvara baktı. "O zamanlar yaptığım çılgınca bir şeydi."

"Bir cesaretle, değil mi?"

Becki başını salladı. "Okuldaki ilk yılımdı ve denemeyeceğim hiçbir şey yoktu. Yine de bunu yaptığım için pişman değilim."

Marcus kaşlarını kaldırdı. "Otelin dışına serbest tırmanış yaptığın için üzgün değil misin? Yakalanmadığın için mi?"

"Ama *yaptım*, beni yakaladın." Becki dikkat çekti. "Ve bunun uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama sana hiç teşekkür ettiğimi hatırlamıyorum."

Bu kez düpedüz güldü, içini mutlulukla dolduran kocaman, içten bir ses. Parmaklarıyla onun çenesini kaldırdı. "Odalardan birine kapanıp oynadığımız üç gün için bana teşekkür etmek kulağa müstehcen geliyor."

"Felsefelerinizi benimle paylaştığınız için teşekkürler. Seks bonus oldu." "Bonus iyidir." Marcus yavaşça öne doğru eğildi, ona bolca Hayır deme zamanı.

Onun durmasını istemiyordu. Dudakları buluştu ve tüm görüntüler ve sesler kaybolurken duyuları tamamen karşısındaki adamla meşgul oldu. Adamın ona mükemmel dokunuşu. Bazen yumuşak, bazen daha sert.

Nedenini bilmiyordu ama ne zaman onun yanında olsa, büyük bir duygu yumağından başka bir şeye dönüşmüyordu. Onun içindeki en büyük şeyi ortaya çıkarıyordu. Kendini yeniden tamamen canlı hissetmesini sağlıyordu.

Öpüşmeyi kestiler ama bir an için birbirlerine sarılmış halde kaldılar.

"Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum," diye itiraf etti. "Kendimi geri çekiyormuşum gibi göründüyse özür dilerim."

Marcus sessizce baktı. Onu dikkatle inceledi. "Korkarım aklıma bir fikir geldiğinde bu konuda oldukça saplantılı oluyorum."

Bu kötü bir şey değildi. "Kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım. Benim için beklediğimden daha fazlasını yapmak isteyen birinin olması tuhaf geliyor."

"Güzel. Şimdi de bana tuhaf diyorlar." Birbirlerine gülümsediler. "Seni rahat bırakmaya çalışıyorum Becki, ama bu benim kim olduğumun bir parçası. Benim için önemli hale geldin ve seni boğmak istemesem de, önemsemek bir şeyleri kendi başına yapmak zorunda olmadığın anlamına geliyor."

"Biliyorum. Yani, kafamın içinde biliyorum." Onu sıktı. "Hâlâ bunun pratikte nasıl görüldüğünü anlamaya çalışıyorum."

Benim yanıma taşınarak başlayabilirsin dememek için mücadele etmek inanılmaz derecede zordu. Kendisine isyan yasasını okuduktan sonra bile, kontrolü ele alma dürtüsü neredeyse kontrol edebileceğinden daha güçlüydü.

"Son zamanlarda nasıldı? Uyumaktan bahsediyorum."

Becki manzaraya baktı. "Uyuma kısmı iyi, beni deli eden uyanma kısmı."

"Hâlâ mı?" Kadın onaylayınca hafifçe küfretti. "Yeni şeyler mi?"

Becki iki büklüm oldu. "Şimdi bu konuda konuşmak istemiyorum."

İçeri girmeliyiz."

Yapması gerekeni yapmamak için verdiği bu mücadeleye lanet olsun. "Yine de sonra?"

Yavaşça başını salladı. "Bunu çok isterim. Bu arada, dikkatimi dağıt."

Onu tekrar öptü çünkü son birkaç gündür bunu çok özlemişti, sonra parmaklarını koluna doladı ve onu binaya götürdü.

Oda siyah beyaz kıyafetler ve sofistike müziğin yumuşak sesleriyle doluydu ve her yer para kokuyordu.

David'in bir bağış kampanyası düzenlemeyi iyi bildiğini kabul etmek zorundaydı.

Marcus dirseğinde Becki'yle içeri girdi, gülümsüyor ve gerektiğinde başını sallıyordu ama gecenin bitmesi için yanıp tutuşuyordu. Orada bulunmasının tek nedeni yanındaki kadındı. Siyah kravatlı davetlerle ilgili anıları hoş olamayacak kadar çarpıktı.

David bir çiftle sohbet ettiği yerden döndü ve Marcus ile Becki'yi gördü. Kendini dışarı attı, sırtarak odanın diğer ucundan onlara doğru ilerledi.

Harika. Marcus eğildi ve yanından geçmekte olan tepsiden Becki'ye bir bardak aldı. "İşte, işler başlamadan önce bunlardan birini destek olarak isteyeceksin."

Narin flütü selamlamak için kaldırırken onun bakışlarıyla karşılaştı. "Otoriter, zorba insanlara ve onları önemseyenlere."

"Şimdi hangimizin hangisi olduğu konusunda tartışacak mıyız?" "Tartışmak yok. Bu gece olmaz."

David yanlarına gelmeden hemen önce gözlüklerine dokundular. "Bu benim en sevdiğim kardeşim ve okuldaki en yetenekli eğitmen değil mi?"

"Biraz daha sert konuş," diye mırıldandı Marcus. "Cevabım hâlâ hayır."

David gözlerini büyüttü. "Senden ne yapmanı isteyeceğimi sanıyorsun? Ortaya çıktığın için şoktayım."

Becki odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Güzel katılım. Tipik mi?"

"Hakkında. Şaşırtmayı umduğum birkaç yeni insan var, ama onlarla sohbet etmek konusunda endişelenme. Alisha yeterince etkileyici olacaktır."

"Güzel, o zaman sonra konuşuruz." Marcus Becki'yi çekiştirerek odanın herkesi görebilecekleri ama biraz da boş alanları olan tarafına doğru ilerledi.

"Bu tür etkinliklere genelde gelmezsin, değil mi?" Becki eğilirken dudaklarını onun kulağına yaklaştırarak sordu.

"Asla."

Dudakları adamın yanağını hafifçe okşadı. "Buraya benimle birlikte geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Senin iyiliğin için olduğunu kim söyledi?" diye homurdandı.

Elini ceketinin altına soktu ve güçlü parmaklarını pantolonunun beline soktu. "Küçük bir kuş bana söyledi."

"Küçük kuşların çenelerini kapalı tutmaları gerekir." Gömleği gevşeyene kadar çekiştirdi ve avucunu adamın çıplak sırtına dayadı. "Ne yapıyorsun?"

Vücudunun deli gibi tepki vermesinden başka.

Döndü, odaya sırtını döndü ve onun önüne geçti. Açık mavi elbisesi parmaklarının altında yumuşacıktı ve Becki onun her santimini okşamayı çok istiyordu. Becki onun yüzüne, gövdesine baktı. Onu inceliyordu. Gözlerindeki sıcaklık onu umutlandırıyor ve çıldırtıyordu.

Dudaklarını yaladığında, adam gidiciydi. "Becki?"

"Biliyor musun, bu odanın yukarıdan harika bir manzarası var. Oradan nasıl görüldüğünü görmek isterim."

Onu yan çıkış kapısına doğru çekiştirirken yüz ifadesinde muziplik ve sıcaklık birbirine karıştı. Yeterince istekli bir şekilde gitti. Aptal değildi.

SAna koridor boyunca ilerlerken kolunu tuttu. "Planlarınızı değiştirmek istediğimden değil, ama planlarınız nedir?"

Becki koridorda bir aşağı bir yukarı göz gezdirdikten sonra SADECE ÇALIşANLARA ÖZEL kapıyı iterek açtı. "Sana söylemiştim. Odanın güzel bir görüntüsünü istiyorum."

"Zeki kadın." İzinsiz girmenin mümkün olan en mantıklı açıklaması buydu.

Doğru kapıyı bulmuştu. Merdiven boşluğu yükseldi ve yumuşak bir kahkaha attı, yüksek topuklu ayakkabılarıyla merdivenleri iddia ettiğinden çok daha az zorlanarak çıktı.

Sağ duvarda kapıları olan dar bir koridora çıktılar. "Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrin var mı?" Marcus sordu.

Becki durakladı. "Yaptığımı sanıyordum, ama şimdi..."

"Güzel." Çünkü tam yerini biliyordu. "Beni takip edin."

Üçüncü kapı hedefini ortaya çıkardı, başka bir yerde olsa muhtemelen bir tiyatro locası olarak adlandırılırdı, ama burada, ana dans pistine ve büyük balo salonuna bakan çok güzel bir manzaraydı.

Becki onun yanına kaydı ve aşağıya bakarken ellerini hafifçe korkuluklara dayadı. "Vay canına, bu çok tatlı."

Kahretsin. "Yükseklikle ilgili bir sorun yok mu?" Çünkü onun donması, beyinde dolaşan diğer tüm planları imkânsız hale getirecekti.

Becki tekrar baktı, sonra başını salladı. "Neden olduğundan emin değilim ama sorun değil."

"Altınızdaki sağlam zemin bir fark yaratabilir."

Sonra ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. Elbisesinin pudra mavisi rengi, kumaşın içinden geçen ince gümüş ipliklerle parlıyordu. Saçlarını süslü bir modele dönüştürmüştü, küçük parçalar gülümsemesini çerçevelemek için yüzünün yanından sarkıyordu. Belli belirsiz bir allık yanaklarını renklendirmiş, gözbebeklerini daha büyük gösteren ince bir maviyle çerçevelenmiş gözleri. Ya da belki de bu, menüdeymiş gibi ona bakma şeklinden kaynaklanıyordu.

Öyle olmasını umuyordu.

"Aklınızda göklerden gelen süslü etkinliği izlemekten başka bir şey mi var?" Çünkü eğer o yapmadıysa, kesinlikle o yapmıştır.

Ona doğru eğildi ve boynundaki ince gümüş zincir öne doğru sallandı, minik kalp madalyon yakadan kurtuldu ve ışıpta bir saniyeliğine parladı. "Seni özledim," diye sessizce nefes aldı.

Bekledi. Daha fazlasını yapmak istemiyorsa kahretsin, ama bu onun liderlik etme zamanıydı. Ve öyle de yaptı.

Ellerini beline bastırdı ve parmakları eteğinin alt kenarına ulaşana kadar hafifçe eğilerek kalçalarının üzerinden aşağı doğru süzüldü. Ön kenarı uzun bacaklarının tam ortasına denk geldiği için fazla eğilmesi gerekmiyordu ama bu, mavi gökyüzündeki ikiz bulutlar gibi elbisesinin üzerinde parlayan krem beyazı göğüslerinin kıvrımlarını güzel bir şekilde görmesine yetecek kadar uzaktaydı.

"Eğer beni çıldırtmaya çalışıyorsan, işe yarıyor. Sanırım az önce göğüslerin hakkında bir şiir yazdım."

Becki malzemenin kenarından tuttu ve yukarı doğru oynattı. "Şiir. Limerik mi yoksa kelime oyunları mı?"

"Siktir." Marcus elini sikinin üzerine vurdu, lanet şeyin ne kadar hızlı sertleştiğini hafifletecek bir şeye ihtiyacı vardı. Kadın çorap giymiş ve jartiyer takmıştı. Elbiseyi beline kadar sardığında çıplak seksinden başka bir şey görünmüyordu. "Siktir, siktir, siktir."

"Bir şiir için biraz tekrarlayıcı ama akılda kalıcı. Evet. Hadi," diye emretti. Adam ona doğru uzandı ve kadın ondan kaçtı. "Yavaş değil. Sadece sert ve kirli. İstedğim bu."

Marcus onu o kadar hızlı duvara yapıştırdı ki nefesi kesildi. Vücutuyla onu olduğu yerde sabitledi ve ağzının ırzına geçti. Kavga edeli dört gün olmuştu. Onunla son kez birlikte olmasının üzerinden beş gün geçmişti ve Marcus bir bağımlı gibiydi.

Adam onun kıkına tekrar tekrar dokunduğunda Becki fermuarını karıştırdı. Onun tenine aç, duvara karşı hızlı bir sikişten daha fazlasını istiyor ama önce hızlı olana ihtiyaç duyuyordu.

Elini bacaklarının arasından geçirerek klitorisinin üzerindeki nemi çekti. Parmaklarını amına sokup başparmağıyla klitoris çubuğunu ovuştururken başı geriye düştü. Boynunu yakaladı ve emdi. Dokunuşunun etrafında kremlenirken omzunun kasını ısırdı.

Şimdi çılgına dönmüştü, nefesi kesilmişti. Adamın sikini bırakmayı başarmıştı ve bir şekilde, ikisi de öpüşerek, çırpınarak, bir bacağıyla yanlarındaki sandalyeye dayadı ve onu sıcaklığına yönlendirdi.

Bu yeterli değildi. Onun içinde eriyor, onun tarafından kuşatılıyordu. Marcus sonuna kadar soktu ve kadın zevk çığlıkları attı.

BECKİ onun yüzünü tuttu ve onu çılgınca öptü, dişleri ve dili kontrolü ele geçirdi. Adam onun içinde o kadar büyüktü ki, derinlere dalıyordu. Son birkaç gündür denemiş olmasına rağmen onun varlığını görmezden geleliyordu. Zihinsel olarak, o odada olmasa bile oradaydı ve bu konuda endişelenmeyi bırakmıştı.

Fiziksel olarak mı? *Tanrım.*

Onu tekrar doldurdu, horoz onu maksimuma kadar gerdi. Omuzlarının arkasındaki katı duvar soğuktu, sıcak nefesi teninin üzerinde nefes nefese kalmıştı. Dikkatli değildi, kışındaki parmakları çürükler bırakacak kadar sıkıyordu. Kadın umursamadı, adamın hareketlerine doğru eğilerek daha da sertleşmesine yardım etti.

Buna ihtiyacı vardı. Bunu istiyordu. Son birkaç gündür onu çok özlemişti ve kontrolü ele alıp ona ne istediğini söylemek vücudundaki tüm gerginliği nihayet azaltmıştı.

Sol dirseğini duvara yaslayarak gövdesini onun üzerinde sabitledi. "Bu elbisenin içinde bir melek gibi görünüyorsun."

Becki bacağına daha yukarı kaldırdı ve adam tekrar içeri girdiğinde nefesi kesildi, kasıkları birbirine çarptı. "Koyu renk takım. Koyu renk saç." Elini adamın yanağına ve kirli sakalına bastırdı. "Bir iblis gibi tehlikeli."

"Buna ihtiyacım vardı. Seni etrafımda hissetmeye ihtiyacım vardı." Marcus yavaşladı ve hafifçe eğilerek birleştikleri yere baktı. Elbisesi beline dolanmıştı, Marcus'un aleti takım elbisesinin fermuarından sarkıyordu, kemeri bağlıydı ve gömleğinin önü hâlâ içerideydi. "Bana çok iyi uyuyorsun."

Biraz daha geri çekildi, sikinin geniş başı dudaklarına yapışana kadar kalçalarını uzaklaştırdı. Mor baş, vücudunun daha açık rengiyle tezat oluşturuyordu; yumuşak teni, adam öne doğru eğilirken ve vücudu onu içine kabul ederken etrafını sarıyordu.

"Tanrım, Marcus." Becki elini aşağı kaydırıp dudaklarını ayırdı ve Marcus'un tekrar yapmasını hevesle izledi. Kasıtlı. Eksiksiz. Marcus'un onu alıştı uzuvlarının titremesine neden olmuş, görmeyi güçlü bir hisle birleştirmiş ve onu kırılma noktasına getirmişti.

"Seni her becerdiğimde klitoris çubuğunun kıpırdadığını görüyorum." Tekrar hareket etti ve onaylayarak mırıldandı. "Tamamen ıslak ve sularınla parlıyor. Çekip seni canlı canlı yemek istiyorum."

"Hayır." Sol eliyle adamın omzunu kavradı. "Durma."

"Kendinle oyna, tatlı Becki. Boşaldığını görmeme izin ver. Seni sikimin üzerinde hissedeyim."

"Kendime dokunursam her şey biter," diye uyardı. "Beni çok hazırladın. Günlerdir hazırım."

"Yalnızken kendinle oynar mıydın?" diye sordu.

Kadın cevap vermeyince, adam sonuna kadar çekti. Kadından dehşet dolu bir inilti kaçtı. "Evet, ama *lütfe*n. Bitir beni."

Adam, kızın onu yakaladığı yerden parmaklarını soktu. "Bu başka biriyle daha iyi, değil mi? Soğuk oyuncaklar ya da senin elin yerine. Bunlar fiziksel boşalmadan başka bir şey değil. Sınırları ortadan kaldırıyor ama bir şeyler eksik."

Adam sikinin başını kadının açıklığına çarptı ve kadın kalçalarını eğerek adamın içeri girmesine yardım etti. Mutluluk iç çekişi, onu ayak parmaklarına kadar sarsan tatmin ürpertisiyle eşleşti. "Becer beni. Lütfen, durma."

Onu öptü ve zevk iniltisini yutarak içine daldı. Üç ya da dört kez daha, derin ve sert, köküne kadar gömdü ve yavaşça geri çekilmeden önce durakladı, zaten titreyen sinirlerini kızdırdı.

Parmaklarını yukarı doğru kaydırıp ve en etkili olduğunu bildiği şekilde küçük altın çubuğa fiske vurdu ve işte bu kadar.

"Marcus."

Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve doruk noktası onu parçalara ayırırken çığlıklarının çatıda yankılanmasını engelledi. Kadının kılıfı adamın ağır şaftının etrafında daralmış, adamın tepkisini ondan koparmıştı. Kalçalarını birbirine vurarak klitoris çubuğunu hareket ettirirken ve sistemini dolduran coşkuyu uzatırken ıslaklık ve sıcaklık onu yıkadı.

Sarsıntı durana kadar birbirlerine sarıldılar, nefes alışları düzensiz ve düzensizdi. Altlarındaki partinin devam eden şamatası balkona kadar yükseldi. Bardakların çınlaması, erkek seslerinin alçak mırıltısı, ara sıra daha tiz kadın kahkahaları.

Sofistike ve olgun sesler. *Cehennemden* kilometrelerce uzakta, *evet* Dudaklarının arasından fısıldayarak.

Marcus onun çenesini avucunun içine aldı. "Sen milyonda birsin."

Onu tekrar öptü, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi değil de onu özlemiş iyi bir arkadaş gibi. Adam sikini geri çekerken bacaklarının iç kısmından aşağıya ıslaklık süzüldü.

Marcus bakakaldı. Kız kendini temizlemek üzereyken, Marcus onun kollarını geriye doğru sıktı. "Bekle. Bu çok seksi."

Çömeliş parmaklarını tohumunda ve ıslaklığında gezdirirken, labiasını hafifçe okşarken bakışları kalçalarının arasında kilitlendi.

Titredi. "Bana bir daha dokunursan yürüyemeyeceğim."

Yüzündeki yoğunluk onu korkutmuş olmalıydı. Son birkaç gününü önümüzdeki aylarda tam olarak ne üzerinde çalışmak istediğini anlamaya çalışarak geçirmişti. Arzuları ve ihtiyaçları konusunda net olduğundan emin olmak için. Hayatından kimin sorumlu olduğunu. Hepsinden, sadece cinsel dürtülerinden değil.

Adam onun cinsel organını o kadar nazıkçe avuçladığında, cebinden bir mendil çıkarıp onu temizlediğinde-

Tüm düzenli düşünceleri, onun istekli bedeninden okşadığı sürekli arzu içinde kayboldu. Bu adam onun en iyi planlarını tek bir bakışıyla boşa çıkarabilirdi.

Onu temizledi, çoraplarını düzeltti, onları yerine oturturken kalçalarının iç kısımlarına öpücükler kondurdu. Kıçının üzerinde düzgünce durmasına yardımcı olmak için avucunu eteğinden aşağı indirdi. Bu sırada yüzünde büyük bir memnuniyet ifadesi vardı.

"Gecenin geri kalanında sana tutunmayı ve hatta dans etmeyi planladığım için, balo salonuna dönmeden önce biraz daha az memnun görünmeyi deneyebilirsin, yoksa bir şeyler çevirdiğimize dair hiçbir şüphe kalmayacak."

"Odadaki en güzel kadına sahip olduğum için hepsi beni kıskanabilir."

Marcus ayağa kalktı ve onu duvara yasladı, o da kendisini orada tutmasına izin verdi.

Parmaklarıyla onun saçlarını düzeltti. "Bu çok güzeldi. Teşekkür ederim."

Başıyla onayladı. "Bu akşamki galadan sonra bana eve kadar eşlik eder misin?"

Soruyorum, emretmiyorum. Hatta kibarca. Kadın ona gülümsedi. "Bunu çok isterim."

Komplocular gibi sırtarak merdivenlerden aşağı indiler ve partinin dışında durdular.

Becki onu çekiştirerek durdurdu ve elleriyle saçlarını düzeltti. "Nasıl görünüyorum?"

"Sanki deli bir adam tarafından duvarın dibinde ırzına geçilmiş gibi," diye fısıldadı. Kadın durduramadan bir kahkaha koptu.

Marcus onu döndürdü, bakışları bacaklarında gezindikten sonra tekrar göğüslerine ve son olarak da yüzüne yöneldi. "Muhteşem görünüyorsun. Seni göstermek için sabırsızlanıyorum."

Bir parmağını döndürdü ve adam onun incelemesi için itaatkâr bir şekilde döndü. Tüm uzun, zayıf boyu, onun emriyle hareket ediyordu ve onunla tekrar yüzleştğinde konuşamadı.

Kaşlarını kaldırdı. "O kadar kötü mü?"

"O kadar iyi. Burada salyalarım içinde boğuluyorum."

Elini uzattı ve ona eğlenceye geri dönmesi için eşlik etti. Küçük sohbetler ve müzik. Mutlu gülümsemeler ve ara sıra soru soran bakışlar. Marcus protezini takma zahmetine katlanmamıştı ve onu tanımayan insanların bakışları, iğnelenmiş ceketinin kolunda kekeleyerek duruyordu.

Becki meraklıları görmezden gelerek onu sahnenin kenarına doğru çekti. Oradaydılar; etkinlik iyi gidiyordu. Önemsiz şeyler görmezden gelinebilirdi. Ve bu gece onunla birlikte eve gidecekti. Bir şeyi halletmiş olmak bile rahatlatıcıydı.

MUTLU ENDORFİNLER hâlâ kan dolaşımında uğulduyor, Becki'nin balo salonundaki kararlı çekişine boyun eğmeyi çok daha kolay hale getiriyordu. Marcus şimdi gitse daha mutlu olurdu ama biraz daha yüz yüze zaman geçirmesi gerekiyorsa, ekibiyle birlikte saklanmak en iyi yerdi.

Kadınlar, Devon'ın Alisha'yı gölgelediği Yaşam Hattı ekibinin başında duruyordu. "Daha konuşmadınız mı?" Becki Alisha'ya sordu.

Sarışın uzun buklelerini salladı. "David saatin başına kadar beklememizi söyledi, yani yaklaşık on beş dakika daha."

"Marcus, çok iyi yıkanmışsın," diye takıldı Erin. "Seni görmek çok güzel.

Onu görmek güzel değil mi Anders?" "Kapa çeneni," diye homurdandı Anders.

Marcus hepsine baktı. Erin'in sırtışı her zamankinden çok daha büyüktü; normalde Anders Cheshire sırtışını takınırken, pilotu çok daha kontrollü davranıyordu. "Ne kaçırdım?"

Anders, "Bu etkinliklerden birine en son ne zaman geldiğini söyle," diye yakındı. "Erin burada olacağına dair bahse girdi ama ben şansımı denedim. Bana elli dolara mal oldun."

"Tahmin edilemez olduğum için özür dilerim, ama sizi tetikte tutmanın en iyi yolu bu." Anders kolundaki Becki'ye dikkatle bakınca Marcus güldü. "Ayrıca, etrafınızda olup bitenleri daha iyi gözlemlememeniz de elinizde değil."

Sağ taraflarında bir flaş patladı. Marcus suçlularla yüzleşmek için dönerken hızla gözlerini kırıştırdı. Ted ve kameralı arkadaşı kibarca gülümsedi ama odakları takımda değil Becki'deydi ve içlerinde her türlü uyarı sinyali patladı.

"İşte buradasınız." Devon bir adım öne çıkarak stratejik bir şekilde Alisha ve Erin'in tam önüne yerleşti. "Biz de senden bahsediyorduk. Eğer Alisha'nın konuşması bitene kadar beklemek isterseniz, pencere kenarında bir fotoğraf çekiminin işe yarayacağını düşündük."

"Kulağa harika geliyor," diye kabul etti Ted. "Önce birkaç genel soruya yanıt almak istiyorum."

Marcus, Becki'nin kolunun üzerinde duran parmaklarını sıktı. Geri çekilerek Devon'la aynı şeyi yaptı ve Ted'in kadınları net bir şekilde görmesini engelledi. "O halde sizi onlarla baş başa bırakalım."

Döndü ve Becki'ye bir kolunu doladı, ayrılışlarını kaçıştan çok başka bir yere gitme ihtiyacı gibi göstermeye çalışıyordu.

Ted birkaç adım atmalarına izin vermeden, yakınlarda duran partililerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle sesini yükseltti. "Gitmeden önce Becki, geçirdiğin kazayla ilgili paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Lanet olası gazeteciler. Marcus onun kafasını koparacaktı. Becki durdu ve Marcus'un kolunu yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Merak etme, sorun değil."

Başını hafifçe sallayarak Ted'e dönerken meraklı bakışlara gülümsedi. "Hayır. Sanırım her şeyi dosyada bulabilirsin.

ihtiyacım var. Sakıncası yoksa?"

"Yeni gelişmeleri kastetmiştim," diye araya girdi Ted. "Ortağınızın cesedini bulduklarına göre cenaze töreni için Yellowstone'a geri dönecek misiniz?"

Becki'den kaçan bir soluk değildi, daha çok nefes alıp vermenin tamamen kesilmesi gibiydi. Becki bocalarken Marcus kolunu ona doladı. Haber hızla yayılırken, Becki'nin varlığından haberdar olmayanlar haberi duyup neler olup bittiğini görmek için döndüklerinde havada sorular ve kafa karışıklığı yükseldi.

"Ted, burada olmaz-" Marcus'un treni yavaşlatma çabası, çok ısrarcı olan adam tarafından yok edildi.

"Bugün erken saatlerde onu bulan ekipten haber aldım. Görünüşe göre bazı düzensizlikler var. Eyalet polisi sorularını yanıtlamaya yardımcı olup olamayacağınızı öğrenmek için sizinle temasa geçti mi?"

"Ne usulsüzlüğü? Bu bilgiyi nereden aldınız?" Becki Marcus'un elini sıkıca kavramıştı ama şimdi hareket ediyor, odanın öbür ucuna, Ted'in yanına doğru adım atıyordu. Bir flaş daha patladı ve Becki kameramana ters ters baktı. "Köpeğini geri çağır ve bu işi bitirmek için özel bir yere gidelim."

Marcus onu geri çekti. "Onunla konuşma. Biz gidebiliriz. Kışının neyin peşinde olduğunu öğrenmek için aramaları kendimiz yapabiliriz."

Dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı ve hızla fısıldadı, "Ama onu odadan çıkarırsak, David'in etkinliğini mahvetmeye devam edemez."

O anda bağış kampanyası umurunda bile değildi. Tüm enerjisini tek bir yöne yöneltmişti: Ted'i Becki'den bir an önce uzaklaştırmak. "Bunu dışarıda halledelim, Ted."

Ted protesto için ellerini kaldırdı ve ardından Yaşam Hattı ekibinin ayağa kalkıp hazır olda beklediği yeri işaret etti. "Sadece ekipten de bir tepki almak istedim. Becki onları eğittiğinden beri." Ted cebinden çıkardığı bir kâğıdı kontrol etti. "Dane'in güvenlik hattının kesilmiş gibi görüldüğünü öğrenince ne hissettiniz?"

Suyuşmuştu. Kulaklarında hafif bir çınlama vardı ama bunun ötesinde hiçbir şey yoktu.

Becki alnını Marcus'un kamyonetinin camına dayadı ve yanıp sönen ışıklara, sokak lambalarını yansıtan ve içinde dalgalanan acıyla karşılaştırılamayacak kadar güzel bir ortam yaratan caddelerdeki suya baktı.

Dane.

Bir kavşakta durduklarında omzuna yumuşak bir dokunuş indi. Marcus direksiyonu tekrar ele almadan önce onu kısa bir süre sıktı. "Bazı aramalar yapacağız. Ne olduğunu öğreneceğiz."

Başını salladı. "Biliyorum."

Kamyonet ilerlerken Marcus hafifçe homurdandı: "O lanet muhabirin defterini onunla ilk karşılaştığımda kışına sokmalıydım," dedi. Lastiklerin altından akan suyun kayganlığı ve sileceklerin ileri geri hareketleri bir ritim oluşturmuş ve ona tutunacak bir şey vermişti.

Gülümsemek, Ted'in adamı odadan çıkarıp ona cehennemi yaşattıktan sonra artık Marcus'tan çok korktuğunu düşündüğünü söyleyerek alay etmek istedi.

Yapamadı. Onu tüketen tek şey, üst üste yığılan ve parçalanan, asla doğru resmi oluşturmayan, tamamlanmamış hikayeleriyle onunla alay eden görüntülerdi.

Dane'in cesedini bulmuşlardı. Sadece bu bile onu duraksatmaya yeterdi. Kısa bir süreliğine durabilirdi ama kendini hareket etmeye zorladı çünkü yaptığınız şey buydu. Dağda insanlar ölürdü ve sen devam ederdin. Dane'in yasını tutmuş, *nedenini* sormayı bırakmış ve son birkaç ay içinde yavaş yavaş gerçeği asla öğrenemeyeceğini kabullenmişti.

Onu nasıl bulduklarını duymak açık sözlüydü ve incitici olduğu açıklanmıştı.

Dane'in güvenlik hattı kesilmişti.

Ve şimdi, tüm sorular yine ortadaydı. Ne olmuştu?
Neden hatırlayamadı?

Tanrım, akla hayale gelmeyecek bir şey mi yapmıştı?

Durdular ve o orada oturdu, hareket edemedi. Marcus onu evin içine götürüp ateşin yanındaki sandalyeye oturturken, olan bitenin sadece sınırda farkındaydı. Acıyı bastırmak için gözlerini kapattı ama acı onu yalnız bırakmayı reddediyor, peşini bırakmıyordu.

"Becki." Marcus'un sesi araya girdi ama Becki cevap vermek istemedi. Marcus ne yapardı? O ne düşünecekti? Gözlerini açtığı anda yüzünde bir sempati ifadesi mi görecekti, yoksa güvensizlik mi, ya da-

Ondan hangi duyguyu beklediğinden ya da hangisinin en kötüsü olacağından emin değildi.

Dane'in ipi kesilmişti. İkisini bir arada tutan ip.

"Becki-şoktasın. Seni ısıtacağım ve sonra konuşacağız."

Onu soydu -ne zaman *onun odasına gitmişlerdi ki?* - ve eşofmanlarını ve büyük boy kazaklarından birini giymesine yardım etti. Dudaklarından tatlı ve sıcak bir şey geçti ve içgüdüsel olarak yutkundu.

Çay. Marcus'un büyülü karışımı.

Sonra güçlü bir göğse yaslandı ve kucaklandı. Korunuyordu. Telefon çaldı ama duymazdan geldiler, Marcus kızın saçlarını okşarken kız da ona sıkıca sarıldı.

"Cevap vermeli miyiz?" diye sordu, soruyu boğazı düğümlenerek söyledi.

"Yarın yeterince yakın. David ve ekip gerçekten acil bir durum olduğunda bana nasıl ulaşacaklarını biliyor. Bu arama önemli değil."

"Dağılmayacağım. Dağılmayacağım," diye ısrar etti Becki, bu sözleri söylerken bile saçma görüneceklerini biliyordu.

"İyi olacaksın," diye onayladı Marcus. "Ama benden hiçbir şey saklamak zorunda değilsin. 7/24 güçlü olmak zorunda değilsin. Seni yargılamayacağım."

"Tanrım, keşke *hatırlayabilseydim*."

"Yapacaksın," diye ona güvence verdi. "Hazır olduğunda. Bu arada, neye ihtiyacın varsa al."

Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Geçmişinde büyük, hayati boşluklar olduğu için hayal kırıklıklarını haykırmaya mı? Mümkün olan en kötü zamanı ve yeri kasten seçtiği için Ted'i yumruklamak ve ona vurmak mı? Hatta bir parçası top gibi kıvrılıp hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordu. Ne o geceki haber anonsu, ne de sekiz ay önceki kaza. Tırmanmayı hiç öğrenmemiş, çiftlikten hiç ayrılmamıştı.

Bu son düşüncenin saçmalığını hissetti ve alaycı bir homurtu koptu. Tamam, belki de o kadar geriye gitmemişti.

Bir zihinsel yorgunluk dalgası yerleşiyor ve her şeyi olması gerekenden daha karanlık hale getiriyordu. Diğer tüm şüphelerin ortasında emin olduğu tek şey Marcus'a güvendiği idi.

Belki de olması gerekenden daha fazla, ama ona güvenmek sağlam ve sağlam kalan tek şeydi.

"Hissetmek istemiyorum. Düşünmek istemiyorum," diye itiraf etti. "Ve bu tepkiyi vermek beni neredeyse ne olduğunu bilmemekten daha çok kızdırıyor."

Marcus onun altına doğru kaydı ve güçlü parmaklarıyla çenesini kavradı. "Anlıyorum. Ama şu anda birkaç hap içip uyumak istersen kimse seni bunun için yargılamaz. Yarın dinç olduğunda telefon görüşmesi yaparız."

Adamın yüzüne baktı ama onu suçlayan ya da yargılayan hiçbir şey yoktu. "Yurtlara geri dönemem."

"Senden bunu hiç beklemiyordum. Zaten geceyi benimle geçireceğine söz vermiştin."

Aralarındaki tutkulu ilişki milyonlarca kilometre ötede, puslu ve gerçek olmaktan çok bir rüya gibi görünüyordu. "İki kez kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Oyun bu gece değişti."

Marcus başını salladı. "Yeni bir el dağıtıldı ama hâlâ aynı oyunun içindeyiz. Seni burada yanımda istiyorum."

Başını salladı. "Teşekkür ederim."

Becki fincanını kaptı ve çayı yudumlayarak sıcaklığını içine çekti, parmakları seramiğin üzerinde buz gibi soğuktu. "Marcus? Bu gece uyumama yardımcı olacak bir şeyin var mı? Bok almaktan nefret ediyorum ama..."

Ayağa kalktı ve onu banyoya götürdü. "Tekrar söylüyorum, isteyebileceğin hiçbir şey seni eksik olarak değerlendirmeme neden olamaz." Kutuyu kıza uzattı ve kız gözlerinin içine bakana kadar elinden bırakmadı. "Ben de oradaydım. İlgiye ihtiyaç duyuyordum. İzin ver sana yardım edeyim."

Hayatının mükemmel olmadığı gerçeği, dünyanın bir anda nasıl değişebileceğini biliyor olması, onu tam da o anda onun için mükemmel yapıyordu. Bir hap aldı ve biraz suyla yuttu, aynada bir yabancıнын yüzüne baktı.

Marcus onun saçlarını indirdi ve parmaklarını saç tellerinde gezdirdi. Uygulamak için o kadar uğraştığı süslü makyajı temizlemesi için ona bir yüz bezi uzattı. Bu sırada Becki bir bulanıklık içinde yüzüyordu. Uyku hapi beynindeki uyuşmuş kafa karışıklığını bile yavaş yavaş bastırıyordu.

Nasıl görüneceğini umursamadan onun yatağına girerken onu peşinden sürükledi, eline yapıştı ve gitmesine izin vermeyi reddetti.

Uyku onu serbest bırakacaktı. O zamana kadar yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Nefes alış verişini nihayet rahatladığında, vücudundaki şiddetli gerginlik ilacın etkisini gösterip onu gevşemeye zorlamasıyla azalırken MARCUS KAYARAK UZAKLAŞTI. Hızla hareket etti, kız kıpırdarsa geri dönmek istiyordu. Orada olmaya ihtiyacı vardı.

Lanet olası Ted ve onun gibiler. Marcus telefonunu kaptı ve kardeşini aradı.

"Siz iyi misiniz?" David sordu. "Oh, öncelikle. Odanın ortasındaki adamı öldürmediğiniz için teşekkür ederim."

"Çok yakındı," diye itiraf etti Marcus. "Ne öğrendin?"

"Ted, Becki'yi işe almamdan sadece birkaç gün sonra Yellowstone'dan biriyle temasa geçti. Sürekli iletişim halindeydi - muhtemelen Dane'in cesedinin bulunmasıyla ilgili rapor geldiğinde bir hikâye uydurmak için bir şeyler arıyordu. Tanrı aşkına, henüz resmi bir yazı bile yok."

"Lanet sülükler."

"Biliyorum, bu bir haber değil ama öyle. Zamanlama berbat ve yarına kadar Yellowstone SAR'ın Becki ile temasa geçmesini bekliyorum, ama bu tartışmalı bir nokta. Zaten bir soruşturma geçirdi. Kapatıldı."

"Ne diyorsun sen?"

David iç çekti. "Yasal durumları araştırdım Marcus. Ondan okulda öğretmenlik yapmasını istediğimde bunu yapmak zorundaydım. Cezai soruşturma olabildiğince titiz yürütüldü ve yanlış bir şey yapmadığı anlaşıldı. Davayı yeniden açmayacaklar. Adamın ipini kesmiş olsa bile suçlanmayacak."

"Öyle olacağını hiç düşünmemiştim."

"Becki'ye bu konuda güvence verebilmeniz için emin olmaya çalışıyorum. Suç kastı ya da suç ihmali gereklidir. Bu davada ikisi de geçerli değil."

Marcus elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sesin çok hukukçu gibi geliyor, kardeşim. Ama teşekkür ederim, bunu öğrendiğim iyi oldu. Ted'in gösterişi etkinliğin geri kalanını berbat etti mi?"

Telefondan beklenmedik bir kahkaha yükseldi. "Şaka mı yapıyorsun? Takımınızdan tam bir dayanışma ve Alisha'ya alabileceğim en büyük çiçek buketini alıyorum. Podyumda mucizeler yaratıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim."

"Alisha?" Marcus evi kilitledi ve tüm perdeleri kapattı, ana yatak odasının önünden geçerken alçak sesle konuştu. "Ne yaptı o?"

"Birdenbire tüm sunumunu değiştirdi ve cüzdanlarındaki parayı büyüledi. Ekip ve güven fikrini ve Banff SAR'da geçirdiği zamanın ona kendinden daha büyük bir şeyin parçası olmanın ölüm kalım durumlarında ne yapacağını bilmek anlamına geldiğini nasıl öğrettiğini anlattı. Hayat kurtarmanın duygusal bir tepki değil, eğitilmiş bir içgüdü olduğunu. Not almalıydım ama seyircilerin tepkisi beni büyüledi. Bu kız Lifeline'dan ayrıldığında siyasette parlak bir geleceği olacak."

"Etkilendiğini bildiğinden emin olacağım." David konuşurken kapının önünde durmuş ve bir süre Becki'nin hareketsiz bedenine bakmıştı. Hangi gerçekler ortaya çıkarsa çıksın, önümüzdeki günler zor geçecekti. "Benim için bir şeyleri araştırdığın için teşekkürler."

"Sorun değil. Ya Marcus? Sosyeteye ilk adımını atarken başına kötü bir şey geldi ama söylemem gerek. Seni orada görmekten etkilendim."

"Kapa çeneni."

David durakladı. "Kapatıyorum. Her şeye karışan bir pislik olduğum için daha sonra bana bağırabilirsin ama bunu söylemek zorundayım. İkiniz birlikte çok iyisiniz. Sen ve Becki, ve daha önce onunla ilişkiye girmen konusunda endişelendiğimde? Yanılmışım."

Evet. Bu çok garipti. "Bunu şu anda paylaşmanızın özel bir nedeni var mı?"

"Çünkü bu önemli. Son birkaç haftada bile değıştin ve hayatındaki tek fark Becki. Bu yüzden gördüğümü söylüyorum. Seni geri çeken o mu yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama ikinizin bir araya gelmesine sevindim."

Alaycı bir yanıt verme dürtüsü garip bir şekilde eksikti, çünkü David'in değerlendirmesine yüzde yüz katılıyordu. "Bunun için teşekkürler."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Marcus telefonunu kanepenin yanındaki masaya fırlattı. Sinirlerini yatıştıracak bir şeyler almak için kısa bir süre içki dolabına bakmayı düşündü ama asıl ihtiyacının uzun ve sıcak bir kadeh başka bir şey olduğuna karar verdi.

Soyundu ve Becki'ye yatakta katıldı, kendini Becki ile dünya arasında bir bariyer gibi sardı. Becki titredi, yorganın altından kurtulan kolu Becki'nin koluna değince üşüdü. Parmaklarını birbirine geçirdi ve orada uzanıp beyninin yavaşlamasını bekledi.

Ted'in Becki'ye fırlattığı sözler -suçlama- zihninde tekrarlandı. Becki ortağının ipini kesmiş miydi?

Eğer öyleyse, umurunda mıydı?

Bu bir bakıma cevaplanamaz bir soruydu çünkü en başta sorulacak mantıklı bir soru değildi. Kendinizi başka birine bağlamak nihai güvenin bir işaretiydi. Kontrolü onlara teslim ediyor ve verilmesi gereken kararları onların vereceğine inanıyordunuz.

Çalıştığı kurtarma operasyonları sırasında işlerin ters gittiği zamanlar olmuştu, ancak kendisinin ve ekibinin yaptığı her seçimin mümkün olan en iyi sonuca ulaşmaya dayandığından bir kez bile şüphe duymamıştı.

Becki de aynı türden bir insan olduğunu göstermişti.

Yıllar önce umursamaz biriydi. Onu daha iyi bir yola sokan katalizörün, öğrenciyken onu bir kenara çekmesinin bir parçası olduğunu hayal etmekten hoşlanıyordu.

Şimdi, David'in de söylediği gibi, onu kolayca içinde kaybolabileceği karanlıktan çekip çıkaran bir katalizör olmuştu. Kasabaya geldiği andan itibaren farkı hissetmişti, sanki sadece varlığıyla bile onu kendine bağlamaya başlamıştı. Geçen gece yarattığı fark da inkâr edilemezdi.

Kesin olarak bildiği tek şey, tırmanış söz konusu olduğunda ipleri onun kontrol etmesine izin vereceğiydi; ipi kesmesi gerekiyorsa kararı onun vermesine izin vercekti. Dağın yamacında onun anlık karar verme becerilerinden hiç şüphesi yoktu.

Yine de ilişkilerinde bu tür bir güvenden vazgeçmeye istekli değildi. Onu serbest bırakmasına izin vermek istemiyordu.

Düşüncelerindeki zıtlık onu saatlerce uyanık tutmaya yetmişti.

T Yer önünden kayıyor, ipin diğer ucundaki Dane'in bedeninin ağırlığı onu aşağıya doğru sürüklüyordu. Becki tutunmak için mücadele etti, yengeç gibi geriye doğru çabaladı. Topuklar içeri giriyordu,

mücadele ediyordu. Bir botunu sert bir çıkıntıya sıkıştırdı ve ivmesini durdurmak için geriye yaslandı. Halat onu ısrarla uçuşumun kenarına doğru çekerken, koşum takımı kalçalarını yerden kaldırdı.

Küfredebilirdi, yardım isteyebilirdi. Birinin onu duyabileceği en ufak bir olasılık olsaydı yalvarırdı.

Ayağının altındaki kök kıpırdadı. Kütük parçalandı, çürüyen tahtanın etrafındaki toprak serbest kaldı. Becki diğer topuğunu yamaca vurarak bir çukur oluşturmaya çalıştı, kendini sabit tutacak bir yer açmak için çaresizce oyuk açtı.

İp inledi, diğer ucundaki ağırlıkla birlikte büküldü. Savaşı kaybediyordu. Bir kaya daha gevşedi, rüzgâr uğuldayarak yanından geçti ve onu başını yana çevirmeye zorladı. Taze toprak ve gevşek kaya tozunun kokusu birbirine karışarak burun deliklerini doldurdu. Arkasındaki ağaçlara özlemle baktı, çok yakındı ama yine de tamamen ulaşılmazdı.

Odaklanmak için mücadele ederken görüşü bulanıklaştı. Güvenlik halkası için bir çapa sağlayabilecek herhangi bir şey için ileriye bakıyordu.

Hiçbir şey. Her seferinde bir santim zemin kaybetti. Uçuşumun kenarına yaklaşmasını yavaşlatmıştı ama bu kaçınılmaz görünüyordu. Mesele "eğer" değil, "ne zaman" meselesiydi.

Partnerinin ağırlığıyla uçuşumun kenarına sürüklenecekti.

Becki bacağındaki cebi karıştırdı, cırt cırtlari yırtıp bıçağını çıkarırken morarmış ve hırpalanmış parmakları itiraz ediyordu. Sağ elinin tırnakları küçük parçalara ayrılmıştı ve koruyucu kılıfı açmak için emniyet mandalına çılgınca bastığında keskin acılar saplandı. Kılıf düşerek tırtıklı bıçak kenarını ortaya çıkardı. Becki güzel bir sabit bıçağın özlemine çekiyordu, uzun erişimli ve üç inçten daha fazla kesme yüzeyine sahip bir şey. İşaret parmağını tutma halkasına soktu ve arkasındaki zemine sapladı, sadece ona izin verecek kadar sağlam bir nokta bulmaya çalıştı. Durdu. Kaymayı.

Tekrar tekrar savurdu, her seferinde bıçak taşlarla buluştuğunda seken kılıç elini ve kolunu acıyla kavradı. Bir an için onu hakladığını düşündü. Bıçak derine battı ve nefes nefese kalarak sıkıca tutundu. Pazuları sertçe büküldü, inişi yavaşladıkça kasları titriyordu. Pozisyonunu düzeltmek için bir anlığına dua etti. Eğer dayanacak bir şey bulabilirse.

Bıçak titredi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Yerinde kal, lütfen, lütfen, yerinde kal," diye yalvardı. Çılgınca tekmeliyordu. Boşta kalan elinin parmak uçları bir şeyler almak için kaşınıyordu.

Neredeyse kendini vazgeçmesi gerektiği konusunda uyardığı noktaya gelmişti. Yıllardır uğruna çalıştığı her şeye sırtını dönmek zorunda kalmadan önce üç adım daha atması gerekiyordu. Ama eğer o hayali çizgiyi geçerse, eğer kendini o çizgiyi geçmekten alıkoyamazsa, uçurumdan aşağı yuvarlanacak ve Dane'le ikisi de ölecekti.

O görünmez sınır, kendini kurtarmak için sahip olduğu son andı.

Ve her zerresi ölmeyi protesto ederken, ortağını öldürmüş olduğunu bilmenin üstesinden nasıl geleceğini merak ediyordu.

Dik durma dürtüsü, vücudunu saran ağır bir şey tarafından durduruldu. Becki nefesini tuttu ve kendini toparlamaya çalışarak kalbinin göğsünden fırlamaması için yeterince yavaşlamasını emretti.

Sıcak dudaklar yanağına dokundu, kolunu sıkıca kavrayan sıcak hava onu okşadı. "Ben buradayım. Yalnız değilsin."

Becki başını salladı ve onun altına kıvrıldı, korunmak isteyen bir kedi yavrusu gibi sıkıca gömüldü. Adamın teninin kokusu onu rahatlattı ve derin derin içine çekerek önceki gece bozulan dengesini bulmaya çalıştı.

Rüyalar böyle şeyler yapmamalı. "Saat kaç?"

Marcus başını hafifçe kaldırarak onun üzerinden komodinin üzerindeki saate baktı. "Neredeyse sabah sekiz."

"İyi ilaçlar. Hiç bu kadar geç uyumamıştım."

"Buna ihtiyacın vardı. Yaygara yapma. Kalkmak ister misin, yoksa ben olmadan yorganın altına girmene izin vereyim mi?"

Becki kıpırdanarak onun yüzüne bakabilecek kadar uzaklaştı. "Bugünün gündeminde çok şey var mı?"

Koyu renk gözler ona baktı, dikkatle araştırdı. "Senden başka hiçbir şey."

Buna gerek olmadığını söyleyerek itiraz etmek istedi ama bu istediğinin tam tersi olurdu. Özellikle de o rüya beyninden silinmemişken. "Yardıma ihtiyacım var Marcus. Önümüzdeki birkaç günle başa çıkabilmem için yanımda birinin olması gerekiyor."

Parmaklarını kızın yanaklarında ve saçlarında gezdirdi, başının arkasını şefkatle kavradı. "Sorduğun için teşekkür ederim."

Becki alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Her halükarda sorumluluğu üstlenmeyi planladığını düşündüm ve bu şekilde şikayet edemem çünkü bu benim lanet olası hatam."

"Beni zaten çok iyi tanıyorsun."

"Beyninin nasıl çalıştığını biliyorum, evet. Sanırım bende de biraz otoriterlik geni var. Bu da bizi çatışmaya itiyor."

Sırıttı. "Dövüşmek berbat ama makyaj seksi oldukça ateşli."

Beynini dolduran her şeye rağmen anılar vücudunu ısıtıyor ve karıncalanmasına neden oluyordu. Ya da belki de yanlış giden şeyler yüzünden. Sekse konsantre olmak diğer her şeyden daha kolaydı. Doğaldı, kolaydı ve sonunda zevk dışında her şeyi, en azından bir süreliğine unutmanızı sağlıyordu.

Birden ikisinin de çıplak olduğunun farkına vardı. Becki bir eliyle adamın göğsünü okşadı ve kasların kıvrımlarıyla oynarken onu yakından izledi. Göğsüne bastırırken parmaklarını genişçe açtı ve onu sırtına doğru yuvarladı.

Marcus istemediği sürece onu zorla götürmesine imkân yoktu. Kadın dizini kalçalarının üzerine kaldırıp üzerine oturduğunda Marcus battaniyeyi çekti ve kollarını başının arkasında kavuşturdu.

"Ne yaptığınızı merak ediyormuş gibi bile yapmayacağım," dedi.

"Yanlış bir şey mi var?" Becki, ereksiyonunu kavrayıp dikkatlice okşamak için kendini yeterince geriye kaydırarak sordu. "Sana ihtiyacım var. Bu taraftan da."

Adam cevap vermedi, sadece kadının tutuşuna karşı itti, şaftının üzerindeki deri, altındaki sertliğe kıyasla çok yumuşaktı. Kadın telaşsızca pompaladı, kendini onun üzerine kaldırmadan önce onu tam sertliğe getirdi.

Kendini desteklerken bir eli göğsündeydi, diğeri de onu içeri yönlendiriyordu. Bu dolgunluk ve zevk hissi onun dikkatini dağıtıyordu. Burada ve şimdi dışında hiçbir şeye konsantre olmamasına yardımcı oluyordu. Marcus uzandı ve önce birini, sonra diğerini okşadı. Parmaklarını yumuşak bir şekilde vücudunda gezdirdi, sanki kanatların fırçasıyla alay ediyor ve onu daha hassas hale getiriyordu.

Tüm bu süre boyunca onun üzerinde yükselip alçaldı, yavaşça dalgalandı ve onu doldurmasının tadını çıkardı.

Bacaklarının arasına dokundu, birleştikleri yerden nemi aldı ve klitorisine doğru kaldırdı. Sıkıca ovuşturdu, kalçalarını eğdi ve her düştüğünde küçük bir itme ekledi ve aniden seks bir dakika önce olduğu kadar sakın değildi.

Gözlerini kapattı ve sadece hissetti. Duyguların, onun her dokunuşundaki şefkatin tadını çıkardı. Doruk noktası hızla yaklaşıyordu.

"Siktir." Marcus onu yuvarladı ve yataktan fırladı, yerdeki battaniyeyi kaldırıp üzerine attı. Hışımla Fransız kapısına yöneldi ve kapıyı kırarak açtı, çırılçıplaktı ve hâlâ tahrik olmuştu. "Güvertemden defol git."

Becki eski zamanlardaki bir aşk kahramanı gibi çarşafı göğsüne bastırdı ve pencerelere baktı. "Marcus?"

Bir hareket ve kapı çarparak kapandı. İki adım attı ve perdelerdeki dar boşluğu kapattı. Ona doğru döndü, gözlerinde öfke, vücudu gerginlikle gerilmişti. "Bir ziyaretçimiz var. Ted'i arayıp bir dahaki sefere polislerin olaya dahil olacağını söyleyeceğim."

Midesi bulandı. "Sence muhabirler miydi?"

Marcus yüzünü buruşturdu, volta atarak yatağa oturdu, şilte kalçalarının altında hafifçe eğildi. "Eğer önerdiğin buysa, genellikle Cumartesi sabahları komşularım bir bardak şeker ödünç almak için gelmezler."

"Hayır, nasıl olduklarını anlıyorum." Muhabirler tarafından takip edildiğine dair çok net anıları vardı. "Özür dilerim."

"Üzülme. Senin yaptığın bir şey değil." Marcus çarşafın altından bacağını okşadı ve ona dikkatle baktı. Ne kadar dengesiz olduğunu belli etmemeye çalışıyordu ama Marcus iç çektiği için belli oluyor olmalıydı. Kızın kalçasına bir şaplak atarak konuyu değiştirdi. "Hadi, ben kahvaltı hazırlayayım."

Neredeyse orgazm olduğu için sınırları hâlâ karıncalanıyordu ama adam haklıydı. Sekse geri dönmek işe yaramayacaktı. "Hayal kırıklığı benim tarzım değil. Sadece açık olmak için."

Marcus'un gülümsemesi seğirdi. "Benimki de, ama bunu daha sonra bitirebiliriz. Duşa gir."

Havluya sarınmış bir halde yatak odasına geri döndüğünde, spor çantası yatağın üzerinde onu bekliyordu. Hızlıca giyindi, rahat ve tanıdık kıyafetler onu biraz daha rahatlatmaya yardımcı oldu.

Bugün ne olursa olsun, hayatta kalacaktı. Güçlüydü, yetenekliydi. Kafası ne kadar karışık olursa olsun, bunu yapabilirdi. Marcus'un ona yardım etmesi... Belki de onun yanında olacağına söz verdiği düşüncesiyle bu kadar rahat hissetmemeliydi ama şu anda nedenini merak edecek değildi.

Kahvaltıyı masaya koymuş, perdeleri manzaraya doğru açmıştı. Becki cama doğru yürüdü ve gri ve soğuk havaya baktı. "Yine kar var," diye yakındı. "Yeterince yağmadı mı?"

Güvertede açık bir ayak izi çizgisi pencerelere doğru uzanıyor, sonra köşeyi dönüp yatak odasına doğru kayboluyordu.

Marcus onun yanına geldi ve kısa bir süre ona sarıldı. "Röntgenci Tom'umuz. Birkaç arama yaptım."

Becki başıyla onayladıktan sonra kasıtlı olarak dağlara sırtını döndü ve masada sadece Marcus'un karşısında oturduğunu görebileceği bir sandalye seçti.

Dürüst olmak gerekirse bu kötü bir manzara değildi.

Becki içindeki uyuşuklukla savaşıarak kendini ileri itti. Daha önce de buradaydı, parçalanmaya hazırdı ve saf kararlılık onu kurtarmıştı. Her seferinde bir gün.

Bu günü atlatmak zorundaydı ve bu da bu saati atlatmak anlamına geliyordu. "Bana şimdiye kadar ne yaptığını ve sırada ne olduğunu söyle."

MARCUS, o duş alırken ve giyinirken iletişimde olduğu kişilerin listesini gözden geçirdi. Liste kısaydı ama şaka yapmadığını açıkça gösteriyordu. Gazete ve RCMP listede yer alıyordu. Adamın bahsettiği her noktayı başını sallayarak onayladı, aynı koşullarda adamın toplayabileceğinden daha büyük bir iştahla kahvaltısını yapıyordu.

Sonuna ulaştığında sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu dikkatle inceledi. "Şimdiye kadar iyi miydi?"

"Benim de yapacağım buydu, ancak Banff'ta bu işi daha hızlı yapmak için tüm bağlantılara sahipsiniz. Teşekkür ederim." Becki notlar aldığı not defterini kenara çekti. "Alisha'yı aramalı ve ekibe destekleri için teşekkür etmeliyim. Bu haber onlar için de büyük bir şok olmuş olmalı - benim için ayağa kalktıkları için minnettarım."

"Onlar üzerinde iyi bir izlenim bıraktın Becki," diye güvence verdi Marcus ona. "Artık sadece Rebecca James, bilinmeyen bir süperstar değilsin. Belli ki takımın bir parçası olarak görülüyorsun."

Bu onda günün ilk tam gülümsemesini uyandırdı. "Teşekkür ederim. Yine de bunun dünyalara bedel olduğunu bilmelerini istiyorum."

"Pazartesi çok yakında, bu hafta sonu antrenman yok." Aklına bir şey geldi. "Hmm, hafta sonu olması Yellowstone'daki herhangi birine ulaşmayı daha zor hale getirebilir. Bağlantılarınız olduğunu varsayıyorum?"

Başını salladı.

"Yetkililerin size ulaşması gerekiyorsa, e-posta veya telefon yoluyla ulaşacaklardır. Eğer önce siz temas kurmak isterseniz, bu da sorun değil." Marcus tereddüt etti ama sormak zorundaydı. "Dane için Yellowstone'a dönmek istedin mi? Bir anma töreni falan?"

Çatalını biraz daha sıkı tuttu ama başını salladı. "Zaten bir cenaze töreni yaptık ve bunu baştan yapmak isteyen kimse yok."

Sekiz aydan fazla bir süre sonra Becki'nin cesetle uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordu. "Onu özellikle bir yere gömmek isteyebilecek bir aile var mı?"

"Hayır. Onu bulmaları bir bakıma çok kötü oldu." Becki bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Ve bunu sana söyleyebileceğimi biliyorum çünkü anlayacaksın. Bunun benim için ne anlama geldiğinden bahsetmiyorum - onun cesedini bulmaları. Sadece, bir şeyler yapılmıştı ama şimdi yapılmıyor. Anma töreni hakkındaki sorunuz bile. Dane evlat edinen ailesiyle yakın değildi. Öz annesiyle ilk kez birkaç ay önce temasa geçmişti ama daha fazlası yoktu."

göründü. Ölümü üzücü ama dağın yamacına gömülmek, eğer seçme şansı olsaydı isteyeceği bir şeydi."

Titredi ve gözleri büyüdü. "Becki?"

"Bir şey hatırladığımı sanmıştım." Masanın diğer tarafına baktı ve iç çekti. "Gitmiş. Ne olduğundan emin değilim ama bilmen gerek, dün gece rüyamda yine kazayı gördüm."

"Tahmin etmiştim."

"Olayların sürekli tekrarlandığı o sahneden sonraki bölümü hatırladım. Dane düştü ve ben de yukarı doğru çekildim. Onu yukarı çekmek için yeni halatlar ayarladım ama başarısız oldular. Neredeyse uçurumdan aşağı sürükleniyordum-" Becki öyle bir titredi ki tüm vücudu sarsıldı. Yorgun bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı, keder ve korku onu eziyordu. "Ve işte orada bitti. Bıçağım hazırda Marcus. Ve çıkıntıya doğru çekiliyordum."

Aklına gelen ilk şeyi söylemedi, çünkü söyleseydi muhtemelen güvencelerini elinin tersiyle iterdi. Bunun yerine bir adım geri çekildi. "Bilgin olsun diye söylüyorum. Dane ve dağa gömülmek konusunda ne demek istediğini anlıyorum."

Küçük sarsıntılı hareketlerle başını salladı.

"Teşekkürler." Kapı zili çaldı ve kadın ayağa fırladı. Marcus ona el salladı. "Ben bakarım."

Kapıyı dikkatle bir aralık açtı. Kapısının eşiğinde bulduğu şey öfkesinin alevlenmesine neden oldu. "Burada istenmiyorsun Ted."

Diğer adam omuz silkti. "Denemek zorundaydım. Bilgi arayan tek kişi ben değilim. Elbette, eğer bir hikaye bulursam, diğerleri muhtemelen biraz daha geri çekilecektir. Söz veremem ama işe yarayabilir. Bayan James konuşmak isterse?" Muhabir sözlerinin sonunda sesini yükseltti.

Marcus öne doğru atıldı. "Mülkümden defolun."

Adam Marcus'un omzunun üzerinden baktı. "Elbette. Sorun değil."

Marcus buna bir an bile inanmadı. Bu saldırı sadece ilk girişimdi. Bunu biliyordu. Ted de biliyordu.

Becki'ye döndüğünde, yüz ifadesinden onun da bunu bildiğini anladı.

"Sen söyledin diye gitmeyecekler," diye uyardı. "Ben Yellowstone'dayken hiç gitmediler."

Onun yanına doğru ilerledi. "Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Hepimiz göreceğiz. Belki önümüzdeki birkaç gün içinde büyük bir siyasi skandal yaşanacak ve

Hepsi başka birini rahatsız etmek için kaçışacak."

Becki kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, parmaklarıyla üst kollarını ovuşturdu. "Bundan nefret ediyorum. Bilmemekten nefret ediyorum. Dürtülmekten nefret ediyorum." Becki onun gözlerinin içine baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Eğer ezbere konuşurlarsa, ya senin evinde kapana kısılrız ya da her dışarı çıktığımızda etrafımızı sararlar. Özür dilerim."

Marcus parmaklarını kızın boynuna doladı ve onu göğsüne doğru çekti. "İşte bu da şu 'Aptal olma ve sebep olmadığın şeyler için özür dile' cümlelerinden biri."

"Geceyi seninle geçirmek istedim."

"Ve bu sabah yurt odalarında yalnız olman senin için çok daha iyi olurdu. Ted'in ve diğer herkesin sana tamamen erişebileceği bir yerde. Saçmalık."

Marcus bunu defalarca düşünmüş, kız kendisinden onun adına karar vermemesini istediği için vardığı sonuçları bir kenara bırakmıştı ama çözüm yine ortaya çıkmıştı. Mantıklı olan tek karar buydu.

Sadece bunu doğru ifade etmesi gerekiyordu. O kadarını öğrenmişti.

"Yellowstone'daki bağlantılarınızla temasa geçin. Neye ihtiyaçları olduğunu öğrendiğinizde, medyayı arkanızdan çekmek için kusursuz bir çözümüm var."

Becki geri çekildi, ona bakmadan önce bir an durdu. Güçlü duruyordu ama gözlerinde o kaybolmuşluk ifadesi vardı. "Beni kurtarıyor musun, Marcus?"

"Bir takım böyle yapar. Bana güveniyor musun?" diye karşılık verdi.

Becki pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Bulutlarda küçük bir kırılma olmuş, bu da kasabanın manzarasını biraz olsun aydınlatmıştı. Ayrıca güvertede yeni yeni erimeye başlayan ayak izlerini de gösteriyordu.

Titredi.

Yüzünü ona dönerek çenesini yukarı kaldırdı. "Sana yüzde yüz güveniyorum."

Üçüncü kural. Takımına güven. Onu bu role sokmuş olması -aralarında sıradanlığın ötesinde bir bağ olduğunu kabul etmesi- onları oraya getiren koşullara rağmen içindeki bir şeyi çok memnun etmeye yetmişti.

Marcus başıyla onayladı. "Hadi organize olalım."

O arkalarındaki koltukta giysilerle dolu spor çantaları duruyordu. Yiyecek dolu kutular kamyonun kasasında duruyordu-David onları bir yükü aktarmak için otoyola çıkan rampada karşıladı. Becki'ye kısa bir süre sarıldı,

Marcus'un sırtına bir tokat attı ve onları yollarına gönderdi.

Bunu takip eden üç saatlik yolculuk Becki'nin rahatlaması için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Becki, camları kaplayan yağmur ve etraflarındaki bulutlar manzarayı kapatmaya devam ettiğinden beri Marcus'a bakmaya başlamıştı.

Kamyonu etkileyici bir ustalıkla kullanıyordu. Ana otoyolu bir saatten fazla bir süre önce geride bırakmışlardı. Şu anda izledikleri daha az seyahat edilen yol dört çeker gerektiriyordu ve bu bölüm kalbini hızlandıracak kadar dikti, ama o devasa aracı dar kayalık yol boyunca hiç tereddüt etmeden manevra yaptı. Kendinden emin ve kontrollü hareketleri, kötü havada araba kullanırken sergilediği tam rahatlıkla birlikte onu büyülüyordu.

Adamın çenesi hâlâ gergindi ama bunun, onları geri çekilmeye iten nedenlere hâlâ öfkeli olmasından kaynaklandığından emindi.

Henüz temize çıkmamıştı.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu. Tekrar.

Ciddi ifadesi bozuldu. "Yemin ederim, reklamlardaki çocuklar kadar kötüsün. 'Daha varmadık mı? Geldik mi? Yol başka bir ağaç tarafından kapatılmazsa hâlâ otuz dakika var.'"

Becki bacaklarını altına kıvırdı ve yüzünü ona dönene kadar döndü, emniyet kemeri hâlâ vücudunun etrafındaydı. "*Sıkıldım*. Yapacak hiçbir şey yok."

Kahkaha atması onu gülümsetti.

"Bunu çok iyi yapıyorsun," dedi Marcus. "Yine de şaşırmadım. Adrenalin bağımlılarından iyi gezgin olmaz."

"Aslında o benim küçük kardeşimi kanalize etmemdi. Benden sekiz yaş küçük, bu yüzden ailemle yaptığım son birkaç tatil sırasında sinir bozucu bir velet olacak kadar gençti. Ergenlik çağında çok daha iyi oldu ama yerinde durma konusunda berbat."

Marcus başını salladı. "Birbirinize çok benzediğinizi söylemiştin. Kamyona bindiğinden beri kıvrınmayıp bırakmadın."

"Kaçtığım için kendimi suçlu hissediyorum," diye itiraf etti Becki. "Ve aptal insanlar tarafından Banff'tan kovalanmama izin verdiğim için de kızgınım."

Marcus, "Kendini daha iyi hissettirecekse kaçırılmış say o zaman," diye önerdi. "Senin için doğru olanı yaptığın için kendini üzme. Sana ihtiyaçları olursa gerçek yetkililerle iletişimde kalmak için SAT telsizimiz olacak. Seni bulmaya çalışan diğer insanlar için endişelenmeye değmez."

O da bunu biliyordu. Ve Marcus'la ekibin şu anda ondan daha fazla eğitim almasına gerek olmadığını konuşmuşlardı; ipler dışındaki alanlar eğitim kampının son haftasını dolduracaktı. Şimdi beynini ayarlamalı, bu zamanın onun için olduğunu kabul etmeli ve en iyi şekilde değerlendirmeliydi.

Ruhunu tekrar ele geçiren korkunun sınırı onu korkuttuğu kadar çileden de çıkarıyordu. Endişelerinden her seferinde biraz daha sıyrılıyordu ama şimdi hepsi yeniden üzerine üşüşüyor gibiydi. Depresyon ve karanlık... Banff'tan kaçmak, endişeden kaçabileceğinin garantisi değildi.

Becki başını koltuğun arkasına yasladı ve dışarıdaki rüzgârın ittiği bir damla suyun Marcus'un camında geriye doğru süzülüşünü izledi.

"Detayları hatırlamaya devam edeceğimi mi sanıyorsun?"

Marcus başını salladı. "Muhtemelen. Duyduğuma göre, seninki gibi bir hafıza engelinin genellikle duygusal bir nedeni varmış. Şimdi hikayenin daha büyük bir kısmı ortaya çıktığına göre, tam olarak ne olduğunu anlayabilirsin."

Bunun olmasından hem korkuyor hem de özlem duyuyordu, çelişkili duygular da onu çıldırtıyordu. "Bu fikir beni hem heyecanlandırıyor hem de soğutuyor."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece parmaklarını direksiyonun üzerinde ayarladı. "Gerçek her neyse onunla başa çıkabilecek kadar güçlüsün."

Adamın sesindeki mutlak inanç kadının boğazının düğümlenmesine neden oldu. "Teşekkür ederim."

Marcus ona kısa bir süre baktı, başını salladı ve sonra tekrar yola odaklandı.

Konuyu değiştirme zamanı. "Bana kulübeden biraz daha bahset."

"Lüksün kucağı." Devrilmiş bir ağacın yanından geçerken manevra yapmak için yavaşladı. "Dört duvar, bir çatı ve gelmiş geçmiş en iyi manzara. Burası David'in. Ben hâlâ dünyanın dört bir yanında gezip tozarken ve onunla yarı yarıya anlaşılamayacak kadar aptalken satın aldı. Şimdi onu satın almama izin vermiyor."

Ön pencereden dışarı baktı. "Mahremiyet konusunda çok başarılı."

Güldü. "Merak etme, gerçekten ihtiyacımız olan her şey var. Bunu öğretmenliğe başlamadan önceki tatiliniz olarak düşünün."

"Doğru." Önlerinde yol düzleşiyor, dağın kenarını döndüklerinde ağaçlar alçak çalılara dönüşüyordu. Sol tarafta bulutlar kalkıyor, taze karla yüklü uzun bir tepe sırasını ortaya çıkarıyordu. Kar çizgisinin altında kalacak kadar aşağıdaydılar, çakıllı yol nemle ıslanmıştı ama taze karla kaplı değildi. "Bana bir şömine olduğunu söyle ve mutlu olayım."

"Hava geçirmez soba, açık ateş değil, ama etkisi yine de aynı. Cam pencereden süzülen ışık çıplak teninizde çok güzel görünecek."

Pekala, şimdi. "Konu değişti."

"Seks konusunu açtığma gerçekten şaşırdın mı? Elimizde biraz zaman olacak. Bunun bir kısmını nasıl değerlendirmeyi planladığımı önceden bilmen iyi olur diye düşündüm."

"Biraz mı?" Becki alay etti. "Marcus, en son üç gün boyunca birlikte kapalı kaldığımızda seks yapmaktan başka bir şey yapmadık. Oh, bekle. Ara vermek zorunda kaldığımızda ara sıra yemek yiyorduk."

"Yanımızda biraz yiyecek var. Sadece acil durumlar için."

Kaçan kahkaha iyi hissettirdi. İhtiyacı olan şey buydu. Belki de bilerek dikkatini dağıtıyordu, ama birdenbire o sabah başladıkları şeyi tamamlama fikri çok iyi bir fikir gibi göründü. "Şöminenin önünde seks yapabilirim. Mutfakta sağlam bir masa var mı acaba? Ya da büyük bir yatak? David bana büyük boy bir adam gibi geliyor."

Marcus bir an için tıkanıp ve kısa bir süre ona doğru baktı. "Sakıncası yoksa kardeşimi ve yatakları düşünmeyi bırak."

Gerçekten mi? Becki sandalyesinde arkasına yaslandı ve eziyet etmenin, dikkat dağıtmanın her iki yöne de gidebileceğine karar verdi. Yine de David'le oynaşma fikri onu heyecanlandırmıyordu. David uzun yıllar boyunca onun öğretmenliğini yapmıştı.

"Karışmak istediğim kişi David değil. Sizinle aynı mobilya tasarımcısına sahip olup olmadığını merak ediyorum. Bilirsin, yatak başlığı ile

elverişli tutamaklar. Kanepe mükemmel yükseklikte, eğer arkaya doğru eğilsem beni arkadan becerebilirsin."

Marcus usulca hırladı, boğazının arkasında bir gümbürtü vardı. Koltuğundaki pozisyonunu düzeltti ve kot pantolonunun önünün eskisinden daha kalabalık olduğundan emin oldu.

Becki sabırsızca kıpırdandı, pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdi. "Sizin evinizdeki gibi bir banyo beklemiyorum, o tür bir zenginlik zorlama olur ama küçük bir duşun da avantajları var. Teni tene sürmeden hareket edecek yer yok."

"Bizi yoldan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bundan daha iyi kontrol edebilirsin." Becki bacaklarını döşeme tahtalarına doğru uzattı ve elini pantolonunun içine soktu. "Hmm, önümüzdeki birkaç gün boyunca deneyebileceğimiz her şeyi düşünüyorum - erken başlamamın bir sakıncası yok, değil mi?"

Parmaklarını klitorisinin üzerinde kaydırdı ve sessiz kalma endişesi duymadan nefesini tuttu. Tamam, belki de normalde yaptığından daha fazla ses çıkarıyordu.

Marcus bir ya da iki kez ona baktı ama odağını en etkileyici şekilde ileride tutmayı başardı. Bir an için onu görmezden geldi, yavaşça kendini okşadı, şu anda ona yaşattığı her şey için onu ödüllendirmek için kulübeye vardıklarında ne yapacağını planladı, cinsel alay en azı.

"Becki. Elini hemen pantolonundan çıkar."

"Neden? *Ohhh*." Kelimeyi yumuşakça inledi, onunla alay etmek için uzattı. "Çok iyi hissettiriyor."

"Bir noktada intikamımı alacağımı biliyorsun. Sanırım şu anda yaptığın şey genellikle ayıyı dürtmek olarak adlandırılır."

"Umarım ayı geri dürtmeyi planlıyordur." Elini isteksizce çekti. "Ama madem ısrar ediyorsun."

"Tadına bakmama izin ver," diye talep etti.

Elini ağzına götürdü ve adam parmaklarını emerek temizledi. Elini çekerken dudaklarını hafifçe parmakların etrafında dolaştırarak diliyle alay etti.

Bacaklarının arasındaki karıncalanmanın artık onu kışkırtmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Pantolonunu çıkar." Marcus'un sesi bir kademe düştü. Daha derine. Daha karanlık.

Dümdüz önüne bakıyordu ama bir şekilde onu izlediğini biliyordu. Becki tereddüt etmedi. Haki pantolonunu kıpırdatarak çıkardı ve ayakkabılarıyla birlikte yere bıraktı. Poposunun altındaki deri yumuşak ve sıcaktı, çıplak teni malzemeye bastırıyordu çünkü arkada koltukla arasında fazla bir şey yoktu.

"Tanga da mı?" diye sordu.

"Evet."

Kumaş parçasını bacaklarından aşağı kaydırıp ve döşeme tahtasındaki yığının üstüne bıraktı.

"Ayaklar yerde, dizler geniş. İşte böyle. Bu kadar esnek olmana bayılıyorum." Öne eğildi ve havalandırma deliklerini ayarladı. "Şimdi kendine dokun. Bana ne yaptığını söyle."

Omurgasında bir ürperti belirdi. Kontrolün kendisinde olması, onu çıldırtmaya çalışması bir şeydi. Şimdi, adamın ona ters davranması her şeyi çok daha yoğun bir şekilde hissetmesine neden oluyordu. Becki kendini biraz daha yaslanacak şekilde ayarladı, dizlerini araladı ve parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. Beklentinin artmasına izin verdi.

"Konuş benimle," diye hatırlattı Marcus ona, yolun engebeli bir bölümünde manevra yaparken. Sallanan araç onu koltuğunda hafifçe titretti ve yükselen ateşi hafifletmeye çalışmak için tüm elini seksinin üzerine bastırdı.

"Yavaştan almak istiyorum. Bana dokunan senmişsin gibi davran. İçimde bir sızı var, sanki bu sabah senin sikiyle dolmuş olmanın hayalet anısı gibi. Bunu geri almak, senin tarafından gerilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum."

Parmaklarını daldırdı, ne yaptıklarını düşündükçe daha da ıslanan teninin üzerinde kaydırıp. Dokunuşu iyi hissettiriyordu ama çok eksikti. "Bu yeterli değil. Benim elim. Alay edebilirim ama bununla senin içimde olman arasında hiçbir fark yok."

"Klitorisini ovala. Kendini hızlıca boşalt." Marcus kelimeleri fısıldadı.

Parmaklarını daha yukarı kaydırıp, nem dudaklarını kapladı. Becki iki elini de kullandı, biriyle kendini açarken diğeriyle de cinsel organının tepesindeki hassas noktayı küçük daireler çizerek ovdu.

Marcus gösterge panelindeki bir düğmeyi çevirdi. Kulaklarına bir ses hücumu doldu, ısıtıcılardan gelen güçlü hava akımı dışarı fırladı ve seksine tam isabet etti.

"Oh Tanrım." Hızı artırdı, karıncalanma nabızları yükseldikçe daha sert bastırdı, garip rüzgâr hissi doruğa ulaşmasını çağırıyordu

Islak vücudunun üzerinde esen rüzgar gerilimi artırdı. Bir vibratör kadar iyi değildi, ama onu sınırdan titretmek için yeterliydi.

"Benim için gel Becki. Kontrolünü kaybettiğini duymama izin ver. Seni duymama izin ver."

Sözleri parmakları kadar sertti ve birlikte içlerinde zevk çiçekleri açtırmaya yettiler. Vücudu sıkıştı, yumuşak bir doruk noktası.

Elinin değil, onun kendisini ele geçirmesini istiyordu.

Başını çevirip ona baktı, nihayet yolculuğun sonuna geldiklerinin farkına varmıştı. Önlerinde, ağaçların arasına özenle yerleştirilmiş küçük bir kulübe vardı. Tam doğrulup kendine çeki düzen vereceği sırada Marcus araya girdi.

"Yapmanız gereken tek şey benimle uğraşmaya hazırlanmak."

Aman Tanrım. Becki bacaklarını birbirine kenetledi, adamın sesindeki şehvet onu sesli bir baştan çıkarma gibi sararken koltuğunda dik bir şekilde kıpırdandı.

Kulübenin dışında durdular ama bulundukları yere ne kadar dikkat ettiğine bakılırsa her yerde olabilirlerdi. Marcus aracı park edip direksiyonu çevirerek yoldan çekerken her şey onunla, Marcus'la ilgiliydi. Bir hamle daha yaparak koltuğu bir adım geriye kaydırды, sonra tüm dikkatini ona verdi ve Becki neredeyse nefes almayı bıraktı.

Gülümsedi. Bağımlısı olduğu o günahkâr gülümseme. "Sikimi çıkar, tatlı Becki. Çıkar ve beni ıslat."

Sevinçten gözleri doldu ve hareket ederek adamın düğmesini açtı, kot pantolonunun fermuarını dikkatlice açtı. Adamın siki kumaşı zorluyor, kalın çıkıntı ona itaat etmek ve istediğini vermek için sabırsızlanmasına neden oluyordu. Külotunun fermuarına uzandı ve adamın siki avucuna yapıştı, kız onu yumruklarken sıcak ve ağırdı.

Adam ona hırlamadan önce onu iki kez okşayacak zamanı ancak bulabilmişti. "Ağzını kullan. Beni koru ve derinlere götür."

Becki koltuğun üzerine diz çöktü, bir eliyle saçlarını çekiştirirken diğer eliyle de onu dik tutmaya çalıştı. Bir damla kremsi sıvının toplandığı ucunu yaladı, erkeksi tadı vücudunda hızla yayıldı. Sonra alay etmeyi bıraktı ve kolayca ilerledi, genişçe açıldı ve horoz boğazının arkasını dürtünceye kadar başını indirdi.

Gözlerini kapadı ve hareketi tekrarladı, dudaklarını onun etrafında sıkıca çekerek kaldırdı, ne yaptığını görmesi için başını yana eğdi.

Adam zevkle mırıldandı, parmakları saçlarının arasından geçti. Sonra kavrayışını sıkılaştırdı ve çekiştirdi. Keskin bir hareket, kısa ve kontrollü ve damarlarındaki tutku vızıltısı arttı.

"Hoşuna gitti, değil mi? İlginç." Marcus parmaklarını kızın yanağında gezdirdi. Daha yavaş hareket etti. Tükürüğünün kayganlığının hareketi kolaylaştırmasına izin verdi, aleti ışıktaki parlıyordu. Parmak uçlarını kızın ağzının köşesinde gezdirdi ve kız titredi.

Marcus elini kızın sırtından aşağıya, kızın diz çökerken poposunu yukarı kaldırdığı yere doğru götürdü. Parmakları kıcının üzerinde gezindi, sonra kadın sikini çalıştırmaya devam ederken tekrar yukarı çıktı.

"Seninle ilgileneceğim Becki. İhtiyacın olan her şekilde."

Becki gülümsedi ve sertçe emdi, onu bir ikram gibi dikey tutarak patladı. "Kim kiminle ilgileniyor?"

Gülümsedi. "Bunun cevabının görüldüğünden daha karmaşık olduğunu bilecek kadar zekiyim. Sürün ve bana bin. Bu sabah başladığımız şeyi bitir. Seni sikimin üzerinde hissetmek istiyorum. Boşalırken seni ıslak ve muhtaç hissetmek istiyorum."

Becki kaçmak isteyen iniltisini bastırdı. Güçlü bir birey olabilirdi, cinselliğine sahip çıkabilirdi ama şu anda onun için o kadar istekliydi ki önünü bile zor görüyordu. Adamın kalçalarının iki yanında diz çöktü ve ıslak sikinin üzerinde sallandı, sert uzunluğu içeri girmesine izin vermeden kıvrımlarının arasından kaydırıldı.

Onu kıcından yakalayıp yerinde tutmadan önce hareketi yarım düzine kez tekrarlamasına izin verdi. "Şimdi Becki. Becer beni. Daha fazla dayanamayana kadar sik beni."

Bu tür bir emirle savaşımayacaktı. Pelvisini eğdi ve geniş baş kıvrımlarını deldi. Kendini aşağı indiremeden Marcus kalçalarını itti, yukarı doğru itti ve köküne kadar gömüldü.

"Çok çok iyi." Becki ellerini Marcus'un omuzlarına koyarken başının geriye düşmesine izin verdi ve onun üzerinde kararlı bir şekilde yükselip alçalmaya başladı. Her hareket onu derinlere götürdü, hareketleri tüm hassas sinir uçlarının tekrar tekrar ovulmasına neden olurken, onu doldururken shaftının etrafındaki pasajı sıktı.

Kalçalarını döndürdü ve onun kıcını daha sıkı tuttu. Onun her dokunuşu kadının zevkini artırıyordu. Ona sahip olduğunun daha çok farkına varmasını sağladı. Onların ağır

Serbest kalmaya doğru zorlanırken nefes alıp vermesi, vücudunu tutuşu onu bırakmayı reddedecekmiş gibi görünüyordu.

Tutku ve zevk hızla yükseliyor, diğer her şeyi umursamadan. Sadece aralarındaki güçlü bağ. Adamın verme isteği, kadının kendini canlı hissetme ihtiyacı.

"Kendine dokun," diye emretti Marcus. "Kendini benim horozumun üzerine getir."

Sanki kendini tutmak için mücadele ediyormuş gibi, kelimeleri zorlukla ayrılmış dudaklarından döküldü. Becki ona katılana kadar serbest kalmaya direniyordu. Becki onun talimatlarına uymak için acele etti. Parmaklarını klitorisinin üzerinde kaydırarak birleştikleri yere sürttü ve adam onaylayarak inledi.

Omzu diğer elinin altında sımsıkı duruyordu, tüm vücudu hazır ve harekete geçmeye hazır. Temposunu artırdı, dalganın yaklaştığını hissetti.

"Şimdi, oh şimdi. Oh evet." Kadın boşalırken adamın yüzüne baktı. Bir saniye sonra onun da yaşadığı şoka tanık oldu. Gözlerindeki titreşim, siki onunla birlikte sarsılırken dudaklarının sıkılaşması. Zevk vücudunu tamamen ele geçirmişti.

Gözlerinin önünde lekeler vardı, doruk noktası vücudundan geçerken başı dönüyordu. Uzuvarı yavaşça gevşeyen Becki öne doğru eğildi ve gövdelerini birbirine yaslayarak kalbinin yavaşlamasını bekledi.

Marcus kadının sırtını okşadı, sikinin kalın boyu kadının göbeğine gömülmüştü. "Gençlik İnziva Evi'ne hoş geldiniz. Vale hizmeti ister misiniz?"

"Tekrar hareket edebildiğimde cevap vereceğim." Yanağından öpmek için başını çevirdi.

Hoşgörüyle gülümsedi. "Acele etme. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Becki bir an bekledi, boğuşmalarının son zevk anlarını iliklerine kadar yaşadı. Dikkat dağıtıcı bir kaynak olarak, Marcus tüm hareketleri yapıyordu.

A Pencerenin önünden geçen bir şeyin küçük parıltısı onu tiksintiyle bakmak için dikleştirdi. "Kar mı? Şimdi gerçekten kar mı yağacak?"

Marcus başıyla onayladı. "Mayıs ayında Kanada'ya tekrar hoş geldiniz. İyi tarafından bak. Bir hafta boyunca kapana kısılabiliriz."

"Bu iyi bir taraf mı?" Adamın kucağından kalkıp koltuğuna geri döndü ve yüzündeki ifadeye sırttı. "Evet, eğlenceli olabilir, o yüzden bakıp durmayı bırakabilirsin. Bir başka artı, eğer herhangi bir birikme olursa ziyaretçimiz olacağından şüpheliyim."

O kıyafetlerini düzeltip fermuarını çekerken kadın da kıyafetlerini geri çekti ve her ikisi de aynı anda kapıları açtı. Temiz hava ve ladin ağaçlarının kokusu güçlü bir vuruşla içine çarptı, bu dağ sıralarında geçirdiği yılların anıları ruhuna yerleşti.

"Burası iyi bir yer," diye karar verdi Becki, muhteşem ortama keyifle bakarak. Huzur biraz daha yerleşti - bundan kaçınmasının imkânı yoktu. Rocky Dağları onun için yeryüzündeki cennete en yakın yerdı. Her zaman böyle olmuştu. Cennet, ara sıra cehennem dokunuşları, ama çoğunlukla ruhu için iyileştirici bir merhem.

Malzemeleri taşıırken birlikte kolayca çalışıyorlardı. Marcus bir yolculuğun ortasında onu durdurup kolunu ona doladı ve iyice öptü.

Parmaklarını dudaklarına götürdü, hala saldırının etkisindeydi. "Bu beklenmedik bir şeydi. Güzeldi ama birdenbire oldu."

"Gündemimizde bir şey yok Becki," diye belirtti. "Acelelerimiz yok. Beş dakikadan kısa sürede yerleşmenize gerek yok. Yavaşla ve acele etme."

"Biraz sabırlı olmaya mı çalışayım? Bana bunu mu söylüyorsun?" diye alay etti. "Elbette." Marcus kızın burnunu cimcikledi, sonra da onu mutfak. "Bir göz atın ve nasıl görüldüğüne bakın. Ben propane ve pompaları açacağım."

Adam ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve kadın kendini onun kışına bakarken yakaladı. Onunla sayısız gün baş başa kalacaktı ve sabırsızlanıyordu. Yavaş gitmeyi unutun, bu hayatının beklenmedik fırsatıydı.

Yıllar önce paylaştıkları hafta sonu onun hayatını değiştirmişti. Dik kafalıydı. Düşüncesizdi. Muhtemelen erken yaşta mezara girecekti, eğer onu vahşi dürtülerinden kurtarmasaydı ve hayatta kalarak da iyi vakit geçirebileceğini kanıtlamasaydı.

O zamanlar geleceği çok açık görünüyordu ve o da gerçek olasılıkları görmesine yardımcı olmuştu. Şimdi seçenekleri azalıyordu ama yolunu bulmasına yardım edebilecek onca insan varken, o kesinlikle tek kişiydi.

Hafızası geri gelecekti. Marcus haklıydı. Önümüzdeki birkaç gün içinde, gömülü kalan her şeyin altında ezilmeyi bekliyordu. Hatırlamak canını yakacaktı ve yaptığı tüm planları yok edebilirdi.

Ama bu *onu* yok etmeyecekti. Yapmayacağına yemin etti.

Köşeye yaslanmış süpürgeyi kaptı ve onu bir silah gibi kullanarak sinirini kapıdan içeri sürüklenip döşeme tahtalarının kenarlarına sıkışmış olan küçük toz tavşanlarından ve yapraklardan çıkardı.

Eğer Dane'le olan ilişkisini keserse, herhangi bir kurtarma ekibinde çalışmaya geri dönmesi mümkün değildi. Başka bir alternatif olmasaydı bile. Bu onun son seçeneği olabilirdi ama bu gerçek aynı zamanda pek çok işin listesinden çıkacağı anlamına da geliyordu.

Öğretmenlik gibi. Ekip çıldırmamıştı ama onu tanımak için zaman ayıran herkes için, onu sadece geçmişteki durumuna göre yargılayanlar olacaktı. Bunu David'e ve Banff SAR okuluna yapamazdı.

Çöpleri faraşa doldurdu ve dışarı taşıdı. Kimi kandırıyordu? Öğretmenliği listeden çıkarmak David'e karşı merhametli olmakla ilgili değildi. Her sömestre şüpheyle başlayarak, acıyı ve şüpheyi yeniden yaşayarak hayatını sürdürmek istemezdi ve öğretmenliğin sonunda yapacağı şey de buydu.

Sadece bir mazoşist böyle bir ceza isteyebilir. Bazen seksin biraz sert olmasından hoşlanıyor olabilir ama günlük hayat acı içermemeli.

Becki içeri girip etrafına daha yakından baktı ve kendini hastalıklı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Dört sandalyeli sağlam bir masa ve karşısında yemek pişirme alanını oturma odasından ayıran küçük bir mutfak tezgahı ve ada vardı. Ahşap iskeletli bir kanepe ve iki sandalye, her ikisinde de kalın minderler vardı.

Odanın köşesinde, önünde kalın bir kilim bulunan meşhur odun sobası.

Rahat, ama boğucu bir anlamda değil, daha çok kompakt ve düzenli. Başka bir huzur yeri.

Arka duvardaki iki kapıdan ilki küçük bir banyoya açılıyordu ve sırttı. Kazanmak için kapalı tesisat. Rustik evler iyiydi ama müstemilat o kadar da iyi değildi.

"Duşta bir sürü tenin birbirine sürtünmesiyle ilgili tahminin yüzde yüz doğru çıktı." Marcus onun omzunun üzerinden sessizce konuştu, kolu dönmesine fırsat vermeden onu yakaladı. Sağ eli kızın karnına dolandı ve onu sırtından gövdesine doğru sıkıca çekti. "Pompayı ve hızlı çalışan ısıtıcıyı açtım. Dere kuruyana kadar bu şeyle duş alabilir ve sıcak suyumuzu asla kaybetmeyiz."

Sıcak dudaklar yanağıyla buluştu ve Becki gerilerek ona doğru eğildi. Okşamasını kabul ederek. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ettim mi?"

"Yaptın. Birkaç kez. Durabilirsin. Burada seninle olmak istiyorum."

Samimiyeti çok açıktı.

Dönüp onun yüzüne baktı ve anlamaya çalıştı. "Neden? Bunu neden yapıyorsun? Ne istediğimi biliyorum. Neden burada olduğumu biliyorum-" "Ya da bildiğini sanıyorsun," diye araya girdi.

Becki işaret parmağını uzatarak adamın karnını dürttü. Becki onu bırakırken acı içinde homurdandı. "Varsaymayı bırak. Beni akbabaların elinden kurtardığın için minnettarım ve sana güvendiğimi söyledim. Ama bu, söyleyeceklerimi dinlemeden ağzımdan laf almanı ve hareketlerime anlam yüklemeni istediğim anlamına gelmiyor."

Marcus yanındaki duvara yaslanarak onu banyo boşluğuna hapsetti. "Ya da belki de ağzını açmana gerek kalmadan aklından geçenleri yüksek sesle ve net bir şekilde söylediğini kabul etmelisin."

Gerçekten mi? "Şimdi de zihin okuyorsun, öyle mi?"

"Eğer öyle demek istiyorsan." Marcus kızın elini tutarak onu peşinden sürükledi. Yavaş hareket ediyordu, sanki Becki temkinli bir hayvanmış gibi. Belki de öyleydi... Marcus parmak boğumlarını Becki'nin yanağında yumuşatırken Becki ayaklarını sabit tuttu, sezgisel bakışları Becki'nin yüzünde gezindi. "Zorlamayacağım. Henüz zorlamayacağım. Ama yüzde yüz senin için buradayım, tıpkı istediğin gibi."

İç çekti ve gerginliğini bıraktı. "Seni terslediğim için özür dilerim."

"Anlaşılabilir bir durum. Haydi, David'in bize erzak olarak ne verdiğini bulmak için kazmadan önce biraz öfkeni dindirelim."

Sağlam yürüyüş botları ve ince ama rahat eldivenleriyle sıcak tutacak şekilde giyinmişti. Gore-Tex ceket ve her ihtimale karşı cebinde bir şapka. Oturduktan sonra güzel ve uzun bir yürüyüş iyi hissettirecekti.

Dışarıdaydılar ve bir oyun parkurunda rahatça volta atıyorlardı ki, kız onun sorusunu -nedenlerini sorduğu soruyu- geçiştirdiğini fark etti. Alay etmesine rağmen, neden vahşi doğada saklandığını biliyordu.

Onu her şeyi bırakmaya istekli kılan neydi?

MARCUS acılı biberi son bir kez karıştırdı, sonra Becki'nin kulübeyi adıyla izlemek için döndü.

Gerçi kelimenin tam anlamıyla ileri geri yürümüyordu. Sanki araba kullanırken kontrol altına almak zorunda kaldığı tüm kullanılmamış enerji, yürüyüşlerinden ve onu zıplama hareketleri ve işkence edici karın hareketleri içeren doğaçlama bir antrenmana zorlamasından sonra bile kaçmaya devam ediyordu.

Yiyecek kutusunda bir kutu mum bulmuş ve odanın her yerinden mümkün olan tüm mumlukları toplamıştı; eski şişelerden antika piriçlere kadar eklektik bir koleksiyon. Onları teker teker doldurmuş, her birini seçtiği bir noktaya geri taşımıştı. Şimdi onları sistematik bir şekilde birbirini ardına yakıyor, ardında parlayan küçük sarı boncuklar bırakıyordu.

Arkasındaki duvarda asılı duran propan fenerin ışığını kısarak kadının el emeğinin daha parlak görünmesini sağladı.

Becki yavaşça döndü, kazağını çıkarıp kanepenin arkasına örttü. "Bu kulübe çok güzel. Gerçi dikkatli olmazsak o soba beni buradan pişirip çıkaracak."

"Damperin sesini kısıtım bile," dedi Marcus. "Katılıyorum, içerisi yaz ortası gibi oluyor."

Ayağa kalktı ve aleve baktı; sobadan gelen dans eden titreşimler, mekânı lüks bir sıcaklıkla doldurmak için yarattığı daha küçük meşalelerle birleşiyordu. Yumuşak ışık tenini okşadı ve tüm odayı doğaüstü bir hale getirdi.

Zar zor konuşabiliyordu. Araya girmek saygısızlık gibi görünüyordu.

Gerinirken elleri tavana uzandı, kollarını indirdi ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Akşam yemeği neredeyse hazır mı? Açlıktan ölüyorum."

"İştahlı kadınları severim."

Onun yanına gitti ve eşyaların masaya yerleştirilmesine yardım etti. "Bu da ikimize de yetecek kadar yemek pişirdiğin anlamına geliyor. Hayatımda gördüğüm en kötü şey - tencereler temizlenmişken ve midem hâlâ homurdanırken ilk akşam yemeği randevusu."

Marcus onu bir sandalyeye doğru yönlendirdi ve kokusunu uzun uzun içine çekmek için yakınına eğildi. "Seni iyi besleyeceğime söz veriyorum. Sanırım David üç kişilik hazırlamıştı, yani sorun yok."

İkisinin de kâsesine acı biber doldurdu ve onun porsiyonunu uzatırken parmağından bir damla yaladı. "David tüm bunları bu kadar çabuk bir araya getirmekle mucize yaratmış."

"Tipik David," diye itiraf etti Marcus. "Tepelere doğru gideceğimizi bizden önce anladığından şüpheleniyorum. Bu konuda iyidir. Okulda bu kadar başarılı olmasını sağlayan şeylerden biri de bu. Ne zaman müdahale edeceğini, ne zaman işleri olurla bırakacağını bilir. Doğru iş için doğru kişinin kim olduğunu. Ne zaman kıcıma tekmeyi basacağını ve ne zaman beni yalnız bırakacağını bilir."

Yavaşça başını salladı ve kâsesine baktı. "Umarım onu hayal kırıklığına uğratmam gerekmez."

Mucizelerin mucizesi. Gerçekten de kaçtığı şey hakkında, onu sürüklemesine gerek kalmadan konuşabilecek miydi? "Ne şekilde?"

Kaşığını acı biberin içine daldırdı, sonra kaldırdı ve ne söyleyeceğini düşünürken kaşığın çanağını yaladı. "Sadece sesli düşünüyordum. Bu çok lezzetli, Marcus."

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi yemeye koyuldu ve o da bu yorumun geçmesine izin verdi. Onu rahat bırakacağını söylemişti ve öyle de yapacaktı. On ikiye on iki bir kulübenin izin verdiği kadar alan.

Ama Şu anda korktuğu Şeyi paylaşmak istemese bile, bununla tek başına başa çıkmasına izin vermeyecekti. Acı çekerken ona yardım etmek için bir Şeyler yapmadan önce onun yardım istemesini beklemeyecekti.

Havadan sudan konuşmalar. Yemekler. Kanepeye geçtiler ve kız hiç sorulmadan adamın yanına kıvrıldı. Bu doğal ve rahattı, bu da bir Şeyleri değiştirmenin tam zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Kararlılıkla hareket etme zamanı.

"Bence bir oyun oynamalıyız," diye önerdi.

Becki usulca homurdandı ve parmağıyla adamın koluna daireler çizdiği yerde durdu. "Doğruluk mu cesaret mi dersen seni kanepede yatırırım."

Marcus yüzünü daha net görebilmek için onu yana kaydırdı. "Bu oyundan nefret falan mı ediyorsun?"

"Merhaba, uzun zaman önce Banff Springs'in dış cephesine yapılan o aptalca saldırıyı neyin tetiklediğini düşünüyorsunuz? Gerçi işin içinde tekila da vardı."

Marcus, "Bu işin içinde bir Şekilde alkol olduğundan emindim," diye alay etti. "Hayır, Doğruluk ve Cesaret kadar çocukça bir Şey yok."

"Strip poker?"

"Hile

yapıyorum."

Becki gülümsedi. "Risk mi? Monopoly?"

Marcus başını salladı. "Sanki bütün bir masa oyunu boyunca oturabilirmişsin gibi.

Ben seni iflas ettirmeden önce, tüm bu kıpırdanmalarınla onu üzmüş olursun."

Bir kütük çatırdadı ve ikisi de onun yaktığı küçük ateşe baktı. "Yirmi Soru mu? Öyle görünüyor."

"Hayır. Sana yardım edeyim. Simon Says gibi ama daha basit. Tek yapman gereken sana ne söylersem onu yapmak."

Onun hızlı nefes alışını duydu. "Bu eğlenceli olabilir."

"nmzdeki birkaç gün boyunca bol bol seks yapacağınızı söylemiştiniz.

Hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Ohhh." diye mırıldandı. "Bana böyle emirler yağdıracaksın. Ben de sizi eğlendirmek için bana step dansı falan yaptıracağınızı sanıyordum."

"Güven bana. Çok eğlenmeyi planlıyorum." Marcus onun gözlerinin içine bakarak bekledi. Şu anda neye ihtiyaı olduğuna dair bir ipucu arıyordu, bu da onu yaklaşan karmaşadan kurtaracaktı.

Gülümsemesi seğırdi ama daha dik oturarak ona doğru eğildi. Bir elini onun göğsüne koydu ve sonra yavaş, tatlı bir öpücük için ağızlarını birleştirdi. Yavaş diller ve kolay baskı. Sanki dünya kadar zamanları varmış gibi birbirlerinin tadını çıkarıyorlardı. Son teslim tarihleri yoktu, üzerlerinde asılı duran hiçbir şey yoktu.

Tanrım, bunun onun için gerçek olmasını istiyordu.

Kadın kendini geri çektiğinde neredeyse oyunlardan vazgeçip onu yatağa götürmeye karar verecekti. Aralarındaki tutkunun yavaş ve istikrarlı bir şekilde beslenmesinden başka bir şeye ihtiyaç yoktu. Sadece onun önünde ayaklarını bulurkenki ifadesi özlem ve korkuyu gösteriyordu. Kendisinden değil, bundan emindi. Gelecekte. Gözlerini kapattığında ortaya çıkabileceklerden.

Marcus bacaklarını uzattı, rahat bir pozisyona yerleşmek için kasıtlı olarak zaman ayırdı. Bunu kendisi ve istekleri hakkında yapıyordu. Odak noktasını ondan uzaklaştırıyordu. Yanlış tahmin ettiyse onu uyaracak kadar güçlüydü ama öyle olduğunu düşünmüyordu.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

Dengesini sağlamak için hafifçe bir o yana bir bu yana kaydı. Düzgün nefes alıyordu. Burnundan alıyor, ağzından veriyordu. Merkezini bulmak için kitaptaki her numara.

"Oyun başlıyor," diye fısıldadı. Bakışlarını onunkilere dikti. Gözleri ona odaklanmıştı. Bu kadar güçlü bir kadın nasıl olur da her şeyini vermeye bu kadar istekli olabilirdi?

Marcus kendini kontrol altına aldı ve ne pahasına olursa olsun yapacağına yemin etti. Neye mal olursa olsun.

Çünkü bu ona pahalıya patlayacaktı, o kadarını biliyordu.

Vücuduna uzun uzun baktı. Değerlendirdi, tarttı. Onun bakışlarıyla tekrar buluştuğunda yumuşak bir sesle konuştu. "Saçını çöz."

Becki saçını işlevsel bir atkuyruğu yapmak için kullandığı lastiği gevşetti. Bandı cebine attı, sonra ellerini tekrar kaldırarak parmaklarını saç tellerinin arasından geçirdi ve omuzlarının üzerinde kabarttı. Uzun saç telleri omuzlarının üzerinde hafifçe dalgalanıyor, bir tutamı alnına ve gözlerinin içine düşüyordu.

"Üstün. Çıkar onu. Yavaşça."

Kahkahası odanın içinde dalgalandı. "Ben çok iyi bir dansçı değilim, Marcus. Kalçalarımı sallamamı ve sana bir gösteri sunmamı istiyorsan, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Oh, bundan çok şüpheliyim," dedi. "Dansa gerek yok. Düğmelerini çöz, tatlı Becki. Teker teker. İşte bu kadar." Becki'nin parmaklarını

Küçük inci beyazı halkaları yarıklardan geçirirken onun bakışlarını yakaladı. "Her açtığınızda teniniz biraz daha ortaya çıkıyor. Odadaki tüm mum ışığı senden yansıyor ve parlıyor. Artık sutyeninin kenarlarını görebiliyorum. Göğüslerini. Sanki önümde açılan bir hediyeye gibi."

Son düğmeleri de iliklerken sessizdi, gömleğinin önü açıktı ve ışık göbeğinin üzerinde parlıyordu.

Nefes alış veriş bir kaç dakika önceki kadar düzenli değildi.

Becki omuzlarını silkti ve aralık genişledi. Kumaş nihayet gevşediğinde, ayaklarının dibinde yere düşmesine izin verdi.

Marcus aç gözlerle ona baktı, içindekilerin yüzüne yansıdığından emindi. Öyle olmasını umuyordu. Bu geçici bir arzudan daha fazlasıydı; bu ona karşı tüm hayatı boyunca sürecektir bir ihtiyaçtı.

"Çok güzelsin. Çok güçlü, çok kuvvetli." Becki onun yorumuna gülümseyerek karşılık verirken pantolonunun düğmesini çözdü. Adam tek bir kelimeyle onu durdurdu. "Bekle."

Kaşlarından biri kalktı. "Beni çıplak istediğini sanmıştım."

"Zannetme." Ayağa kalktı ve kadının yerdeki boşluğunu bırakmadan ona dokunabileceği kadar yaklaştı. "Benim sıram. Gömleğimi çıkar."

Günler önce onu soymuştu. O zaman gözleri bağlıydı ve o hareket ettikçe parmaklarının titremesini izlemişti. Dokunduğunda.

Şimdi onu dokunuşuyla olduğu kadar bakışlarıyla da okşuyordu ve adam bu etkinin ne kadar güçlü olacağına hazırlıklı değildi. Becki kemerini çözdü, düğmesini açtı. Fermuarının üst çentiklerini indirdi. Böylece ellerini tişörtünün altından geçirmesi için yer açılmış oldu; parmak uçları adamın sıcak tenine karşı serindi. Göğsünün üzerinden geçerken gözlerinin içine baktı, başparmakları meme uçlarını sıyırdı. Arkasına uzanabilmek için daha da yaklaştığında derin bir nefes aldı, vücut losyonunun baştan çıkarıcı kokusu duyularıyla alay ediyordu.

Bu oyun zamanı onun ihtiyacı olan şey olabilirdi ama lanet olsun ki o da bundan zevk almayacaktı.

■ Uyuşturulmuş gibiydi. Gerçeklik ve fantezi arasındaki sınır bulanıklaştı ve Becki bu hissi tamamen benimseyerek her saniyenin tadını çıkarmayı planladı.

Gömleğinin alt kısmını arkadan yakaladı ve yukarı doğru çekti. "Eğil," diye emretti ve adam isteyerek eğildi ve kollarını başının üzerine uzattı, böylece kumaşı sonuna kadar çekip çıkarabildi.

Sonra adam doğrulurken nereye bakacağını bilemedi. Mum ışığından bahsetmişti ve vay canına, titrek parıltının duyuları üzerinde nasıl büyük bir etki yarattığına dair şaka yapmıyordu. Bir müzede Yunan heykellerini incelemekten daha iyiydi. Her kas kalın bir kabartmayla sergileniyordu. Göğsünü tanımlayan sert kesikler; alt karnını düzgünce paketlenmiş karelere ayıran sert çizgiler.

Becki yukarı doğru bakınca adamın gözlerinin hâlâ onunkilere sabitlenmiş olduğunu gördü. Onun tüm dikkatiyle ilgili bir şey, içinde derin bir ihtiyaç zonklasa bile yanaklarının ateşle kızarmasına neden oldu. Bacaklarının arası ıslandı, bakışlardan ve yavaşça baştan çıkarılmaktan daha fazlasını arzuluyordu.

Adamın gömleğini kaldırdı ve dikkatini değiştirip değiştirmeyeceğini izledi. Gömlek parmaklarının arasından kayarak terk edilmiş kıyafetlerinin üzerine düştü.

Bakışları Becki'nin yüzünden hiç ayrılmadı ve onun tarafından tamamen sarılmış olmanın verdiği lezzetli his daha da arttı. Becki topuklarının üzerinde geriye doğru gevşedi ve ellerinin yanlarına düşmesine izin verdi. Bu gece her ne olacaksa, o

tamamen kucaklayacaktı. Eğer hareket etmesini isterse, bunu ona söyleyeceğini varsayardı.

Marcus onun çenesini parmaklarının arasına aldı ve başıyla onayladı. "Evet. Oh, evet, şimdi oldu. Pantolonunu çıkar ve işin bittiğinde sana sonra ne yapacağını söyleyeceğim."

Beyanı onu fiziksel bir fırça gibi okşadı. Acele etmek, her şeyden sıyrılmak ve bir sonraki göreve atılmak için acele etmek istedi, ama sesi onu kandırdı. Onu rahatlattı. Pantolonunun düğmesini ve fermuarını açıp kalçalarından aşağı itti. Pantolon ayak bileklerine dolandı ve adam ona kolunu uzattığında şaşırdı. Dirseğini sıkıca kavradı ve kendini kurtarmak için eğilmek yerine, malzemedan öne doğru adım attı.

Bu hareket onları ten tene getirdi, sütyeninin ince kumaşı aralarındaki tek engeldi.

"Şimdi kot pantolonum ve diğer her şeyim. Soy beni, tatlı Becki."

Sevgi sözcükleri kadının omurgasında bir ürperti yarattı. "Adımı söyleyişine bayılıyorum. Sanki çok lezzetliymişim ve bana doyamıyormuşsun gibi."

Ellerini adamın fermuarına götürdü ve indirme işini bitirdi. Ayrılan dişlerin tıkırtısı sessiz odada yüksek sesle yankılandı. Ellerini kalçalarının üzerinde yumuşattı ve elbiseyi aşağı doğru iterek diz çöktü, her zaman onun vücuduyla temas halindeydi. Kot pantolonla birlikte çoraplarını da çıkarmak bir anlık bir iş olabilirdi ama tereddüt etti. Hareketi çizdi. Üzerindeki her bir giysiyi çıkarırken omzunu dayanak olarak kullanarak önce bir ayağının sonra diğerinin üzerinde dengede durmasına izin verdi.

Külotunu çekip çıkarırken kasıtlı olarak dizlerinin üzerinde durdu, ereksiyonu kumaşın sınırlarından kurtulur kurtulmaz aralarından fırladı. Kasıklarındaki koyu renkli buklelerin arasından yükselen sert uzunluğa dokunmak, tadına bakmak istedi ama önce bekledi.

Hava geçirmez sobanın sıcaklığı bir battaniye gibi etrafını sarıyor, yumuşak halı onu parke döşemelerden koruyordu. Topuklarının üzerinde dinlendi ve onun çıplak ihtişamına baktı.

Bekliyorum.

Marcus bir kez bile gözlerini kaçırmamıştı. İşine konsantre olmak için bakışlarını her indirdiğinde, yüzüne geri dönmüş ve onu izlediğini fark etmişti. Yüz ifadesindeki şefkat. Açlık.

Onun çağırısı. Onun emri. Bu gece onun oyunuydu ve o da bu oyunu oynamak için sabırsızlanıyordu. Tüm endişeler, kaygılar ve korkular kaybolmuş, yerini

yükselen tutku ve bu adama tam konsantrasyondan başka bir şey değildi.

"Dokun bana." Kelimeler güçlükle duyuluyordu. "Dokun bana, her yerime. Senin zevkine göre. Nasıl istersen. Talep yok, gündem yok."

Verdiği emir beklediği gibi değildi. Bir an şaşkın şaşkın oturup beynini yeniden ayarladı.

Gülümsedi, dudaklarının o köşesi yukarı doğru alay ediyordu. Becki vites değiştirirken bu tanidik ifade ona tutunacak bir şey verdi. Adam ayaklarının üzerinde hafifçe kıpırdandı, kasları hareket ettikçe esnedi ve Becki büyülenmiş gibi baktı.

Evet, şimdi. İsteddiği her şey -bu talep beklenmedik olabilirdi ama tam da istediği şey değil miydi?

Bir dizinin üzerine c kt , avuçlarını adamın kalçalarının dış tarafına dayamak için dikleşti. Keşfetti, okşadı. Sert kal alarındaki tel tel tüyleri fırçaladı ve kalçalarını sıyırıp geçti. Gövdesinin yanlarını saran o kas şeridine, yani Adonis çizgisine bir öpücük kondurmak için pozisyon aldı. Dudaklarını bastırmak ve diliyle alay etmek için m kemm l bir yerd . Teninin üzerinde küçük daireler çizdi, erkeksi ve bağımlılık yapıcı kokusunu içine çekmek için derin nefes aldı.

Aletinin etrafında dolaştı. İhmali ona eziyet etmek için değil, her yerine dokunmasını söylediği içindi. Aletine tapma arzusuna şimdiden teslim olursa, zevk almak istediği diğer her şeyle ilgilenmeden duracaktı. Göğsü onu çağırdı ve kadın daha da yükselerek sert derisini okşadı ve yumuşattı, saçları avuçlarını gıdıklıyordu.

Becki onun yüzüne baktı, parmaklarını saçlarının arasından geçirmeden önce elleriyle kısa bir süre yanaklarını kavradı. Gülümsedi ama konuşmadı.

"Bu oyunu seviyorum," diye fısıldadı.

Gözleri parladı ama bir noktada durarak kontrolü ona bıraktı. Okşayacağı daha fazla kas, parmak uçlarıyla hayran kalacağı sıkı kalça yanakları için sabırsızlanarak onun arkasında dolaştı. Her santimini Braille alfabesi gibi okuyarak üzerinde çalışırken yaptığı kapsamlı incelemenin onu  ıldırtmamasına şaşırdı.

Bir gündemi olmadığını söylemişti ama birden bir gündemi oldu.

Ona vermek istiyordu. Hissettiklerini onunla paylaşması gerekiyordu. Külotunu ve sütyenini çıkarıp arkasına atması bir saniyesini aldı. Onun bedenine doğru adım attı ve sırtının sıcaklığı gövdesiyle birleşince i  çekti. Göğüsleri ona sımsıkı bastırdı, onu rahatlattı

parmaklarını beline doladı, o harika kas şeridini tekrar okşadı, bu sefer arkadan.

Parmağını onun ereksiyonunun üzerinde gezdirdiğinde, başladığından beri ilk kez bir tepki hissetti. Sadece birbirlerine çok yakın oldukları için, dokunuşunun onun derin ve titrek bir nefes almasına neden olduğunu biliyordu.

Onu yumrukladı, yavaşça pompaladı, dikkatle hareket etti. Elini başının üzerinde gezdirerek orada toplanan nemi buldu ve avucuna yaydı. Tohumu kayganlaştırıcı görevi görüyordu ama yeterli değildi. Parmaklarını yaladı, dili temas ettiğinde gelen tat patlamasına karşılık tükürük onu kapladı.

Sonra elindeki işe geri döndü. Yavaş, eşit pompalamalar, parmaklarını kesesinin üzerinde gezdirmek için bir duraklama, parmak uçları taşaklarını nazikçe yuvarlıyordu. Bir dahaki sefere onu kavradığında, Becki karşılık verdi, elini iterek temposunu artırdı. Becki yanağını onun sırtına yasladı ve kucağında titreyene, boşalırken gövdesi titreyene, yakalayabildiğini yakalarken parmaklarının üzerinden sıvı fışkırana kadar talimatlara göre çalıştı.

Garip bir şekilde tatmin olmuş hissediyordu. Bir doruk noktası olmadan, bir dokunuş olmadan, ama endorfinler damarlarında aynı şekilde dolaşıyordu.

Marcus kısa bir süreliğine diz çöktü ve gömleğini toparlayarak elini kurulumak için kumaşı kullandı. Sonra döndü.

İfadesinin ne göstereceğinden emin değildi. Memnuniyet mi? Umarım böbürlenmiyordur ama başardığı şeyden kendini kolayca açıklayamayacak kadar memnundu. Marcus onun saçlarını geriye itti, bakışları yüzünde gezindi. Sonra başını salladı. Bir kere.

Yavaşça nefes alırken, bakışları nihayet aşağıya inerek kadının vücudunda gezindi. Ateş neredeyse sönmek üzereydi, odanın etrafındaki mumlar son soluklarıyla titriyordu. Yine de, soluk sarı ışık onun çıplaklığını vurgulamaya yetecek kadar kalmıştı.

"Benim sıram," diye ilan etti. "Her yerine dokunma sırası bende. Parmaklarımla, dilimle. Sıkımla. Seni tekrar tekrar eşiğin ötesine itene kadar."

Vücudu tepki olarak titredi. Onun sözlerine mi yoksa birazdan olacakların düşüncesine mi?

Adam elini uzattı ve kadın elini tuttu, adam onu odanın içinde dolaştırıp mumları teker teker söndürdüğünde yine şaşırdı. Ne zaman

Ona yatak odasının kapısına kadar eşlik etti, geriye kalan tek ışık sobanın camından sızan kırmızı ve altının soluk titreşimiydi.

Karanlık her yeri doldurmuştu. Çok az şey görebildiği için gözleri tekrar bağlanmış olabilirdi. Marcus onu yatağın ucuna götürmekte ve oturana kadar sırtından itmekte hiç zorlanmamış gibiydi.

"Burada kal," diye emretti.

Bu oda yaşam alanı kadar sıcak değildi, ateşin ısısı dışarıdaki odada kalıyor ve havada bir serinlik bırakıyordu. Bir kibrit çakıldı, anlık ışık parıltısı Marcus'un çubuğu şamdana yaklaştırdığı kulübenin duvarında yankılandı. Becki şilteyi örten yumuşak yorganın üzerine kıvrılıp beklerken hafif kükürt kokusu ona geri döndü.

İki mum-üç. Her duvara bir ışık kaynağı yerleştirdikten sonra yüzünü ona döndü ve kalbi yerinden fırladı.

Çok güzeldi. Sert erkekliği, üzerinde dans eden gölgelerde sergileniyordu. Ona hayranlıkla bakması için zaman tanıyarak bir an için rahat bir duruş sergiledi.

Hareket etmesi ve diğer odada söz verdiği şeyi yapması için acı çekme zamanı.

Dizlerinin üzerinde kıpırdandı ve ellerini vücudunda gezdirerek ona bakarken göğüslerini avuçladı. Aleti sarsıldı, yarı uyarılmış boyu yeniden sertleşti.

Marcus, "Sana kendine dokunmanı hiç söylemedim," diye uyardı.

"Yenilikçi davranıyorum ve tahmin etmeye çalışıyorum." Minik halkaları döndürdü ve mutlu bir şekilde inledi. "Elbette, yapmamı istediğin başka bir şey varsa?"

Marcus yatağa doğru yürüdü ve aniden sırtüstü yattı, onun ağırlığıyla yerinde sabitlenmişti, ağzı onunkinin ırzına geçiyordu. Kollarını Marcus'un boynuna doladı ve onun dilinin neredeyse çılgınca hareketlerine, boğazına öpücükler kondurmak için ağızlarını ayırırken nefes alış verişinin hızlanmasına bayıldı.

Sağ eliyle göğsünü tuttuğunda Becki içini çekti ve bacaklarını açarak kalçalarının yatağa düşmesine izin verdi. Yaladı ve emdi, halkayla oynadı, dişlerini acının sınırına kadar kullandı. Bir o yana, bir bu yana, hareketlerinde umutsuz bir açlık vardı.

Onun için bu kadar tutkulu olması paha biçilemezdi. Sadece merak edip içine çekebiliyordu. Onun her santimini karıncalandırması, keskin cıvatalar

Ağzından çıkan zevk dalgası meme uçlarından geçerek kızın çekirdeğini çekiştiriyordu. Bacaklarının arası o kadar ıslaktı ki, onun kendisine dokunmasını çok istiyordu.

Yine de adam aşağı indiğinde, gittiğine pişman oldu. "Hayır."

Marcus usulca güldü. "Şikâyet etmeyi bırak. Göğüslerine nasıl istersen öyle dokun, şu anda ilgilenmem gereken başka bir şey var."

Aman Tanrım. Daha önce ıslak olduğunu düşünmüş müydü? Marcus onun kalçalarını ayırdı ve ağzıyla onu sardı. Yavaşça yaklaştı. Pozisyonunu değiştirmekten başka bir uyarıda bulunmadı ve onu çılgına çeviriyordu. Dili klitorisile birleşiyor, kendine daha fazla yer açmak için bir kalçasını yukarı ve dışarı yuvarlarken derinlerine doğru ilerliyordu.

Daha önce hazırlanmıştı. Onunla alay etmekten ve göğüsleriyle oynamaktan ağrıyordu. İlk doruk noktası onu aniden vurdu. Şok edici. Sertti. Titremesine ve nefes nefese kalmasına neden oldu. Adam yavaşlamayınca, karıncalanan göğüslerini görmezden geldi ve parmaklarını adamın saçlarına geçirdi.

Onu yerinde tutmak ya da daha hassaslaştıkça sürüklemek için, emin değildi.

Adam hiç orali olmadı. Kalçalarını kaldırdı ve ağzını daha sıkı bastırdı, yavaş kıvrılma tekrar oluşana kadar durmadı. Parmakları vücudunu deldiğinde, kadın haykırdı.

Çok iyiydi. İhtiyacı olan şey buydu. Bir şekilde ayaklarını şiltenin üzerine koyarak kendini toparladı ve kalçalarını ona doğru savurarak, onun isteyerek verdiği şeyi talep etti. Adam yavaşladıkça göbeği üçüncü bir parmağın etrafında gerildi, pasajının önünü tam olarak fırçaladı ve başka bir doruk onu parçalara ayırırken gözlerinin önünde kıvılcımlar uçu.

Adam onu yuvarlayıp kalçalarını havaya kaldırdığında ve sikini arkadan içine soktuğunda adı hâlâ dudaklarındaydı.

Hiç bu kadar dolu olmamıştı. Bu kadar ele geçirilmemişti. Adam derinlere daldı, siki içeri girerken gövdesi kadının üzerine eğildi. Hassas sınırların üzerinde zonkluyor, hareket etmesine izin vermiyordu. Aralarında bir ter tabakası oluşmuş, adamın kalçalarının kadınınkilere çarparken çıkardığı sesler kulaklarına kadar ulaşmıştı. Soluk soluğa nefesler havayı doldurdu

-Onun mu? Onun mu? Onun yüzünden vücudunda zevkten başka bir şey yoktu.

Sonra durdu. Tamamen. Nefes nefese kaldı, merak ettiği ve istediği gibi vücudu titriyordu.

Adam kadının üzerinden kalktı, soğuk hava kadının gövdesine yapışan terin üzerinde kayıyordu.

"Her şey," diye homurdandı Marcus. Tehlikeli derecede yumuşak. "Bana her şeyi ver."

Becki başka ne vermesi gerektiğini merak ederek titrek bir nefes aldı.

Parmaklarıyla kalçasını okşadı, teniyle yumuşak bir şekilde oynadı. Bu şefkat ile bir dakika önceki vahşi yolculuk arasında ne büyük bir tezat vardı. Adam onu tekrar yuvarladığında ve avuçlarını göğsüne bastırdığında hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Onları orada tut. Ve gözlerini benimkilerden ayırma."

Elini kolundan aşağı, yan tarafına doğru kaydırdı. Kalçasındaki çıplak teni okşarken sikini yumuşak bir hareketle kıvrımlarından geçirdi.

Sonra durdu.

Aletiyle dolu gözleri onu büyülemişti. Damarlarındaki kanın nabızı, ona sahip olmaktan başka bir şey yapmadan onu orgazma sürükleyecekti.

Her şeye evet demişti. İstiyordu, *ihtiyacı vardı*. Sözcükler yerine, omuzlarını yatağa bastırarak ve kalçalarını ona karşı daha yukarı kaldırarak ona hareketler verdi. Devam etmesi için yalvarıyordu.

"Becki." Neredeyse birbirlerine değene kadar geriye doğru sallandı, gövdesi sanki kontrolü neredeyse kaybolmuş gibi titriyordu. Kadın cinsel organını adamın sikinin etrafına sıkıştırdı ve adam tekrar duruldu. "*Hayır. Sadece sana verdiğimi al. Bana her şeyini ver.*"

Sözleri soluklaştı ama anlamı yeterince açık görünüyordu. Yetki ondaydı.

İçini bir ürperti kapladı. Olmayı bekleyen bir bıçağın ağzı gibi ihtiyaç, sinirlerine sürtünüyordu. Odadaki soğukluk unutulmuştu; teni yanıyordu. Adam okşadıkça yavaşlayan ve karıncalanmaya dönüşen tüm hisler canlanıyor, yavaş bir hızda sikini içine sokuyor, nefes nefese kalıyordu, patlamaya hazırdı.

Becki dudağını ısırды. Bu yeterli değildi. Artık hiçbiri yeterli değildi ve içgüdüsel olarak onu acele ettirmeye çalışarak tekrar kamburunu çıkardı.

Marcus onu kalçasından yakaladı ve onları durdurdu, sikinin kalın tepesi kadının cinsel organının açıklığına yapışmıştı. "*Benim hızım. Benim hızım.*"

"Tanrım, *lütfen*. Daha fazla. Sikini bana ver. Sik beni şimdi." Konuşmaya devam ettiğinden emindi, ama artık ne dediğini bilmiyordu, çünkü muhteşem bir şekilde, adam onu dinledi ve sonuna kadar soktu. Duygu tüm vücudunda dalgalandı Yavaş hala, geri çekildi. Ama içindeki sadece siki değildi; tüm vücudunun içindeydi. Onu kıvrandırıyor, ihtiyacını karşılıyordu. Birbirlerine bakarlarken gözleri tutkuyla parlıyordu.

Adam derinlere inip kendini orada tutarken zevkten başka bir şey yoktu. Adam onun üzerinde kıvrılmış bir şekilde asılı duruyordu, bedenleri birbirine çok yakındı. Zevkini haykırmak istiyordu ama lanet olsun ki bir şey söyleyebilseydi.

Adam eğilip dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdiğinde, kadın son adıma hazırды. Adamın onu tutmasına ve hızını artırmasına hazırды.

İçeri girdi ve sertçe dışarı çekti, gövdeler birbirine kilitlendi. Bacaklarının arasına uzanıp klitorisine dokunduğunda çığlık attı. Orgazmı onu parçalayıp zevk şeritlerine ayırırken göbeği sıkıca kavradı. Kasları nabız gibi atıyor, göğüsleri karıncalanıyor, tüm vücudu gezintiye çıkıyordu.

"Becki." Sikinin sarsılmasından bir saniye önce kendini olabildiğince derine gömdü, tohumu dışarı akarken bir sıcaklık seli onu doldurdu.

Ellerini kalbinin üzerine bastırdı, bakışları yüzündeydi. Kalbi, parmaklarının altındaki çarpıntı kadar net bir mesajla gözlerinde parlıyordu.

Birlikte yere yığıldılar, adamın siki hâlâ kadının bir parçasıydı, bacakları birbirine dolanmıştı, ikisi de ter içindeydi ve nefes nefese kalmışlardı.

Hayatında hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Her yanağını soğuk ve katı bir şeye dayadı, yere bastırdığı avuçlarının altında toprak ve kum taneleri vardı.

Becki binlerce tırmanıştan doğan bir dikkatle oturma pozisyonuna geçti; hayatını ona emanet etmeden önce her bir tutamağı test etti.

Ladin ormanını bekliyordu ama orman yok olmuş, geriye bulut ve granit grisinden başka bir şey kalmamıştı. Üzerinde oturduğu kaya bomba gibi sağlamdı. Düz, sağlam. Kestirmek için mükemmel bir yerdi.

Doğru ya.

Ayağa kalkmak istediğinden daha fazla enerji harcadı, her kası acı içinde titreme noktasına geldi. Bacakları, başı, gövdesi, hepsi bir yığın ağrı ve acı içindeydi. Sanki uzun süredir hareketsiz kalmış gibi üşüyordu. Çantanın ağırlığı altında sendeledi, kaskını çıkardı ve ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Her ne oluyorsa, hâlâ ayakta idi. Hâlâ nefes alıyordu. Bu dünyanın sonu değildi. Bir kolunu geriye doğru uzattı ve kaskını yerine taktı, bu hareket planlı olmaktan çok içgüdüsel idi.

Parmak uçları bile acıyordu. Isınmalarını sağlamak için ellerini nazikçe salladı ve koşum takımını fırçaladı. Bir başka alışkanlık hareketi daha devreye girdi ve öne doğru uzanarak sıkıca tutturulmuş bulduğu sekiz şeklindeki düğümü yakaladı. Parmaklarını yukarı doğru kaydırarak ipi topladı ve düzgünce sardı. Eli çok kısa bir süre sonra kayınca, içinden bir adrenalin dalgası fırladı. Zihni neyin yanlış olduğunu kaydederken mide bulandırıcı bir safra yükseldi.

Halat, koşumundan bir el kadar uzakta son buluyordu.

Kesilmiş ipe baktı, ipin uçları çoktan çözülmeye başlamıştı. Yüzündeki nemin o anı seçen yağmurdan mı yoksa gözyaşlarından mı kaynaklandığından emin değildi.

O ne yapmıştı?

Önce BECKİ uyandı, rüyası gecenin uzak bir yerinden şimdi ve buraya kayarken hü z ün ağır bir battaniye gibi beynine çöktü. Anlamak çok fazla keder getiriyordu. Yavaşça yuvarlandı ve kendini Marcus'un karnının üzerinde duran sol kolunun altından aldı.

Hafızayı geri kazanmak garip bir şekilde can sıkıcıydı.

Belki de buna hazırdı. Belki de bu yüzden kalbi deli gibi çarpmıyordu. Gerçekler canını yaksa da ve nihayet bilmek her şeyi değiştirse de, en azından bundan sonra devam edebilirdi. Yapılması gerekeni yapabilirdi.

Bu en azından minnettar olunacak bir şeydi.

Yatağın yanında durdu, gözleri Marcus'a takıldı. Etrafındaki battaniler dağınıktı, çıplak göğsü açıktaydı, başı yana eğikti ve sağ eli şakağının yanındaydı. Onu tutan sol kolu göğsünün üzerinde uzanıyordu, ön kolunun kısaltılmış kısmı aniden bitiyordu. Belki de kayıp elini nadiren fark etmesi onu şok etmeliydi.

Yine de bir eksiği yoktu. Herhangi bir şekilde. Güçlü ve kararlı. Verici ve güçlü. Yıllar önce onunla tanıştığı andan bugüne kadar, onun için kullanabileceği tek kelime *olağanüstüydü*.

Şimdi onu terk etmek zorunda kalacaktı ve bunun farkına varmak beklediğinden çok daha fazla canını yaktı. Hafızası geri geldikten sonra kontrolü ele almasını beklediği acı nihayet gelmişti. Bunun tek nedeni Banff'a veda etmek zorunda kalmanın Marcus'tan tekrar ayrılmak anlamına gelecek olmasıydı.

İlk seferinde, kaçamaklarından sonra onu özlemişti ama gençliğin verdiği rahatlıkla hayatına devam etmişti.

Bu sefer bunu yapabileceğinden emin değildi.

Ya dün gece? *Tanrım*. Dün gece tam da ihtiyacı olan şeydi. Bu adamın onun kontrolünü ele geçirmesi ve onu tutkunun yeni doruklarına çıkarması.

Marcus kaşlarını çattı, yüzünü buruşturdu. Uykusunda seğirdi. Vücudunda bir şey yuvarlanırken başı sarsıldı. Becki adım attı

Daha da yakınlaştı, endişesi kendi üzüntülerini silip süpürdü.

"Marcus?" diye fısıldadı. "Rüya görüyorsun. Bir şey yok. Uyan artık."

Huzursuzca hareket ediyor, alnında boncuk boncuk terler oluşuyordu. Dudaklarından inilti döküldü, kelimeler şekillendi. "Hayır, hayır... Sakın pes etme."

Olamaz. Savaştığı kâbuslar ne olursa olsun, bu iş hızla çirkinleşebilirdi. "Dayan. Geliyorum. Orada olacağım."

"Marcus. Uyan," diye daha yüksek sesle ısrar etti. Becki bir dizini yatağın üzerine koydu ve bacağına uzandı. Marcus kollarını sallayarak ayağa fırladı ve Becki darbe almamak için geri çekildi. "İyisin, güvendesin. Benim Becki ve David'in kulübesindeyiz. Yanlış bir şey yok."

Gözleri yavaşça odaklanmadan önce vücudu bir süre daha titremeye devam etti ve geriye doğru yığıldı. "Tanrım, özür dilerim. Çok özür dilerim."

Yanına süründü, parmakları hafifçe omzundaydı. "Özür dileyecek bir şey yok. Sen iyi misin? Sana bir şey getireyim mi?"

Tavana baktı ve başını salladı. "O salıncaktan çıkıp seni incitmediğime sevindim."

Becki başını onun göğsüne yasladı ve hafifçe okşadı. Paniğini hafifletmeye çalışıyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve Becki bilinçli olarak daha yavaş nefes alıyordu. Huzur bulmasını diliyordu. Onun acı çekmesini istemiyordu.

Tanrım, istemediği şeylerin listesi her geçen dakika büyüyordu.

Marcus yuvarlandı ve kızın etrafını sararak onu dikkatle kendisine yasladı.

Saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu. "Ne zamandır baygındım?"

diye sordu. "Çok olmadı. Kötü bir rüya görüyor gibiydin."

İç çekti. "En azından kısa bir bölüm oldu. Beni çıkarmak için orada olduğun için teşekkürler."

Ona sorun olmadığını söylemek istedi. Kâbus görmesinden nefret ettiğini söylemek istedi -kabusların kaza yüzünden olup olmadığını ve yardımcı olmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını sormak istedi.

Ama bunlar eğer kalsaydı soracağı sorulardı. Eğer ilişkileri şu anda sahip olduklarından daha fazlası olacaksa. Ve aralarındaki bağı ve tüm SAR ekibini dağıtmak üzereyken onu kendisiyle kalmaya zorlayamazdı. Geri dönmek ve hayatını temelli değiştirmek zorunda kalacağı zaman.

Bunun yerine ona kısmi bir doğruluk payı verdi. "Yardım edebildiğime sevindim."

Yataktan çıkıp kutudan kahvaltılık gevrekleri toplarken ikisi de fazla konuşmadı. Marcus, Becki'nin şimdiye kadar içtiği en sert kahveyi hazırladı

ve acı tadının farkına bile varmadılar.

dilini. Sadece sıcak. Acılık o gün için fazla uygun görünüyordu.

En kalın paltolarını giydiler ve kulübenin kapısının dışında, Bow Valley sıradağlarına bakmalarını sağlayan sandalyelere oturdular. Becki ne kadar süre sessiz kalmak istediğini tartıştı ama bu kaçınılmazdı. Medyadan saklanmak için gelmişlerdi. Anıları ya da en azından en önemlileri sağlamken, artık saklanmak için bir neden yoktu.

Taze karın üzerinden geçen esintinin kokusu yüzüne çarptı
-Güne başka bir asidik, keskin tat katıyordu. Gerçek uzun süre yanacaktı. Neden acıyı uzatalım ki?

"Marcus?" Güzel manzaraya bakmaya devam etti ama bu bile umut vermiyordu. "Ben... Ben hattı kestim."

Bir anda onun sandalyesinin yanında diz çökmüştü. "Ne hatırlıyorsun?"

Dönüp onun yüzüne bakmak, muhtemelen ne yaptığını bilmekten daha yürek parçalayıcıydı. Çünkü şimdi? Aralarındaki çizgiyi koparacak ve bir ilişkiye dair tüm umutları öldürecekti. Aralarındaki sonsuzluk umudunu.

Gidip olabilecek en kötü şeyi yapmıştı. Tam zamanında aşık olmuş ve onu serbest bırakmak zorunda kalmıştı.

Gözleri karanlığa odaklanmıştı. Tamamen ve sadece ona konsantre olmuştu.

Ona olan güvenini kaybetmek ikinci en kötü kısım olacaktı.

"Ben yaptım, Marcus. Bunca zamandır bunu bir ortağıma asla yapmayacağımdan o kadar emindim ki ama gördüm. Koşum takımına bağlı ip kesilmişti, tam da bıçakla kesmiş olsaydım olacağı mesafeden. Kendimi kurtardım ve Dane öldü. Geri dönebiliriz. Bir duyuru ayarla. David'e haber vermeliyim-"

"Saçmalık."

O konuşurken adamın kalçasındaki tutuşu sıkılaşmıştı ama ses tonundaki katıksız şiddet onu şok etmişti. Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun sen? Gerçek bu. Bunu inkâr edemem. Buraya gazetecilerden kaçmak için geldik ama şimdi biliyorum ki-"

"Kes şunu. Hemen sonuca varıyorsun. Kendini bu kadar hızlı ileri atmayı bırak ve bana ne hatırladığını anlat."

Becki hıçkırıklarını bastırdı. "Bunu neden yapıyorsun? Bunu bir kez söylemek yeterince zor ama bu çok zalimce. Onu ben öldürdüm, tamam mı? Kendimi kurtarmak için tırmanış partnerimi öldürdüm."

Marcus onu yakalayıp öne doğru çekti, o da kucaklamasına izin verdi, vücudu hâlâ kaskatı kesilmişti ama yüzü Marcus'un omzuna gömülmüştü. Ne kadar durdurmaya çalışsa da gözyaşları akmaya devam etti.

Onu sıkıca tuttu ve pozisyonlarını değiştirmeyi başardı, böylece kucagında beşikteydi, parmakları onu yatıştırırken saçlarını okşuyordu. Her nefesi kesik kesik alınan kızın titremesini durdurmayı başardığında, onu biraz serbest bıraktı, okşaması yanağına doğru ilerleyecek kadar.

"Hatırladıklarının şok edici görüldüğünü ve haklı olarak üzgün olduğumu biliyorum. Ama bana tüm detayları anlatmanı istiyorum, tamam mı? Varsayımında bulunma."

Bir öfke parıltısı araya girdi. "Ne gördüğümü bilmeyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Bence mantıklı düşünemeyecek kadar üzgünsün. Paylaş, sana yardım etmeme izin ver. Senin için buradayım."

Becki korkularını ve hayal kırıklıklarını içine attı. Bu bir dakika ya da bir gün içinde çözülecek bir şey değildi. Bu onu sonsuza dek rahatsız edecek bir şeydi. İşkenceye en azından dürüst olacak ve kindar olmayacak sevdiği biriyle başlayabilirdi. Çünkü bu tepkilerin yolda geleceği kesindi.

"İpi gördüm, Marcus. Ayaktaydım, bir kayaya tırmandıktan sonra malzemelerimi topluyordum. Dane'i serbest bıraktıktan sonra olmalı, ayağım kaydı ve kısa bir süre baygınlık geçirdim. Koşum takımına bağlı kesik bir ip vardı. Hemen ardından beni kızların mahsur kaldığı yere götüren iniş izini buldum - daha önce geri dönen anı."

Becki iç çekerek dağlara baktı. "İki anı aynı hızda. O kısa boyu çıkardım ve kızların çıkıntıdan inmesine yardım etmek için bağladığım yuların bir parçası olarak kullandım. Bu yüzden daha önce görmedim, bu yüzden kimse fark etmedi."

Marcus başparmağıyla kızın yanağını okşamaya devam etti. "Yani kesik ipi bulduğunu ve kızları keşfettiğini hatırlıyorsun?"

"Kızların kurtarılması tamamen geri döndü." Yüzünü ona dönmek için döndü. "Ne zaman hazır olursan, Banff'a geri dönebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Soru sormayı bitirmedim. O anı hatırlamıyorsun, değil mi?"

İçine bir acı saplandı ve kıpırdanarak kurtuldu, tek başına ayakta durabilmek için ayağa kalktı. "O anının geri gelmesini gerçekten istemiyorum."

Dürüstçe. Uğraşmak zorunda olduğum şeylerin yeterli olduğunu düşünmüyor musun?"

Marcus, "Bence bazı sonuçlara varmak için acele ediyorsun," dedi. "Bence bir şok geçirdin ve biraz yavaşlayıp sabırlı olman gerekiyor."

"Sabırlı olmanın canı cehenneme," diye bağırdı. Alevlenen öfke mantıksız görünüyordu ama göğsündeki düğüm dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. "Bu bir eğitim çalışması değil Marcus. Bu bir hafta sonu birbirimize tekme atmamızla ilgili değil. Biri öldü ve bu benim hatamdı."

Kapıyı arkasından çarparak kulübeye girdi, öfkesi acısının bir kısmını bastırsa da kendini çocuk gibi hissediyordu. Paketinden çıkardığı birkaç parça giysiyi spor çantasına geri tıkıştırmak ona bir an için konsantre olabileceği bir görev verdi. Dünyasının parçalanmakta olduğu gerçeğinden başka bir şeye.

Onu kara kara düşünmeye bırakmayacağını biliyordu. Yüzünü ona dönmeden bir saniye önce sıcak bedeni arkasına bastırdı, güçlü kucağı onu bir koza gibi sardı.

"Özür dilerim." Derin bir nefes alırken göğsü yükseldi. "Bunun seni ne kadar incittiği için üzgünüm. Ne olursa olsun, sana hâlâ güveniyorum. Tamamen."

İfadesindeki mahkumiyeti duyunca bir hıçkırık daha kaçtı.

Aman Tanrım. Söyleyebileceği her şeyin dışında, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek? Atlatacağını mı? Bunlarla başa çıkabilirdi.

Ama güveni onu parçalara ayırdı.

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve büyük bir hayal kırıklığıyla adamın göğsüne vurdu. "Berbatsın, Marcus. Ağlamaktan nefret ediyorum ve senin yüzünden bir saniye içinde bebek gibi ağlayacağım."

"Gerçeği hak ediyorsun," dedi. Basit kelimeler. Güçlü sözler.

Becki başını eğerek ona baktı. Belki mantıklı değildi ama ona hala güvendiğini ya da en azından güvendiğini söylediğini bilmek...

Kalbi kırılrsa ve vedalaşmaya doğru ilerlese bile buna bir can simidi gibi tutunacaktı.

Sinatçı, dik kafalı, fantastik bir kadın. Marcus onu tutmakla sarsmak arasında gidip geliyordu.

Becki kıpırdanarak uzaklaştı ve hafif açık kapıdan akan suyun sesiyle banyoya girerek gözden kayboldu. İçeri baktığında Becki'nin yüzüne bir bez bastırıldığını ve gözyaşlarını yıkadığını gördü.

Odada volta atma ve duvarlara bakma sırası ondaydı, o dönmeden önce ne yapacağını, ne söyleyeceğini bulmak için umutsuzca çabalıyordu.

Mantığı görmezden gelmeye kararlı görünüyordu. Korkuları anlaşılabilirdi, ama en ufak bir anı kırıntısını almış, onu bazı varsayımlarla takip etmiş ve en kötü senaryoya gerçek olarak inanmıştı.

Anlamıştı, devam etme isteğini. Doğru olduğunu varsaydığın şeyi kabul etmek çünkü alternatifi bir yerde donup kalmaktı. Ama durumların, hatta anıların bile her zaman görüldüğü gibi olmadığını zor yoldan öğrenmişti.

Alisha, Becki'nin Yellowstone'a geri dönmek istediğini söylemişti. Kurtarma ekibine tekrar katılmasına izin verilseydi, veda etmek zorunda kalacaktı. O da öyle yapardı. Kıçını yırtarcasına yalan söyler, onun adına sevinmiş gibi yapar ve onu coşkuyla yoluna gönderirdi.

Onun dünyasının bir parçası olamazdı -yapabileceği yüksek risk seviyesinde değil. Ne koluyla ne de hâlâ üzerinde dolaşan kâbuslarıyla. SAR'ı yönetebilirdi ama onun bir parçası değildi.

Ve onu tutamayacak kadar çok seviyordu.

Lanet olsun. Görünüşe göre hâlâ bir kalbi varmış. Yapmamaya çalışmasına rağmen onu ele vermişti.

Ona aşık olmuştu. Hem de çok.

Böyle zamanlarda, *kararlı bir şekilde hareket* etme zorunluluğu *sabırlı olma* zorunluluğuyla savaşıyordu. Becki yıllar önce ona bu iki kuraldan hangisine göre hareket edeceğini nasıl bileceğini sormuştu.

Emin olduğu tek şey onu kaybetmek istemediği ve ona daha fazla acı çektirmek istemediğiydi. Bundan da öte, kolay bir cevabı yoktu, ancak bundan sonraki adımları tek başına atmasına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Banyodan çıktı, çenesi dikti, yüzü sadece kuvvetli bir fırçalamadan dolayı çok daha parlaktı.

Ne yapacağınızdan emin olmadığınızda, en baştan başlar ve adım adım ilerlersiniz. Arkalarındaki mutfak sandalyelerini işaret etti. "Hadi gelin. Bir liste yapalım. Yapılması gerekenleri düşünün. Harekete geçmeniz için bir zaman dilimi yok. Yetkililer aylardır bekliyor. Hazırlanmanız için gereken buysa birkaç gün daha bekleyebilirler. Anladınız mı?"

Becki başını salladı.

Marcus daha kıpırdayamadan kadın ona sarıldı ve sıkıca kucakladı. "Marcus-teşekkür ederim."

Onu kaybetme düşüncesi onu ikiye bölecekti. "Bana teşekkür edecek bir şey yok. Gel hadi."

Dik durdu, omuzlarını geriye çekti, her zaman hayran olduğu o güç, koruyucu bir palto gibi üzerinde sürükleniyordu. Bu ona daha da fazla hayranlık duymasına neden oldu.

Bir kâğıt buldu ve masaya oturdu. "Yellowstone'da kiminle irtibata geçmeniz gerekiyor?"

Becki yanındaki sandalyeyi çekti ve ona isim vermeden önce boşluğa baktı. "Bana uydu telefonunu verirsen onları arayabilirim."

Marcus onu görmezden geldi. "Başka kim var?"

"David. Ona haber vermeliyim." Boğazını temizledi. "Banff SAR Okulu'ndaki pozisyonu artık kabul etmeyeceğimi anlıyorsunuz."

Parmakları titriyordu ve adam uzanıp onları sıktı. "Bence istifa etmeden önce onunla konuşmalısın, ama şimdilik bunu sayfaya koyalım."

Kadın itiraz etmeyince rahat bir nefes aldı. Ona kalırsa David onun gitmesine izin verirse delirmiş olurdu ama bu kararı kardeşine bırakmak zorundaydı. David'in onu sevdiğini iddia eden

Bu konuda onunla hemfikirdi, böylece konuşmaya devam edebileceklerdi. "Sırada ne var? İş için ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Emin değilim." Masa üstündeki bir oyuğu karıştırdı. "SAR'da bir şey yok, orası kesin. Muhtemelen bir süreliğine eve, çiftliğe gideceğim. Medyanın Saskatchewan kırsalına gitmek isteyeceğini sanmıyorum, isterlerse de babam yeterince uzağa *İzinsiz Girilmez* tabelaları astı, en azından ilgi azalana kadar ev işlerinde faydalı olabilirim."

Lanet olsun. Kızın bu kadar çabuk pes edip yoluna devam etme isteği onu kızdırmıştı. Belki de nazik olmak doğru yol değildi. Dürüst olmak. Dürüst olacağına söz vermişti ve işte bu onun için bir fırsattı.

"Bunu yapabilirsin. Ya da medyayla ilgilenebilir, kısa bir süre içinde gitmelerini bekleyebilir ve David Banff SAR'da kalmanın işe yaramadığını düşünürse, gelip benim için çalışabilirsin."

Aniden nefes alması ve yüzünün bembeyaz olması, yere yığılacağından korkan adamın onu sabitlemek için uzanmasına neden oldu.

Kelimeler bir kırbaç gibi şakladı. "*Delirdin* mi sen?"

"Hayır."

"Öylesin." Ayağa fırladı ve adamın üzerinde dönmeden önce ellerini saçlarında gezdirerek uzaklaştı. "Eğer okulda çalışamayacaksam, ekibinize katılmak nasıl iyi bir fikir olabilir ki? Kimse beni kurtarma çalışmalarına dahil etmek istemeyecektir. Kimse bana güvenmeyecek."

"Çok fazla sonuca atlıyorsun, ama onları geldiklerinde geçeceğiz. Artık dağcılık dünyasında çalışmak istemiyor musun?"

"Kes şunu." Kollarını kendi etrafında sardı. "Artık ulaşamayacağım olasılıklarla bana eziyet etmeyi bırak."

Ayağa kalkıp ona tekrar sarılmamak için her şeyini verdi. Ama onun söylediklerini kabul etmesi gerekiyordu. Ona inanması gerekiyordu.

"Lanet soruya cevap ver, Becki."

"Evet," diye bağırdı, yüzünde mutlak bir çaresizlik vardı. "Evet, dağlarda çalışmak istiyorum. Tırmanmak ve kurtarma uçuşları yapmak istiyorum. Heyecanı ve adrenalin patlamasını yaşamak istiyorum. Bir fark yaratmak istiyorum ama yapamıyorum. Görmüyor musun? Artık bunların hiçbirini yapamam çünkü bu-"

Sesi kesildi ve dizlerinin bağı çözüldü. Adam onu yakalamak için zorlukla zamanında yetişti ve onu kanepeye doğru yönlendirirken vücuduyla tuttu.

Becki onun yardımından kurtulmaya çalıştıysa da Becki onu bırakmadı. "Benimle mücadele etmeyi bırak," diye tersledi. "Dinle. Hayatında bir kez olsun, önce dinle. Yerinde kalman için seni bağlamam gerekirse, yemin ederim bağlarım."

Onu oturttu ve tekrar önünde diz çökerek parmaklarıyla çenesini yakaladı. Onu kendisine bakmaya zorladı. Büyük resmi göremiyordu, bu yüzden akli başına gelene kadar onu doğru yöne itecekti. "Bu senin dağlardaki kariyerinin sonu değil ve öyle olduğunu düşünüyorsan saçmalıyorsun. Evet, bazı insanlar senden kaçacak. Evet, bazı insanlar acımasız ve kesici şeyler söyleyecek. Siktir et onları. Hepsinin canı cehenneme."

Misery hâlâ arkasından bakıyordu ama en azından dinliyordu.

"Yıllar önce biri size kadın olduğunuz için bir ekipte olamayacağınızı söyleseydi bu sizin yorumunuz olmaz mıydı? Birinin Alisha gibi minyon bir kadının elit bir SAR ekibinde liderlik yapmasının mümkün olmadığını söyleyerek alay ettiğini duysaydın? Her zaman doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Eylemlerinizin neler yapabileceğinizi göstermesine izin verdiniz - yeteneklerinizin yetkin ve güçlü olduğunuzu kanıtlamasına izin verdiniz. Ne zamandan beri bildiklerin varken başkalarının ne düşündüğünü umursuyorsun-"

Sözünü kesmek için bir elini kaldırdı, gözyaşlarını geri kırparken başı hafifçe titriyordu. "Ama Marcus... *bildiğim* tek şey bunu benim yaptığım. Beni öldüren şey bu. Bir takıma katılmamı imkânsız kılan şey bu. Çünkü daha önce biri benden şüphe ettiğinde, evet, onların fikirlerini pencereden dışarı attım. Nitelikli olduğumu biliyordum. Şimdi biri bana bakıp şüphe ederse? Bunu bir kenara atamam. *Siktir et onları* diyemiyorum çünkü... haklı olabilirler."

Sözleri fısıltıya dönüşmüştü ama devam etti. Sanki onun anlamasını istiyormuş gibi göz temasını sürdürdü.

Kafa karışıklığının ve üzüntüsünün ortasında bile ne kadar güçlü olduğunun farkında değildi. Marcus'un içinde bir şey döndü ve yerleşti. Bunu atlatacaktı ve bu şansı elde etmesi için her şeyi yapacaktı.

"O zaman eski hızınıza döndüğünüzü hissedene kadar ara verin. Antrenman yapın. Bu güveni yeniden inşa edecek pozisyonlarda çalış. Seni işe almaya hazırım Becki. Çağrı merkezinde çalışmak kadar göz alıcı bir pozisyon olmadığını biliyorum ama becerilerin orada işe yarayacaktır. Zorunda değilken her şeyden vazgeçme."

BECKİ kendini başka tarafa bakmaya ve omzunun arkasındaki duvara bakmaya zorlayarak nefes alış verişini yavaşlattı. Önerdiği şey içini acıtiyordu. Bunu çok istiyordu ama bu doğru olmazdı.

Şimdi lekelenmiş olan itibarının, onun inşa etmek için bu kadar uğraştığı şeyi yok etmesine nasıl kasten izin verebilirdi? Bırakın saygı duyduğu bir iş arkadaşını, sıradan bir iş arkadaşına bile sorun çıkarmayı hayal etmezdi.

Bunu sevdiği adama kesinlikle yapamazdı.

"Gitmek istemiyorum ama kalamam da. Senden ve Lifeline'dan benim için böyle bir fedakarlık yapmanızı isteyemem."

Marcus onun elini tuttu. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bana güvendin. Duvarda ve yatağında kendini benim ellerime bıraktın. Bu sona erdi mi? Artık bana güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

İnkâr edercesine başını sallarken bir şok daha geçirdi. "Sana güveniyorum ama bunun ne önemi var anlamıyorum. Benim sana inanmam gerçekleri değiştirmez."

"Önemli çünkü gitmen gerektiğini düşünmüyorum ve eğer bana güveniyorsan bu geçici krizi atlatmana yardımcı olacak bir yol bulmama izin verirsin."

Yastıkların üzerine biraz daha sert çöktü. Faydasızdı. Mücadeleden vazgeçmiyordu ve neden bu kadar inatçı davrandığını anlayamıyordu. "Ve işte burada savaşmaya geri dönüyoruz, çünkü sahip olduğum şeyin kısa vadeli bir sorun olduğundan şüpheliyim."

"Şu anda duyguların gözünü kör etmiş durumda. Durum değişecek. Biraz zaman geçince beni bırakma-"

Bir anda durdu.

Kulaklarındaki uğultu onu doğru duyduğundan şüphe etmesine neden oldu ama yüzündeki şok ifadesi her şeyi ele veriyordu. En başta onunla gelmesinin, yani paylaşmayı reddetmesinin nedeni bu muydu?

Onunla da ilgilenmeye gelmiş olması mümkün müydü?

"Marcus?"

Kadının parmak eklemlerini dudaklarına götürürken derin bir nefes aldı.

"Sakın bırakma

Ben."

Boğazı düğümlendi ve kalbi hızla çarpmaya başladı, bu kez umut ve kalıcı hüznün garip bir karışımıyla. "Ben de gitmek istemiyorum," diye itiraf etti.

"O zaman yapma." Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu. "Seni etrafımda istiyorum. Evimde ve spor salonunda daha sıkı çalışmam için bana bağırmanı istiyorum. Ekibimle birlikte çalışmanı istiyorum, sen ve onlar nasıl rahat hissediyorsanız, çünkü senin için bir yer olduğundan yüzde yüz eminim."

İçinde bulunduğu koşulların tamamen değişmesi imkânsız görünüyordu.

Becki onun gözlerine baktı. Orada gördüklerine demir attı. En iyisi buydu.

Eğer şansını denemek isterse, her iki dünyadan da faydalanabilirdi.

Gürültülü çınlama ikisini de o andan kopardı, metalik ses rustik ortamda garip bir şekilde yankılandı.

"Uydu telefonu." Telefonun bulunduğu kutuya doğru koştu, kapağı açtı ve telefondan kurtuldu. Kulağına doğru kaldırdı.

"Marcus Youth." Adam kaşlarını çatı ve kadının midesi bulandı.

Henüz gazetecilerle uğraşmaya hazır değildi. Becki yatağına geri dönüp bir süre saklanabilmeyi diledi. Onu dehşet içinde kaçmaktan alıkoyan tek şey, Marcus'un onu bu işi tek başına halletmeye zorlamayacağını bilmesiydi.

Ama ahizeyi de kapatmıyordu, eğer görmezden gelebileceği bir şey olsaydı beklediği de buydu. Bir adım daha yaklaştı, tanıdık erkeksi bir ses hattı taşıyordu.

Kısa bir kelime patlaması daha oldu. Uzaktan bile olsa korkuyu duymuştu. Marcus yatıştırıcı bir şekilde cevap verdi. "Bekle biraz. O burada. İyi olacaksın. Sadece Becki'yle konuş, elimizden geldiğince çabuk geleceğiz." Marcus telefonu uzattı. "Kardeşin arıyor. Başı dertte."

H Kardeşin mi?

Becki telefonu Marcus'un elinden kaptı. "Colin?"

Hattan hafif bir parazit sesi yankılandı. "Bec. Yardıma ihtiyacım var. Okuldan Bay Youth'u aradım ve beni sana bağladı. Seni alması için bir ekip gönderiyor. Kapana kısıldık ve Rob yaralandı."

Kafası karışmıştı. Son duyduğuna göre kardeşi Saskatchewan'daki evine dönmüştü. "Neredesin sen? Beni neden arıyorsun?"

"Sürpriz oldu, bu yaz SAR'a geliyorum. Arkadaşım ve ben yurtlara yerleşmeden önce bir tırmanış yapabileceğimizi düşündük. Çok önemli bir şey olmaması gerekiyordu, sadece bir eğlence olacaktı ama bulutlar düştü ve gökyüzü öyle bir kaplandı ki hiçbir şey göremiyorum. Rob kaydı ve düştü - sanırım bacağı kırıldı."

Kafa karışıklığı hâlâ devam ediyordu ama Becki kendini rutine geri çekti. Arka planda bir yerlerde Marcus hareket ediyordu ama Becki'nin tüm dikkati telefon görüşmesinde ve şu anda ihtiyaç duydukları şeydeydi. "Colin, bana kısa cevaplar vermeni istiyorum. Yaralandın mı?"

"Hayır. Rob öyle."

"Neredesin?" Onu nasıl bulduğunun şu noktada bir önemi yoktu.

"Needles'da. Bay Youth'a bunu söyledim ve ona GPS konumumuzu verdim."

Beni buraya sen getirmiştin, hatırladın mı? Mezun olduktan sonraki yaz?"

Aman Tanrım. Bölge açık bir günde muhteşemdi ama hava döndüğünde cehennem gibi bir labirentti. GPS bile yarık kanyonlarda çoğunlukla işe yaramazdı.

düğümlemiş bir iplik yığını gibi birbirlerine dolanıyorlardı. Becki korkularını yuttu, kapıya doğru yürüdü ve sarsarak açtı. Burada, kulübede bulutların üzerindeydiler, karşılardaki tepeler açıkça görülebiliyordu ama altlarındaki her şey kalın bir bulut örtüsüyle kaplıydı. Son bir saat içinde çökmüş olmalıydı.

"Rob iyi mi?"

"Onu elimden geldiğince rahat ettirdim ama çok fazla hareket ettirmek istemiyorum. Dar bir yamaçtayız Bec. İkinci ipucuna doğru gidiyordu ve ilk çapasını atmadan önce kaydı."

"Yeter. Platformunuz sağlam mı?"

Adam tereddüt etti ve kadının kalbi sıkıştı. "Sanırım öyle."

Eğer David helikopteri gönderiyorsa, kulübeye en erken otuz dakikada varabilirdi. Bırakma yerine seyahat süresini ve yürüyüşü de eklersek? "Colin, gelip seni almamız için en az iki saat beklemen gerekecek."

Çocukları bulmakta yaşayabilecekleri sorunlardan bahsetmedi bile. Uzakta rüzgâr bulutları cadı mayası gibi karıştırıyordu ve o ürperdi, dehşet omurgasını sarmıştı.

"Bekleyeceğiz. Yapmam gereken başka bir şey var mı?"

Becki onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istiyordu ama kontrolünü kaybediyordu. Yapabileceği standart kurtarma müdahaleleri. Bunun bir dağın yamacında sise gömülmüş küçük kardeşi olduğunu düşünmek mi? Bu bile midesini bulandırmaya yetmişti.

Gerçeklere odaklanın. "Birkaç çapa ayarlayın. Hem seni hem de Rob'u sıkıca bağlayın."

"Onu indirmeye çalışabilirim-"

"Hayır," diye bağırdı. *Aman Tanrım, hayır.* Kendini paniğini bir kademe azaltmaya zorladı. "Yukarı ya da aşağı tırmanmaya çalışma, sadece kendini olduğun yerde kayaya bağla. Anladın mı?"

"Tamam."

"Bana söz ver."

"Söz veriyorum. Becki? Teşekkür ederim." Her zamanki ukala küstahlığı yok olmuştu.

Düpedüz paniklemişti ama sesine yansımaya izin vermedi. "Tam bir baş belası, velet. Şimdi bana numaranı ver ve hattan uzak dur. Bize rehberlik edebileceğin kadar yaklaştığımızda seni ararız."

Telefonu kapattı ve Marcus'la yüzleşmek için döndü. "Ne kadar yakaladın?"

"Kardeşiniz Palliser Sıradağları'nda bir yerde kayboldu ve David ekibimle temasa geçti. Buraya doğru geliyorlar."

Becki zorlukla yutkundu. "Erin onları doğrudan bölgeye uçuramaz, bu koşullarda olmaz. Ekip Needles'ı ne kadar iyi tanıyor?"

"Kahretsin." Yüzü endişeyle gerildiği için bölgedeki sorunları bildiği belliydi. "Biraz. O kadar da iyi değil."

Ailenin aileyi kurtarması en iyi zamanlarda bile felakete davetiye çıkarırdı ve bu durum ideal olmaktan çok uzaktı. "O zaman onları içeri almam gerekecek."

Telefon çaldığı anda Marcus hazırlık moduna geğmişti. Onlarla temasa geçmeye bu kadar hevesli olan hiç kimsenin iyi bir nedeni olamazdı. Arayabilecek onca kişi arasında kardeşi radarda bile yoktu. şimdi durum hızla kötüden daha kötüye gidiyordu.

Çünkü haklıydı. Eğer tırmanış bölgesini biliyorsa, onunla birlikte gitmeliydi; bir rehberle sahip olmak ekibi oraya mümkün olduğunca çabuk ulaştırırdı. Kurtarma işlemini onsuz da yapabilirlerdi ama dağıcılardan biri yaralandıysa zaman çok önemliydi.

Yine de bir an için onu durdurdu ve elini omzuna koydu. "Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Yüzü hâlâ olması gerekenden çok daha solgundu ama başını salladı. "Başka seçeneğim yok."

"Giyinin. Ekiple irtibata geçip tahmini varış sürelerini kontrol edeceğim. Koşum takımını getirdin mi?"

"Tam teçhizat. Antrenman yapacaktık, unuttun mu?" Becki pencereden dışarı baktı ve tüm vücudu titredi. "Ya-"

"Ya olursa' yok. Bunu yapacaksın. Yapabilirsin," diye ısrar etti Marcus.

Başını iki yana salladı. "Helikopterde hastalanırsam umurumda değil. Ya donarsam? Ya bayılırsam ve sonunda kardeşimi ya da ekibinizi tehlikeye atacak bir şey yaparsam?" Becki onu kollarından yakaladı, onu sıkıca kavrarken parmakları bembeyaz kesildi. "Lütfen. Benimle gel. I... Sana ihtiyacım var."

Sanki başka bir şey yapmaya hiç niyeti varmış gibi. Marcus onu kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. "Orada olacağım."

Ayrılıp ayrı hazırlıklarına başlamadan önce kısa ve umutsuz bir öpücük için buluştular. Marcus protezini çekti ve pençe ucuna yöneldi. Muhtemelen yapacakları ilk şey yukarı değil aşağı inmek olacaktı.

On beş dakika sonra giyinmiş ve ekibini aramıştı. Erin cevap verdi.

"Anlaşıldı üs. Sıçramaya hazır mısınız?"

"Olabildiğince hazırız. Gemide kimler var?"

"Neredeyse tam mürettebat. Tripp eksik."

Anders vinçte ve Xavier sağlık görevlisi olarak. Alisha ve Devon'ın tırmanışa geçmesiyle birlikte yetenekleri de ortaya çıkmıştı, dolayısıyla endişelenecek çok daha az şey vardı. "Uyduda hava sahası nasıl görünüyor?"

Erin anında cevap verdi. "İniş için seçenekler hedef erişim noktamızın bir kilometre yukarısı veya üç tık daha uzakta ama daha düz. Bir uçuş yapacağız, ama bunlar benim en iyi tahminlerim."

Becki tekrar onun yanına dönmüş, ceketini uzun kollu gömleğinin üzerine çekiyordu. Marcus telefonu hoparlöre çevirdi. "Becki'yle ben hatta bekliyoruz, geri kalanını yaklaşıırken konuşuruz. Şu anda sorusu olan var mı?" "Ben Devon." Hattaki sesi sağlam ve kendinden emin geliyordu.

"Soru yok, ama Becki? Her şey yoluna girecek. Birkaç gece önce kardeşinle tanıştım. Harika bir çocuk. Omuzlarında iyi bir kafa var. Onu alacağız.

dışarı."

Parmaklarını ağzına götürdü, parmaklarını çekerken yavaşça başını salladı. "Bunun için teşekkürler. Tamamdır."

Telsiz sustu ve gözlerini kırpıştırarak yerde duran çantasına uzandı. Sessizce, bir ekip olarak, yolun birkaç metre aşağısındaki ağaçların arasındaki açıklığa doğru yürümeden önce kamyonundan kalan eşyalarını topladılar. Yüzlerini dağlara döndüler.

Marcus onun elini kendi eliyle kavradı. Odağını değiştirmede ama parmaklarını onunkilere sıkıca sararak tutundu.

Becki yavaşça, "Bana işin özetini anlat," dedi. "Labirente girdiğimizde sahada liderlik etmem gerekecek ama o zamana kadar ekibinizi tutarlı tutun."

"Yolculuk için buradayım. Yetkili ben olmayacağım. Körfezde kararları Anders verir." Havadaki hafif bir gümbürtü helikopterin yaklaştığını haber veriyordu. "Sürünerek içeri girdiğimizde kimin karar verdiğini göreceğiz. Genelde Tripp yapardı ama orada olmadığı için bu bir atış. Hepsi kalifiye."

"Onlar en iyisi," dedi kararlı bir şekilde.

"Öyleler ve sen de öylesin."

Başını salladı, konsantrasyonu ileriye odaklanmıştı.

Zaman, kurtarma sırasında çok sık görülen çok hızlı ve çok yavaş ilerleme arasındaki o ürkütücü karışıma girdi.

Helikopter yere indi, başları eğik bir şekilde koşarak kapıya doğru ilerlerken rüzgâr onları savurdu. Eller onları içeri çekmek için uzandı, önce Becki, arkasından Marcus yetişti. İkisi de en yakın koltuklara yerleşti. Erin havalandıktan önce kemerlerini bile bağlamamışlardı.

Becki tüm konsantrasyonunu ağa vererek üstteki çıtçıtla mücadele etti. Helikopter eğilirken pencerelerden geçen havayı görmezden gelen Erin, Kananaskis Sıradağları'nın üzerinden ikinci dağ sırtına ve varış noktalarına doğru yönelmek için sıkıca döndü.

Marcus ekibini kontrol etti. Tetikte bekleyen yüzler ona bakıyordu. Kulaklığını çekiştirdi ve Becki de aynısını yapana kadar durakladı.

"İyi işti. Bunun için hazır mısınız?"

Dört kafa başını salladı. Becki'nin çenesi sıkıca kapanmış, yere bakıyordu. O an için onu görmezden geldi. Herkesin başa çıkma stratejileri farklıydı ve ona yeni bir şey denemesini söyleyecek değildi. Hele de kontrolünü kaybetmemek için çırpınırken.

Devon tıkladı. "Erin Needles'ın yanından uçacağını söyledi ama bulut örtüsünden dolayı büyük ihtimalle kuzeyden ya da doğudan geleceğiz. Ben kuzeye oy veriyorum, karadan daha kısa bir yol ama patikalara uzun bir iniş gerektiriyor. Becki, labirentin neresinde olabileceklerine dair bir fikrin var mı?"

"Colin'i daha önce getirdiğim yere gittilerse, evet. Kanyonun girişinden yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta. Üç kısa tırmanış -hiç biri 5.7'den daha teknik değil- bizi ana duvara ulaştıracak."

Xavier, "Bunları uykumuzda bile yapabiliriz," diye önerdi. "Hangi yönden çıkacağımızı bilmek istiyorum. Birini tırmanışa gönderip Erin'den bir iniş hattı almanın ve böylece sedyeyle uzun bir yolculuktan kaçınmanın bir yolu var mı?"

Becki başını salladı, ardından helikopter değişen hava akımlarında kıpırdandıkça gözlerini sıkarak kapattı. Marcus onun için nefesini tuttu ama Becki kendini tekrar kontrol altına almayı başardı. "Bulutlar dağılmadığı sürece tek ihtimal içeri girip çıkmak."

Marcus araya girdi. "Colin'in uydu telefonu var. Kanyona girdiğimizde onu çağırıp ses çıkarmasını sağlayabiliriz. Düdük gibi bir şeyi de vardır,

değil mi Becki?"

"Eğer yapmazsa, onları bulduğumuzda kışına tekneyi basacağım."

Sırıtmalar belirdi, gerilim bir operasyon için en yüksek aralığa yerleşti. Çok fazla adrenalin ve işler hızla cehenneme dönüyordu. Özellikle de içeri girip çıkmak için asıl işi yapmaları gerektiğinde, saatlerce yüksek seviyede kalmak imkansızdı.

Kulaklıktaki vızıltı rastgele tartışmalara dönerken Marcus ekibini teker teker kontrol etti ve bırakma noktasına yaklaştıkça gevşemeye devam etti. Becki'yi en sona sakladı, her ne kadar tüm zaman boyunca onun tamamen farkında olsa da.

Ya yaparsın ya ölürsün ifadesiyle ona bakıyordu. Dudakları kıpırdadı ama o kelimeleri kaçırdı. İkinci kanala geçti ve kadının sesi kesildi.

"...ekibinize güvenin. Yüzde yüzünüzü verin. Harekete geçme zamanı gelene kadar sabırlı olun, sonra kararlı bir şekilde harekete geçin. Ekibinize güvenin..."

Bunu bir mantra gibi tekrarlayıp durdu.

Başını salladı ve hoparlörünü açtı. "Yüzde yüz. Elinizden geleni ve hatta biraz daha fazlasını yapın."

Odak noktası duvardan adamın yüzüne kaydı ve belli belirsiz bir gülümseme belirdi. İfadesi hâlâ ciddiydi, hâlâ korkuyordu ama sırf onun için verdiği fazladan bir şey vardı. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Etrafları ekibi tarafından sarılmıştı, kurtarmaya doğru gidiyorlardı ve düşünebildiği tek şey kızdı. "Birlikte. Bunu birlikte yapacağız."

Söylemek istediği şey, onun gitmesine asla izin vermeyeceğiydi.

A Becki Devon'ın peşinden yürürken göğüslerinin arasından ter damlaları akıyordu. Sırtındaki acil durum malzemelerinin ağırlığı tanıdıktı ve uyluklarındaki laktik asit yanığı da öyle. Çoktan düşmüşlerdi

Bulutların içine girdiler ve kalın gri her şeyi maskeleyen önce patika belki yirmi metre kadar görülebiliyordu.

Arkasında muhtemelen Xavier ve Anders'in portatif sedyeyile birlikte taşıdıkları teçhizat tıkırdadı. Halatlar ve karabinalar usulca tıkırdıyor, ara sıra daha ağır olanlar nefes almak için soluklanıyordu. Şu anda kimse konuşarak enerjisini boşa harcamıyordu. Ne kadar sıkışmış olsalar da, ileriye giden yol şaşırtıcı derecede açıktı. İyi aşınmış olsa da, bu bölümü gezen çoğu insan ana kamplarına bir döngü halinde dönmeden önce yukarı doğru gidiyordu.

Becki en ıslak bölümlerden kaçınmaya çalışırken ayaklarına odaklandı. Devrilmiş dalların ve ara sıra oluşan kar yığınlarının üzerinden geçti. Yeterince alçak bir rakımdaydılar ve patika, içinden geçebilecekleri baldır derinliğindeki donmuş karmaşa yerine çamur ve çürüyen yapraklara inmişti.

Colin sezonun bu kadar erken bir döneminde tırmanışa geçerken ne düşünüyordu?

Pervasız, düşüncesiz, aptal.

Senin o yaştaki haline benziyor, diye alay etti zihinsel sesi.

Yine de kardeşine cehennemi yaşatmayı planlamak, yolda karşılaşacağı bir sonraki zorluk için iyi bir dikkat dağıtıcıydı. En son çıldırmadan ipe çıktığında gözleri bağlıydı ve tırmanış boyunca Marcus'un onunla konuşmasına izin vermişti. Bu sefer öyle olmayacaktı. Bu sefer tek başınaydı.

Sadece o değildi.

Marcus onun arkasından yürüdü. Yanından geçerken ona çarpan dallardan sakınacak kadar uzakta, orada olduğunu bilecek kadar da yakındı. Onun varlığını hissetti. Onun için sadece en iyisini istediğini bilmeseydi, bu onu rahatsız edebilecek bir şekilde rahatlatmıştı.

Onun güçlü olduğunu söylemişti ve öyleydi. Colin'i kurtarmak için gereken gücü bulacaktı. Günün bu karmaşasını atlattıklarında, kendisi için güçlü olacak ve medyayla ve onu bekleyen diğer şeylerle yüzleşecekti.

Ve sonra Marcus'un teklifini kabul edecek ve birlikte neler inşa edebileceklerini görecektik kadar güçlü olacaktı. Kapılar kapanmış olabilirdi ama açılan kapı daha önce sahip olduklarından daha iyi görünüyordu.

Devon dur işareti vermek için elini kaldırdı, çantasını çıkarıp bir ipe uzandı. "Burada hazırlanın. Anders, çapanı ayarla. Her seferinde bir tane atacağız."

Ekip etrafta toplandı, herkes tanıdık bir deneyimin becerisiyle hareket ediyordu. Becki sadece birkaç adım ötede, sağlarında kalan uçurumun kenarına bakmaktan kaçındı. Bunun yerine en yakındaki iki ağacın dibinde bir üçgene bağlanmış olan iplere odaklandı.

Bir el koluna dokundu ve Devon'un kendisini dikkatle kontrol ettiğini görmek için başını kaldırdı.

Boğazını temizledi. "Takımdaki en iyi konuşan kişi ben olmayabilirim, bu yüzden eğer yanlış söylersem, niyetimi olumlu olarak algılayın. Needles'a vardığımızda senin liderlik etmen gerekiyor. Bu inişte donma ihtimalin var ve ben bundan kaçınmak istiyorum. Kanyonda yüzde yüz hazır olmalısın. Bu inişi tek başına yapman için hiçbir sebep yok. Aslında, yapmasan daha iyi olur, bu yüzden seni Anders'e bağlamak istiyorum. Bu şekilde bakmak zorunda kalmazsın ve endişelenmene gerek kalmaz. Gücünü bir sonraki bölümde sana ihtiyaç duyacağımız zamana sakla."

Bu fikrin ortaya çıkmasını bekliyordu, ancak şu anda birinin ona bakıcılık yapması gerektiği gerçeğinden çok takım için neler yapabileceğine odaklanması güzeldi. "Kahretsin, çok iyisin."

Devon ona bir sırtış fırlattı.

Becki başını salladı. "Anladım. İyi tavsiye. Yalnız, bir değişiklik isteyebilir miyim?" Devon çoktan uzaklaşmıştı ve bir çaylak gibi bir şeyler talep etmekten nefret ediyordu ama iplerin hazırlandığını görmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Devon durakladı. "Ne oldu?"

"Daha önce Marcus'la böyle bir şey yapmıştım." Marcus adının söylenmesiyle ayağa kalktı ve kadın başını ona doğru eğdi. "Rehberim o olursa inişle başa çıkabileceğimi biliyorum. Eş değiştirme talebi."

"Bunu düşünmeliydim." Devon Marcus'a seslendi ve devam etmeden önce kendilerine katılmasını bekledi. "Karar senin Marcus. Ya sen ya da Anders Becki'ye rehberlik edersiniz. Kim olursa olsun, üçüncü olarak aşağı inecek. Hazır olun."

Döndü ve onu orada dururken buldu. Uzun kaslı boyu, bağımlılık yaratan gülümsemesi ve geri kalan her şeyiyle. "Seni demirlememi ister misin?" diye sordu.

"Seni istiyorum."

Tüm söylediği buydu ama yine de her şeydi.

Tüm bunlar başlamadan önceki kulübeye geri dönmüş gibiydi, Marcus'un yüz ifadesi ona umudunu geri veren yüz ifadesinin bir tekrarıydı. Bağlantı, arkadaşlık. Anlayış.

Belki daha fazla.

Alanda bir hareketlilik oldu. Halatlar. Karabinalar bağlandı ve kilitlendi, çantalar yerlerine yerleştirildi. Alisha uçuşunun kenarında kayboldu, onu Devon izledi.

Sonra sıra onlara geldi, onun ve Marcus'un, Xavier onların desteğini tutuyordu.

Marcus eğildi ve ipi bir denge unsuru olarak kullanarak çıkıntıdan aşağıya doğru yürüdü. Becki umutsuzca dik durmaya çalışarak yaklaştı ama bu işe yaramaz bir girişimdi. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve poposu yere değene kadar döndü. Ancak o zaman kendini dağın tepesindeki düz yüzeyden geriye doğru sürünmeye zorlayabildi, ta ki adamın kollarının arasına girene kadar.

Yoğun sis ne kadar yukarıda olduklarını gizliyordu ama yıllar önce bu tepeye tırmanırken yaşadığı anılar ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Çok uzaktaydı.

Bir sorun çıkarsa onları öldürecek kadar uzaktaydı.

"Nasılsın?" Marcus sordu.

Aynı anda konuşmak ve nefes almak bu kadar zor olmamalı. "İyi olacağım."

"Hazır mısın?"

"Daha aşağı."

Marcus sol kolunu ona dolamıştı, sağ kolu ise ana halatın üzerindeydi. Onun da tutunacak kendi ipi vardı ve bükülmüş lifler eldivenli parmak uçlarından çekilirken, sertlik bir nimetti. Pürüzlü doku, uçuşunun yamacından aşağı inerlerken ona odaklanabileceği başka bir şey veriyordu.

"Hâlâ iyi misin?" Adamın nefesi kızın yanağından geçerken kız başını salladı. Onun tarafından kuşatılmıştı ama ip düzeni kendini kontrol etmesine izin veriyordu. Ya da en azından kontrol yanılısamı veriyordu.

Nefes alışına lanet olsun. Sakinleşmesini sağlayamıyordu. "Yalan söylemeyeceğim. Eğer aç değişir ve havada asılı kalırsak, beni gerçekten kucağına alırsın."

Marcus kıkırdadı. "Sanki umurumda."

Tüm tepkileri çok normaldi. Aralarındaki çekimle dalga geçmeleri, gülmeleri ve nefes nefese kalmaları. Kardeşi hâlâ dışarıdaydı, ama bu noktayı aşabilirse, kalbinin boğazına düğümlenmesini atlatabilirse, ekibi ona götürmeye hazır olabilirdi.

Oraya vardıklarında Colin'in tek parça halinde olacağına güvenmek zorundaydı. Bir ayağı bir kayaya takıldı. Becki bir çılgılığı bastırarak tökezledi.

"Acele etme," diye uyardı Marcus. "Yakında aşağı ineceğiz. Tekrar yola çıktığımızda istediğin kadar hızlı gidebilirsin. Biz yetişebildiğimiz sürece istediğin kadar hızlı gidebilirsin."

"Sinirlerim gerildi. O iyi olacak, değil mi?"

"İyi olacak," diye güvence verdi Marcus ona. "Bonus mu? Sınıfta kurtarılması gereken ilk kişi olduğu için bütün yaz onunla dalga geçecekler. Resmi olarak kayıt yaptırana kadar başlarının belaya girmediğini sanıyordum."

"Colin her zaman erken gelişmiş biriydi."

"Kız kardeşinin peşinden gidiyor," diye alay etti Marcus. Onu sıktı. "Ciddiyim, iyi olduğuna eminim. Onu olduğu yerde kalması için uyardın. Onu bizim için bulman gerek. Kanyonun girişine vardığımızda onu arayacağım. Her şey yoluna girecek."

Dikkat dağıtma. Tüm konuşma dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi, ama şakalaşmanın dikkat dağıtması işe yaradı. Önlerindeki uçurum duvarı, aşağıya doğru yürürken düzenli bir şekilde geçip gidiyordu. Yukarıdaki halatlar sorunsuzca besleniyordu. Marcus'un sıcaklığı onu kucaklıyordu. "Sana bu kadar çok teşekkür ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama buna ihtiyacım var. Sen bir kaya gibiydin."

"Bu her zaman iyi bir şey değildir," diye belirtti. "Ama anlıyorum. Bir şey değil. Biraz daha ve işimiz bitti. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Becki, "Colin'in benim için endişelenmesinden çok korkuyorum," diye itiraf etti. "Yine de bu durumu herkesin akrofobisi için bir tedavi olarak önerdiğimi sanmıyorum."

Sonunda dibe vurdular ve Becki'nin midesi, onlar aşağı inerken oluşturduğu sıkı yumaktan çözüldü. Yoldan çekildiler ama

Becki kurtarmanın bir sonraki bölümüne hazırlanmak için yöneldiğinde Marcus onu durdurdu, kendine çekti ve dudaklarını birbirine yapıştırdı.

Kız da onu çılgınca öptü. Canlı hissediyor, o anda aralarında sahip oldukları her şeyi hissediyordu. Ona hayatı pahasına güvenmişti. Kardeşinin hayatını. Şimdiye kadarki tüm çalıntı anlar korkularını soldurmuştu.

Sadece ona ihtiyacı vardı.

Biri kurt ıslığı çaldı ve isteksizce ayrıldılar, Marcus onu serbest bırakmadan önce yüzünü avuçladı. "Harika bir iş çıkardın. Sen inanılmaz bir kadınsın."

Becki sırtarak karşılık verdi. "Yardım ediyorsun. Çok yardımcı oluyorsun."

"Ekibinizdeki insanlarla çıkmamanın neden iyi olmadığını anlayabiliyorum. Bu kadar öpüşme işi yeter." Alisha Becki'yi Marcus'tan uzaklaştırdı. "Ve sen" -ona pis bir bakış attı- "daha iyi bilmelisin. Odaklan."

"Odaklanıyordum," dedi Marcus. "Ama evet, tam gaz devam."

Alisha Becki'ye bir paket uzatırken gülümsedi. "Hadi, gidip kardeşini alalım."

Kanyonun girişi önünde ikiz nöbetçiler gibi duruyordu. Geçidin ötesindeki sayısız kıvrımlı patika, boğumlu parmaklarını çok uzak olmayan bir mesafeden görülebilen keskin kayalıklara doğru uzatıyordu. Becki, başları sisin içinde gizlenmiş yüksek sütunlara hayranlıkla bakmak için duraklamadı, Colin'i mümkün olduğunca çabuk bulmaya kararlı bir şekilde doğruca içeri girdi.

Yıllardır görmediği patikalardı ama aşinalık vardı. Ani sellerin ya da yeni büyümenin rotayı değiştirdiği bölümleri aşmak beklediğinden çok daha kolaydı. Gri ve yıkanmış manzara, hepsini ileriye doğru koştururken ona hayranlık uyandıracak hiçbir şey vermedi. On dakika sonra başka bir yol ayrımına geldiler ve o hiç tereddüt etmeden soldaki patikayı seçti.

Devon, "Becki, bu patika geri dönüyor," diye işaret etti. "Bu doğru yol," diye ısrar etti. "Güven bana."

Bu sözleri söylemek kalbinin titremesine neden oldu. Ya yanılıyorsa? Ya bir hata yaptıysa ve bu sefer bedelini ödeyecek olan kardeşiye?

Parmaklarındaki kesik ipin görüntüsü gözlerinin önünde dans ediyordu, ipler hızla çözülüyordu, artık hayat kurtaran bir alet değil, hayatı çalan bir alet.

Adımlarını hızlandırdı, sırtındaki ağırlığa rağmen kendini koşmaya zorlarken kalçaları yanıyordu. On dakika daha. Beş dakika. Bir yanıt duyabilecekleri kadar kayalığa yaklaşmadan durmanın bir faydası yoktu.

Gökyüzü eskisinden daha görünür olmasa da sonunda kayalıkların yakınında olmaları gerektiğini anladığında Becki durdu ve ekibin yetişmesini bekledi.

Devon bir ağaca yaslandı. Alisha yavaş adımlarla yürüyor, göğsü hızla hareket ederken elleri kalçalarında duruyordu. Anders tek dizinin üzerine çöktü ve nefesi kesilirken başını salladı. "Kutsal. Lanet olsun. Bir dahaki sefere biraz daha hızlı gitmek ister misin Becki? Ciğerlerime ihtiyacım yok."

"Blistering. Hız. Müthiş." Alisha nefes almayı başardı.

Marcus uydu telefonunu çıkardı ve aramayı yaptı.

"Colin. Hâlâ iyi misin?" Marcus onunla göz göze geldi ve başını salladı. "Tamamdır. Tamam, bize işaret vermen için hazırız. Başlamak için tek patlama."

Telefonu kulağından çekti, aynı anda sol taraflarında yüksek bir yerden tiz bir düdük sesi duyuldu.

Becki çömelmek zorunda kaldı, başını dizlerinin arasına alarak dönen rahatlamamanın onu tamamen sırt üstü düşürmesini engelledi. *Tanrı'ya şükür.*

Alisha bulutlara bakarak, "Yaklaştık," dedi.

Devon başıyla onayladı. "Bir sıra halinde dağılın. Marcus, tekrar işaret vermesini sağla. Herkes kolunu kaldırsın ve işaret versin. Bakalım seçeneklerimizi daraltmak için üçgenleme kullanabilecek miyiz?"

Ekip soru sormadan, tereddüt etmeden, sorunsuzca yerlerine geçti.

"Colin, seni duyduk." Marcus'un konuşurken sesindeki sakinlik kardeşi Becki'nin üzerine merhem gibi yayıldı. Yaklaşıyorlardı ve her şey yoluna girecekti. Onun tavırları böyle söylüyordu ve Becki de buna inanıyordu. Dikkatini dağıtan şeyleri engellemek için gözlerini kapattı ve Marcus'un komutuna yanıt olarak bir sonraki tiz düdük çaldığında eliyle işaret etti.

Beklerken eline odaklandı ve parmaklarındaki titremeyi kontrol altına aldı. Neredeyse varmışlardı. Neredeyse.

Bu düşünce bir davul sesi gibi yankılandı.

Devon bir ıgık attı. "Bekle. Bir dakika... ve anladım. Pusula okuması şimdilik ayarlandı. Marcus, yapabiliyorsa her altmış sayımda bir işaret versin." Devon ekibin geri kalanına döndü ve işaret etti. "Alisha, Xavier. Biz oraya vardığımızda siz tırmanıyor olacaksınız. İsterseniz biraz geri çekilin, kalp atışlarınızı yavaşlatın. Sizin için teçhizatı hazırlayacağız. Sadece siste bizi gözden kaybetmeyin, anlaşıldı mı?"

İkisi de başlarını salladı, Alisha su şişesinden bir yudum aldı. Xavier eğilmiş, nefesini tutarken ellerini dizlerine dayamıştı.

Becki bacaklarını gerdi ve son koşu için kendini hazırladı. Marcus yanına geldi ve Becki bir bakışta onu kontrol ederek iyi olduğundan emin oldu.

Onun da aynı şeyi yaptığını fark edince güldü. Bakışları onunkilere kaydı. "Tekrar gitmeye hazır mısınız?"

Becki başını salladı.

Bu, ekibin hazır olmak ya da kaza yapmalarına neden olacak kadar adrenalin sınırını aşmak arasındaki ince çizgide yürüdüğü zamandı. Becki bu kez Devon'ı takip ederken, koşunun zorlu emeği yardımcı oldu. Pusulasını çıkarmıştı, hepsi de onları duvara yaklaştıran sürekli ısıık seslerine karşı tetikteydi.

Birdenbire oradaydılar, kayalıkların tabanı bir tiyatroda kenara çekilen bir perde gibi grinin içinden belirdi.

"Colin." Becki bağırdı.

Anında cevap. "Evet. Tanrım, çok hızlısınız."

Devon ve Marcus çantalarını çıkarmış, ipleri ilmeklere dizmiş, kaskları yerlerine oturtmuşlardı.

"En iyisini sipariş ettin," diye yanıtladı Becki. Boğazı kapanmadan önce ancak bu kadarını söyleyebildi.

Neredeyse vardık. Neredeyse güvende. Çantasını çıkarıp diğerlerinin yanına koydu, sırtındaki ter düşük sıcaklıkta serinliyordu.

"Colin, bir dağcı geliyor. Rob nasıl?" Devon sordu. "Stabil."

"Umarım yanınızda bira getirmişsinizdir. Susadım," diye ikinci bir ses katıldı, Colin'in güçlü bağırışlarından çok daha yumuşaktı.

"Bira pısıırıklar içindir. Seni yerine oturttuğumuzda Xavier'de çok daha iyi şeyler olacak." Devon Alisha'ya ilerlemesini işaret etti. Bir dakikadan kısa bir süre içinde koşum takımını giymiş ve hazır hale gelmişti. "Bize platformunuzdan bahsedin. Yukarıda daha fazlası için yer var mı, yoksa rahat mı?"

"Rahat. Başka birinin Rob'u ziyaret etmesi için yoldan çekilmem gerekecek." "Anladım. Şimdilik olduğun yerde kal, tamam mı?" Devon emretti. "Alisha. Sen kilitleneceksin Colin'i aşağı gönder."

"Anladım."

Becki başını geriye eğdi ve hâlâ uzanabileceğinden daha yüksekte bir şey göremiyordu. Marcus da ona katıldı ve Becki parmaklarını onun elinin içine soktu. Bu hareketi kimin gördüğü umurunda değildi. "Ne kadar yukarıdalar?" diye sordu.

"Yeterince uzak olduğunu tahmin ediyorum. Sanırım hacminden elli metre uzakta."

Başıyla onayladı. "İkinci bir ipucunun başlaması için doğru yükseklik bu."

Marcus yüzüne bakabilecek hale gelene kadar onu döndürdü. "Orada inanılmaz bir şey yaptın. Bir an bile tereddüt etmedin. Bizi buraya bu kadar hızlı getiren sendin."

"İşimin bitmiş olması içimi rahatlatıyor. Colin'in ayağa kalkmasını ve ona sarılabilmeyi istiyorum."

"Şimdilik bu kadar yeter mi?" Marcus sordu ve kız onun kucağına kayarak yüzünü duvara döndü.

Vücuduna yaslandı ve desteğini kabul etti. "Yine de bu sefer yukarı çıkmadığım için çok memnunum." Alisha kayalara doğru adım attı ve tırmanmaya başladı. Genç kadının bulutların arasında kaybolması inanılmaz derecede kısa bir zaman aldı, Devon emniyet halatını çalıştırıyordu. "Kahretsin, çok iyi."

Marcus, "Ekibi bu şekilde çalışırken pek sık gözlemleme fırsatım olmuyor," dedi. "Üsse döndüğümde ya da helikopterde oluyorum. Onlarla gurur duyuyorum - takım çalışması kısmını çok iyi çözmüşler."

"Ve kurallarınızın geri kalanı."

Xavier sırasını bekledi, malzemeleri topladı ve Anders'le birlikte verimli bir şekilde çalıştı. Devon ile Alisha arasında sürekli bir şakalaşma akışı vardı, Alisha artık görünmez olduğu için bu diyalog hayati önem taşıyordu.

Becki başını Marcus'un göğsüne yasladı ve nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı. O noktada beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Bekliyor. Son zamanlarda hayatının hikayesiydi. "Al," diye emretti Alisha.

Devon cevap verdi, ipi sabitlerken, görünmeyen grilikte, üzerlerinde bir yerde, Alisha çıkıntıya ulaştı.

"Nefesini tutmamaya çalış," diye uyardı Marcus. "Kardeşin aşağı

indiğinde ona sarılabilmek istiyorsun, kışının üstünde oturmak değil.

Başını dizlerinin arasına al."

"Piç kurusu," diye
mırıldandı Becki.

Marcus kıkırdadı ve kızın pozisyonunu düzeltti, ağzı tam kulağının yanına gelene kadar kolunu kızın etrafına doladı. "Sen bunu yapmak için yaratıldın. Hiçbir şey seni durduramayacak, anladın mı? Kurtarma işinden vazgeçmek zorunda kalmayacaksın. Güven bana."

Colin'in tam ve mutlak inancı onu kozaladı ve yukarı bakıp Colin'in görünmesini beklerken ona bekleme gücü verdi.

■ Marcus'un asla alışamayacağını düşündüğü bir şeydi; aniden ortaya çıkan ve bulutları yaran bir insan. Colin sabit bir halatla alçalmış bir şekilde görüş alanına girdi. Marcus kalmaya niyetliydi.

bir kenara, ekibinin ve gerçekleşmek üzere olan buluşmanın önünden çekildi. Becki'nin farklı fikirleri vardı, onu da kendisiyle birlikte sürükleyerek ilerledi ve ancak kardeşinin ayakları yere değdiğinde elini serbest bıraktı.

"Seni aptal, aptal, aptal aptal." Becki iyi olduğundan emin olmak için neredeyse Colin'in üzerine atlıyordu. "Neden mevsimden çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün hiç bilmiyorum."

Colin utangaç bir ifadeyle etrafına bakınırken Marcus sırttı ve kız kardeşinin tutuşunu ve kınamasını kabul etti. "Şey. Dağ oradaydı. Tırmanılması gerekiyordu, anlıyor musun?"

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama ipine ihtiyacım var, dostum." Xavier, Colin'in kemerindeki emniyet düğümünü çözmek için hiç tereddüt etmeden kardeşlerin arasına daldı. "Cehennem kopana kadar iyi bir tırmanış mıydı?"

"Harika." Colin sırttı, yüzünde kir ve kan izleri vardı, soğukta beklediği saatler unutulmuştu. "Geri gelip bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Rob'un kendini yaralaması kısmı hariç."

Xavier başını salladı. "Kulağa bir plan gibi geliyor. Becki'nin sana bir dakika bakmasına izin ver, tamam mı? Bence sen iyisin."

Ekibi onun etrafında kolayca harekete geçerken Marcus her şeyi onayladı. Alisha çıkıntıya yerleştirdiği çapadan bir ip daha sarkıtmıştı. Anders sedyeyi ve tıbbi malzemeleri yerleştirmek için çalıştı. Devon

yaralı dağcı üzerinde sihrini konuşturmak için yukarı çıkarken Xavier'i çoktan kayışla bağlıyordu.

Becki kardeşini bir kenara çekmiş onu değerlendiriyordu, eğitimi her hareketinde açıkça görülüyordu. Yapması gereken şey buydu ve Marcus'un ekibiyle çalışmaya istekliyse, kendini ayrıcalıklı hissedecekti.

Yalan söylemeyecek ve onu istemesinin tek nedeni yetenekleriymiş gibi davranmayacaktı.

Becki ona el salladı ve o da hemen karşılık verdi. "Ne var ne yok?"

"Anladığım kadarıyla durumu iyi. Ben her şeyi karıştırmadan önce malzemelerin arasında hiç ısıtıcı ped var mı?"

Colin kız kardeşine ters ters bakarak, "Bana bebek gibi davranılmasına ihtiyacım yok," diye yakındı. Marcus'a baktı. "Ona ısıtıcı pedlere ihtiyacım olmadığını söyle."

"Kız kardeşinle tartışmamı mı bekliyorsun? Pek sanmıyorum," dedi Marcus ve sağlık çantasından istediği şeyi almak için kenara çekildi.

"O kadar da korkutucu değil," diye ısrar etti Colin. "Ve iş sırt koşusuna geldiğinde tam bir pısıruk."

Evet, bu çocuğu izlemek ilginç olacaktı. Marcus Becki'yle göz göze geldi, kardeşi güvenli bir şekilde yere indiğine göre Becki hakkında kendi değerlendirmesini yapıyordu. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler, yorgun vücut duruşu. Bir kazaya doğru gidiyordu, adrenalinin etkisi azalıyor ve uğraştığı diğer her şeyin yüzeye çıkması için yer açıyordu. "Becki, biraz yiyecek ve içecek al. Yola çıkmadan önce biraz oturmaya ihtiyacın var. Colin'i kontrol etmeyi ben devralacağım."

"İhtiyacım yok-" Ağabeyinin az önce söylediğine neredeyse ayna gibi benzeyen bir şikâyetle ağzını kapattı. Colin'in saçını son bir kez karıştırdıktan sonra ayağa fırladı ve Marcus'un yanından geçerken omzuyla ona çarparak fısıldadı. "Piç kurusu. Bunun için senden cm alacağım."

Kıkırdadı. "Umarım denersin."

Beklenmedik bir anda durdu ve onun talimatlarını yerine getirmek için hareket etmeden önce yüzünü şefkatle kavradı.

Marcus onu tutup sıkıca kavramak istedi. Onu kucağına almak ve o gün elde ettiği tüm başarıları kutlamak için etrafında sallamak istiyordu. Yine de gösterdiği sessiz asalet tam olarak doğruydı. Tam Becki'ye greydi.

Önümüzdeki günlerde hayat nasıl olursa olsun, asla sıkıcı olmayacaktı.

BECKİ yan tarafta bir kayaya yaslanabileceği, her şeyi görebileceği ve ayak altında olmayacağı bir yer buldu. Aldığı granola bar ve içeceğin yardımı dokunmuştu - Marcus haklıydı.

Ortam dünyevi değildi, çalışma alanının kenarlarındaki insanlar bulutlar geçtikçe görüş alanına girip çıkıyordu. Bazen daha yüksek, bazen daha alçak. Kalın bir yoğunlaşma tabakası her şeyi kaplamıştı.

Ceketini soğuğa karşı daha sıkı çekti. Colin birkaç adım sağa gidip gözden kayboldu ve onun iyi olduğunu, sadece sisin içinde gizlendiğini fark edene kadar kalbi sarsıldı.

Sedye göründü ve Marcus, Devon'ın sağlam platformu yönlendirmesine yardım etmek için öne atılırken o da ayağa kalktı. Düz yüzey yere inerken, onlu yaşlarından yeni çıkmış genç bir adamın yorgun ve acı dolu yüzü belirdi.

"Lunapark treni yolculuğundan keyif alıyor musun?" Marcus sordu. Rob başıyla onayladı.

"Sizler melek gibisiniz."

Marcus'tan bir homurtu kaçtı. "Bu yeni bir şey. Bana genelde tam tersi denir."

"Sakin ol Rob. Gidecek yolumuz var ama geceyi dağda geçirmek zorunda kalmamalısın." Devon sedyenin yanına çömelmiş, kayışları ayarlıyordu.

"Colin'e teşekkürler. Harikaydı." Rob gözlerini kapatırken kelimeleri bulanıklaştı. "Boku yediğimi sanıyordum. Tabii ki dağlar ölmek için kötü bir yer değil. Buraya gömülmek benim için sorun olmazdı ama seksen yıl kadar daha değil."

Xavier yanlarına indi, düğümleri çözdü ve Rob'u kontrol etmek için yerine geçti. "Ölmedin, ölmüyorsun. Lütfen, sanatçılığım çok az takdir ediliyor."

Becki'ye baktı ve sesini alçaltarak göz kırptı. "Ya birkaç dakika içinde çıkacak ya da orman elflerine şarkı söyleyecek. Gerginliğini alması için ona bir ağrı kesici verdim."

Becki başını salladı, Anders ve Xavier sedyeyi bir taşıma sistemi kurmak için açıklığın kenarına taşıırken uzaklaştı. Sallanıyordu, buraya kadar gelebilmiş olmanın verdiği coşku başını döndürüyordu.

Marcus parmaklarıyla onun yanağını okşadı. "Alisha ve Devon'la birlikte eşyaları toplamaya gidiyorum. On dakikadan az bir süre içinde yola çıkacağız. Biraz dinlen. Harika iş çıkardın."

Gülümsedi ve başını salladı ama duvara dayalı yerine dönerken bacaklarında yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Avuç içlerinin yırtık kısımları yanıyordu ve parmak uçları soğuktu, bu yüzden oturdu ve ellerini kollarının altına sıkıştırdı.

...ölmek için kötü bir yer olmazdı.

Rob'un sözleri kafasının içinde yankılandı. Becki'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve irkilerek ayağa kalktı, telaşla etrafına bakındı. Anders ve Xavier artık zar zor görülebiliyordu, ağaçlar tarafından gizlenmişlerdi. O yönde görünen tek şey sırt üstü yatmış bir cesede benziyordu.

Dağlar ölmek için kötü bir yer olmazdı.

Nefes alış veriş hızlandı. Başına kan hücum etti. Becki kayaya yaslandı ve uyanık kalmak için mücadele etti ama bir anda üzerine bir karanlık çöktü ve her şey karanlığa gömüldü.

SINIRA YAKLAŞIYORDU. Geri dönüşü olmayan noktaya. Becki uçuşuma doğru kaymaktan kaçınmanın bir yolunu bulmak için çılgınca çırpınırken bile bıçağına sarıldı.

Başladığı gibi aniden her şey durdu, ipin diğer ucundaki Dane'in bedeninin ağırlığı artık onu sürüklemiyordu.

Sevinç çılgınlıkları atmak istedi. Ağlamak, gülmek ve hayatta kaldığı için kutlama yapmak. Ancak artık neden hareket etmediklerini tam olarak bilmenin bir yolu yoktu. Eğer Dane dengesiz bir kayaya takılmışsa, kurtuluşları kısa sürebilirdi.

Uzun bir vidayı çakmak için çekicini kullanarak gerçek bir çapa ayarlamak için çabaladı. Bombaya dayanıklı bir tane yapmak için zaman ayırmadan önce hızlı bir acil durum halatı kurdu. Ancak o zaman nefes almak için durdu ve birazcık sevindi.

"Dane," diye bağırdı. "Beni duyabiliyor musun? İyi olacağız. Başardık. Seni almaya geliyorum."

Hızlıca bir yudum su içti, titreyen uzuvlarına biraz güç kazandırmak için bir enerji barı ısırdı. Bir güç jeli emdi, bir halat hazırladı ve neredeyse onu öldürecek olan uçuşunun kenarından isteyerek geçti.

Güçlüydü. Tırmanış kariyerindeki en korkutucu deneyim olmuştu ama kaderden kaçmışlardı. Başaracaklardı.

Bulutlar hâlâ oradaydı. Rüzgâr, nem. Birkaç damla yağmur yağdı ve sağanak fikri onu mutlu etti. Ortalık feci şekilde soğuyacaktı ama bulutların şekli değişecekti.

Başaracaklardı.

Sağ omzunun üzerinden onu gördü. "Dane, geliyorum."

Hareket etmedi, vücudu uzun bir çizgi halinde çıkıntının eşiğine çökmüştü. Platform güvenli olacak kadar genişti ve adam güvenlik halatına bağlıydı, bu yüzden Becki ona ulaşmadan yuvarlanıp gitmesinden endişe etmiyordu. Becki temkinli bir şekilde aşağı indi, parmakları ve kolları itiraz ediyordu. Ne kadar acı çektiği umurunda bile değildi. İkisi de hayattaydı.

Birkaç ağrı ve acıya katlanabilirdi.

Başka bir üs. Başka bir çapa. Becki hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Duvara bağlı olduğundan emin olmak için ipleri yeniden düzenledi, Dane hala ona bağlıydı, hatta onun yanına hareket etmeden önce.

Dane'in saçlarını yüzünden okşadı. "Hey, uyan. Daha sonra uyu - beni taşıma sırası sende."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve inledi. Kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı çekti. "Kahretsin, öldüğümü sanmıştım."

"Kaya düşmesi." Şu anda ona neredeyse başka neler olduğunu anlatmaya zahmet etmeyecekti. Bu, dağdan tamamen indiklerinde sıcak bir barda bira içerken paylaşılacak bir hikâyeydi. "Sen nasılsın? Herhangi bir yaralanma var mı?"

Başını salladı, "Ben iyiyim. Hay sikeyim. Bu nasıl oldu?"

Ayağa kalkmasına yardım etti ve artık ayakları üzerinde sallanmayana kadar onu sabitledi. "Bunların hepsi senin önce gitmen gerektiği için oldu. Bundan eminim. Hey, nereye gidiyorsun?"

Bakmak için kenara doğru adım atmıştı. Kadın da ona katılmış, bu kadar yaklaşmış olmalarına rağmen midesi bulanmıştı. Üç ayak genişliğindeki çıkıntı orada olmasaydı, ayaklarının dibindeki dik mağara mezarları olabilirdi.

"Bu hiç adil değil," diye fısıldadı Dane, ona dönüp hiçbir şey görmüyormuş gibi arkasındaki duvara bakarak. "İnsanlar buraya her zaman gelir. Dağlara. Arabalarıyla geçip gidiyorlar ve yukarıyı gösterip 'Bak ne kadar güzel' diyorlar. İyi ki gelmişiz' diyorlar."

Becki, Dane'i kolundan tutarak uçuşunun kenarından daha uzağa çekti. Sesi... kafası karışmış gibiydi. "Buradan daha iyi bir manzaramız var, değil mi?"

Gerçi arabaları nadiren uçurumdan düşüyor."

"Ölmek için kötü bir yer olmazdı." Dane kelimeleri yavaşça soludu ve Becki'nin midesi daraldı.

"Dane? Neyin var?"

Kaskını çıkarıp bir kenara attı, yanaklarındaki kir izleri ve karışmış saçları onu biraz kızgın gösteriyordu. "Hiçbir şey. Her şey."

Kahretsin, şoka girmişti. "Haydi Dane, bize içecek sıcak bir şeyler hazırlayayım. Sonra-"

"Ölüyorum Becki," diye ağzından kaçırdı Dane. "Kas distrofisinin garip bir türü. Benim hiçbir hatam olmayan aptal bir genetik şey, ama beni buradan götürecektir. Tek yapabildiğim yukarı bakıp 'Ne kadar güzeller' demek olana kadar beni bir arabaya bindirin. Bir daha asla tırmanamayacağım."

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Ölüyor musun?"

"Öz annemle tanıştığımda öğrendim. Bazı testler yaptırdım." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Kendi başıma nefes alamayana kadar tüm kaslarım büzüşecek. Ve bu o kadar yavaş olacak ki ne kaybettiğimi anlayacağım."

"Tanrım, Dane, özür dilerim." Becki onu kendine doğru çekti. Bunu konuşmanın zamanı dağdan uzaklaştıkları zamandı ama şimdi onun neden garip davrandığını anlıyordu.

Dane onu sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca tuttu. Sonunda onu bıraktığında parmaklarını kaldırarak yanağını hafifçe okşadı. "Berbat bir şey. Senin suçun değil. Sen harikaydın."

"Hadi gidelim. Bu soğuk ve ıslak şeylerden kurtulalım. Konuşuruz, tamam mı?" Bir şey bel kayışını sarstı ve aşağı baktığında adamın bıçağını alıp aralarındaki ipi kestiğini gördü. "Dane? Bırak seni çözeyim. Kesmene gerek yok."

Başını iki yana salladı. "Beni kurtarmanı istemiyorum. Nerede öleceğimi ben seçeceğim. Ve bu, aylarca ya da yıllarca gerçekten yaşamadıktan sonra bir hastane yatağında olmayacak."

Aman Tanrım. Anlamak için çok geç kalmıştı. Becki onu güvenli bir yere sürüklemek için uzandı ama adam onu şiddetle geri itti. Becki dengesini korumak için mücadele ederek sendeleyerek uzaklaştı.

Dane döndü ve uçurumdan aşağı

adım attı. Becki çığlık attı.

Dünya karanlığa gömüldü.

M Arcus bir ipi yarıya kadar sarmıştı ki durakladı ve kendisine uyarı sinyalleri gönderen her neyse onu aramak için hızlıca ekibe baktı. Tam zamanında Becki'ye döndüğünde

arkasındaki kayaya sertçe yaslandı, vücudu titriyordu. "Kahretsin. Alisha, sen devral. Becki'nin başı dertte."

Öndeki eli ipi ondan kaptı. "Şok mu?"

"Belki." Duvara doğru ilerledi ve bir anda Becki'nin yanına çömelip soğuk parmaklarını kendi parmaklarıyla yakaladı. "Becki. Hadi ama, neler oluyor?"

Gözleri genişti ama odaklanmamıştı, sanki onun göremediği bir ekranı izliyor gibiydi.

Protokolün canı cehenneme. Marcus onun yanına yere düştü ve onu kollarının arasına alarak soğuktan ve kayadan korudu. "Hadi Becki. Bana geri dön. İyisin, kurtarma harika gidiyor. Buraya kadar gelebildin. Sonuna kadar gideceksin."

Titreyen bir nefes aldı ve ellerini serbest bıraktı, kolları bir şeye tutunuyormuş gibi dışarı doğru sarsıldı.

"Sus, hadi." Marcus zihinsel olarak kendi kıcını tekmeledi. Bu olasılığa karşı hazırlıklı olmalıydı. Onun tek başına gitmesini engellemek için orada olmalıydı. Dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı ve onu dikkatle sallayarak yumuşak bir sesle konuştu. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Cesur, kararlı. Yetenekli. Kahretsin, neden benim gibi bir pisliğe katlanmak istediğin hakkında hiçbir fikrim yok,

Ama yaptığına çok sevindim. Şimdi bana geri dönmelisin, tatlı Becki. Bana birkaç kez daha cehennemi yaşatmalısın."

Elleri, parmakları adamın ceketinin kumaşını kavrayana kadar hareket etti. Nefes nefese kaldı ve yüzünü adamın göğsüne gömdü. "Oh Tanrım, hayır-"

Ağlayışındaki mutlak sefalet onu parçalara ayırdı.

Bir el omzuna dokundu, Xavier ona doğru eğildi. "Patron, yardıma ihtiyacın var mı?"

Bu yabancı ses sanki bir tetikleyiciymiş gibi Becki'nin başını kaldırmasına neden oldu; yeşil gözleri, içlerini dolduran gözyaşlarıyla ıslıl ıslıl parlıyordu. "Marcus-oh Tanrım, Marcus, biliyorum. Her şeyi biliyorum."

"Ne biliyorsun, tatlı Becki?" Ve daha da önemlisi, neler olup bittiğinin farkında mıydı, yoksa kendisinin tıbbi bakıma ihtiyacı var mıydı? "Yine benimle misin? Bana nerede olduğumuzu söyle."

Kocaman bir nefes çekti, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken titreyerek nefesini bıraktı. "Needles'dayız. Colin ve Rob'u kurtardık. Tıbbi yardım için onları dışarı çıkarmamız gerekiyor. Nerede olduğumuzu biliyorum."

Marcus Xavier'e baktı. "Hazırlan. İyi olacağız."

Xavier, "Hazır olabilirsiniz çıkışa üç dakika var," diye uyardı.

Becki Marcus'tan önce cevap verdi. "Ben iyiyim. Sorun çıkardığım için özür dilerim. Hazır olacağız."

Xavier, "Lanet olsun, sen bela değilsin," diye ısrar etti. "Bilgin olsun, bulutlar biraz açılıyor."

Sağlık görevlisi yanlarından ayrıldı ve Marcus gözlerinin içine bakabilmek için kızın çenesini kaldırdı. "Ne oldu?"

"Sanırım kurtarma bunu tetikledi. Son eksik parça." İçini çekti ve başını salladı. "Ama bitirmek için iki dakikamız ve bir kurtarmamız var. Gerisini evde anlatırım."

Lanet olsun. "Becki."

"Yüzde yüzünü ver, Marcus. Daha işimiz bitmedi." Ellerini Marcus'un kollarında gezdirerek omuzlarına doladı ve güçlü kavrayışıyla onu sıktı. "Sanki bana bakıcılık yapmak zorundaymışsın gibi görünüyor."

"Bir dakika içinde tekrar yapacağım." Detayları bilmediği için yürüyüş sırasında çıldıracaktı ama kadın haklıydı. Dağlardan çıkmamışlardı. Yine de bir yere gitmeden önce ona söylemesi gereken bir şey vardı. Kadın ona bir şey söylemeden önce, çünkü kadın ne derse desin, adam bir karar vermişti.

Son birkaç saat sadece kararlılığını güçlendirmişti. Artık onun için en iyisini istemekle ilgili bir durum değildi. Bu bir öncelikti ama tek şey bu değildi. Ne pahasına olursa olsun, onun kendisini geride bırakmasına izin vermeyecekti.

Onları ayağa kaldırdı, bir an için onu kollarının arasında tuttu, avucu başının arkasını kavrayana kadar parmakları yanağında gezindi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve onu öptü. Nazik bir baskıyla ama bildiği kadar sahiplenerek. Bir sahiplenme markası ama tersinden.

Tamamen ona ait olduğuna dair bir beyan.

Adam uzaklaşırken gözlerinde bir soru vardı ve başparmağını hafifçe alt dudağına sürtmek için durakladı. "Ben senin arkadayım," diye söz verdi.

Becki başını yana eğdi, yüzünde hâlâ şaşkınlık vardı. "Hazırlanmak için bir dakika," diye uyardı.

"Biz hazırız." Her şey için. Onu bu konuda ikna etmek artık bir numaralı hedefiydi. Anıları ne getirirse getirsin, birlikte ilerleyeceklerdi.

Yolculuk bir bulanıklık içinde geçti. Patika, tepe duvarı. Marcus ondan bir adımdan fazla uzaklaşmıyordu, varlığı rahatlatıcı ve güven vericiydi.

Dışarıdaki yolculukta dikkatini dağıtacak pek bir şey yoktu. Colin önde Devon ya da Alisha ile yürüyor, onlardan okul hikâyeleri dinliyordu. Xavier ve Anders sedyeyi taşıdı, tüm ekip dik kısımlarda yumuşak bir şekilde hareket ederek hantal nesneyi ileriye doğru itti.

Tepe duvarında bile hiç tereddüt yoktu. Alisha ve Devon kayaya tırmandılar ve sedyeyi birkaç dakika gibi kısa bir sürede örtülü havaya kaldırdılar.

Sıralarını beklerken Marcus ona arkadan sarıldı. Nefesi kulağını ısıtıyor, eli kalçasının etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor ve onu kalçalarının arasına sıkıştırıyordu. Ne gördüğünü söylemesi için onu dürtmemişti ve bunu takdir etmişti. Bir anda söylenemeyecek kadar büyük, bir cümleyle geçiştirilemeyecek kadar devasa bir şeydi.

Sadece gerçek her şeyi değiştirdi. Becki başını çevirerek dudaklarını Becki'nin yanağına değdirdi, en azından Becki'ye her ne olduysa

aralarındaki ilişki değişmemişti.

Bundan sonra ne yapacağı hâlâ belirsizdi.

Tırmanış için kullandıkları ilk sabit halat yere çarptığında bir ürperti hissetti. "Buna hiç hazır değilim," diye itiraf etti.

Marcus onun poposunu okşadı ve öne doğru itti. "Kendine bu kadar yüklenme. Geçmiş bu kadar çabuk geride bırakmayı bekleyemezsin."

Anders, kız ipi sıkıca kavrayana kadar ipi tuttu, kendini düğümledi, dümdüz karşıya baktı ve Marcus arkasından hareket edene kadar odaklandı.

Havada kaldıkları sürenin çoğunda gözlerini kapatırsa Marcus'un onu suçlamayacağını düşündü.

Son patika ayaklarının altında kayboldu, helikopter tam önlerindeydi, Erin sedyenin yüklenmesine yardım etmek için kapıdan dışarı sarktı ve Devon'a bir yumruk atıp kokpite geri dönerek gözden kayboldu.

Marcus onu helikoptere bindirdi ve yanındaki koltuğa oturdu, ikisi de kemerlerini bağlar bağlamaz parmaklarından tuttu.

Şakağını adamın omzuna yasladı ve kulaklığı açmaya zahmet etmedi. Bugünlük resmi olarak işi bitmişti; bundan sonra kararları başkası verebilirdi.

Ancak asansör ve yolculuk süresi Dane'in görüntülerinin tekrarlanmasına fırsat verdi. Onlara karşı mücadele etti, onun için karakter dışı olduğunu düşündüğü anları hatırlamaya çalışırken önceki günlere geri dönmeyi seçti.

Yorgunluk etkisini gösterdi ve sonunda anılar bile soldu, göz kapakları ağırlaştı, uyku onu altına çekti.

A yanağına bir fırça değdirerek onu uyandırdı. Her şey sessizleşmişti. Şok edici bir sessizlik, helikopter sesi ya da ses yoktu. Yumuşak bir şey başını okşadı ve Marcus'un yatak odasının tanıdık duvarlarını keşfetmek için etrafına baktı. Marcus onun yanına oturmuş, uzanıp kulağının arkasındaki ve omzunun üstündeki saçlarını okşamıştı.

"Uyuyan Güzel uyanır."

Perdeler kapalı, saatin kaç olduğuna dair bir ipucu yok. "Bayıldım mı?"

Başını iki yana salladı. "Uykuya daldım. Bir kaya gibi. Seni uyandırmaya gerek yoktu ve uyku mümkün olan en iyi şeydi."

Hafifçe yuvarlandı ve gerindi, kollarını başının üzerine kaldırdı, sırtını kamburlaştırdı. Kaslarındaki ağrılar ve sızılar, tam gazdan tam durmaya çok hızlı geçtiğini haykırıyordu. "Utanmayacağım bile. Hem de çok. Colin ve Rob nasıl?"

"Rob alçıda ve Colin geceyi Devon'un evinde geçirdi. Sanırım iyi anlaşıyorlar."

"Sabah mı oldu? Vay be." Gerçi yattıktan sonra günün her saati uyumak beklenmedik bir şey değildi. Ona baktı ve ne söyleyeceğini düşündü. "Kamyonetin kulübede."

Gülümsedi. "Anders ve bir arkadaşı onu benim için alacaklar." Marcus ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Bir duş al. Giyin. Sana biraz yemek hazırlayayım, sonra konuşuruz."

Sıcak su örümcek ağlarının geri kalanını temizledi ama karar vermesine yardımcı olmadı. Becki sessizce oturma odasına girdi ve

Mutfakta rahatça hareket ettiğini gördü. Güçlü vücudu, çalışırken esneyen kolları ve içinde ısınan bir şey.

Ondan vazgeçmek istemiyordu. Tek bildiği buydu.

Adamın yanına kayarak kolunun altına girdi ve kendini onun bedenine yasladı, kollarını beline doladı ve kulağını göğsüne dayayarak sıktı.

Kalbinin düzenli atışı onu rahatlattı.

"Yemek yemelisin," diye azarladı Marcus ama itirazlarına rağmen ona sarıldı.

"Sana ne olduğunu anlatmaya yemeğe ihtiyacımdan daha çok ihtiyacım var."

O kadar toparlanmıştı ki, adam itiraz etseydi, onu oturma odasına sürüklemeyi önce ayak parmaklarına basacaktı.

"Bilmek istiyorum," diye itiraf etti Marcus. Ocağı kapattı, sonra onu bir tüymüş gibi kucakladı ve kanepenin yanında durdu.

Adam oturup onu kucağından indirmeyi reddettiğinde Becki gülümsedi. "Tek başıma oturabilirim."

"Sana sarılmam gerek."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu cümledeki vurgu tamamen *ihtiyaç* üzerineydi.

Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Haklıydın. Kazaya sebep olacak hiçbir şey yapmadım. Dağdan tek parça halinde kurtulabilirdik ama Dane bunu seçti."

Burnundan uzun bir nefes çekti ve kontrolü sağlamak için savaştı.

Onun devam etmesini bekledi, kendi yorgunluğu ve kafa karışıklığı yüz ifadesinden, onun için duyduğu endişe ise kolunu okşarkenki dokunuşundan anlaşılıyordu.

"Dane ölmeyi seçti. Bana öz annesiyle tanıştıktan sonra aylarca test yaptığını söyledi. Kas erimesi olduğunu öğrendi. Yetkilileri aradığımda, önceden var olan tıbbi durumları kontrol etmelerini ve öz annesiyle iletişime geçmelerini isteyeceğiz."

"İpi kim kesti?" Marcus sordu.

"Dane." Becki başını salladı. "Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Bir insanın ölmesi gerekmeden önce neden ölmeyi seçtiğini anlamıyorum."

"İntihar ettiğini mi söylüyorsun?"

Daha önce yolda ağlamayı reddettiği gözyaşlarına karşı koyarken başını salladı. "O çok gençti. Ve zekiydi. Sadece anlamıyorum."

Sessizlik cevap verdi. Marcus pozisyon değiştirdi, böylece hala birbirlerine sarılıyorlardı, ama ona doğrudan bakabileceği kadar mesafe vardı

yüzüne. Sanki daha fazlasını kaldırabileceğinden emin olmak istercesine onu dikkatle inceledi.

Biraz daha aşık oldu.

Boğazını temizledi ve sessizce konuştu. "Yaralandığım zaman, kaza. Bu asla olmamalıydı."

"Ülke dışında mıydın?" O zamanlar ne iş yaptığını ona hiç söylememişti.

Bir an durakladı, sonra her şeyi ona bıraktı. "Beni kim işe aldıysa onun için çalıştım. Birkaç askeri görevde bulundum ama bunlar çok azdı. Kendi adamlarının pozisyonlarını seviyorlar ama bazı çevrelerde benim her yere tırmanabileceğim söyleniyordu. Bu yüzden telefonlar aldım. Sessiz tarafta olanlar. Genellikle paramiliter."

Beklediği bu değildi. "Asker miydin?"

"Hayır. Ben- Şey, ihtiyaç duydukları her şeydim, ama asla silah taşımadım. Gerçek kurtarmalar yaptım. Yatak odalarına gizlice girdim. Bazen bir nesnenin kurtarılması gerekiyordu. Bazen bir kapının açılması ve binanın kısıtlı bir bölümüne erişim sağlanması gerekiyordu. Beni nereye yönlendirirlerse oraya tırmanırdım."

"İyileşme. Tüm bunlar kulağa James Bond gibi geliyor."

Marcus başını salladı. "Şık bir partiden çıktıktan sonra smokin giydiğim birkaç kez oldu. Her şeyin cehenneme döndüğü gün de dahil."

Gerginlik onun etrafında kıvrıldı ve omuzlarını ovmak için pozisyonunu ayarladı. Anlamıyordu ama onun durmasını da istemiyordu. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü insanlar seçim yapar Becki. Her zaman aynı durumda bizim yapacağımız seçimleri yapmazlar. Yerleştirildiğim partiden sıvıştım ve açık bir pencereye girene kadar binaya tırmandım. Ekipten biri bekliyordu ve alarm sistemini kapattıktan sonra o da bana katıldı.

"Sadece burası bombalandı. Dost ateşi ya da en azından bizim için dost ateşi. Askeri raporlar ertesi güne kadar herhangi bir eylem olmayacağını söylüyordu ve biz de bu yüzden oradaydık, her şey havaya uçmadan önce bilgi topluyorduk."

Becki ürperdi. "Bina üzerinize mi patladı?"

"Bazı bölümler çöktü. Partiye katılanların çoğu kurtuldu - ofisler binanın farklı bir bölümündeydi. Sadece biz yakalandık, takım arkadaşım ve ben. **Enkazın** altında kaldık." Marcus gözlerini duvara dikti. "Elim

Ezilmiş. Betonun altında kalmış, bacakları o karmaşanın altında ezilmiş."

"Tanrım, Marcus." Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı. "Orada ne kadar kaldın?"

"Dört gün, ama bu kadarı yeterliydi. Kurtulmak için her şeyi denedik ama hiçbir şey işe yaramadı. Acıdan zaman zaman bilincimiz gidip geldi. Ve sonra-" Sertçe yutkunurken burun delikleri alevlendi. "O bir seçim yaptı Becki. Benim yapmak istemediğim bir seçim. Beni vurmayı teklif etti."

Şok olmuş bir halde ayağa fırladı. "Bunu yapmayı neden teklif etsin ki?"

"Çünkü öleceğimizi anlamıştı ve kendi şartlarında ölmek istiyordu. Bana da aynı seçeneği sundu."

Midesi bulandı ve birden bu konuşmadan önce bir şey yemediği için memnun oldu.

"Denedim. Onu vazgeçirmek için çok uğraştım. Onu dayanmaya, başka seçenekler olduğuna ikna etmek için." Marcus gözlerini kapadı, yüzü kederle gerilmişti. "Sonunda onu kurtaramadım."

"Bu yanlış. Yanlış bir karardı."

Marcus başını salladı, elini kızın ensesine doladı ve alınlarını birbirine yaklaştırdı. "Bu benim için yanlış bir karar olurdu. Ben savaşmaya devam etmeyi seçtim. Bekleyip başka neler olacağını görmeyi ve sonuçlarına katlanmayı. Kolumun muhtemelen gideceğini biliyordum ama elimden vazgeçmenin hayatımdan vazgeçmem gerektiği anlamına geldiğini düşünmedim."

Onun orada olmayacağı fikri ruhunu parçaladı. "Marcus, Tanrım. Elinin bir önemi yok. Hem de hiç."

"Onu durduramamış olmam hala içimi parçalıyor. Bu benim kabusum, bana işkence eden şey bu."

Dudaklarını birleştirdi ve onu öptü. Zihnindeki görüntüleri silmek için onun dokunuşuna ve aralarında oluşan güzel bağa ihtiyaç duyuyordu.

MARCUS onu şefkatle kucakladı ama kucaklaşmayı daha ileri götürmeyi reddetti. Onları birbirinden ayırdı ve dikkatini dağıtmak umuduyla sırtını okşamaya başladı. Belki de hikâyesini paylaşmak için doğru zaman değildi, ama ne zaman doğru olacaktı ki?

"Sonunda hepimiz kendi seçimlerimizi yaparız Becki. Dane de kendi seçimini yaptı. Doğru ya da yanlış, sadece ilerleyebiliriz." Marcus yine de, kendi çıkarlarını ön planda tuttuğu ve kararının Becki'ye ne yapacağını düşünmediği için Dane'e küfretme isteğini bastırdı.

Dane'den nefret ettiği bir şey varsa, o da bencil olması ve sevdiğini söylediği birini incitmesiydi.

Becki başıyla onayladı. Parmaklarını adamın omzundan aşağı kaydırıp ve ön kolunu tutarak bitirdi. Tutuşu her geçen an daha da güçleniyordu. "Peki, nereye *doğru* ilerleyeceğiz?"

Marcus bağırarak bir cevap vermek istedi -birlikte kalacaklarını- ama kendi kararlarını vermesi gerekiyordu. Ancak savaşımadan pes edebilirdi.

"Kapılar yine ardına kadar açık Becki. Tıbbi raporlar hatırladıklarını doğruladıktan sonra her şeyi yapabilirsin. Burada öğretmenlik yapabilir ya da sonbaharda Yellowstone'daki SAR'a geri dönebilirsin." Adam konuşurken bile kaskatı kesilmişti. Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Sorun her neyse, bu onu öldürüyordu. "Becki?"

Ters ters baktı, önceki anın tüm yumuşaklığı gitmişti. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Bekle. "Ne?"

"Az önce bana Yellowstone'a geri dönmemi söyledin. Güzel." Becki onu o kadar hızlı bıraktı ki Becki kanepeden geriye doğru düşeceğini sandı ve Becki ona destek olmak için uzandı. "Lifeline ile çalışma teklifine ne oldu?" diye tersledi.

"Bu hala masada, ama-"

"Kulağa öyle gelmiyordu. Sanki benim bir tarafa, senin diğer tarafa gideceğini söylemiş gibiydin. Saçmalık."

Belki o da dün gece yeterince uyumamıştı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Becki onu gömleğinin önünden yakaladı. "Kulübede bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Yellowstone'a geri dönersem bu nasıl olacak Marcus? Birbirimizden kilometrelerce uzaktayken ne tür bir ilişki yaşamak istiyorsun?"

İçinden kontrolsüz bir kahkaha patladı ve kızın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Onu sakinleştirmek için acele etti. "Sen, kadın, hayatım boyunca tanıştığım en büyüleyici insanlardan birisin. Her şeye atlayışınız

Sonuçlar rekor kırıyor. Beni dinle. Sana ne yapacağımı söylemedim. Ne yapmak istediğini *sordum*."

"Ama-" Dudaklarını birbirine yapıştırdı ve başını bir kez salladı, öfkesi azalmıştı. "Hâlâ gerçekler dışında bir şeyle başa çıkamayacak kadar katmanlara ayrılmış durumdayım."

"Ne istiyorsun, tatlı Becki?" diye yatıştırdı, vücutlarını temas ettirdi, aralarındaki sıcaklık yükseldi. Adam Becki'nin sırtını okşarken Becki'nin gövdesi ona karşı gevşedi. "Çünkü Banff'taki okulda ya da Lifeline'da çalışmak istersen çalışabilirsin. Eğer Alisha'ya söylediğin gibi Yellowstone'a geri dönmek istiyorsan, gidebilirsin. Ama neye karar verirsen ver, seni bırakmayacağım."

Gömleğini ölümüne kavrayışını bıraktı, onun yerine avuçlarını göğsüne bastırdı. "Yellowstone'a gelir miydin? Ama takım... Yaşam Hattı."

Marcus, "Takımın devam etmesi için burada olmama gerek yok," dedi. "Takım benim için önemli ama ben bu değilim. Artık değilim. Başka şeyler çok daha önemli. Hayatımı değiştirmeye değer."

"Oh, Marcus." Elleri onun boynunu kavramak için yukarı kaydı.

Sesini alçalttı, kelimeleri fısıldayarak söyledi ve onu ne kadar ciddi olduğuna ikna etmeye çalıştı. "Sen pes edene ve beni her zaman yanında istediğine karar verene kadar sıkı duracağım. İyisiyle, kötüsüyle. Hepsini istiyorum." Marcus gülümsedi, kızın ona olan uyumunu seviyordu. Onu terk edeceğini düşündüğü zaman nasıl mücadele ettiğini. "Sana yapamadıklarımın peşimi bırakmadığını söylemiştim. Sen hayatıma geri döndüğünden beri bu karanlık kayboluyor."

"Bu senin hatan değildi." Becki yavaşça başını salladı. "Tıpkı benim olmadığım gibi." "Hayatlarımız, seçimlerimiz. Benim seçimim seninle olmak. Seni seviyorum,

Bayan James, nerede yaşarsak yaşayalım bu değişmeyecek."

BECKİ ŞOK İÇİNDE BAKAKALDI. Sessizce söylenmiş olsa da kelimeler ağzından patlamıştı ve Becki kulaklarına inanamıyordu. "Sen... beni seviyor musun?"

"Evet. Bu çok mu korkunç görünüyor?"

Başını iki yana salladı. "İtiraf etmen için seni bir sandalyeye bağlayıp korkunç şeyler yapmakla tehdit etmem gerekecek sanıyordum."

"Düşündüğün kadar inatçı değilim." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. Kısa bir süre, ağızlar sadece birbirine değdi, sonra uzaklaştı. "Bekliyorum."

İçinde bir sevinç kabardı. *Onu seviyordu* - bu koşuşturmalı günleri daha uygun bir sona getirebilecek hiçbir şey yoktu. Onunla biraz dalga geçmek dışında, çünkü bu yapılması gereken doğru şeymiş gibi geliyordu.

"Neyi bekliyorsun?" Kirpiklerini kırpıştırdı.

Onu bir gülümsemeyle ödüllendirdi, kadının içini pelteye çeviren bir gülümsemeyle. "Seni bir sandalyeye bağlamamı ister misin? Benim için zor olmaz."

Bu kez Becki onu öptü. Kollarını sahiplenici bir şekilde ona sararken aralarından ıslak, harika bir sıcaklık geçti. Hatta kendini ona sardı. Sonunda hava almak için kalktıklarında, memnuniyet dalga dalga yayıldı. "Seni gerçekten seviyorum. Ve sen benim istediğim şeysin, nerede yaşadığımız umurumda değil."

"Yellowstone'un evim olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı Marcus ona. "*Sen evindesin*," diye ısrar etti.

Başlangıçlarından şu anda bulundukları yere kadar uzun bir yol vardı. Düşüncesiz bir kız ve macera arayıcısı, şimdi büyüdü ve mümkün olduğunu düşündüğünden daha büyük bir şeye karıştı.

Onu kanepede altına alıp, birbirlerine ait olduklarına bir kez daha ikna ettiğinde Becki haklı olduğunu anladı.

Burası evimdi.

Umarım Becki ve Marcus'un hikayesini beğenmişsinizdir. Okuduğunuz için çok teşekkürler ve eğer birkaç dakikanızı ayırıp başkaları için bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum.

ADRENALİN ARAMA VE KURTARMA serisinin bir sonraki kitabı Yüksek Risk: Kurtarma'da Alisha ve Devon yer alacak.

Doğal afetler ve su riskleri - hayatta kalmak için tek şansları birbirlerini kurtarmak.

Alisha Bailey, arama-kurtarma adrenalini için ayrıcalıklı bir yaşamı terk etti ve güzel bir yüz ya da bir işten daha fazlası olduğunu kanıtlamak için çok şey feda etti

Piyon. Ona olan hayranlığını rekabetçi şakaların arkasına gizleyen takım arkadaşı Devon Leblanc'a karşı artan ilgisini bile inkar ediyor.

Doğal bir felaket onları rekabeti bir kenara bırakmaya zorladığında, aralarındaki kıvılcımlar tutkuya dönüşür. Yeni keşfettikleri bağlarını keşfettikçe, hem sahada hem de yatak odasında birbirlerinin yeteneklerine duydukları takdir derinleşir. Ancak açıklanamayan kazalar Lifeline ekibinin başına bela olurken, aralarındaki kırılgan bağ hayatta kalmak için tek umutları olabilir.

Ya da [A Rancher's](#) Heart ile çok satan STONES OF HEART FALLS SERİSİNE dalın. Çiftlik sahibi Caleb Stone'un iki küçük kızına bakması için tam zamanlı, yatılı bir dadıya ihtiyacı vardır. Fevri, kararlı ve *baştan çıkarıcı* Tamara Coleman'la aralarında kıvılcımlar uçuşurken, Tamara konumunu riske atamaz, Caleb da kalbini riske atmaya cesaret edemez. Korkularını yenip sonsuza dek sürecek bir yol bulabilecekler midir?

Gelecekteki tüm hikayelerden haberdar olmak için lütfen [e-posta listemde](#) olduğunuzdan emin olun. E-posta listesi bilgi almanın en iyi yoludur çünkü hiçbir sosyal medyada süper aktif değilim.

Eğer kitaplarımla yeni tanışıyorsanız, lütfen web sitemdeki [yeni başlayanlar için çağdaş romantizm rehberime](#) göz atın!

YAZAR HAKKINDA

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Vivian Arend, aşırı aktif hayal gücünün ürünlerini okurlarıyla paylaşmayı seviyor. Çağdaş, western ve hafif yürekli paranormal romanlar yazıyor. Hikayeler mizahi ama duygusaldır, genellikle geniş bir aile veya arkadaş kadrosuna ve garantili bir sonsuza dek mutlu sona sahiptir. Vivian, her kahramanı için ilham kaynağı ve her türlü macera için istekli bir yol arkadaşı olan uzun yıllardır kocasıyla birlikte British Columbia, Kanada'da yaşıyor.

www.vivianarend.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş herhangi bir kişi, işyeri, olay ya da yerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YZ EĞİTİMİ YOK: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zekayı (YZ) "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması teknolojilerinin metin üretmek için kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Yüksek Risk: Takip
Telif Hakkı © 2024 Arend Publishing Inc.
ISBN e-kitap: 978-1-998508-00-6
ISBN basılı: 978-1-998508-01-3
Düzenleyen: Angie Ramey
Kapak Tasarımı © Croco Designs
Düzeltilen: Lydia Levy

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

İlk elektronik yayın: Mart 2013 (başlık: Yüksek Risk) İkinci elektronik yayın: Ağustos 2024

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.